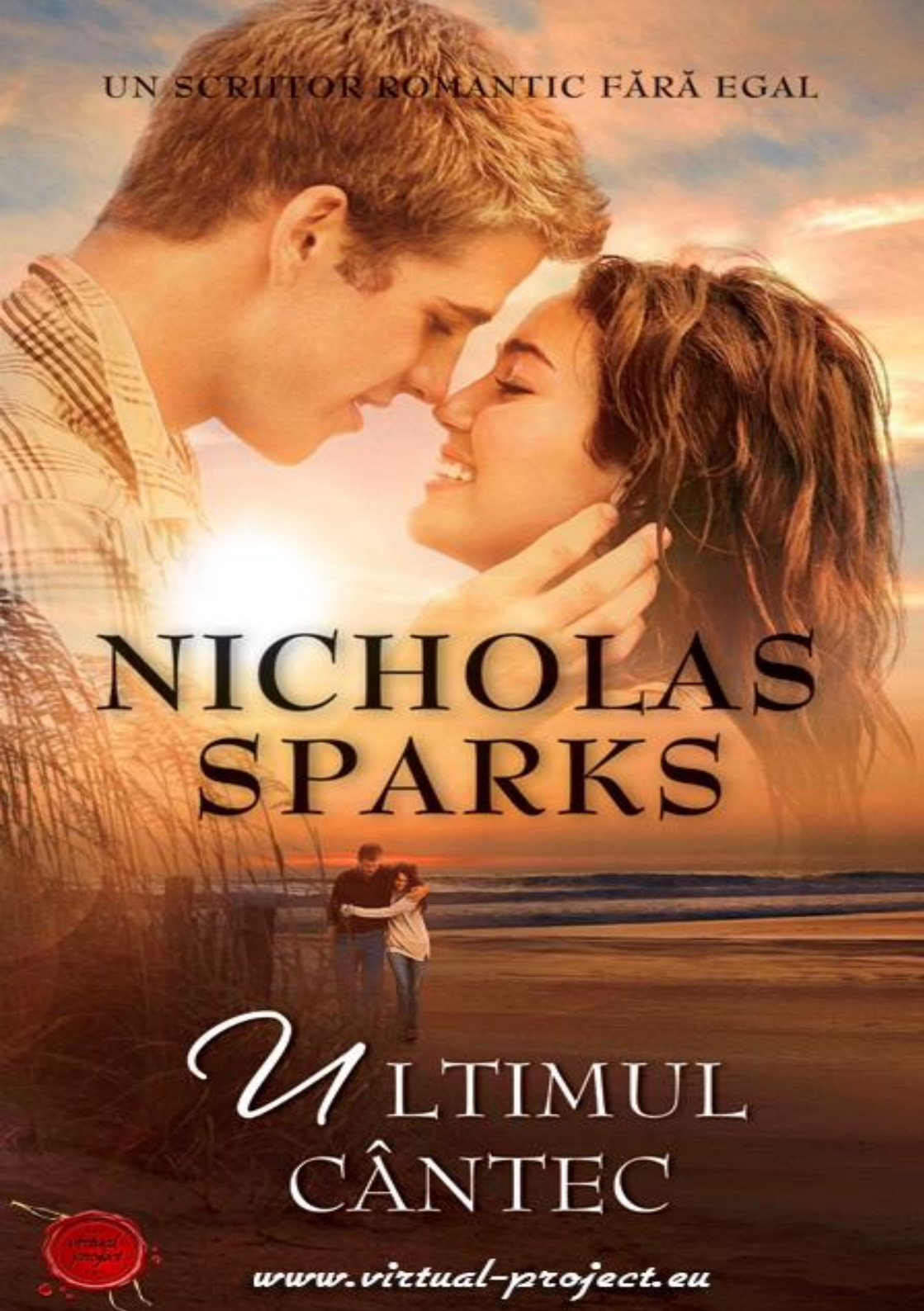
UN SCRIITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL
NICHOLAS SPARKS
ULTIMUL CÂNTEC
www.virtual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

ULTIMUL CÂNTEC

Original: *The Last Song* (2009)

Traducerea:
LAURA FRUNZĂ
MIHAELA FRUNZĂ

virtual-project.eu

noiembrie 2010

Grupul Editorial RAO

Pentru Theresa Park şi Gref Irikura,
prietenii mei

PROLOG

RONNIE

Ronnie se uită pe fereastra de la dormitor şi se întrebă dacă pastorul Harris era deja la biserică. Presupuse că era şi, în timp ce privea valurile spărgându-se la mal, se întrebă dacă încă mai putea să observe jocul luminii care pătrundea prin vitraliul de deasupra lui. Poate că nu... La urma urmei, fereastra fusese instalată de mai bine de-o lună şi probabil că acum era prea ocupat să o mai observe. Şi totuşi, spera să fi intrat cineva din întâmplare în biserică în dimineaţa aceea şi să fi avut sentimentul acela de uimire pe care îl avusese ea când văzuse pentru prima dată lumina inundând biserica în acea zi friguroasă de noiembrie. Şi spera ca oaspetele să fi zăbovit un timp gândindu-se la proveniența ferestrei şi să-i admire frumusețea.

Era trează deja de o oră, însă nu era încă gata să înfrunte ziua. Vacanța i se părea altfel anul acesta. Ieri îl scosese pe fratele ei mai mic, Jonah, la o plimbare pe plajă. Ici şi colo erau brazi de Crăciun pe terasele caselor pe lângă care treceau. În perioada aceasta a anului, aveau plaja mai mult sau mai puțin pentru ei, însă Jonah nu arăta pic de interes nici pentru valurile, nici pentru pescăruşii care îl fascinaseră cu doar câteva luni în urmă. Dorise, în schimb, să meargă la atelier, iar ea îl dusese acolo, deşi stătuse doar câteva minute, după care plecase fără să spună o vorbă.

Pe noptiera de lângă ea se afla un teanc de fotografii înrămate luate din sufrageria micuței case de pe plajă, împreună cu alte lucruri pe care le adunase în dimineața aceea. Le studie în linişte până când fu întreruptă de o bătaie în uşă. Mama ei băgă capul în cameră.

— Vrei să iei micul dejun? Am găsit nişte cereale în dulap.

— Nu mi-e foame, mamă.

— Trebuie să mănânci ceva, draga mea.

Ronnie continuă să se uite fix la teancul de poze fără să

vadă nimic de fapt.

— Am greşit, mamă. Şi nu ştiu ce să fac acum.

— Te referi la povestea cu tatăl tău?

— Mă refer la tot.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Când văzu că Ronnie nu răspunde, mama ei traversă camera şi se aşeză lângă ea.

— Uneori te ajută dacă vorbeşti. Ai fost atât de tăcută în ultimele două zile.

Pentru o fracțiune de secundă, Ronnie simți o avalanşă de amintiri copleşind-o: incendiul şi reconstruirea bisericii, vitraliul, cântecul pe care-l terminase în sfârşit. Se gândi la Blaze, la Scott şi la Marcus. Se gândi la Will. Avea optsprezece ani şi îşi aminti de vara în care fusese trădată, de vara în care fusese arestată, de vara în care se îndrăgostise. Nu se întâmplase cu atât de mult timp în urmă, însă uneori avea sentimentul că era o cu totul altă persoană la vremea aceea.

Ronnie oftă.

— Şi Jonah?

— Nu e acasă. Brian l-a dus la magazinul de pantofi. E ca un cățeluş. Îi cresc picioarele mai repede decât restul corpului.

Ronnie zâmbi, însă zâmbetul îi dispăru la fel de repede cum apăru. În tăcerea care urmă, o privi pe mama ei cum îşi adună părul lung şi-l răsuceşte într-o coadă lejeră la spate. Mama ei făcea asta de când Ronnie era mică. În mod ciudat, obiceiul acesta încă o liniştea. Nu că ar fi recunoscut-o vreodată, bineînțeles.

— Uite cum facem, continuă mama ei. Se duse la dulap, luă geanta şi o puse pe pat. Ce-ar fi să facem bagajul în timp ce vorbim?

— Nici nu ştiu de unde aş putea să încep.

— Ce-ar fi să începi cu începutul? Jonah a menționat ceva despre nişte țestoase, parcă?

Ronnie îşi încrucişă brațele, ştiind că povestea nu începuse de acolo.

— Nu chiar, spuse ea. Chiar dacă nu am fost acolo când s-

a întâmplat, cred că vara a început cu adevărat odată cu incendiul.

— Ce incendiu?

Ronnie luă teancul de fotografii de pe noptieră şi scoase cu grijă un articol zdrenţuit de ziar dintre două fotografii înrămate. Îi dădu mamei ei bucata îngălbenită de ziar.

— Incendiul, spuse ea. Cel de la biserică.

Artificii ilegale bănuite drept cauza incendiului de la biserică

Pastor rănit

Wrightsville Beach, Carolina de Nord

Un incendiu a distrus Prima Biserică Baptistă de patrimoniu în noaptea de Anul Nou, iar anchetatorii suspectează folosirea de artificii ilegale.

Pompierii au fost chemaţi de un apelant anonim la biserica de lângă plajă chiar după miezul nopţii şi au descoperit că din spatele clădirii ieşeau flăcări şi fum, a declarat Tim Ryan, şeful departamentului de pompieri al localităţii Wrightsville Beach. La locul incendiului au fost găsite rămăşiţele unei rachete[1].

Pastorul Charlie Harris se afla în interiorul bisericii când a pornit focul şi a suferit arsuri de gradul doi pe braţe şi pe mâini. A fost transportat la Centrul Medical New Hanover şi se află în prezent la Terapie intensivă.

Acesta a fost al doilea incendiu care a avut loc într-o biserică în câteva luni în regiunea New Hanover. În luna noiembrie, mănăstirea Buna Speranţă din Wilmington a fost complet distrusă. „Anchetatorii încă mai consideră incidentul drept suspect şi în acest moment îl tratează ca un posibil caz de incendiere premeditată”, declară Ryan.

Martorii relatează că, cu mai puţin de douăzeci de

[1] În original *bottle rocket,* un tip de artificiu în formă de sticlă de plastic, care ţâşneşte sub presiunea apei (n.tr.).

minute înainte de incendiu, au fost observate rachete lansate pe plaja din spatele bisericii, probabil pentru a sărbători noul an. „Rachetele sunt ilegale în Carolina de Nord şi sunt în mod special periculoase având în vedere condițiile actuale de secetă, avertizează Ryan. Acest incendiu arată motivul pentru această interdicție. Un om este în spital, iar biserica este distrusă din temelii.”

Când mama ei termină de citit, îşi ridică privirea şi o întâlni pe cea a lui Ronnie. Ronnie ezită; apoi oftă şi începu să spună o poveste care încă i se părea incredibil de lipsită de sens, chiar şi după timpul avut la dispoziție pentru a reflecta asupra ei.

1

RONNIE

Cu şase luni în urmă

Ronnie se trânti pe scaunul din faţă al maşinii întrebându-se de ce Dumnezeu mama şi tatăl ei o urau atât de mult.

Era singurul lucru care putea explica faptul că pleca să-şi viziteze tatăl în locul acela din sud, îngrozitor şi uitat de lume, în loc să-şi petreacă timpul cu prietenii ei din Manhattan.

Nu, uitaţi de asta. Nu doar că-şi *vizita* tatăl. *A vizita* implica un weekend sau două, poate chiar o săptămână. Presupunea că putea să supravieţuiască unei *vizite.* Dar să stea până la sfârşitul lui august? Aproape toată vara? Era un adevărat exil şi cam toate cele nouă ore petrecute pe drum se simţise ca un prizonier transferat într-o închisoare din zona rurală. Nu-i venea să creadă că mama ei chiar o punea să facă lucrul acesta.

Ronnie era atât de cuprinsă de amărăciune, că îi luă o clipă să recunoască *Sonata nr. 16 în do major* a lui Mozart. Era una dintre piesele pe care le interpretase la Carnegie Hall cu patru ani în urmă şi ştia că mama ei o pusese în timp ce Ronnie dormea. Păcat. Ronnie se întinse s-o închidă.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă mama ei încruntându-se. Îmi place să te aud cântând.

— Mie nu.

— Ce zici dacă dau mai încet?

— Opreşte-l pur şi simplu, mamă. Bine? N-am chef.

Ronnie se uită pe fereastră, conştientă că buzele mamei ei tocmai formaseră o linie strânsă. Mama ei făcea des gestul acesta în ultima perioadă. Era ca şi cum buzele i s-ar fi magnetizat.

— Mi s-a părut că văd un pelican când am trecut podul spre Wrightsville Beach, comentă mama ei cu o relaxare forţată.

— Doamne, ce mişto! Poate ar trebui să-l chemăm pe vânătorul de crocodili[2].

— A murit, interveni Jonah, vocea lui plutind dinspre scaunul din spate, sunetele amestecându-se cu cele scoase de jocul lui Game Boy. Pacostea aceea de frate de zece ani al ei era obsedat de chestia aia. Nu-ți aminteşti? A fost foarte trist.

— Sigur că-mi amintesc.

— Mie nu mi s-a părut că-ți aminteşti.

— Ei bine, îmi amintesc.

— Atunci nu ar fi trebuit să spui ceea ce tocmai ai spus.

Ea nu se mai obosi să-i răspundă şi a treia oară. Fratele ei voia mereu să aibă ultimul cuvânt. O *scotea din minți* lucrul acesta.

— Ai reuşit să ațipeşti măcar puțin? o întrebă mama ei.

— Da, până ai intrat în groapa aia. Apropo, mersi pentru asta. Aproape că mi-a ieşit capul prin parbriz.

Privirea mamei ei rămase fixată la drum.

— Mă bucur să văd că odihna te-a făcut să fii mai binedispusă.

Ronnie făcu un balon din guma de mestecat. Mama ei ura gestul, acesta fiind principalul motiv pentru care îl făcuse aproape neîncetat cât merseseră pe Autostrada I-95. Drumul interstatal era, după umila ei părere, cel mai plictisitor drum conceput vreodată. În cazul în care nu erai în mod special interesat de fast-fooduri jegoase, toalete publice dezgustătoare şi miliarde de pini, avea darul să te adoarmă cu monotonia sa hipnotizant de neplăcută.

Îi spusese exact acelaşi lucru mamei ei în Delaware, în Maryland *şi* în Virginia, dar mama ei îi ignorase comentariile de fiecare dată. În afara faptului că se străduia să fie o călătorie plăcută, luând în considerație că nu aveau să se mai vadă o vreme, mama ei nu era o persoană căreia să-i

[2] Este vorba despre Steve Irwin, naturalist, protagonist al documentarelor despre crocodili de pe canalul Discovery; a decedat în 2006, înțepat în piept de o pisică de mare (n.tr.).

placă să vorbească în maşină. Nu se simțea aşa confortabil să conducă, lucru care nu era de mirare având în vedere faptul că mergeau cu metroul sau cu taxiul ori de câte ori trebuiau să ajungă undeva. Totuşi, în apartament. *„asta* era o cu totul şi cu totul altă poveste. Mama ei nu se jena să deschidă anumite subiecte acolo, iar administratorul clădirii venise de două ori în ultimele două luni să le roage să vorbească mai încet. Mama credea probabil că, cu cât țipa mai tare cu privire la notele lui Ronnie sau la prietenii ei, ori la faptul că Ronnie îi ignora cu regularitate interdicția de a ieşi din casă după o anumită oră, sau *Incidentul* – mai ales *Incidentul* –, cu atât va fi mai probabil ca lui Ronnie să-i pese.

Bine, nu era cea mai rea mamă. Chiar nu era. Şi când se simțea generoasă, Ronnie ar fi putut chiar să recunoască faptul că era destul de bună pentru o mamă. Doar că mama ei rămăsese prinsă undeva într-o bulă a timpului în care copiii nu creşteau niciodată şi Ronnie îşi dorea pentru a mia oară să se fi născut în mai şi nu în august. Atunci urma să împlinească optsprezece ani, iar mama ei n-ar mai putea s-o oblige să facă nimic. Din punct de vedere legal, ar fi suficient de mare să ia decizii pe cont propriu şi să spunem că venitul aici nu era pe lista ei de priorități.

Dar în momentul de față Ronnie *nu avea de ales.* Pentru că încă avea *şaptesprezece* ani. Din cauza *unei feste jucate de calendar.* Pentru că mama ei o concepuse cu *trei luni mai târziu decât ar fi trebuit.* De ce oare? Indiferent cu cât patos o implorase Ronnie, sau se plânsese, sau țipase şi se miorlăise cu privire la planurile ei de vară, nu a contat nici cât negru sub unghie. Ronnie şi Jonah urmau să-şi petreacă vara cu tatăl lor şi nu mai era cale de întoarcere. „Fără dar, şi, sau poate cu privire la acest subiect" fusese felul în care mama ei formulase problema. Ronnie începuse să urască expresia aceea.

Chiar după ce trecuseră de pod, traficul de vară încetinise coloana de maşini până când acestea păreau să se târască. Dintr-o parte, printre case, Ronnie prinse frânturi din ocean. Uraaa! De parcă i-ar fi păsat.

— Aminteşte-mi, te rog, de ce ne pui să facem asta?

bombăni Ronnie.

— Am mai discutat asta, răspunse mama ei. Trebuie să petreceți un timp cu tatăl vostru. Îi este dor de voi.

— Dar de ce toată vara? Nu puteam să stăm vreo două săptămâni şi gata?

— Aveți nevoie de mai mult de două săptămâni să petreceți împreună. Nu l-ați mai văzut de trei ani.

— Asta nu e vina mea. El a plecat.

— Da, dar nici la telefon nu i-ai răspuns. Şi de fiecare dată când a venit la New York să vă vadă pe tine şi pe Jonah, tu l-ai ignorat şi ai ieşit cu prietenii.

Ronnie făcu iar baloane din guma de mestecat. Cu colțul ochiului o văzu pe mama ei tresărind.

— Nu vreau să-l văd şi nici să vorbesc cu el, spuse Ronnie.

— Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor, bine? Tatăl tău este un om bun şi te iubeşte.

— De asta ne-a părăsit?

În loc să-i răspundă, mama ei se uită în oglinda retrovizoare.

— Tu abia aştepți, nu-i aşa, Jonah?

— Glumeşti? O să fie super!

— Mă bucur că măcar tu ai o atitudine pozitivă. Poate ai putea să o înveți şi pe sora ta.

Jonah pufni.

— Mda, sigur că da.

— Pur şi simplu, nu văd de ce nu-mi pot petrece vara cu prietenii, se plânse Ronnie intervenind în discuție.

Încă nu terminase. Deşi ştia că şansele erau slabe spre zero, încă mai visa să-şi convingă mama să întoarcă maşina.

— Adică ai prefera să-ți petreci nopțile prin cluburi? Nu sunt naivă, Ronnie. Ştiu ce se petrece în genul acela de locuri.

— Nu fac nimic rău, mamă.

— Şi notele tale? Şi faptul că ieşi la ore la care eu nu-ți dau voie? Şi…

— Putem să vorbim despre altceva? interveni Ronnie. Cum ar fi de ce e aşa urgent să-mi petrec timpul cu tatăl meu?

Mama ei o ignoră. Dar Ronnie ştia că avea toate motivele

din lume s-o facă. Îi răspunsese la întrebarea aceea de un milion de ori, chiar dacă Ronnie nu voise să accepte.

Traficul începu într-un final să se fluidizeze, iar maşina se mişcă vreo câțiva metri până să se oprească din nou. Mama ei lăsă ferestrele în jos şi încercă să se uite peste maşinile din fața ei.

— Mă întreb ce se întâmplă, bombăni ea. E chiar aglomerat pe aici.

— Suntem la mare, oferi Jonah o explicație. Mereu e aglomerat la mare.

— E ora trei într-o duminică după-amiază. Nu ar trebui să fie aşa de aglomerat.

Ronnie îşi ridică picioarele, urându-şi viața. Urând tot ce se petrecea acum.

— Auzi, mamă? întrebă Jonah. Tata ştie că Ronnie a fost arestată?

— Mda, ştie, răspunse ea.

— Ce are de gând să iacă?

De data aceasta răspunse Ronnie:

— N-o să facă nimic. Nu i-a păsat niciodată de nimic în afară de pian.

Ronnie *ura* pianul şi jurase că nu va mai cânta niciodată la el, decizie pe care chiar şi câțiva dintre prietenii ei vechi o considerau ciudată, din moment ce acest instrument jucase un rol major în viața ei de când se ştia. Tatăl ei, odinioară profesor la Juilliard, îi fusese şi ei instructor, şi o perioadă lungă de timp fusese cuprinsă nu doar de dorința de a cânta, dar şi de a compune muzică împreună cu el.

Era bună la asta. Chiar foarte bună, pentru că, datorită legăturii tatălui ei cu Academia Juilliard, consiliul administrativ şi profesorii erau foarte conştienți de calitățile sale. Încetul cu încetul se dusese vorba în rețeaua obscură condusă de deviza „muzica clasică este cea mai importantă", care constituia viața tatălui ei. Urmaseră o serie de articole în nişte reviste de muzică clasică, după care apăruse un material destul de lung în *The New York Times,* care se axa pe legătura tată-fiică. Toate acestea duseseră într-un final la o mult râvnită apariție în seria de Tineri Artişti la Carnegie

Hall, în urmă cu patru ani. Ea presupunea că acela fusese apogeul carierei sale. Şi chiar fusese un apogeu; nu era naivă cu privire la ceea ce realizase. Ştia cât de rară este o şansă ca aceea, dar apoi se trezi întrebându-se dacă meritaseră toate sacrificiile făcute. La urma urmei, nimeni, cu excepția părinților ei, nu avea să-şi amintească de acea interpretare. Sau să îi pese cuiva. Ronnie învățase că, dacă nu ai un videoclip popular pe Youtube sau nu susții spectacole în fața a mii de oameni, calitățile muzicale sunt egale cu zero.

Uneori şi-ar fi dorit ca tatăl ei să îi dea lecții de chitară electrică. Sau măcar să o învețe canto. Ce avea să facă ea cu abilitatea de a cânta la pian? Să predea muzica la o şcoală din localitate? Sau să cânte în vreun salon de hotel în timp ce oamenii se cazează? Sau să urmeze viața grea pe care o avusese tatăl ei? Uite unde l-a dus pe el pianul. Sfârşise prin a-şi da demisia de la Juilliard pentru a pleca prin țară ca pianist şi se trezise cântând prin nişte spelunci în fața unui public care abia dacă umplea primele două rânduri. Călătorea patruzeci de săptămâni pe an, timp suficient cât să ți se ducă toată căsnicia pe apa sâmbetei. Nu durase mult şi mama ei începuse să țipe tot timpul, iar tatăl ei se retrăsese în cochilia lui, aşa cum făcea de obicei, până când într-o zi pur şi simplu nu se mai întorsese dintr-un turneu prelungit din sud. Din câte ştia ea, tatăl ei nu mai lucrase deloc în perioada aceea. Nici măcar nu dăduse meditații.

„Cum s-au sfârşit lucrurile pentru tine, tată?”

Îşi scutură capul. *Chiar* nu voia să fie acolo. Dumnezeu ştie că nu voia să aibă nimic de a face cu toate astea.

— Auzi, mamă? strigă Jonah. Se aplecă în față. Ce-i acolo? E cumva un carusel?

Mama ei îşi lungi gâtul încercând să vadă pe după camioneta de pe banda de lângă ea.

— Cred că da, dragul meu, răspunse ea. Trebuie să fie un carnaval în oraş.

— Putem să mergem şi noi? După ce luăm cina?

— Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău.

— Mda, poate după aceea stăm cu toții în jurul unui foc de tabără să coacem bezele, interveni Ronnie. Ca şi cum am fi o

familie mare şi fericită.

De data aceasta o ignorară amândoi.

— Crezi că mai au şi alte chestii în care te poți da? întrebă Jonah.

— Sigur au. Şi dacă tatăl tău nu vrea să se dea, sunt sigură că sora ta va merge cu tine.

— Super!

Ronnie se adânci în scaunul ei. Normal că mama ei sugerase aşa ceva. Toată chestia asta era prea deprimantă ca să fie adevărată.

2

STEVE

Steve Miller cânta la pian cu o intensitate provocată de nerăbdare, copiii săi urmând să ajungă din clipă-n clipă.

Pianul se afla sub o boltă la capătul sufrageriei micuțe din casa de pe plajă pe care el o numea acum casă. În spatele lui se aflau lucrurile care reprezentau istoria sa personală. Nu era cine ştie ce. În afară de pian, Kim reuşise să-i împacheteze avutul într-o singură cutie şi durase mai puțin de jumătate de oră să pună totul la locul lui. Era o fotografie cu el şi părinții lui de când era mic şi încă o poză cu el cântând la pian pe vremea când era adolescent. Erau aşezate între cele două diplome pe care le primise, una de la Chapel Hill şi cealaltă de la Universitatea din Boston, iar dedesubt se afla o diplomă de la Juilliard, unde predase timp de cincisprezece ani. Lângă fereastră se aflau trei programe înrămate în care erau subliniate datele turneelor sale. Cu toate acestea, cele mai importante lucruri erau cele şase fotografii cu Jonah şi Ronnie, unele lipite de pereți sau înrămate şi puse deasupra pianului, şi ori de câte ori se uita la ele îşi amintea că, în ciuda bunelor sale intenții, nimic nu ieşise aşa cum se aşteptase.

Soarele de după-amiază târzie pătrundea prin ferestre, făcând interiorul să pară aglomerat, iar Steve simțea că încep să i se formeze broboane de transpirație. Din fericire, durerea de stomac îl mai lăsase în acea dimineață, însă fusese emoționat zile întregi, aşa că ştia că urma să îi revină. Mereu avusese probleme cu stomacul; la douăzeci de ani avusese ulcer şi fusese internat în spital pentru diverticulită; pe la treizeci de ani îşi scosese apendicele care i se rupsese în timp ce Kim era însărcinată cu Jonah. Lua Rolaid ca pe bomboane, făcuse tratament cu Nexium ani de zile şi, deşi ştia că probabil ar fi putut să mănânce mai bine şi să facă mai mult sport, se îndoia de faptul că asta ar fi avut vreun

efect. Problemele cu stomacul erau ereditare.

Moartea tatălui său, survenită în urmă cu şase ani, îl schimbase şi de atunci simțise că parcă zilele sale sunt numărate. Într-un fel, presupunea că într-adevăr erau. Îşi dăduse demisia de la Juilliard în urmă cu cinci ani şi un an după aceea hotărâse să-şi încerce norocul ca pianist în concerte. Trei ani mai târziu, el şi Kim hotărâseră să divorțeze; la nici douăsprezece luni după aceea, turneele începuseră să se rărească până când dispăruseră de tot. Anul precedent se mutase înapoi aici, în oraşul unde crescuse, un loc pe care nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată. Acum urma să-şi petreacă vara cu copiii lui şi, deşi încerca să-şi imagineze ce se va întâmpla în toamnă când Ronnie şi Jonah urmau să se întoarcă la New York, singura certitudine pe care o avea era că frunzele aveau să se îngălbenească, iar dimineața va scoate aburi când va respira. Încetase demult să mai încerce să mai prevadă viitorul.

Nu-l deranja lucrul acesta. Ştia că previziunile sunt inutile şi, în plus abia dacă înțelegea trecutul. Acum, tot ce putea spune cu certitudine era faptul că fusese un om obişnuit într-o lume care iubea extraordinarul, şi această revelație îi lăsa un vag sentiment de dezamăgire față de viața pe care o dusese. Dar ce putea să facă? Spre deosebire de Kim, o persoană mereu prietenoasă şi sociabilă, el fusese întotdeauna mai reținut şi se pierdea în mulțime. Deşi avea anumite talente de muzician şi compozitor, îi lipsea charisma sau arta spectacolului şi alte lucruri care făceau un interpret să iasă în evidență. Uneori chiar recunoştea că fusese mai degrabă un observator al lumii decât un participant la ea şi în momentele lui de sinceritate dureroasă credea că eşuase în tot ce era important. Avea patruzeci şi opt de ani. Căsnicia i se terminase, fiica lui îl evita, iar fiul lui creştea fără el. Uitându-se în urmă, ştia că nu avea pe cine să dea vina decât pe el însuşi şi, mai mult decât orice, era un lucru pe care voia să-l ştie: era oare posibil pentru o persoană ca el să simtă prezența lui Dumnezeu?

Cu zece ani în urmă nu şi-ar fi imaginat niciodată că s-ar fi gândit la aşa ceva. Nici măcar cu doi ani în urmă. Dar

vârsta a doua îl făcuse mai reflexiv decât o oglindă, gândea el. Deşi cândva crezuse că răspunsul se afla în muzica pe care o crea, acum bănuia că se înşelase. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât realiza că pentru el muzica fusese mai degrabă o evadare din realitate decât un mod de a trăi mai profund în ea. Poate că simțise pasiune sau renaştere în piesele lui Ceaikovski sau avusese un sentiment de împlinire când scrisese propriile sonate, însă acum ştia că evadarea în muzică avusese mai mult de-a face cu dorința egoistă de a evada decât cu Dumnezeu.

Credea acum că adevăratul răspuns se afla în legătura de iubire pe care o simțea pentru copiii lui, în durerea pe care o resimțea când se trezea într-o casă tăcută şi realiza că ei nu erau acolo. Dar chiar şi atunci ştia că există ceva mai mult.

Şi cumva, spera ca acum copiii lui să fie cei care să-l ajute să găsească acel ceva.

Câteva minute mai târziu, Steve observă soarele reflectându-se din parbrizul unei camionete prăfuite de afară. El şi Kim o cumpăraseră cu ani în urmă pentru ieşiri de weekend la Costco[3] şi vacanțe în familie. Se întrebă în trecere dacă ea şi-o fi amintit să schimbe uleiul înainte să pornească la drum sau dacă-l schimbase măcar o dată de când plecase el. Probabil că nu, decise el. Kim nu fusese niciodată pricepută la treburi din acestea, motiv pentru care el fusese cel care se ocupase de ele.

Dar episodul acela din viața lui se terminase acum.

Steve se ridică de pe scaun şi, până să apuce să ajungă pe verandă, Jonah deja coborâse din maşină şi alerga spre el. Părul nu-i era pieptănat, ochelarii îi stăteau strâmb pe nas, iar brațele şi picioarele îi erau la fel de slabe ca nişte bețe. Steve simți un nod în gât când îşi reaminti cât de mult îi lipsise lucrul acesta în ultimii trei ani.

— Tată!

— Jonah! îi răspunse Steve în timp ce traversa nisipul

[3] Costco - rețea de magazine en-gros, stil Metro (n.tr.).

pietros care-i pava curtea.

Când Jonah îi sări în braţe, abia reuşi să rămână drept.

— Ce mare ai crescut, spuse el.

— Şi tu te-ai făcut mai mic! replică Jonah. Eşti slab acum. Steve îşi îmbrăţişă fiul cu putere înainte să-l lase jos.

— Mă bucur că eşti aici.

— Şi eu mă bucur. Mama şi Ronnie s-au certat tot drumul.

— Asta nu e bine.

— E în regulă. Le-am ignorat. Cu excepţia momentelor în care le întărâtam.

— Aha, răspunse Steve.

Jonah îşi împinse ochelarii pe nas.

— De ce nu ne-o fi lăsat mama să venim cu avionul?

— Ai întrebat-o?

— Nu.

— Poate ar fi trebuit.

— N-are importanţă, doar mă întrebam.

Steve zâmbi. Uitase cât de vorbăreţ era fiul lui.

— Hei, asta e casa ta?

— Asta e.

— Locul ăsta e minunat!

Steve se întrebă dacă Jonah vorbea serios. Casa era oricum, numai minunată, nu. Cabana era cea mai veche proprietate din Wrightsville Beach şi se afla între două case imense care fuseseră construite în ultimii zece ani, făcând-o să pară minusculă. Vopseaua se cojea, lipseau multe ţigle din acoperiş, iar veranda putrezea; nu l-ar fi mirat dacă următoarea furtună mai serioasă ar fi zburat-o de-acolo, lucru care fără îndoială că i-ar fi încântat pe vecini. De când se mutase, nicio familie nu vorbise cu el.

— Crezi? spuse el.

— Hei, e chiar pe plajă. Ce altceva ne-am putea dori? Arătă spre ocean. Pot să mă duc în recunoaştere?

— Sigur. Dar ai grijă. Şi stai în dreptul casei. Nu umbla aiurea.

— Am înţeles.

Steve îl privi alergând într-acolo înainte de a se întoarce s-o vadă pe Kim apropiindu-se. Ronnie coborâse şi ea din

maşină, dar nu se îndepărtase de vehicul.

— Bună, Kim, o salută el.

— Steve. Se aplecă să-l îmbrățişeze scurt. Eşti bine? întrebă ea. Arăți slăbit.

— Sunt bine.

În spatele ei, Steve o observă pe Ronnie venind agale înspre ei. Fu şocat de cât de mult se schimbase de la ultima poză pe care i-o trimisese Kim prin e-mail. Fata americană pe care şi-o amintea dispăruse, iar în locul ei se afla o tânără domnişoară cu o şuviță mov în părul ei lung şaten, unghii vopsite în negru şi haine negre. În ciuda semnelor evidente de rebeliune adolescentină, se gândi iar cât de mult semăna cu mama ei. Era un lucru bun. Era, gândi el, la fel de minunată ca întotdeauna.

Îşi drese glasul.

— Bună, draga mea. Mă bucur să te văd.

Observând că Ronnie nu răspunde, Kim o certă.

— Nu fi nepoliticoasă! Tatăl tău vorbeşte cu tine. Spune şi tu ceva.

Ronnie îşi încrucişă brațele.

— Bine. Ce zici de asta? Nu am de gând să cânt la pian pentru tine.

— Ronnie!

Steve îşi dădea seama de exasperarea lui Kim.

— Ce? Îşi scutură capul. Mă gândeam să lămuresc problema asta din timp.

Înainte ca Kim să poată răspunde, Steve dădu din cap. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o ceartă.

— E în regulă, Kim.

— Mda, mamă. E *în regulă*, izbucni Ronnie. Trebuie să-mi dezmorțesc picioarele. Mă duc să mă plimb.

În timp ce se îndepărta cu paşi apăsați, Steve o privea pe Kim, străduindu-se să nu strige după ea. Într-un final, nu spuse nimic.

— Lung drumul? întrebă el, încercând să destindă atmosfera.

— Nici n-ai idee.

El zâmbi, gândindu-se că, pentru o clipă, era uşor să-şi

imagineze că erau încă soț şi soție, amândoi în aceeaşi echipă, amândoi îndrăgostiți.

Doar că, bineînțeles, nu erau.

După ce descărcă bagajele, Steve se duse în bucătărie unde scoase cuburi de gheață dintr-o tăviță veche şi le puse în două pahare desperecheate pe care le găsise acolo.

O auzi pe Kim intrând în bucătărie în spatele lui. Se întinse după o carafă cu ceai dulce, turnă în cele două pahare, după care îi dădu unul ei. Afară, Jonah fugărea ori era fugărit de valuri, în timp ce pescăruşii zburau deasupra capului său.

— Se pare că Jonah se distrează, spuse el.

Kim făcu un pas spre fereastră.

— De săptămâni întregi aşteaptă să vină. Ezită. I-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de el.

— Ştiu, spuse ea. Bău o gură de ceai înainte să arunce o privire prin bucătărie. Asta e casa ta, deci? Are… personalitate.

— Prin personalitate presupun că vrei să spui c-ai observat acoperişul spart şi lipsa aerului condiționat.

Kim zâmbi scurt, prinsă asupra faptului.

— Ştiu că nu e cine ştie ce. Dar e linişte şi pot privi soarele răsărind.

— Şi biserica te lasă să stai aici gratis?

Steve dădu din cap în semn că da.

— Aparținea lui Carson Johnson. A fost un artist local care a lăsat casa în grija bisericii după moarte. Pastorul Harris mă lasă să stau aici până când sunt gata s-o vândă.

— Şi cum e să locuieşti iar acasă? Mă refer la faptul că părinții tăi locuiau unde? La trei străzi de-aici?

Erau şapte de fapt. Aproape.

— E în regulă.

Ridică din umeri.

— E atât de aglomerat acum! Locul acesta chiar s-a schimbat de ultima dată când am fost aici.

— Totul se schimbă, spuse el. Se sprijini de blatul

dulapului, încrucişându-şi picioarele. Deci când e ziua cea mare? întrebă el schimbând subiectul. Pentru tine şi Brian?

— Steve… apropo de asta.

— E în regulă, spuse el ridicând o mână. Mă bucur că ți-ai găsit pe cineva.

Kim se uită la el, întrebându-se, în mod clar, dacă să-i ia vorbele de bune sau să intre pe un teren sensibil.

— În ianuarie, răspunse ea într-un final. Şi vreau să ştii că în ceea ce-i priveşte pe copii… Brian nu se preface a fi cineva care nu este. Ți-ar plăcea de el.

— Sunt convins, spuse el luând o gură de ceai. Puse paharul jos. Ce părere au copiii despre asta?

— Jonah pare să-l placă, dar Jonah place pe toată lumea.

— Şi Ronnie?

— Se înțelege cu el cam tot atât cât se înțelege şi cu tine.

El râse înainte să-i observe expresia îngrijorată.

— Ce face cu adevărat?

— Nu ştiu. Oftă. Şi cred că nici ea nu ştie. Se află în faza asta întunecată şi schimbătoare. Ignoră ora la care trebuie să vină acasă, în jumătate din cazuri nu reuşesc să scot mai mult de un „mă rog" de la ea ori de câte ori încerc să-i vorbesc. Încerc să pun asta pe seama comportamentului tipic adolescentin, îmi amintesc cum era… însă… Scutură din cap. Ai văzut cum se îmbracă, nu? Părul şi rimelul acela îngrozitor?

— Îhî.

— Şi?

— Ar putea fi mai rău.

Kim deschise gura să spună ceva, însă când nu rosti nimic, Steve ştiu că avea dreptate. Indiferent prin ce etapă trecea, indiferent de temerile lui Kim, Ronnie rămânea tot Ronnie.

— Presupun că ai dreptate, fu ea de acord înainte să clatine din cap. Nu, ştiu că ai dreptate. Doar că a fost atât de greu cu ea în ultima perioadă. Sunt momente când e liniştită şi dulce ca întotdeauna. Ca Jonah. Chiar dacă se ceartă precum câinele cu pisica, tot îl duce în parc în fiecare weekend. Şi când avea probleme cu matematica, îi dădea

meditații în fiecare seară. Lucru ciudat de vreme ce ea abia dacă trece clasa. Şi nu ți-am spus încă, dar am pus-o să dea bacalaureatul în februarie. A răspuns greşit la toate întrebările. Ştii cât de deştept trebuie să fii să răspunzi greşit la absolut toate întrebările?

Când Steve râse, Kim se încruntă.

— Nu-i amuzant.

— Ba e oarecum amuzant.

— Nu tu a trebuit să te descurci cu ea în ăştia trei ani care-au trecut.

El se opri, simțindu-se vinovat.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. El se întinse iar după pahar. Ce-a zis judecătorul apropo de faptul c-a furat din magazin?

— Exact ce ți-am zis la telefon, răspunse ea cu o expresie resemnată. Dacă nu recidivează, i se va şterge din cazier. Dar dacă o face iar…

Nu mai continuă fraza.

— Eşti îngrijorată, începu el.

— Ideea e că nu e prima oară şi asta e problema, mărturisi ea. Anul trecut a recunoscut că a furat brățara, dar de data asta *a spus* că a cumpărat mai multe lucruri de la farmacie şi nu le-a putut ține pe toate în mână, aşa că a băgat rujul în buzunar. A plătit pentru toate celelalte însă, şi în înregistrare pare să fie o greşeală nevinovată, dar…

— Dar nu eşti sigură.

Când Kim nu răspunse, Steve scutură din cap.

— Nu-i ca şi cum o să fie trecută la categoria „Cei mai vânați oameni din America”. A făcut o greşeală. Şi a avut întotdeauna un suflet bun.

— Asta nu înseamnă că acum spune adevărul.

— Dar nici n-o face o mincinoasă.

— Deci tu o crezi?

Expresia ei era un amestec de speranță şi scepticism.

Îşi studie sentimentele cu privire la incident, aşa cum făcuse de zeci de ori de când îi spusese Kim prima oară.

— Mda, spuse el. Eu o cred.

— De ce?

— Pentru că e un copil bun.

— De unde ştii? vru ea să afle. Pentru prima dată părea furioasă. Ultima oară când ai petrecut un timp cu ea termina gimnaziul. Se întoarse cu spatele la el încrucişându-şi braţele şi se uită pe fereastră. Vocea îi era amară când continuă: Ai fi putut să te întorci, ştii? Ai fi putut să predai iar în New York. Nu trebuia să călătoreşti prin toată ţara, nu trebuia să te muţi aici... ai fi putut să rămâi să faci parte din viețile noastre.

Cuvintele ei îl înțepară, iar el ştia că ea avea dreptate. Dar nu fusese atât de simplu din motive pe care amândoi le înțelegeau, deşi nici unul din ei nu recunoştea.

Tăcerea apăsătoare trecu după ce Steve îşi drese într-un final glasul.

— Ceea ce încerc să spun este că Ronnie ştie să facă deosebirea dintre bine şi rău. Oricât şi-ar proclama ea independența, eu încă mai cred că este aceeaşi persoană dintotdeauna. În tot ceea ce contează cu adevărat, nu s-a schimbat.

Înainte ca femeia să-şi dea seama cum sau dacă ar trebui să reacționeze la comentariul lui, Jonah pătrunse iute pe uşa de la intrare, roşu în obraji.

— Tată! Am găsit un atelier super! Haide! Vreau să ți-l arăt.

Kim ridică dintr-o sprânceană.

— E în spate, spuse Steve. Vrei să-l vezi?

— E super, mamă!

Kim se uită când la Steve, când la Jonah.

— Nu, e în regulă, spuse ea. Sună mai degrabă a o chestie între tată şi fiu. Şi în plus, ar trebui să plec.

— Deja? întrebă Jonah.

Steve ştia cât de greu trebuie să-i fie lui Kim, aşa că răspunse el pentru ea.

— Mama ta are un drum lung la întoarcere. Şi, în plus, voiam să vă duc la carnaval în seara asta. Putem să facem asta în schimb?

Steve se uită la Jonah cum se pleoşteşte o clipă.

— Presupun că e în regulă, spuse el.

După ce Jonah îşi luă rămas-bun de la mama lui – şi nici urmă de Ronnie despre care Kim spunea că e puțin probabil să se întoarcă prea curând –, Steve şi Jonah se îndreptară agale spre atelier, o anexă înclinată, cu acoperiş de tinichea, care venise odată cu proprietatea.

În ultimele trei luni, Steve îşi petrecuse majoritatea după-amiezilor acolo, înconjurat de tot felul de rămăşiţe şi de bucăți mici de sticlă pe care Jonah tocmai le explora. În mijlocul atelierului se afla un banc mare de lucru cu materialele necesare pentru un vitraliu, însă Jonah părea mult mai interesat de animalele împăiate, cocoțate pe rafturi, specialitatea fostului proprietar. Era greu să nu fii fascinat de creatura jumătatea veveriță, jumătate biban sau de capul oposumului lipit de corpul unui pui.

— Ce sunt toate astea? întrebă Jonah.

— Se presupune că ar fi artă.

— Credeam că arta înseamnă tablouri şi chestii din astea.

— Înseamnă. Dar uneori arta este reprezentată şi de alte lucruri.

Jonah strâmbă din nas uitându-se lung la creatura jumătate iepure, jumătate şarpe.

— Nu mi se pare că arată a artă.

Steve zâmbi, iar Jonah se duse la vitraliul de pe masă.

— Şi ăsta a fost tot al lui? întrebă el.

— De fapt, acela e al meu. Îl fac pentru biserica din apropiere. A ars anul trecut şi vitraliile originare au fost distruse în incendiu.

— Nu ştiam că ştii să faci vitralii.

— Ştiu că e greu de crezut, însă artistul care locuia aici m-a învățat să le fac.

— Tipul care făcea animalele?

— Chiar el.

— Şi-l cunoşteai?

Steve se duse la masă lângă fiul său.

— Când eram mic, obişnuiam să mă furişez aici când ar fi trebuit să fiu la ora de religie. El făcea vitraliile pentru majoritatea bisericilor de prin părțile astea. Vezi fotografia de pe perete? Steve arătă spre o poză mică a lui Iisus la înălțare

de pe unul dintre rafturi, uşor de trecut cu vederea în tot haosul de acolo. Cu puțin noroc, va arăta ca acela când îl voi termina.

— Super, spuse Jonah, iar Steve zâmbi.

Era în mod clar noul cuvânt favorit al lui Jonah şi se întrebă de câte ori îl va auzi vara aceea.

— Vrei să mă ajuți?

— Pot?

— Contam pe tine. Steve îl înghionti blând. Am nevoie de un asistent bun.

— E greu?

— Eram de vârsta ta când am început, deci sunt sigur că te vei descurca de minune.

Jonah luă cu grijă o bucată de sticlă pictată şi o examină, ținând-o în lumină cu o expresie serioasă pe chip.

— Şi eu sunt destul de sigur că mă voi descurca de minune.

Steve zâmbi.

— Te mai duci la biserică?

— Mda. Dar nu e aceeaşi la care obişnuiam să mergem. E aceea unde-i place lui Brian să meargă. Şi Ronnie nu vine întotdeauna cu noi. Se încuie în cameră şi refuză să iasă, dar imediat ce plecăm noi, se duce la Starbucks să se vadă cu prietenii ei. O scoate din minți pe mama.

— Asta se întâmplă când copiii devin adolescenți. Testează răbdarea părinților lor.

Jonah puse vitraliul la loc pe masă.

— Eu nu voi face asta, spuse el. Eu voi fi mereu un copil bun. Dar nu-mi place prea tare biserica nouă. E plictisitoare. Deci s-ar putea să nu mă duc.

— E de înțeles. Se opri. Am auzit că n-o să mai joci fotbal la toamnă.

— Nu sunt aşa de bun la fotbal.

— Şi ce dacă? E distractiv, nu?

— Nu şi când ceilalți copii îşi bat joc de tine.

— Îşi bat joc de tine?

— E în regulă. Nu mă deranjează.

— Ah, spuse Steve.

Jonah îşi târşâi picioarele, semn clar că avea ceva pe suflet.

— Ronnie nu a citit nicio scrisoare trimisă de tine, tată. Şi nici nu mai vrea să cânte la pian.

— Ştiu, răspunse Steve.

— Mama spune că e din cauza SPM-ului[4].

Steve aproape că se înecă, dar îşi reveni repede.

— Măcar ştii ce înseamnă?

Jonah îşi ridică ochelarii.

— Nu mai sunt copil mic. Înseamnă supărată pe masculi. Steve râse, ciufulindu-i părul.

— Ce-ai zice dacă te-ai duce să o cauți pe sora ta? Mi s-a părut că o văd îndreptându-se spre locul unde este festivalul.

— Putem să ne dăm în carusel?

— Tot ce vrei tu.

— Super.

[4] SPM – sindromul premenstrual (n.tr.).

3

RONNIE

Târgul era aglomerat. Sau mai degrabă, se corectă Ronnie, *Festivalul Fructelor-de-Mare de pe Plaja Wrightsville* era aglomerat. În timp ce plătea un suc la o tarabă, văzu maşinile parcate bară la bară de-a lungul ambelor drumuri de acces care duceau spre debarcader şi chiar observă nişte adolescenți întreprinzători închiriindu-şi aleile din fața caselor aflate în apropiere.

Şi totuşi, până acum festivalul era plictisitor. Sperase că roata cea mare avea să fie acolo şi că pe dig se găseau chioşcuri şi magazine ca pe faleza din Atlantic City. Cu alte cuvinte, sperase să fie genul de loc unde s-ar vedea pierzând vremea cu prietenii ei toată vara. De unde atâta noroc? Festivalul era temporar amplasat în parcarea de la capătul digului şi semăna în principiu cu un târg mic de la țară. Caruselele şubrede făceau parte dintr-un carnaval ambulant, iar parcarea era înconjurată de tarabe cu jocuri la suprapreț şi chioşcuri cu mâncare plină de grăsime. Tot locul era cam… scârbos.

Însă se părea că toți ceilalți nu erau de aceeaşi părere cu ea. Locul era *plin ochi.* Bătrâni şi tineri, familii, grupuri de elevi de gimnaziu făcându-şi ochi dulci unii altora. Indiferent în ce direcție o lua, întotdeauna părea să se lovească de o mare de corpuri umane. Corpuri transpirate. Corpuri mari, transpirate, dintre care două o striviră între ele atunci când mulțimea se opri inexplicabil. Fără îndoială, mâncaseră amândoi hotdogi la grătar şi batoane Snickers prăjite, mâncăruri pe care le văzuse la o tarabă. Strâmbă din nas. Cât de grețos era!

Ronnie puse ochii pe-o cale de ieşire, se îndepărtă de carusele şi de tarabele cu jocuri ale carnavalului, şi se îndreptă spre debarcader. Din fericire, mulțimea continua să se împuțineze pe măsură ce se apropia de debarcader, pe

lângă tarabe cu produse artizanale de vânzare. Nimic din ce-ar cumpăra ea – cine Dumnezeu ar vrea un gnom făcut în totalitate din scoici? Dar în mod clar cineva cumpăra chestiile acelea, că altfel tarabele nu ar exista.

Neatentă, intră într-o masă la care stătea o bătrână pe un scaun pliant. Purta un tricou inscripționat cu emblema SPCA, avea părul alb şi o față zâmbitoare genul acela de bunicuță care probabil îşi petrece toată ziua făcând prăjituri înainte de Ajunul Crăciunului, presupuse Ronnie. Pe masa din fața ei se aflau fluturaşi şi un borcan pentru donații, împreună cu o cutie mare de carton. În cutie se aflau patru cățeluşi gri, dintre care unul țopăi pe picioarele din spate să se uite la ea peste marginea cutiei.

— Bună, micuțule, spuse ea.

Bătrâna zâmbi.

— Vrei să-l ții? El este cel jucăuş. Îi spun Seinfeld.

Cățeluşul scoase un chelălăit ascuțit.

— Nu, e în regulă.

Era drăgălaş totuşi. Şi oarecum chiar voia să-l ia în brațe, dar ştia că dacă o făcea nu ar mai fi vrut să-l pună jos. O impresionau pe loc animalele în general, mai ales cele abandonate. Cum ar fi cățeluşii aceştia.

— Vor fi bine, nu? Nu aveți de gând să-i eutanasiați, nu?

— Vor fi bine, răspunse femeia. De asta am venit aici cu ei. Ca oamenii să-i adopte. Anul trecut am găsit un cămin pentru peste treizeci de animale, iar aceştia patru au fost deja ceruți. Aştept doar să vină noul lor proprietar să-i ridice când iese. Dar mai sunt destui la adăpost dacă te interesează.

— Mă uit doar, răspunse Ronnie, exact când un urlet se auzi dinspre plajă. Îşi lungi gâtul încercând să vadă. Ce se întâmplă? Un concert?

Femeia clătină din cap.

— Volei pe plajă. Joacă de ore întregi – un soi de turneu. Ar trebui să te duci să te uiți. Am auzit toată ziua aclamații, deci trebuie să fie un joc destul de palpitant.

Ronnie se gândi la asta. La urma urmei, de ce nu? Nu avea cum să fie mai rău decât era deja. Aruncă vreo doi dolari în

borcanul cu donații înainte să se îndrepte spre scări.

Soarele începuse să apună, conferindu-i oceanului o nuanță de aur lichid. Pe plajă mai erau câteva familii strânse pe prosoape în apropierea apei pe lângă două castele de nisip gata-gata să fie luate de maree. Rândunicile de mare țâșneau vânând crabi.

Nu-i luă mult să ajungă la sursa acțiunii. În timp ce se îndrepta cu paşi mici spre marginea terenului, observă că atenția celorlalte fete din public părea fixată pe cei doi jucători din dreapta. Nici nu era de mirare. Cei doi băieți – să fi fost de vârsta ei? mai mari? – erau genul de tipi pe care prietena ei Kayla îi descria de obicei drept nişte „bunăciuni". Deşi niciunul nu era exact genul lui Ronnie, era imposibil să nu le admiri trupurile înalte şi musculoase şi modul fluid cum se mişcau prin nisip.

Mai ales cel înalt cu părul şaten-închis şi brățară din noduri împletite la încheietură. Cu siguranță Kayla ar fi pus ochii pe el – mereu îi prefera pe cei înalți –, în acelaşi fel evident în care pusese ochii pe el blonda în bikini aflată de partea cealaltă a terenului. Ronnie le observase pe blondă şi pe prietena ei imediat. Erau amândouă slabe şi drăguțe, cu dinții orbitor de albi şi obişnuite în mod clar să fie în centrul atenției şi să saliveze toți băieții după ele. Se țineau departe de mulțime şi aclamau grațios, probabil ca să nu-şi strice coafura. Puteau la fel de bine să fie nişte afişe care proclamau că e în regulă să le admiri de la distanță, dar să nu te apropii prea tare. Ronnie nu le cunoştea, dar deja îi erau antipatice.

Îşi întoarse atenția înapoi la joc, chiar când tipul drăguț mai făcu un punct. Şi apoi altul. Şi apoi încă unul. Nu ştia cât era scorul, însă ei erau cu siguranță echipa cea mai bună. Şi totuşi, pe măsură ce privea, începu să încurajeze tacit cealaltă echipă. Nu avea de-a face atât cu faptul că mereu îi încuraja pe cei inferiori – lucru pe care-l făcea –, cât cu faptul că perechea câştigătoare îi amintea de răsfățații aceia de la şcolile particulare peste care mai dădea uneori prin cluburi, băieții din Upper East Side de la Dalton sau Buckley, care se credeau mai buni decât toți ceilalți doar

fiindcă taţii lor erau bancheri. Văzuse destul din aşa-numita gloată privilegiată ca să recunoască un membru când îl vedea, şi ar fi băgat mâna-n foc că aceia doi făceau în mod clar parte din gloata populară de pe aici. Bănuielile îi fură confirmate după următorul punct, când partenerul tipului şaten îi făcu cu ochiul prietenei blondei, o tipă bronzată gen păpuşa Bărbie, atunci când era gata să servească. În oraşul acesta era clar că toţi oamenii frumoşi se cunoşteau între ei.

Oare de ce n-o mira lucrul acesta?

Jocul păru brusc mai puţin interesant şi se întoarse să plece fix când o altă pasă zbură peste fileu. Auzi vag pe cineva strigând atunci când echipa cealaltă dădu mingea peste fileu, dar înainte să apuce să facă doi paşi, simţi cum spectatorii din jurul ci încep să se îmbrâncească unii pe alţii, făcând-o să-şi piardă echilibrul pentru o clipă.

O clipă prea lungă. Se întoarse la timp să-l vadă pe unul dintre jucători alergând spre ea la viteză maximă, întinzându-şi gâtul să nu piardă din ochi mingea rebelă. Nu avu timp să reacţioneze înainte ca el să se izbească în ea. Îl simţi cum îi apucă umerii într-o încercare simultană de a-şi opri avântul şi de a nu o lăsa pe ea să cadă. Îşi simţi braţul smucindu-se în urma impactului şi privi aproape fascinată cum capacul sare de pe paharul ei de plastic, sucul făcând un arc prin aer înainte să-i ude leoarcă faţa şi tricoul.

Şi apoi totul se termină pur şi simplu. Foarte aproape îl văzu pe jucătorul şaten holbându-se la ea cu ochii mari, şocaţi.

— Te simţi bine? gâfâi el.

Simţea sucul scurgându-i-se pe faţă şi udându-i tricoul. Auzi vag pe cineva din mulţime începând să râdă. Şi de ce n-ar râde cineva? Fusese deja o zi *fantastică.*

— Sunt bine! se răsti ea.

— Eşti sigură? icni tipul. Măcar părea că regretă sincer. Am intrat în tine destul de tare.

— Dă-mi drumul, spuse ea printre dinţii încleştaţi.

Nu părea să-şi dea seama că o ţinea încă strâns de umeri, iar mâinile lui eliberară brusc presiunea. Făcu repede un pas înapoi şi puse instinctiv mâna pe brăţară.

— Mă îndreptam spre minge şi… îmi pare sincer rău.

— Ştiu ce făceai, spuse ea. Am supraviețuit, OK?

Şi spunând astea, se întoarse să plece, nedorindu-şi nimic mai mult decât să se îndepărteze cât mai repede posibil. În spatele ei, auzi pe cineva strigându-l:

Hai, Will! Să continuăm jocul!

Dar în timp ce-şi făcea loc cu greu prin mulțime, Ronnie era conştientă de privirea lui care o urmărea până când dispăru din vedere.

Tricoul nu-i era distrus, dar lucrul acesta nu o făcea să se simtă cu mult mai bine. Îi plăcea tricoul acela, un memento de la concertul formației Fall Out Boy la care fugise cu Rick în urmă cu un an. Mama ei aproape că-şi ieşise din minți şi nu era doar din cauză că Rick avea un tatuaj cu o pânză de păianjen pe gât şi mai multe găuri în urechi decât Kayla; reacționase aşa din cauză că mințiseră cu privire la locul în care mergeau şi nu ajunsese acasă decât în după-amiaza următoare pentru că sfârşiseră prin a face un popas acasă la fratele lui Rick în Philadelphia. Mama ei îi interzisese să se mai vadă sau să mai vorbească vreodată cu Rick, regulă pe care Ronnie o încălcase chiar a doua zi.

Nu îl iubea pe Rick; sinceră să fie, nici măcar nu-i plăcea prea mult de el. Dar era supărată pe mama ei, aşa că la momentul respectiv i se păruse cel mai bun lucru pe care putea să-l facă. Dar când ajunsese acasă la Rick, acesta era deja drogat şi beat, exact cum fusese şi la concert, iar ea îşi dăduse seama că, dacă se mai vedea cu el, va continua să o preseze să încerce să ia ce lua şi el, aşa cum făcuse şi cu o noapte în urmă. Stătuse doar câteva minute la el acasă înainte să se ducă în Union Square să petreacă restul după-amiezii, conştientă că se terminase totul între ei.

Nu era naivă cu privire la droguri. Câțiva prieteni de-ai ei fumau iarbă, câțiva luau ocazional cocaină sau Ecstasy, unul dintre ei chiar avea o dependență nasoală de metamfetamină. Toată lumea, cu excepția ei, bea în weekenduri. Fiecare club sau petrecere la care mergea îi oferea acces la toate astea. Cu toate acestea, i se părea că, ori de câte ori prietenele ei

fumează sau beau ori iau pastilele despre care jurau că fac seara mai grozavă, îşi petreceau restul nopții vorbind aiurea sau abia ținându-se pe picioare ori vomitând sau pierzându-şi controlul cu totul şi făcând ceva *cu adevărat stupid.* Ceva ce implica de obicei un băiat.

Ronnie nu voia să ajungă până acolo. Nu după ce i se întâmplase Kaylei cu o iarnă în urmă. Cineva – Kayla nu aflase niciodată cine – îi strecurase nişte GHB[5] în băutură şi, deşi îşi aducea aminte doar vag ce se întâmplase după aceea, era destul de sigură că îşi amintea că era în aceeaşi cameră cu trei băieți pe care îi vedea pentru prima oară în seara aceea. Când se trezise în dimineața următoare, hainele îi erau aruncate prin cameră. Kayla nu spusese niciodată mai mult de atât – prefera să pretindă că nu se întâmplase nimic şi regreta că-i povestise lui Ronnie chiar şi atât –, dar nu era greu să umpli spațiile lipsă.

Când ajunse la debarcader, Ronnie puse jos paharul de suc pe jumătate gol şi începu să-şi şteargă nervoasă tricoul cu un şervețel umed. Părea să aibă efect, însă şervețelul se dezintegra în fulgi mici şi albi care semănau cu mătreața.

Minunat!

Îşi dorise ca tipul acela să fi dat peste altcineva. De cât timp era acolo, de zece minute? Care erau şansele să se întoarcă fix în clipa în care mingea zburase în dreptul ei? Şi care erau şansele să țină în mână un suc într-o mulțime la un joc de volei la care nici nu dorise să se uite, într-un loc în care nu-şi dorea să fie? Acelaşi lucru probabil că nu avea să se mai întâmple într-un milion de ani. Cu asemenea noroc, poate ar fi trebuit să cumpere un bilet la loterie.

Şi apoi mai era tipul care o făcuse. Un tip drăguț şaten şi cu ochi căprui. Privindu-l de aproape, observase că era mult mai arătos decât ar descrie termenul „drăguț", mai ales când căpătase expresia aceea de... îngrijorare. Poate că făcea el parte dintr-o gloată populară, însă în milisecunda aceea în

[5] GHB este un drog periculos cu efecte anestezice şi sedative, folosit şi ca drog pentru violuri (n.tr.).

care ochii li se întâlniseră, avusese sentimentul ciudat că era la fel de sincer ca ochii lui.

Ronnie îşi scutură capul ca să-şi elibereze mintea de asemenea gânduri nebuneşti. În mod clar soarele îi afectase creierul. Mulțumită că făcuse tot ce putuse cu acel şervețel, ridică paharul de suc. Plănuia să arunce ce mai rămăsese, însă, când se întoarse, simți paharul zdrobindu-se între ea şi altcineva. De data aceasta nimic nu se mai întâmplă cu încetinitorul; sucul îi acoperi instant partea din față a tricoului. Îngheță, uitându-se la tricoul ei, nevenindu-i să creadă. *Cred că glumeşti.*

În fața ei se afla o fată de vârsta ei cu o granita în mână, părând la fel de surprinsă ca şi ea. Era îmbrăcată în negru, iar părul ei negru şi ațos îi atârna în bucle neregulate, încadrându-i fața. La fel ca şi Kayla, avea cel puțin şase găuri în fiecare ureche, scoase în evidență de vreo două cranii în miniatură care-i atârnau din lobii urechilor, iar fardul şi tuşul întunecat de la ochi îi confereau un aspect aproape funebru. În timp ce rămăşițele sucului ei udau leoarcă tricoul lui Ronnie, fata cu aspect gotic arătă cu granita ei spre pata care se întindea.

— Ce naşpa e să fii tu! spuse ea.

— Crezi?

— Măcar acum se asortează cu partea cealaltă.

— Oh, înțeleg acum. Încerci să fii amuzantă.

— Mai degrabă isteață.

— Atunci poate ai fi putut să spui ceva de genul: „Poate ar trebui să foloseşti biberoane”.

Fata gotică râse, scoțând un sunet surprinzător de feminin.

— Nu eşti de pe-aici, nu?

— Nu, sunt din New York. Sunt aici în vizită la tatăl meu.

— Pentru weekend?

— Nu. Pentru toată vara.

— Chiar că e naşpa să fii tu.

De data aceasta fu rândul lui Ronnie să râdă.

— Eu sunt Ronnie. E prescurtare de la Veronica.

— Spune-mi Blaze[6].

— Blaze?

— Numele meu adevărat este Galadriel. E din *Stăpânul inelelor.* Mama mea e o ciudată.

— Zi mersi că nu ți-a pus numele Gollum.

— Sau Ronnie. Arătă peste umărul ei cu o mişcare a capului. Dacă vrei ceva uscat sunt nişte tricouri cu Nemo la taraba de acolo.

— Nemo?

— Mda, Nemo. Din film? Peştele portocaliu cu alb, olog de-o aripă? Rămâne prins într-un acvariu şi tatăl lui se duce să-l găsească?

— Nu vreau un tricou cu Nemo, OK?

— Nemo e mişto.

— Poate dacă ai şase ani, ripostă Ronnie.

— Cum vrei.

Înainte ca Ronnie să apuce să răspundă, se uită la trei băieți care-şi făceau loc prin mulțimea aflată pe picior de plecare. Ieşeau în evidență din mulțimea de pe plajă prin pantalonii lor scurți sfâşiați şi prin tatuajele lor, piepturile goale văzându-li-se de sub hainele grele de piele. Unul dintre ei avea un cercel în sprânceană şi ținea un radio-casetofon mare; altul avea o tunsoare cu creastă şi brațele acoperite complet de tatuaje. Al treilea avea, ca şi Blaze, părul lung şi negru, în contrast cu pielea albă ca laptele. Ronnie se întoarse instinctiv spre Blaze, dar observă că Blaze dispăruse. În locul ei stătea Jonah.

— Ce ți-ai vărsat pe tricou? întrebă el. Eşti toată udă şi lipicioasă.

Ronnie o căută pe Blaze cu privirea, întrebându-se unde plecase. Şi de ce.

— Pleacă şi gata, bine?

— Nu pot. Tata te caută. Cred că vrea să vii acasă.

— El unde e?

---

[6] Flacără, vâlvătaie

— S-a oprit să se ducă la baie, dar trebuie să ajungă din clipă-n clipă.

— Spune-i că nu m-ai văzut.

Jonah se gândi la asta.

— Cinci dolari.

— Poftim?

— Dă-mi cinci dolari şi uit că eşti aici.

— Vorbeşti serios?

— Nu ai prea mult timp la dispoziție, spuse el. Acum sunt zece dolari.

Îl văzu peste capul lui Jonah pe tatăl ei scrutând mulțimea din jurul lui. Lăsă instinctiv capul jos, ştiind că nu avea nicio şansă să se strecoare pe lângă el. Se uită urât la fratele ei cel şantajist care cu siguranță îşi dădea seama şi el de lucrul acesta. Era drăgălaş şi-l iubea şi-i respecta abilitățile de şantajist, însă tot fratele ei mai mic rămânea. Într-o lume perfectă, el ar fi de partea ei. Dar era? Sigur că nu.

— Te urăsc, să ştii, spuse ea.

— Mda, şi eu te urăsc. Dar tot te costă zece dolari.

— Ce-ai zice de cinci?

— Ți-ai ratat şansa. Dar secretul tău va fi în siguranță la mine.

Tatăl ei încă nu-i văzuse, însă se apropia.

— Bine, rosti ea printre dinți, scotocind prin buzunare.

Dădu de o bancnotă mototolită, iar Jonah puse banii în buzunar. Uitându-se peste umăr îl văzu pe tatăl ei avansând în direcția lor, rotindu-şi capul dintr-o parte într-alta, iar ea se ascunse pe după tarabă. O descoperi surprinsă pe Blaze, care se sprijinea de o parte a tarabei, fumând o țigară.

Rânji disprețuitor.

— Probleme cu tatăl tău?

— Cum ies de aici?

— Asta depinde de tine, zise Blaze, ridicând din umeri. Dar ştie ce tricou porți.

O oră mai târziu, Ronnie stătea lângă Blaze pe o plajă din apropiere de capătul debarcaderului, încă plictisită, doar că nu chiar la fel de plictisită cum fusese înainte. Blaze se

dovedi a fi o bună ascultătoare, cu un ciudat simț al umorului – şi cel mai bun lucru dintre toate, părea să iubească New Yorkul la fel de mult ca Ronnie, deşi nu fusese niciodată acolo. Punea întrebări despre obiectivele principale: Times Square, Empire State Building şi Statuia Libertății – capcane turistice pe care Ronnie încerca să le evite cu orice preț. Dar Ronnie îi făcu pe plac înainte să-i descrie adevăratul New York: cluburile din Chelsea, teatrul muzical din Brooklyn şi vânzătorii ambulanți din Chinatown, de unde puteai cumpăra discuri piratate ori genți Prada false şi cam orice pentru câțiva cenți.

Vorbind despre toate locurile acelea, începu să tânjească să se întoarcă acasă în loc să fie aici. Oriunde numai nu aici.

— Nici eu nu aş fi vrut să vin aici, o aprobă Blaze. Credemă. E plictisitor.

— De când locuieşti aici?

— De când mă ştiu. Dar cel puțin eu sunt îmbrăcată OK.

Ronnie cumpărase tricoul idiot cu Nemo, ştiind că arăta ridicol. Singura mărime pe care o mai aveau la tarabă era una XL, tricou care îi ajungea practic până pe la genunchi. Singura calitate pe care o avea era că, odată ce îl îmbrăcase, putuse să se strecoare nevăzută pe lângă tatăl ei. Blaze avusese dreptate.

— Cineva mi-a spus că Nemo e mişto.

— Te-a mințit.

— Ce mai căutăm aici? Probabil că tata a plecat până acum.

Blaze se întoarse.

— De ce? Vrei să ne întoarcem la carnaval? Poate să mergi la casa groazei?

— Nu. Dar sigur mai este şi altceva.

— Încă nu. Mai târziu se va întâmpla. Dar acum, hai doar să aşteptăm!

— Ce?

Blaze nu răspunse. Se ridică şi se întoarse cu fața la apa care se întunecase. Părul îi flutura în bătaia vântului şi părea că se uită la lună.

— Te-am văzut mai devreme, să ştii.

— Când?

— Când erai la meciul de volei. Arătă spre doc. Stăteam acolo.

— Şi?

— Păreai nelalocul tău.

— Şi tu.

— Motiv pentru care stăteam pe doc. Sări pe grilaj şi se aşeză cu faţa la Ronnie. Ştiu că nu vrei să fii aici, însă ce-a făcut tatăl tău să te înfurie aşa de rău?

Ronnie îşi şterse palmele de pantaloni.

— E o poveste lungă.

— Locuieşte cu prietena lui?

— Nu cred că are o prietenă. De ce?

— Consideră-te norocoasă.

— Despre ce vorbeşti?

— Tatăl meu locuieşte cu prietena lui. E a treia de la divorţ şi e cea mai rea până acum. E doar cu câţiva ani mai mare ca mine şi poartă haine de stripteuză. Mi se face rău ori de câte ori trebuie să mă duc acolo. E ca şi cum nu ar şti cum să se poarte în preajma mea. Acum încearcă să-mi dea sfaturi ca şi cum ar îi maică-mea, iar în clipa următoare încearcă să fie prietena mea cea mai bună. O urăsc.

— Şi tu locuieşti cu mama ta?

— Mda. Dar acum are un iubit şi e la noi tot timpul. Şi el e un ratat. Poartă o perucă ridicolă pentru că a chelit când avea douăzeci de ani sau ceva de genul şi-mi spune mereu că ar trebui să încerc să dau la facultate. De parcă mie mi-ar păsa ce crede el. E totul pe de-a-ndoaselea, ştii?

Înainte ca Ronnie să apuce să răspundă, Blaze sări iar jos.

— Haide! Cred că se pregătesc să înceapă. Trebuie să vezi asta.

Ronnie o urmă pe Blaze înapoi pe ponton, spre o mulţime care înconjura ceea ce părea un spectacol stradal. Îşi dădu seama surprinsă că actorii erau cei trei tipi cu feţe de infractori pe care-i văzuse mai devreme. Doi dintre ei dansau breakdance pe muzica ce urla din radio-casetofon în timp ce băiatul cu părul lung şi negru stătea în centru şi jongla cu nişte chestii care părea nişte bile de golf în flăcări. Din când

în când se mai oprea din jonglat şi ţinea pur şi simplu mingea, rotind-o între degete sau rostogolind-o de pe mână pe un braţ şi apoi pe celălalt. De două ori închise mingea în pumn aproape stingând-o, ca apoi să mişte mâna permiţând flăcărilor să scape prin deschizătura minusculă de lângă degetul mare.

— Îl cunoşti? spuse Ronnie.

Blaze dădu din cap.

— El e Marcus.

— Poartă vreun fel de protecţie pe mâini?

— Nu.

— Doare?

— Nu dacă ţii mingea incandescentă în mod corect. E super totuşi, nu-i aşa?

Ronnie fu nevoită să fie de acord cu ea. Marcus stingea cele două mingi, după care le aprindea din nou atingându-le de o a treia. Pe jos se afla un joben de magician întors, şi Ronnie privi cum lumea începu să arunce bani în el.

— De unde ia mingile incandescente?

— El le face. Pot să-ţi arăt eu cum. Nu e greu. Tot ce-ţi trebuie este un tricou de bumbac, ac şi aţă şi un lichid inflamabil.

În timp ce muzica urla în continuare, Marcus zvârli cele trei mingi incandescente tipului cu creastă şi mai aprinse încă două. Aruncau cu ele de la unul la altul ca nişte clovni de la circ care jonglează cu popice de bowling din ce în ce mai repede, până când o aruncătură se duse strâmb.

Numai că fusese o părere. Tipul cu cercel în sprânceană o prinse ca la fotbal şi începu să o dea de pe un picior pe altul ca şi cum n-ar fi fost altceva decât o minge de cârpă. După ce stinseră trei dintre mingile de foc, ceilalţi doi li se alăturară, întreaga trupă pasându-şi mingile de la unul la altul. Mulţimea începu să bată din palme şi ploua cu bani în pălărie în timp ce muzica se intensifică. Apoi, dintr-odată, toate mingile care mai rămăseseră fură prinse şi stinse simultan când cântecul se termină tumultuos.

Ronnie fu nevoită să admită că nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Marcus veni la Blaze şi o sărută lung şi profund,

un sărut care părea sălbatic de nepotrivit în public. Îşi deschise încet ochii uitându-se fix la Ronnie înainte să o dea pe Blaze la o parte.

— Cine-i asta? întrebă el arătând spre Ronnie.

— Ea e Ronnie, spuse Blaze. E din New York. Tocmai am cunoscut-o.

Tipul cu creastă şi tipul cu cercel în sprânceană se holbară şi ei la Ronnie, făcând-o să se simtă deosebit de incomod.

— New York, zici? întrebă Marcus scoțând o brichetă din buzunar şi aprinzând o minge.

Ținu globul în flăcări nemişcat între degetul mare şi arătător, făcând-o pe Ronnie să se întrebe iar cum putea să facă asta fără să se ardă.

— Îți place focul? strigă el.

Fără să aştepte vreun răspuns, aruncă mingea incandescentă în direcția ei. Ronnie se feri, prea speriată să reacționeze. Mingea ateriză în spatele ei tocmai când un polițist veni în fugă să stingă flacăra cu piciorul.

— Voi trei de colo! strigă el arătând cu degetul. Afară! Acum! V-am mai spus că nu aveți voie să vă faceți micul spectacol pe ponton şi dacă vă mai prind o dată, jur că vă arestez.

Marcus ridică mâinile şi făcu un pas în spate.

— Tocmai plecam.

Băieții îşi luară hainele şi porniră pe ponton spre caruselele carnavalului. Blaze se luă după ei, lăsând-o pe Ronnie singură. Ronnie simți privirea polițistului ațintită asupra ei, dar îl ignoră. Ezită în schimb doar o fracțiune de secundă înainte să se ia după ei.

4

MARCUS

Ştiuse că se va lua după ei. Mereu o făceau. Mai ales fetele nou-sosite în oraş. Asta era chestia cu fetele: cu cât le tratai mai rău, cu atât mai mult îl doreau. Erau pur şi simplu aşa de proaste! Previzibile, dar proaste.

Se sprijini de ghivecele de flori din faţa hotelului, Blaze înfăşurându-şi braţele în jurul lui. Ronnie stătea vizavi de ei pe o bancă; într-o parte, Teddy şi Lance se împleticeau în cuvinte, încercând să atragă atenţia fetelor care treceau pe acolo. Erau deja beţi – la naiba, erau puţin beţi şi înainte de spectacol – şi, ca de obicei, toate fetele, cu excepţia celor urâte, îi ignorau. În jumătate din cazuri, chiar şi el îi ignora.

Între timp, Blaze îl săruta pe gât, însă el nu o băga în seamă. Se săturase de felul în care se agăţa de el ori de câte ori erau în public. Se săturase de ea în general. Dacă nu ar fi fost aşa de bună la pat, ar fi părăsit-o cu o lună în urmă pentru una dintre cele trei sau patru ori cinci fete cu care se culca în mod obişnuit. Dar în momentul de faţă, nu era interesat nici de ele. Se uita în schimb la Ronnie, plăcându-i şuviţa mov din părul ei şi corpul micuţ şi bine făcut, efectul strălucitor al fardului ei de ochi. Era un stil de vagabond cu bun-gust, în ciuda tricoului idiot pe care-l purta. Îi plăcea. Îi plăcea mult.

O împinse pe Blaze de şolduri, dorindu-şi să nu fie acolo.

— Du-te şi ia-mi nişte cartofi prăjiţi, îi ceru el. Mi-e cam foame.

Blaze se lipi la loc de el.

— Nu mai am decât vreo doi dolari.

Îi auzea văitatul din voce.

— Şi ce dacă? Ar trebui să ajungă. Şi ai grijă să nu mănânci vreunul.

Şi vorbea serios. Blaze se cam îngrăşase la burtă şi se împlinise la faţă. Nici nu era de mirare, având în vedere că

bea aproape la fel de mult ca Teddy şi Lance.

Blaze se strâmbă, însă Marcus o împinse, iar ea se îndreptă spre una dintre tarabele cu mâncare. Erau vreo şase sau şapte persoane în faţa ei şi, în momentul când ajunse la coadă, Marcus se duse agale spre Ronnie şi se aşeză lângă ea. Aproape, dar nu prea aproape. Blaze era foarte geloasă şi nu voia s-o alunge pe Ronnie înainte să aibă ocazia s-o cunoască.

— Cum ți s-a părut? întrebă el.

— Ce?

— Spectacolul. Ai mai văzut vreodată ceva asemănător în New York?

— Nu, recunoscu ea. N-am mai văzut.

— Unde stai?

— Mai încolo pe plajă.

Îşi dădu seama după răspuns că se simțea incomod, probabil pentru că Blaze nu era acolo.

— Blaze a spus că l-ați fentat pe tatăl tău.

În loc să răspundă, ea ridică doar din umeri.

— Ce? Nu vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu e nimic de spus.

El se lăsă pe spate.

— Poate pur şi simplu nu ai încredere în mine.

— Despre ce vorbeşti?

— Ai vorbit cu Blaze, dar nu şi cu mine.

— Nici măcar nu te cunosc.

— Nici pe Blaze n-o cunoşti. Abia ai cunoscut-o.

Ronnie nu părea să-i aprecieze replicile tăioase.

— Pur şi simplu nu vreau să vorbesc cu el, OK? Şi nici nu vreau să-mi petrec vara aici.

El îşi dădu părul din ochi.

— Atunci pleacă.

— Mda, sigur. Şi unde se presupune că aş putea să plec?

— Hai să mergem în Florida.

Ea clipi surprinsă.

— Poftim?

— Ştiu un tip care are o casă puțin în afara oraşului Tampa. Dacă vrei, te duc eu. Poți să stai acolo cât vrei.

Maşina mea e acolo.

Ea se uită la el şocată.

— Nu pot să merg în Florida cu tine. Abia... abia te-am cunoscut. Şi cu Blaze cum rămâne?

— Ce-i cu ea?

— Eşti cu ea.

— Şi ce dacă?

Îşi păstră chipul neutru.

— Chestia asta e prea ciudată. Îşi scutură capul şi se ridică. Mai bine mă duc să văd ce face Blaze.

Marcus băgă mâna în buzunar să scoată o minge incandescentă.

— Ştii c-am glumit, nu?

De fapt, nu glumise. O spusese din acelaşi motiv pentru care aruncase şi mingea spre ea. Să vadă cât de departe poate să o facă să meargă.

— Mda, bine. E în regulă. Tot mă duc acolo să vorbesc cu ea.

Marcus o privi cum se îndepărtează în grabă. Oricât de mult admira trupul acela mic şi dinamic, nu prea era sigur cum s-o catalogheze. Se îmbrăca ciudat, însă, spre deosebire de Blaze, nu fuma şi nici nu arăta vreun interes pentru petreceri, iar el avu sentimentul că era mai mult decât voia să arate. Se întreba dacă provenea dintr-o familie cu bani. Era logic, nu? Apartament în New York, casă pe malul mării? Familia ei trebuia să aibă bani ca să-şi permită lucruri de genul acesta. Dar pe de altă parte... nu avea nicio şansă să se integreze printre oamenii de prin părțile locului care aveau bani, cel puțin, nu printre cei pe care-i cunoştea el. Deci cum stătea treaba? Şi de ce avea aşa mare importanță?

Pentru că nu-i plăceau oamenii cu bani, nu-i plăcea felul în care se etalau şi nu-i plăcea felul în care se credeau mai buni decât ceilalți doar din cauza asta. Mai demult, înainte să se lase de şcoală, auzise un copil bogat vorbind despre barca nouă pe care o primise de ziua lui. Şi nu era o amărâtă de barcă; era o barcă Boston Whaler de şapte metri cu GPS şi sonar, iar puştiul se lăuda întruna despre cum avea s-o folosească toată vara şi s-o ancoreze pe doc la clubul privat.

Trei zile mai târziu, Marcus dăduse foc bărcii şi o privise arzând din spatele magnoliei de pe terenul de golf.

Evident că nu spusese nimănui ceea ce făcuse. Să spui unei persoane e ca şi cum ai mărturisi la poliție. Teddy şi Lane stăteau drept exemplu: pune-i într-o celulă şi se înmoaie imediat ce se închide uşa. Acesta era motivul pentru care insista să facă ei toată treaba murdară în ultima vreme. Cel mai bun mod de a-i împiedica să vorbească era să se asigure că sunt şi mai vinovați decât el. În ultima perioadă, ei erau cei care furau băutura, cei care-l băteau de-l lăsau inconştient pe chelul de la aeroport înainte să-i fure portofelul, cei care desenau svastica pe sinagogă. Nu avea încredere în ei şi nici măcar nu-i plăcea în mod special de ei, însă mereu erau de acord cu planurile sale. Se folosea de ei.

În spatele lui, Teddy şi Lance continuau să se poarte ca nişte idioți ce erau şi, cum Ronnie plecase, se simțea agitat. Nu avea de gând să stea acolo toată noaptea fără să facă nimic. Probabil că după ce se întorcea Blaze, urma să-şi mănânce cartofii şi apoi să hălăduiască. Să vadă ce apare. Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla într-un loc ca ăsta, într-o noapte ca asta, într-o mulțime ca asta. Un lucru era sigur: după un spectacol, avea mereu nevoie de ceva… *mai mult.* Indiferent ce-ar fi însemnat asta.

Se uită spre taraba cu mâncare şi o văzu pe Blaze plătind, iar pe Ronnie stând în spatele ei. Se uită la Ronnie, dorindu-şi să se întoarcă spre el până când într-un final o făcu. Nu era cine ştie ce, o privire rapidă, însă fu suficient să-l facă să se întrebe din nou cum era ea în pat.

Probabil că sălbatică, gândi el. Încurajate cum trebuie, majoritatea erau.

5

WILL

Indiferent ce făcea, Will simțea mereu greutatea secretului apăsându-l. La suprafață totul părea normal: în ultimele şase luni, fusese la şcoală, jucase baschet, se dusese la banchet şi absolvise liceul, urmând să plece la facultate. Bineînțeles că nu fusese totul perfect. Cu şase săptămâni în urmă se despărțise de Ashely, însă asta nu avea nicio legătură cu ce se întâmplase în noaptea aceea, noapte pe care nu o va putea uita niciodată. În majoritatea timpului, reuşea să țină amintirea aceea departe, însă din când în când, în cele mai ciudate momente, îi revenea cu o forță visceralã. Imaginile nu se schimbau şi nu păleau niciodată, imaginile nu deveneau niciodată neclare pe alocuri. Privind parcă prin ochii altcuiva, se vedea alergând pe plajă, apucându-l pe Scott şi uitându-se la focul cumplit.

„Ce naiba ai făcut?" îşi aminti el că strigase.

„Nu e vina mea!" îi răspunsese Scott.

Cu toate astea, abia atunci Will îşi dăduse seama că nu erau singuri. Îi observase la distanță pe Marcus, Blaze, Teddy şi Lance privindu-i şi ştiuse pe loc că văzuseră tot ceea ce se întâmplase.

Ştiau…

Imediat ce Will îşi luase telefonul, Scott îl oprise.

„Nu suna la poliție! Ți-am spus că a fost un accident!" Expresia îi era rugătoare. „Haide, prietene! Îmi eşti dator!"

Apăruseră o grămadă de reportaje în primele două zile, iar Will urmărise ştirile şi citise articolele din ziar simțind ghemuri în stomac. Una era să acoperi un incendiu accidental. Poate că ar fi putut să facă asta. Dar cineva fusese rănit în noapte aceea şi simțea un sentiment bolnav de vină ori de câte ori trecea pe acolo. Nu conta faptul că biserica era reconstruită sau că pastorul ieşise de mult din spital; ceea ce conta era faptul că el ştia ce se întâmplase şi

nu făcuse nimic cu privire la asta.

Îmi eşti dator…

Acestea erau cuvintele care-l bântuiseră cel mai mult.

Nu pentru că el şi Scott fuseseră prieteni de la grădiniță, ci dintr-un alt motiv, mult mai important. Şi uneori, în miez de noapte, stătea treaz şi ura adevărul din vorbele acelea, dorindu-şi să găsească o cale să îndrepte lucrurile.

Foarte ciudat era faptul că de data asta incidentul de la volei de mai devreme fusese cel care-i răscolise amintirile. Sau, mai bine zis, fata de care se ciocnise. Nu o interesaseră scuzele lui şi, spre deosebire de majoritatea fetelor de prin preajmă, nu încercase să-şi mascheze furia. Nu se calmase şi nici nu țipase; era atât de sigură pe sine într-un mod care-l făcuse pe dată să vadă că era diferită.

După ce ea plecase în grabă, terminaseră setul şi fusese nevoit să recunoască faptul că ratase nişte lovituri pe care în mod obişnuit nu le-ar fi ratat. Scott se uitase urât la el şi – poate din cauza jocului de lumini – arăta exact la fel cum arătase în noapte incendiului, când Will scosese telefonul să sune la poliție. Şi fusese de-ajuns să elibereze din nou acele amintiri.

Reuşise să se abțină până la finalul jocului, însă, după ce se terminase, simțise nevoia să fie singur. Aşa că rătăcise prin târg şi se oprise la una dintre tarabele acelea cu jocuri mult prea scumpe, la care era imposibil să câştigi. Se pregătea să tragă spre o minge de baschet mult prea umflată şi aflată mult prea sus atunci când auzi o voce în spatele lui.

— Aici erai, spuse Ashley. Ne eviți cumva?

„Da, gândi el. Chiar asta făceam.”

— Nu, răspunse el. N-am mai tras la țintă de când s-a terminat sezonul şi voiam să văd dacă mai sunt bun de ceva.

Ashley zâmbi. Bluza ei albă fosforescentă, sandalele şi cerceii lungi îi scoteau în evidență ochii albaştri şi părul blond, lucru care era de efect maxim. Îşi schimbase ținuta de la ultimul joc de volei al turneului; tipic pentru ea; era singura fată din lume care se schimba complet şi făcea din asta o regulă chiar şi când mergea la plajă. La banchetul din mai se schimbase de trei ori: o dată pentru cină, altă dată

pentru dans şi încă o dată pentru petrecerea de după. Ba chiar îşi adusese o valiză cu ea şi, după ce îşi prinsese corsajul şi pozase pentru fotografi, pusese pe cineva să îi ducă bagajul la maşină. Mamei ei nu i se păruse ciudat faptul că-şi făcuse bagajul ca şi cum ar fi plecat în vacanță şi nu la banchet. Poate asta era o parte din problemă. Ashley îl dusese odată să se uite în dulapul mamei ei; femeia avea probabil vreo două sute de perechi de pantofi şi vreo mie de ținute diferite. Încăpea un Buick în dulapul ei.

— Nu te opri din pricina mea. N-aş vrea să pierzi un dolar.

Will se întoarse şi, după ce ochi marginea, aruncă mingea în arc spre coş. Aceasta ricoşă de margine înainte să cadă înăuntru. Una. Încă două şi ar fi câştigat premiul.

În timp ce mingea se rostogolea înapoi, supraveghetorul de la tarabă se zgâia la Ashley. Însă Ashley nici nu observase prezența lui.

Când mingea se rostogoli prin plasă şi înapoi la Will, acesta o ridică şi se uită la supraveghetor.

— A câştigat cineva azi?

— Sigur că da. Avem mulți câştigători în fiecare zi.

Acesta continua să se holbeze la Ashley în timp ce răspundea. Nici nu era de mirare. Toată lumea o observa mereu pe Ashley. Era ca un semn fosforescent pentru oricine avea un dram de testosteron în el.

Ashley mai făcu un pas în față, făcu o piruetă şi se sprijini de tarabă. Îi zâmbi iar lui Will. Ashley nu fusese niciodată o adeptă a subtilității. După ce fusese încoronată regina balului, purtase coronița toată noaptea.

— Ai jucat bine azi, spuse ea. Şi serveşti mult mai bine.

— Mersi, răspunse Will.

— Cred că eşti aproape la fel de bun ca Scott.

— Nici pe departe, replică el.

Scott juca volei de la şase ani; Will se apucase să joace abia după anul întâi de liceu.

— Sunt rapid şi ştiu să sar, dar nu am abilitățile complete pentru joc, aşa ca Scott.

— Eu nu spun decât ce-am văzut.

Concentrându-se asupra inelului coşului, Will expiră,

încercând să se relaxeze înainte să arunce mingea. Era acelaşi lucru pe care i-l spusese mereu antrenorul să-l facă la aruncarea liberă, nu că asta i-ar fi îmbunătăţit vreodată punctajul. Şi totuşi, de data aceasta mingea intră în plasă. Două din două.

— Ce ai de gând să faci cu animăluţul de pluş dacă vei câştiga?

— Nu ştiu. Îl vrei tu?

— Numai dacă vrei tu să mi-l dai.

Ştia că voia să i-l ofere el şi nu să i-l ceară ea. După doi ani de relaţie cu Ashley, erau puţine lucruri pe care să nu le ştie despre ea. Will apucă mingea, expiră din nou şi aruncă ultima oară. De data asta, aruncă mingea prea tare şi aceasta ricoşă de pe margine.

— A fost pe-aproape, spuse supraveghetorul. Ar trebui să încerci iar.

— Ştiu să pierd.

— Uite cum facem. Fac reducere de un dolar. Doi dolari şi tragi de trei ori.

— Nu-i nevoie.

— Cu doi dolari vă las pe amândoi să trageţi de câte trei ori. Apucă mingea şi i-o oferi lui Ashley. Mi-ar plăcea să te văd încercând.

Ashley se holbă la minge, fiind evident că nu-i trecuse prin minte aşa ceva. Şi probabil că nu se gândise.

— Nu prea cred, spuse Will. Dar mersi de ofertă. Se întoarse către Ashley. Ştii cumva dacă Scott mai este pe aici?

— E la masă cu Cassie. Sau cel puţin acolo erau când am plecat eu să te caut. Cred că o place.

Will se îndreptă în direcţia respectivă împreună cu Ashley.

— Stăteam de vorbă, spuse Ashley aproape părând relaxată, iar Scott şi Cassie se gândeau c-ar fi distractiv să mergem la mine. Părinţii mei sunt plecaţi în Raleigh pentru nu ştiu ce eveniment cu guvernatorul şi avem casa numai pentru noi.

Will prevăzuse invitaţia.

— Nu prea cred, răspunse el.

— De ce nu? Doar nu se întâmplă ceva interesant pe aici.

— Pur şi simplu nu cred că este o idee bună.

— Din cauză că ne-am despărţit? Nu e ca şi cum vreau să ne împăcăm.

„Sigur, de asta ai venit la turneu, gândi el. Şi te-ai gătit aşa în seara asta. Şi ai venit după mine. Şi ai sugerat să mergem la tine pentru că părinţii tăi nu sunt acasă."

Dar nu zise nimic. Nu avea chef să se certe şi nici nu voia să facă lucrurile mai dificile decât erau deja. Nu era o fată rea; pur şi simplu nu era pentru el.

— Trebuie să fiu la muncă mâine-dimineaţă şi mi-am petrecut toată ziua jucând volei la soare, spuse el drept scuză. Nu vreau decât să mă culc.

Ea îl apucă de umăr şi-l opri.

— De ce nu-mi mai răspunzi la telefon?

El tăcu. Chiar nu era nimic de spus.

— Vreau să ştiu cu ce-am greşit, continuă ea.

— Nu ai greşit cu nimic.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

Când văzu că nu răspunde, Ashley începu să zâmbească implorator.

— Hai, vino la mine să vorbim despre asta, bine?

Ştia că merita un răspuns. Singura problemă era că era un răspuns pe care ea nu ar fi vrut să-l audă.

— Ţi-am mai spus o dată. Pur şi simplu sunt obosit.

— Eşti *obosit,* urlă Scott. I-ai spus că eşti *obosit* şi că vrei să te *culci?*

— Ceva de genul.

— Ai înnebunit?

Scott se holbă la el de partea cealaltă a mesei. Cassie şi Ashley plecaseră de mult spre ponton să stea de vorbă, fără îndoială să disece tot ce îi spusese Will lui Ashley, adăugând un dramatism inutil unei situaţii care probabil ar fi trebuit să rămână numai între ei doi. Dar cu Ashley mereu era dramă. Avu brusc sentimentul că vara avea să fie lungă.

— Chiar *sunt* obosit, spuse Will. Tu nu eşti?

— Poate n-ai auzit ce-a sugerat. Eu cu Cassie, tu cu Ashley? La casa de pe plajă a părinţilor ei?

— Mi-a zis.

— Şi mai eşti încă aici pentru că…

— Ți-am spus deja.

Scott scutură din cap.

— Nu… vezi tu, aici m-ai pierdut. Vinzi scuza cu „sunt obosit” părinților tăi când te pun să speli maşina sau când te trezesc să te duci la timp la biserică. Nu când ai o ocazie ca asta.

Will nu răspunse. Deşi Scott era doar cu un an mai mic – avea să fie în ultimul an de liceu la Laney în toamnă –, se purta adesea ca şi cum ar fi fost fratele mai mare şi mai înțelept al lui Will.

Cu excepția acelei nopți la biserică…

— Îl vezi pe tipul de acolo de la taraba cu coşul de baschet? Pe el îl înțeleg. Stă acolo toată ziua încercând să-i convingă pe oameni să joace ca să câştige şi el nişte bani de bere şi de țigări la sfârşitul turei. Simplu. Necomplicat. Nu e genul meu de viață, dar e un gen de viață pe care-l pot înțelege. Dar pe tine nu te înțeleg. Vreau să spun… ai *văzut-o* pe Ashley în seara asta? E superbă. Arată ca tipa aia din Maxim.

— Aşa, şi?

— Vreau să spun că arată superbine.

— Ştiu. Am fost împreună vreo doi ani, ai uitat?

— Şi nu spun că trebuie să te împaci cu ea. Tot ce vreau să sugerez este să mergem toți patru la ea acasă să ne distrăm şi să vedem ce se mai întâmplă.

Scott se aplecă în scaun.

— Şi apropo de asta. Tot nu înțeleg de ce te-ai despărțit de ea. E evident că ea încă te place şi voi doi păreați să fiți făcuți unul pentru celălalt.

Will îşi scutură capul.

— Nu eram făcuți unul pentru celălalt.

— Ai mai zis asta, dar la ce te referi? E nebună sau ceva de genul ăsta când sunteți numai voi doi? Ce s-a întâmplat? Ai găsit-o deasupra ta cu un cuțit de măcelar sau urla la lună când mergeați la plajă?

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Pur şi simplu nu a mers.

— Pur şi simplu nu a mers, repetă Scott. Tu te auzi ce spui?

Când Will nu dădu semne de înduplecare, Scott se aplecă peste masă.

— Haide, prietene! Fă-o pentru mine, atunci. Trăieşte şi tu un pic. E vacanța de vară. Fă-o pentru echipă.

— Acum chiar că pari disperat.

— Sunt disperat. Dacă tu nu vii cu Ashley în seara asta, nici Cassie nu vine cu mine. Şi vorbim despre o fată care e gata să trăiască o aventură. Vrea să facă ceva.

— Îmi pare rău. Dar nu pot să te ajut.

— Bine. Distruge-mi viața. La urma urmei, cui îi pasă, corect?

— Vei supraviețui. Făcu o pauză. Ți-e foame?

— Puțin, bombăni Scott.

— Haide. Să luăm nişte cheesburgeri.

Will se ridică de la masă, însă Scott continuă să fie bosumflat.

— Trebuie să mai repeți preluarea de jos, spuse el referindu-se la jocul de volei de mai devreme. Trimiteai mingea în toate direcțiile. Abia reuşeam să ne menținem în joc.

— Ashley mi-a spus că sunt la fel de bun ca tine.

Scott pufni şi se ridică de la masă.

— Habar n-are ce vorbeşte.

După ce stătură la coadă să-şi ia de mâncare, Will şi Scott trecură la standul cu condimente, unde Scott îşi înecă burgerul în ketchup. Curgea pe margini când Scott puse pâinea la loc.

— Dezgustător, comentă Will.

— Stai să vezi fază. Era un tip pe care-l chema Ray Kroc şi care a început compania asta pe nume McDonald's. A auzit de ea? În fine, pe hamburgerul inițial – în multe privințe era hamburgerul tradițional american, să ştii – a insistat să se mai pună ketchup. Lucrul acesta ar trebui să-ți spună cât de important este gustul per total.

— Tu vorbeşte acolo! Eşti atât de fascinant! Mă duc să-mi

iau ceva de băut.

— Îmi aduci şi mie o sticlă de apă, te rog?

Când Will se îndepărtă, ceva alb străfulgeră pe lângă el îndreptându-se spre Scott; Scott văzu şi sări instinctiv din drum, scăpându-şi hamburgerul.

— Ce naiba faci? vru Scott să ştie, învârtindu-se.

Pe jos se afla o cutie boțită de cartofi prăjiți. În spatele lui, Teddy şi Lance stăteau cu mâinile în buzunare. Marcus se afla între ei, încercând, dar nereuşind, să pară nevinovat.

— Nu ştiu la ce te referi, răspunse Marcus.

— La asta! mârâi Scott dând cu piciorul în cutie înspre ei.

Tonul acesta al vocii lui, avea Will să gândească mai târziu, făcea pe toată lumea tensionată în preajma lui. Will simți cum i se zbârleşte părul pe ceafă atunci când aerul păru să se deplaseze aproape fizic şi palpabil între ei, un tremur care anticipa violență.

O violență pe care Marcus o căuta în mod evident…

Ca şi cum îl momea.

Will văzu un tată luându-şi fiul şi îndepărtându-se, în timp ce Ashley şi Cassie, întoarse de pe ponton, înțepeniră la margine. Într-o parte, Will o recunoscu pe Galadriel mai nou îşi spunea Blaze trăgându-se mai aproape.

Scott se uită urât la ei, strângând din dinți.

— Ştiți, m-am săturat până peste cap de tot rahatul cu voi.

— Şi ce-ai de gând să faci? rânji Marcus. Arunci cu o rachetă în mine?

Atât îi trebui. În timp ce Scott făcu un pas brusc în față, Will începu să se împingă înnebunit prin mulțime, încercând să ajungă la timp la prietenul său.

Marcus nu se mişcă. Nu-i a bine. Will ştia că el şi prietenii lui erau în stare de orice… şi cel mai rău lucru dintre toate era faptul că ei ştiau ceea ce făcuse Scott…

Dar furios cum era, lui Scott nu părea să-i pese. În timp ce Will înainta în grabă, Teddy şi Lance se depărtară, prinzându-l pe Scott în mijlocul lor. Încercă să străbată distanța rămasă, însă Scott se mişca prea repede şi totul păru să se întâmple dintr-odată. Marcus făcu o jumătate de pas în spate, în timp ce Teddy dădu cu piciorul într-un

scaun, forțându-l pe Scott să sară din calea lui. Se izbi de o masă, răsturnând-o.

Scott își recăpătă echilibrul şi-şi strânse pumnii. Lance îl încolți dintr-o parte. În timp ce Will înainta cu greu luându-şi avânt, auzi vag țipătul unui copil. Eliberându-se de mulțime, coti spre Lance când, dintr-odată, o fată păşi în mijlocul încăierării.

— Opriți-vă odată! strigă fata, aruncându-şi mâinile în față. Terminați-o! Toți!

Vocea îi era surprinzător de puternică şi de autoritară, suficient să-l facă pe Will să se oprească din drum. Toată lumea îngheță şi, în tăcerea aceea bruscă, țipetele copilului răsunară strident. Fata se afla în mijloc şi se uita la fiecare scandalagiu în parte şi imediat ce Will văzu şuvița mov din părul ei, își dădu seama unde o mai văzuse. Numai că acum purta un tricou mult prea mare pentru ea cu un peşte în partea din față.

— Cearta s-a terminat! Nu mai e nicio ceartă! Nu vedeți că este aici un copil rănit?

Provocându-i să o contrazică, îşi făcu loc între Scott şi Marcus şi se aplecă spre copilaşul care plângea, din cauză că fusese trântit la pământ în toată agitația aceea. Avea trei sau patru ani şi o cămaşă portocalie ca dovleacul. Când fata îi vorbi, vocea îi deveni blândă, iar zâmbetul cald.

— Eşti bine, drăguțule? Unde este mama ta? Haide s-o găsim, bine?

Copilul păru să se concentreze în momentul de față pe tricoul ei.

— El este Nemo, spuse ea. Şi el s-a rătăcit. Îți place de Nemo?

Într-o parte, o femeie panicată cu un bebeluş în brațe îşi făcea loc prin mulțime ignorând tensiunea din aer.

— Jason? Unde eşti? Ați văzut un băiețel? Blond şi cu cămaşă portocalie?

Uşurarea i se instaură pe chip atunci când îl văzu. Îşi aşeză mai bine bebeluşul pe şold şi veni repede lângă el.

— Nu ai voie să fugi aşa, Jason! țipă ea. M-ai speriat. Eşti bine?

— Nemo, spuse el arătând spre fată.

Mama se întoarse, observând-o pe fată pentru prima dată.

— Mulțumesc – a plecat de unul singur când schimbam scutecul copilului şi…

— Nu-i nimic, spuse fata scuturând din cap. N-are nimic.

Will o privi pe mamă plecând împreună cu copiii ei, după care îşi întoarse atenția înapoi spre fată, observând felul blând în care zâmbea în timp ce băiețelul se îndepărta. Cu toate acestea, odată ce acesta se îndepărtă suficient, fata păru să observe brusc faptul că toată lumea din mulțime se uita la ea. Îşi încrucişă brațele dezorientată atunci când mulțimea începu să se separe făcând loc unui polițist care se apropia cu paşi repezi.

Marcus îi şopti ceva repede lui Scott înainte să se facă iar una cu mulțimea. Teddy şi Lane făcură acelaşi lucru. Blaze se întoarse şi ea să se ia după ei şi, spre surprinderea lui Will, fata cu şuviță mov se întinse s-o apuce de braț.

— Stai! Unde vă duceți? strigă ea.

Blaze îşi scutură brațul să se elibereze din strânsoare, mergând cu spatele.

— La Bower's Point.

— Unde-i asta?

— Mergi drept pe plajă. Îl găseşti tu.

Blaze se întoarse şi se grăbi să-l prindă pe Marcus din urmă.

Fata păru să nu ştie exact ce să facă. Dar apoi tensiunea, atât de densă cu doar câteva minute în urmă, se evaporă la fel de repede cum apăruse. Scott îndreptă masa şi se duse spre Will tocmai când fata fu abordată de un bărbat despre care el presupuse că era tatăl ei.

— Aici erai! strigă el pe un ton uşurat şi exasperat deopotrivă. Te căutăm de ceva vreme. Eşti gata să mergem?

Fata care se uita după Blaze nu era deloc încântată să-l vadă.

— Nu, replică ea sec.

Şi spunând asta, intră cu paşi repezi în mulțime, îndreptându-se spre plajă. Lângă tatăl ei mergea un băiețel.

— Presupun că nu-i e foame, sugeră băiețelul.

Bărbatul puse mâna pe umărul băiatului, privind cum fata coboară scările spre plajă fără să se uite înapoi.

— Presupun că nu, spuse el.

— Îți vine să crezi una ca asta? urlă Scott, trăgându-l pe Will de la scena pe care o observa atât de îndeaproape. Scott era încă agitat, adrenalina curgându-i prin vene. Eram gata să-l fac praf pe ciudatul acela.

— Ăăă… mda, răspunse el. Scutură din cap. Nu prea cred că Teddy şi Lance te-ar fi lăsat să faci asta.

— N-ar fi făcut nimic. E numai gura de ei.

Will nu prea credea asta, însă nu mai spuse nimic.

Scott trase aer în piept.

— Stai puțin. Vine un polițist.

Ofițerul se apropie încet de ei, încercând în mod evident să estimeze gravitatea situației.

— Ce se întâmplă aici? vru el să ştie.

— Nimic, domnule polițist, răspunse Scott nevinovat.

— Am auzit ceva de-o bătaie.

— Nu, domnule.

Polițistul aştepta mai multe detalii, cu o expresie sceptică. Nici Scott, nici Will nu spuseră nimic. Dar apoi zona se umplu de oameni preocupați de alte treburi. Polițistul inspectă zona, asigurându-se că nu-i scăpa nimic, după care chipul i se lumină în semn că recunoscuse pe cineva care stătea în spatele lui Will.

— Steve, tu eşti? strigă el.

Will îl privi cum se îndreaptă cu paşi mari spre tatăl fetei.

Ashley şi Cassie se furişară pe lângă ei. Cassie avea fața îmbujorată.

— Te simți bine? se agită ea.

— N-am nimic, răspunse Scott.

— Tipul acela e nebun. Ce s-a întâmplat? Nu am văzut cum a început.

— A aruncat ceva spre mine şi eu n-aveam de gând să suport fără să fac nimic. M-am săturat până peste cap de felul în care se comportă tipul ăla. Crede că toată lumea se teme de el şi că poate să facă ce vrea, dar data viitoare când mai încearcă ceva, n-o să iasă bine…

Will îl ignoră. Scott tot timpul se dădea mare; făcea acelaşi lucru şi la meciurile de volei şi Will învățase să nu-l ia în seamă.

Se întoarse cu spatele, uitându-se la polițistul care vorbea cu tatăl fetei, întrebându-se de ce fata voia cu orice preț să scape de tatăl ei. Şi de ce umbla în gaşca lui Marcus. Nu era ca ei, iar Will avea o bănuială că nu ştia în ce se băga cu ei. În timp ce Scott continua să o asigure pe Cassie că s-ar fi descurcat cu uşurință cu toți trei, Will se trezi chinuindu-se să tragă cu urechea la conversația polițistului cu tatăl fetei.

— Oh, salut, Pete! spuse tatăl. Ce se întâmplă?

— Toate vechi, răspunse polițistul. Fac tot posibilul să țin lucrurile sub control pe aici. Cum mai merge lucrul la fereastră?

— Încet.

— Asta ai spus şi data trecută când te-am întrebat.

— Da, dar acum am o armă secretă. El este fiul meu, Jonah. El va fi asistentul meu vara asta.

— Serios? Bravo ție, micuțule... Nu era vorba să vină şi fiica ta, Steve?

— E aici, răspunse tatăl.

— Mda, dar a plecat iar, adăugă băiatul. E destul de supărată pe tata.

— Îmi pare rău să aud asta.

Will îl privi pe tată arătând spre plajă.

— Ai idee unde ar putea să se ducă?

Ofițerul se chinui să scruteze zona apei.

— S-ar putea duce oriunde. Dar vreo doi dintre puştii aceia sunt pieze-rele. Mai ales Marcus. Crede-mă, nu ai vrea ca fiica ta să umble cu el.

Scott încă le vrăjea pe Cassie şi Ashley cu lăudăroşenia lui. Ignorându-l, Will simți brusc nevoia să spună ceva. Nu o cunoştea pe fată, nu ştia de ce plecase valvârtej. Poate avea un motiv bun. Dar pe măsură ce observă îngrijorarea încrețind fruntea tatălui, îşi aminti de răbdarea şi de bunătatea ei atunci când îl salvase pe copilul acela, iar cuvintele îi ieşiră înainte să le poată opri.

— S-a dus la Bower's Point, anunță el.

Scott se opri la jumătatea frazei şi Ashley se întoarse încruntată spre el. Ceilalți trei îl studiau nesiguri.

— Fiica dumneavoastră, nu? Când tatăl dădu uşor din cap, el continuă: Se duce la Bower's Point.

Ofițerul continuă să se uite la el, după care se întoarse către tată.

— După ce termin aici, mă duc să vorbesc cu ea să văd dacă pot s-o conving să vină acasă, bine?

— Nu trebuie să faci asta, Pete.

Polițistul continuă să studieze grupul de la distanță.

— Cred că acum cel mai bine ar fi să plec.

Will simți în mod inexplicabil un val de uşurare. Probabil că se vedea asta, pentru că atunci când se întoarse către prietenii lui, toți se holbau la el.

— Ce naiba a fost asta? vru Scott să ştie.

Will nu răspunse. Nu putea, pentru că nici el nu se înțelegea pe sine.

6

RONNIE

În mod normal, Ronnie probabil că ar fi apreciat o seară ca aceasta. În New York, luminile oraşului nu îți permiteau să vezi prea multe stele, însă aici era exact opusul. Chiar şi prin stratul de ceață uşoară reuşea să distingă clar Calea Lactee şi, chiar la sud, Venus strălucea intens. Valurile se izbeau şi se rostogoleau ritmic de-a lungul plajei şi, la orizont, reuşi să vadă luminile palide a vreo şase bărci de pescuit creveți.

Dar acum nu era ceva normal. În timp ce stătea pe verandă, se uita urât la polițist, neagră de furie.

Nu, puțin de spus. Nu era pur şi simplu neagră. *Clocotea de nervi.* Ceea ce se întâmplase fusese atât de… exagerat de protector, se *întrecuse măsura în asemenea hal,* că nu-i venea să creadă. Primul ei gând fusese să facă autostopul până la o stație de autobuz şi să-şi cumpere un bilet pentru New York. Nu le-ar fi spus tatălui sau mamei ei; ar fi sunat-o pe Kayla. Odată ajunsă acolo, s-ar fi gândit ce să facă după aceea. Indiferent de decizia pe care urma să o ia, nu avea cum să fie mai rău decât era atunci.

Dar lucrul acesta nu era posibil. Nu cu polițistul Pete acolo. El stătea în spatele ei acum, asigurându-se că intră în casă.

Nu-i venea să creadă. Cum putuse tatăl ei – sânge din sângele ei – să facă un asemenea lucru? Era aproape adultă, nu făcuse nimic greşit şi, în plus de asta, nu era nici măcar miezul nopții încă. Care era problema? De ce făcuseră atâta zgomot pentru nimic? Oh, sigur că la început polițistul Pete o făcuse să pară o evacuare obişnuită de la Bower's Point lucru care nu îi surprinsese pe ceilalți dar apoi îşi îndreptase atenția către ea. Mai precis o fixase cu privirea.

— Te duc acasă, spusese el, făcând-o să pară o fetiță de opt ani.

— Nu, mulțumesc, răspunsese ea.

— Atunci va trebui să te arestez pentru vagabondaj şi să vină tatăl tău să te ia acasă.

Atunci îşi dăduse seama că tatăl ei apelase la poliție să o aducă acasă; o clipă, înghețase oripilată de acest gând.

Adică da, avusese probleme cu mama ei şi da, când şi când nu-i băgase în seamă limitele orare impuse de venit acasă. Dar niciodată, nici măcar o dată, mama ei nu trimisese poliția după ea.

Pe verandă, polițistul îi întrerupse gândurile.

— Haide, o grăbi el, dându-i de înțeles că, dacă ea nu deschidea uşa, o făcea el.

Auzea de dinăuntru sunetele delicate ale pianului şi recunoscu sonata lui Edvard Grieg în mi minor. Trase adânc aer în piept înainte să deschidă uşa, după care o trânti în urma ei.

Tatăl ei se opri din cântat şi ridică privirea, în timp ce ea se uită urât la el.

— Ai trimis copoii după mine?

Tatăl ei nu spuse nimic, însă tăcerea era şi ea un răspuns.

— De ce-ai face aşa ceva? vru ea să ştie. Cum ai putut să faci aşa ceva?

El nu răspunse.

— Ce e? Nu ai vrut să mă distrez? Nu aveai încredere în mine? Nu ai priceput că nu vreau să fiu aici?

Tatăl ei îşi împleti degetele în poală.

— Ştiu că nu vrei să fii aici…

Ea făcu un pas în față, încă uitându-se urât.

— Deci ai hotărât să-mi distrugi şi mie viața?

— Cine-i Marcus?

— Cui îi pasă! țipă ea. Nu asta e important! Nu o să monitorizezi fiecare persoană cu care vorbesc, deci nici măcar să nu încerci!

— Nu încerc…

— Urăsc să fiu aici! Nu înțelegi asta? Şi te urăsc şi pe tine!

Ea se holbă la el, chipul ei provocându-l s-o contrazică.

Spera ca el să încerce, ca să-i dea ocazia s-o repete.

Dar, ca de obicei, tatăl ei nu spuse nimic. Ura tipul acesta de slăbiciune. Furioasă, traversă camera, ajunse la pian,

apucă poza cu ea cântând la pian – cea cu tatăl ei pe bancă lângă ea – şi o zvârli prin cameră. Deşi tresări la auzul sticlei sparte, el rămase tăcut.

— Ce? N-ai nimic de zis?

El îşi drese glasul.

— Camera ta este prima uşă pe dreapta.

Ea nici măcar nu vru să se obosească să răspundă acestui comentariu, aşa că traversă valvârtej holul, hotărâtă să nu mai aibă nimic de-a face cu el.

— Noapte bună, draga mea! strigă el. Te iubesc.

Pentru o clipă, doar o clipă, inima i se strânse gândindu-se la ce-i spusese; dar regretul ei se evaporă la fel de repede cum apăruse. Era ca şi cum el nici măcar nu-şi dădea seama că ea era furioasă. Îl auzi începând din nou să cânte la pian, reluând exact de unde fusese întrerupt.

În dormitor – nu fusese prea greu de găsit având în vedere că erau doar trei uşi pe hol, una care ducea spre baie şi una care ducea spre camera tatălui ei –, Ronnie aprinse lumina. Oftă frustrată, după care îşi dădu jos tricoul ridicol cu Nemo pe care aproape uitase că-l avea pe ea.

Fusese cea mai urâtă zi din viaţa ei.

Oh, ştia că era melodramatică în toată chestia asta. Nu era proastă. Şi totuşi, nu fusese o zi grozavă. Cam singurul lucru bun care se petrecuse în ziua aceea fusese faptul că o cunoscuse pe Blaze, ceea ce-i dădea speranţa că poate avea măcar o persoană cu care să-şi petreacă timpul vara asta.

Asta presupunând că Blaze mai voia să petreacă timp cu ea. După mica ispravă a tatălui ei, până şi asta stătea sub semnul întrebării. Blaze şi restul grupului probabil că încă mai vorbeau despre asta. Probabil că râdeau pe seama asta. Era genul de lucru despre care Kayla ar fi adus vorba ani întregi.

Toată chestia asta îi făcea greaţă. Aruncă tricoul cu Nemo într-un colţ – dacă nu l-ar mai fi văzut niciodată, tot ar fi fost prea curând – şi începu să-şi dea jos şi tricoul ei de la concert.

— Înainte să mi se facă rău, ar trebui să ştii că sunt aici.

Ronnie sări în sus la auzul vocii, întorcându-se să-l vadă pe Jonah holbându-se la ea.

— Ieşi afară! țipă ea. Ce cauți aici? Asta este camera mea!

— Nu, este camera noastră, replică Jonah. Îi arătă. Vezi? Două paturi.

— Nu am de gând să împart o cameră cu tine.

El îşi lăsă capul într-o parte.

— Ai de gând să dormi în cameră cu tata?

Ea deschise gura să răspundă, se gândi să se ducă în sufragerie înainte să-şi dea brusc seama că nu mai vrea să se întoarcă acolo, apoi închise gura fără să scoată un sunet. Se duse cu paşi apăsați spre bagajul ei, desfăcu fermoarul deasupra şi dădu capacul la o parte. *Anna Karenina* se afla deasupra, iar ea o dădu deoparte, căutându-şi pijamalele.

— M-am dat în roata mare, spuse Jonah. A fost destul de mişto să fiu aşa de sus. Aşa te-a găsit tata.

— Minunat.

— A fost super. Tu te-ai dat?

— Nu.

— Ar fi trebuit să te dai. Am putut să văd tocmai până în New York.

— Mă îndoiesc.

— Am putut. Pot să văd destul de departe. Cu ochelarii, vreau să spun. Tata a spus că am ochi de vultur.

— Mda, sigur.

Jonah nu spuse nimic. Îşi luă în schimb ursulețul pe care şi-l adusese de acasă. Era obiectul de care se agăța când era agitat, iar Ronnie tresări, regretându-şi vorbele. Uneori era uşor să-l priveşti ca pe un adult din felul în care vorbea, dar în clipa în care îşi trase ursulețul la piept, ea îşi dădu seama că nu trebuia să fie atât de dură cu el. Deşi era un copil precoce, deşi era vorbăreț până la exasperare uneori, era micuț pentru anii lui, mai degrabă de înălțimea unui copil de şase-şapte ani decât de înălțimea unuia de zece. Nu avusese o viață uşoară. Se născuse prematur cu trei luni, suferea de astm, vedere slabă şi-i lipsea coordonarea motorie fină. Ştia că puştii de vârsta lui puteau să fie răi.

— Nu am vrut să spun asta. Cu ochelarii, sigur ai ochi de

vultur.

— Da, sunt destul de buni acum, bombăni el, însă atunci când el se întoarse cu fața la perete, Ronnie tresări iar.

Era un copil dulce. Era o pacoste uneori, dar ea ştia că el nu avea niciun pic de răutate în el.

Se duse la patul lui şi se aşeză lângă el.

— Hei, spuse ea. Îmi pare rău. Nu am vrut să spun asta. Pur şi simplu am avut o seară groaznică.

— Ştiu, spuse el.

— Te-ai mai dat şi în altceva?

— Tata m-a dus la majoritatea. Lui aproape că i s-a făcut rău, dar mie nu. Şi nu m-am temut deloc în casa bântuită. Mi-am dat seama că fantomele nu erau adevărate.

Ea îl mângâie pe şold.

— Mereu ai fost destul de curajos.

— Mda, spuse el. Ca atunci când a căzut lumina în apartament? Tu te-ai temut în noaptea aia. Şi totuşi, eu nu.

— Îmi amintesc.

El păru mulțumit de răspunsul ei. Apoi rămase tăcut şi, când vorbi din nou, vocea abia dacă îi era mai tare decât o şoaptă.

— Ți-e dor de mama?

Ronnie se întinse după pătură.

— Mda.

— Şi mie mi-e dor de ea. Şi nu mi-a plăcut să fiu aici singur.

— Tata era în camera cealaltă, spuse ea.

— Ştiu. Dar mă bucur că până la urmă ai venit acasă.

— Şi eu.

El zâmbi înainte să arate iar îngrijorat.

— Crezi că mama e bine?

— E bine, îl asigură ea. Trase pătura peste el. Dar ştiu că şi ei îi e dor de tine.

A doua zi dimineață, cu soarele ițindu-se pe după perdele, lui Ronnie îi luă câteva secunde până să-şi dea seama unde se afla. Se chiori la ceas şi gândi: „Cred că glumeşti”.

Opt? Dimineața? Pe timp de *vară?*

Se trânti la loc în pat şi se trezi holbându-se la tavan, ştiind deja că nici nu se punea problema să mai doarmă. Cel puțin, nu cu soarele acela care arunca săgeți prin ferestre. Nu cu tatăl ei, care deja cânta la pian în sufragerie. Şi apoi îşi aminti brusc ce se petrecuse cu o seară în urmă, şi îşi surprinse furia pe care o simțea față de ceea ce făcuse el ieşind iar la suprafață.

Începea o nouă zi în paradis.

Auzea pe fereastră huruiturile îndepărtate ale motoarelor. Se ridică din pat şi trase deoparte perdelele, sărind înapoi şocată când văzu un raton deasupra unui sac rupt de gunoi. Gunoiul împrăştiat era scârbos, însă ratonul era drăgălaş, iar Ronnie bătu cu degetul în geam încercând să-i atragă atenția.

Abia atunci observă gratiile de la fereastră.

Gratii. La. Fereastră.

Prinsă.

Îşi încleştă dinții, se întoarse valvârtej şi se duse cu paşi mari spre sufragerie. Jonah se uita la desene animate şi mânca dintr-un castron cu cereale; tatăl ei ridică privirea, dar continuă să cânte.

Ronnie îşi puse mâinile în şold, aşteptând ca el să se oprească. Dar nu o făcu. Observă că fotografia pe care o aruncase era din nou la locul ei pe pian, numai că fără sticlă.

— Nu poți să mă ții încuiată aici toată vara, spuse ea. Nu o să se întâmple aşa ceva.

Tatăl ei îşi ridică privirea, însă continuă să cânte.

— La ce te referi?

— Ai pus gratii la ferestre! De parcă aş fi un prizonier?

Jonah continuă să se uite la desene animate.

— Ți-am zis eu c-o să se enerveze, comentă el.

Steve scutură din cap, mâinile continuând să i se mişte pe clape.

— Nu le-am pus eu. Le avea casa dinainte.

— Nu te cred.

— Ba da, spuse Jonah. Ca să protejeze arta.

— Nu vorbesc cu tine, Jonah! Se întoarse înapoi către tatăl ei. Hai să lămurim o chestie. Nu ai să-ți petreci vara

tratându-mă ca şi cum aş fi încă o fetiță! Am optsprezece ani!

— N-ai optsprezece ani până pe douăzeci august, rosti Jonah în spatele ei.

— Jonah, te-am rugat să nu te mai bagi! Se întoarse să se uite la el. Asta e între mine şi tata.

Jonah se încruntă.

— Dar nu ai optsprezece ani încă.

— Nu asta e ideea!

— Am crezut că ai uitat.

— Nu am uitat! Nu sunt proastă!

— Dar ai spus…

— Ai putea să taci pur şi simplu puțin? spuse ea, nereuşind să-şi ascundă exasperarea. Îşi roti privirea înapoi la tatăl ei, care continuase să cânte fără să rateze vreo notă. Ce-ai făcut azi-noapte a fost… Se opri, nereuşind să exprime în cuvinte tot ce se petrecea, tot ce se întâmplase. Sunt destul de mare să iau propriile decizii. Înțelegi? Ai renunțat la dreptul de a-mi spune ce să fac atunci când ai plecat. Şi ai putea *te rog* să mă asculți?

Tatăl ei se opri brusc din cântat.

— Nu-mi place jocul ăsta pe care încerci să-l faci.

El părea confuz.

— Ce joc?

— Ăsta! Cânți la pian în fiecare minut în care sunt aici! Nu-mi pasă cât de mult vrei să cânt! Nu am de gând să mai cânt vreodată la pian! Mai ales în fața ta!

— OK.

Ea aşteptă să zică mai mult, dar asta fusese tot.

— Atât? întrebă ea. Asta e tot ce ai de zis?

Tatăl ei părea să dezbată modul în care să-i răspundă.

— Vrei micul dejun? Am prăjit nişte costiță.

— Costiță? întrebă ea furioasă. Ai prăjit *costiță?*

— O-o, spuse Jonah.

Tatăl ei se uită la Jonah.

— E vegetariană, tată, explică el.

— Serios? întrebă el.

Jonah răspunse în locul ei.

— De trei ani. Dar e ciudată uneori, aşa că se explică.

Ronnie se uită surprinsă la ei, întrebându-se cum de luase conversația altă întorsătură. Nu vorbeau despre costiță, ci despre ce se petrecuse cu o seară în urmă.

— Hai să mai lămurim ceva, spuse ea. Dacă mai trimiți o dată poliția să mă aducă acasă, nu numai că refuz să cânt la pian. O să plec pur şi simplu acasă. Nu voi mai vorbi cu tine niciodată. Şi dacă nu mă crezi, pune-mă la încercare. Deja au trecut trei ani de când n-am mai vorbit cu tine, deci va fi cel mai uşor lucru pe care îl voi avea de făcut.

Şi spunând acestea, se întoarse cu paşi apăsați în camera ei. Douăzeci de minute mai târziu, după ce făcu un duş şi se schimbă, ieşi pe uşă.

Primul lucru care-i veni în minte când înainta cu greu prin nisip fu acela că ar fi trebuit să poarte pantaloni scurți.

Deja era foarte cald, iar aerul era dens de umiditate. Pe plajă lumea începuse deja să-şi întindă prosoapele sau să se joace printre valurile care se spărgeau la mal. Aproape de ponton, reperă vreo şase surferi plutind pe plăcile lor, aşteptând valul perfect.

Deasupra lor, în capătul pontonului, bâlciul dispăruse. Caruselele fuseseră dezasamblate, iar tarabele fuseseră deja tractate, lăsând în urma lor numai gunoi împrăştiat sau resturi de mâncare. Mergând mai departe, Ronnie rătăci prin mica zonă comercială a oraşului. Nu era deschis niciun magazin încă, însă majoritatea erau genul de buticuri în care ea oricum nu ar fi călcat vreodată – haine de plajă pentru turişti, vreo două magazine care păreau specializate în fuste şi bluze pe care le-ar purta mama ei, un Burger King şi un McDonald's –, două locuri în care refuza să intre din principiu. Dacă mai pui la socoteală hotelul şi vreo şase restaurante şi baruri de fițe, ai terminat. Dacă trăgeai linie, singurele localuri interesante erau un magazin cu produse de surf, un magazin cu muzică şi un restaurant de modă veche unde s-ar imagina petrecându-şi timpul cu prietenii ei… în cazul în care şi-ar fi făcut prieteni.

Se îndreptă înapoi spre plajă şi coborî duna, observând faptul că lumea se înmulțise. Era o zi minunată şi adia briza;

cerul de deasupra era de un albastru profund şi senin. Dacă ar fi Kayla aici, ar lua în calcul varianta petrecerii zilei la soare, însă Kayla lipsea, şi ea n-avea de gând să-şi pună costumul de baie şi să stea singură. Dar ce altceva ar fi putut să facă?

Poate ar trebui să încerce să-şi caute ceva de lucru. I-ar oferi o scuză să scape de acasă mai toată ziua. Nu văzuse niciun semn cu „Angajăm personal" în vreo fereastră în oraş, dar cineva trebuia să angajeze, nu?

— Ai ajuns cu bine acasă? Sau polițistul a sfârşit prin a se da la tine?

Privind în spatele ei, Ronnie o văzu pe Blaze uitându-se la ea în sus de pe dună. Pierdută în gânduri cum era, nici măcar n-o observase.

— Nu, nu s-a dat la mine.

— Oh, deci te-ai dat tu la el?

Ronnie îşi încrucişă brațele.

— Ai terminat?

Blaze ridică din umeri, cu o expresie răutăcioasă, iar Ronnie zâmbi.

— Deci ce s-a întâmplat după ce am plecat? Ceva interesant?

— Nu. Băieții au plecat şi nu ştiu unde s-au dus. Am sfârşit prin a dormi la Bower's Point.

— Nu te-ai dus acasă?

— Nu. Se ridică în picioare, scuturându-şi nisipul de pe blugi. Ai ceva bani la tine?

— De ce?

Blaze se îndreptă.

— N-am mâncat de ieri-dimineață. Mi-e cam foame.

7

WILL

Îmbrăcat în uniformă, Will stătea în bazinul de sub Ford Explorer, privind cum se scurge uleiul în timp ce făcea tot posibilul să-l ignore pe Scott, lucru mai uşor de zis decât de făcut. Scott îi ţinuse încontinuu predici lui Will cu privire la seara anterioară de când ajunseseră la muncă de dimineaţă.

— Vezi, ai înţeles greşit cu totul, continuă Scott, încercând s-o ia pe altă cale. Luă trei cutii de ulei şi le puse pe raftul de lângă el. Există o diferenţă între *a-ţi petrece noaptea împreună* şi *a te împăca cu ea.*

— N-am terminat cu asta încă?

— Am fi terminat, dacă te-aş fi înţeles. Dar, din punctul meu de vedere, este clar faptul că erai derutat. Ashley nu vrea să se împace cu tine.

— Nu eram derutat, spuse Will. Îşi şterse mâinile cu un prosop. Ba *exact* asta voia.

— Mie Cassie nu asta mi-a spus.

Will puse prosopul deoparte şi se întinse după sticla de apă. Atelierul tatălui său era specializat în reparaţii de frâne, schimburi de ulei, tunări şi echilibrări de roţi, iar tatăl lui voia mereu ca atelierul să arate ca şi cum podeaua tocmai fusese cernită, iar afacerea abia deschisă. Din păcate, aerul condiţionat nu fusese la fel de important pentru el, iar vara, temperatura se situa undeva între deşerturile Mojave şi Sahara. Bău cu sete, terminând sticla înainte să înceapă să vorbească iar cu Scott. Scott era de departe cea mai încăpăţânată persoană pe care o cunoscuse vreodată. Tipul îl putea scoate cu adevărat din sărite.

— Nu o cunoşti pe Ashley aşa cum o cunosc eu. Oftă. Şi, în plus, s-a terminat de-adevăratelea. Nu înţeleg de ce continui să vorbeşti despre asta.

— Cu excepția faptului că Harry nu s-a întâlnit cu Sally[7] aseară? Pentru că sunt prietenul tău şi țin la tine. Vreau să te bucuri de vara asta. Vreau să mă bucur de Cassie.

— Şi ieşi cu ea dacă asta vrei.

— De-ar fi aşa uşor. Vezi tu, aseară am sugerat acelaşi lucru. Dar Ashley era aşa de supărată, încât Cassie nu a vrut să o lase singură.

— Îmi pare sincer rău că n-a mers.

Scott se uita la el neîncrezător.

— Mda, se vede.

Deja se scursese uleiul. Will luă cutiile şi se îndreptă spre scări în timp ce Scott rămase jos ca să înlocuiască dopul şi să arunce uleiul folosit în butoiul de reciclat. Când Will deschise cutia şi fixă pâlnia, se uită la Scott care era jos.

— Hei, apropo de asta, ai văzut-o pe fata aia care a oprit bătaia? întrebă el. Cea care l-a ajutat pe băieţelul acela să o găsească pe mama lui?

Îi luă o clipă până când cuvintele rezonară în mintea lui.

— Te referi la puştoaica vampir cu tricou cu desene animate?

— Nu e vampir.

— Da, am văzut-o. Cea cu şuviță urâtă mov într-o parte şi unghiile vopsite în negru? Ai vărsat sucul peste ea, mai ții minte? I se părea că miroşi urât.

— Poftim?

— Zic şi eu aşa, spuse el întinzându-se după cutie. Tu nu i-ai observat expresia după ce te-ai izbit de ea, însă eu am văzut-o. Nu ştia cum să scape de tine mai repede. Deci probabil că miroseai.

— A trebuit să-şi cumpere un tricou nou.

— Aşa, şi ce-i cu asta?

Will adăugă o a doua cutie.

— Nu ştiu. Pur şi simplu m-a surprins. N-am mai văzut-o pe aici.

---

[7] Aluzie la comedia romantică americană *When Harry Met Sally (Când Harry a întâlnit-o pe Sally)* (n.tr.).

— Repet: şi ce-i cu asta?

Chestia era că Will nu ştia exact de ce se gândea la fata aceea. Mai ales luând în considerație cât de puține lucruri ştia despre ea. Da, era drăguță – observase lucrul acesta imediat, în ciuda părului mov şi a machiajului întunecat –, dar plaja era plină de fete drăguțe. Nu era nici din cauza felului în care oprise bătaia începută. În schimb, îi venea mereu în minte felul în care se purtase cu băiețelul care căzuse. Zărise o afecțiune surprinzătoare sub exteriorul ei rebel, lucru care-i suscitase curiozitatea.

Nu era deloc ca Ashely. Adică, nu voia să spună că Ashley era o persoană rea, pentru că nu era. Dar Ashley avea ceva superficial, chiar dacă Scott nu voia să creadă. În lumea lui Ashley, toată lumea şi totul era aranjat în cutiuțe perfecte: popular sau tocilar, scump sau ieftin, sărac sau bogat, frumos sau urât. Iar la un moment dat se săturase de judecățile ei superficiale cu privire la valori şi de incapacitatea ei de a accepta sau aprecia orice se afla la mijloc.

Dar fata cu şuviță mov în păr…

Ştiu instinctiv că nu era la fel. Bineînțeles că nu avea cum să fie absolut sigur, însă ar fi pariat că aşa era. Nu-i punea pe ceilalți în cutiuțe perfecte pentru că nu se punea pe sine într-una, iar lucrul acesta îl surprinse, căci era revigorant şi diferit, mai ales în comparație cu fetele pe care le cunoscuse la liceul Laney. Mai ales în comparație cu Ashley.

Deşi era aglomerat la garaj, gândurile îi zburau la ea mai des decât s-ar fi aşteptat.

Nu tot timpul. Dar suficient cât să-şi dea seama că, din cine ştie ce motiv, dorea să ajungă să o cunoască mai bine, şi se trezi astfel întrebându-se dacă avea să o mai vadă vreodată.

8

RONNIE

Blaze o conduse pe Ronnie la un restaurant pe care îl văzuse când se plimbase prin zona comercială, iar Ronnie fu nevoită să recunoască faptul că avea un farmec aparte, mai ales dacă erai fană a anilor 1950. Avea o tejghea de modă veche cu scaune înalte, podeaua acoperită cu gresie în alb şi negru, iar lângă pereți erau aliniate canapele roşii de vinil crăpat. În spatele tejghelei, meniul era scris cu cretă pe o tablă şi, din ce-şi dădea Ronnie seama, singurele schimbări care se făcuseră la el în ultimii treizeci de ani fuseseră prețurile.

Blaze comandă un cheeseburger, un shake de ciocolată şi cartofi prăjiți; Ronnie nu se putu hotărî, aşa că sfârşi prin a-şi comanda doar o cola dietetică. Îi era foame, însă nu era prea convinsă ce fel de ulei foloseau la baia de ulei şi, pe deasupra, se părea că în restaurant nu mai erau alți clienți vegetarieni. Nu era mereu uşor să fii vegetarian şi erau momente când dorea să renunțe la toată chestia asta.

Ca, de exemplu, în momentele în care îi chiorăia stomacul. Ca, spre exemplu, acum.

Dar nu avea să mănânce acolo. Nu avea să mănânce acolo nu din cauză că era genul de persoană *vegetariană din principiu,* ci din cauză că era genul de persoană *vegetariană pentru că nu voia să-i vină rău.* Nu-i păsa ce mâncau alți oameni; pur şi simplu, atunci când se gândea la proveniența cărnii, îşi imagina o vacă în mijlocul pajiştii sau pe Babe porcuşorul şi îi venea greață.

Cu toate astea, Blaze părea încântată. După ce comandă, se lăsă pe spate în canapea.

— Ce zici de locul ăsta? întrebă ea.

— E curat. E oarecum diferit.

— Vin aici când eram mică. Tata mă aducea în fiecare duminică după slujbă să beau un shake de ciocolată. Sunt

cele mai bune. Iau înghețata dintr-un loc mic de prin Georgia, dar e minunată. Ar trebui să încerci şi tu.

— Nu mi-e foame.

— Minți, spuse Blaze. Ți-am auzit stomacul chiorăind, dar în fine. Tu pierzi. Dar mersi pentru asta.

— Stai liniştită.

Blaze zâmbi.

— Deci ce s-a întâmplat aseară? Eşti vreo… celebritate sau ceva de genul ăsta?

— Ce-ți veni să mă întrebi una ca asta?

— Din cauza polițistului şi a faptului că te-a reperat pe tine. Trebuie să fi existat un motiv.

Ronnie se strâmbă.

— Cred că tata i-a spus să se ducă să mă găsească. Ştia chiar şi unde locuiesc.

— Naşpa de tine.

Ronnie râse, iar Blaze se întinse după solniță. După ce o întoarse cu susul în jos, începu să dea cu sare pe masă în timp ce cu un deget o strângea grămadă.

— Ce părere ți-a făcut Marcus? întrebă ea.

— N-am prea vorbit cu el. De ce întrebi?

Blaze păru să-şi aleagă vorbele cu grijă.

— Marcus nu m-a plăcut niciodată, spuse ea. Adică, de când am crescut. Nu pot să spun că eu l-am plăcut foarte tare. A fost mereu cam… răutăcios, înțelegi? Dar apoi, nu ştiu, acum vreo doi ani, lucrurile s-au schimbat. Şi când am avut nevoie de cineva, mi-a fost alături.

Ronnie privi grămada de sare crescând.

— Şi ce-i cu asta?

— Am vrut doar să ştii.

— Bine, spuse ea. Mă rog.

— Şi pe tine.

— Cum adică?

Blaze îşi jupui nişte ojă neagră de pe unghii.

— Eram gimnastă de performanță şi pentru vreo patru sau cinci ani a fost cel mai important lucru din viața mea. Până la urmă m-am lăsat din cauza antrenorului meu. Era un nenorocit, îți spunea mereu ce faci greşit şi nu te lăuda

niciodată pentru ce făceai bine. Mă rog, făceam într-o zi o nouă coborâre la bârnă şi a venit în grabă la mine ţipând să mă fixez cum trebuie şi să îngheţ în loc şi toate chestiile despre care îl mai auzisem ţipând de un milion de ori înainte. Mă săturasem să le tot aud, înţelegi? Aşa că am spus „mă rog", iar el m-a prins de braţ atât de tare, că mi-a lăsat vânătăi. În fine, şi el îmi spune: „Ştii ce înseamnă atunci când spui «mă rog»? E doar un cod pentru cuvântul acela cu «să te ia» urmat de «naiba». Şi, la vârsta ta, n-ai voie să spui niciodată nimănui asta". Blaze se lăsă pe spate. Aşa că atunci când cineva îmi spune „mă rog", pur şi simplu răspund cu „Şi pe tine".

Chiar în acel moment, chelneriţa aduse mâncarea şi o puse în faţa lor cu o mişcare îndemânatică. După ce plecă, Ronnie îşi luă sucul.

— Mulţumesc pentru povestea înduioşătoare.

— Mă rog.

Ronnie râse din nou, plăcându-i simţul umorului pe care-l avea Blaze.

Blaze se aplecă peste masă.

— Ia zi, care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— Poftim?

— Serios. Mereu pun întrebarea asta oamenilor. Mi se pare interesantă.

— Bine, contraatacă Ronnie. Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut tu vreodată?

— Uşoară întrebare. Când eram mică, aveam o vecină – doamna Banderson. Nu era ea cea mai drăguţă femeie, dar nici vrăjitoare nu era. Adică nu era genul să-şi încuie uşa de Halloween sau chestii de-astea. Dar era foarte pasionată de grădina ei, înţelegi? Şi de peluza ei. Dacă treceam vreodată pe de-a dreptul în drum spre autobuzul care ne ducea la şcoală, ieşea valvârtej din casă, ţipând că-i stricăm iarba. În fine, şi într-o primăvară, a plantat în grădină o mulţime de flori. Sute de flori. Era superb. Vizavi era un puşti pe care-l chema Billy şi care n-o plăcea nici el cine ştie ce pe doamna Banderson pentru că o dată lovise o minge de baseball şi

aterizase la ea în grădină şi nu i-o mai dăduse înapoi. Şi, într-o zi, ne-am băgat nasul prin şopronul lui cu unelte de grădinărit şi am dat de un spray mare plin cu Roundup. Care omoară buruienile? Ei bine, într-o seară ne-am strecurat după lăsarea întunericului şi am dat cu spray peste toate florile acelea –, nu mă întreba de ce. Presupun că la vremea aceea ni s-a părut oarecum amuzant. Nu era mare lucru. Cumperi altele, nu? Bineînțeles că nu-ți dădeai seama imediat. Durează câteva zile până să aibă efect. Şi doamna Banderson era toată ziua afară udând şi plivind până să observe că toate florile ei începuseră să se ofilească. La început, eu şi Billy ne-am distrat pe seama asta, dar apoi am început să observ că era acolo înainte să plec la şcoală, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase, şi o găseam tot acolo când mă întorceam de la şcoală. Şi până la sfârşitul săptămânii, se ofiliseră toate.

— E îngrozitor! exclamă Ronnie, chicotind fără să vrea.

— Ştiu. Şi încă îmi pare rău pentru asta. E unul dintre lucrurile acelea pe care mi-aş fi dorit să nu le fac.

— I-ai spus vreodată? Sau măcar te-ai oferit să înlocuieşti florile?

— Părinții mei m-ar fi omorât. Dar nu am mai călcat în veci pe peluza ei de-atunci.

— Uau.

— După cum am spus, este cel mai rău lucru pe care l-am făcut. Acum e rândul tău.

Ronnie se gândi.

— Nu am vorbit cu tatăl meu trei ani de zile.

— Asta ştiu deja. Şi nu e aşa de rău. Cum am spus, şi eu încerc să nu vorbesc cu tatăl meu. Şi mama mea habar nu are unde sunt în cea mai mare parte a timpului.

Ronnie privi în depărtare. Deasupra tonomatului era o fotografie cu Bill Haley & His Comets[8].

— Mai furam de prin magazine, spuse ea cu glas scăzut. O

[8] Prima formație americană de albi, care a adus muzica rock&roll în atenția americanilor şi a lumii. (n.tr.).

grămadă. Nu mare lucru. Doar pentru bucuria de a o face.

— Furai?

— Nu o mai fac acum. Am fost prinsă. De fapt, am fost prinsă de două ori, dar a doua oară a fost un accident. S-a ajuns la tribunal, dar acuzațiile au rămas valabile încă un an. Practic, dacă nu mă mai bag în belele, se renunță la ele.

Blaze îşi lăsă burgerul mai jos.

— Asta e tot? Ăsta e cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— Nu am omorât florile nimănui, dacă la asta te referi. Şi nici n-am vandalizat nimic.

— Nu l-ai băgat pe fratele tău cu capul în toaletă niciodată? Nici n-ai lovit maşina? Sau ai bărbierit pisica sau ceva de genul ăsta?

Ronnie zâmbi discret.

— Nu.

— Probabil că eşti cea mai plicticoasă adolescentă din lume.

Ronnie chicoti iar înainte să ia o înghițitură de suc.

— Pot să te întreb ceva?

— Te rog.

— De ce nu te-ai dus acasă azi-noapte?

Blaze luă un pic din sarea pe care o strânsese pe masă şi o presără peste cartofii prăjiți.

— N-am vrut.

— Şi mama ta? Nu se supără?

— Probabil că da, spuse Blaze.

Într-o parte, uşa se deschise larg, iar Ronnie se întoarse şi-i văzu pe Marcus, Teddy şi Lance îndreptându-se spre separeul lor. Marcus purta un tricou pe care era imprimat un craniu şi avea un lanț agățat de găicile blugilor.

Blaze se dădu mai încolo, însă, în mod ciudat, Teddy se aşeză lângă ea, în timp ce Marcus se înghesui lângă Ronnie. Lance trase un scaun de la o masă apropiată şi-l întoarse înainte să se aşeze, iar Marcus se întinse să ia farfuria lui Blaze. Teddy şi Lance se întinseră imediat după cartofi.

— Hei, sunt ale lui Blaze, strigă Ronnie încercând să-i oprească. Luați-vă şi voi.

Marcus se uită de la una la alta.

— Mda?

— E în regulă, spuse Blaze împingând farfuria spre el. Serios. Oricum nu puteam să mănânc tot.

Marcus se întinse după ketchup, purtându-se ca şi cum îşi demonstrase punctul de vedere.

— Şi despre ce vorbiți voi aici? Privind de afară, părea o discuție aprinsă.

— Despre nimic, spuse Blaze.

— Lasă-mă să ghicesc. Îți povestea despre iubitul sexy al mamei ei şi despre actele lor nocturne de echilibristică.

Blaze se foi în locul unde stătea.

— Nu fi scârbos!

Marcus se uită fix la Ronnie.

— Ți-a spus că într-o noapte unul dintre iubiții mamei ei s-a strecurat în camera ei? Ea a reacționat ceva de genul: „Ai cincisprezece minute să te cari naibii de-aici".

— Taci din gură odată, OK? Nu e amuzant. Şi nu vorbeam despre el.

— Mă rog, spuse el rânjind răutăcios.

Blaze îşi luă shake-ul, în timp ce Marcus începu să-i mănânce burgerul. Teddy şi Lance mai luară cartofi şi, în următoarele cinci minute, toți trei devorară tot ce era în farfurie.

Spre exasperarea lui Ronnie, Blaze nu ripostase, iar Ronnie se întrebă de ce.

De fapt, nu se întrebă. Era clar că Blaze nu voia ca Marcus să se supere pe ea, aşa că-l lăsa să facă tot ce dorea. Mai văzuse faza asta: Kayla, oricât de dură părea, era la fel când venea vorba de băieți. Şi, în mod normal, ei o tratau ca pe un gunoi.

Dar nu avea de gând să spună lucrul ăsta. Ştia că doar ar fi înrăutățit lucrurile.

Blaze luă o înghițitură din milkshake şi-l puse la loc pe masă.

— Şi ce vreți să faceți, băieți, după asta?

— Noi, nimic, mormăi Teddy. Babacul vrea ca eu şi Lance să muncim azi.

— Sunt fraţi, explică Blaze.

Ronnie îi studie fără să găsească vreo asemănare.

— Serios?

Marcus termină burgerul şi împinse farfuria spre mijlocul mesei.

— Ştiu. E greu de crezut că părinţii pot să aibă doi copii aşa de urâţi, nu? În fine, familia lor deţine o porcărie de motel dincolo de pod. Ţevile au cam o sută de ani şi treaba lui Teddy este să desfunde toaletele când se înfundă.

Ronnie strâmbă din nas, încercând să-şi imagineze chestia asta.

— Serios?

Marcus dădu din cap.

— Scârbos, nu? Dar nu-ţi face griji pentru Teddy. Se pricepe de minune. E un talent înnăscut. Ba chiar îi şi place. Iar Lance – jobul lui este să cureţe cearşafurile după ce clienţii se tăvălesc la prânz prin ele.

— Scârbos, spuse Ronnie.

— Ştiu. Absolut dezgustător, adăugă Blaze. Şi ar trebui să-i vezi pe unii oameni care intră în camere cu ora. Ai putea să iei o boală numai intrând în cameră.

Ronnie nu ştiu ce să răspundă la asta, aşa că se întoarse către Marcus.

— Şi tu ce faci? întrebă ea.

— Ce vreau, răspunse el.

— Adică? îl provocă Ronnie.

— Ce-ţi pasă ţie?

— Nu-mi pasă, replică ea cu un ton relaxat. Întrebam şi eu.

Teddy luă ultimii cartofi din farfuria lui Blaze.

— Înseamnă că pierde vremea la motel cu noi. În camera lui.

— Ai o cameră la motel?

— Acolo locuiesc, spuse el.

Întrebarea evidentă era de ce locuia la un motel, iar Ronnie aşteptă mai mult de la el, însă Marcus tăcu. Bănuia că el voia ca ea să se dea pe lângă el ca să obţină mai multe informaţii. Poate că mergea prea departe cu gândul, însă avu

brusc sentimentul că el dorea ca ea să fie interesată de el. Dorea ca ea să-l placă. Chiar dacă Blaze era chiar acolo.

Suspiciunile îi fură confirmate când acesta îşi scoase o ţigară. După ce o aprinse, îi suflă fumul în faţă lui Blaze, apoi se întoarse către Ronnie.

— Ce faci în seara asta? întrebă el.

Ronnie se foi pe scaun, simţindu-se brusc stânjenită. Se pare că toată lumea, inclusiv Blaze, aştepta răspunsul ei.

— De ce?

— Avem o mică reuniune la Bower's Point. Nu doar noi. Mai multe persoane. Vreau să vii şi tu. Fără poliţie, de data asta.

Blaze studie blatul mesei, jucându-se cu grămăjoara de sare. Cum Ronnie nu răspunse, Marcus se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă fără să se uite înapoi.

9

STEVE

— Hei, tată, strigă Jonah.

Stătea în spatele pianului, în timp ce Steve aducea farfuriile cu paste la masă.

— Aici eşti cumva tu cu bunica şi bunicul?

— Da, ei sunt părinții mei.

— Nu-mi aduc aminte poza. Vreau să spun, din apartament.

— A fost în biroul meu de la şcoală o bună bucată de timp.

— Oh, făcu Jonah. Se aplecă mai aproape de poză, studiind-o. Semeni oarecum cu bunicul.

Steve nu ştia dacă era aşa sau nu.

— Poate puțin.

— Ți-e dor de el?

— A fost tatăl meu. Tu ce crezi?

— Mie mi-ar fi dor de tine.

În timp ce Jonah se apropia de masă, Steve se gândi că fusese o zi plăcută, fără evenimente ieşite din comun. Petrecuseră dimineața în atelier, unde Steve îl învățase pe Jonah să taie sticlă; mâncaseră sandviciuri pe verandă şi culeseseră scoici după-amiaza târziu. Iar Steve îi promisese că, imediat după lăsarea întunericului, avea să-l ducă pe Jonah la o plimbare pe plajă cu lanternele ca să vadă sute de crabi-păianjen ieşind şi intrând în vizuinile lor din nisip.

Jonah îşi trase scaunul şi se trânti în el. Luă o gură de lapte, lăsându-şi o mustață albă.

— Crezi că Ronnie vine acasă în curând?

— Sper.

Jonah îşi şterse buza cu podul palmei.

— Uneori stă în oraş destul de târziu.

— Ştiu.

— Ofițerul de poliție o aduce acasă şi azi?

Steve aruncă o privire la fereastră; se apropia apusul şi

apa devenea opacă. Se întrebă unde era şi ce făcea.

— Nu, spuse el. Nu în seara asta.

După plimbarea pe plajă, Jonah făcu un duş înainte să se târască în pat. Steve trase păturile peste el şi-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc pentru o zi minunată, şopti Steve.

— Cu plăcere.

— Noapte bună, Jonah. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, tată.

Steve se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Tată?

Steve se întoarse.

— Da?

— Pe tine te-a dus vreodată tatăl tău să căutați crabi-păianjen?

— Nu, spuse Steve.

— De ce nu? A fost super.

— Nu era genul acela de tată.

— Dar ce fel de tată era?

Steve se gândi la întrebarea aceasta.

— Era un tată complicat, răspunse el într-un final.

Aflat la pian, Steve îşi aminti de o după-amiază petrecută cu şase ani în urmă, când îl luase pe tatăl lui de mână pentru prima oară în viața lui. Îi spusese tatălui său că ştia că făcuse tot posibilul să-l crească bine, că nu-l condamna pentru nimic şi, cel mai important lucru dintre toate, că-l iubea.

Tatăl lui se întorsese spre el. Ochii lui erau concentrați şi, în ciuda dozelor mari de morfină pe care le luase, mintea îi era limpede. Se uitase la Steve o bună bucată de timp înainte să-şi retragă mâna.

— Parcă eşti o femeie când vorbeşti aşa, spusese el.

Se aflau într-un salon semiprivat de la etajul patru al spitalului. Tatăl lui era internat acolo de trei zile. Tuburi intravenoase îi şerpuiau din brațe şi nu mai mâncase hrană solidă de mai bine de o lună. Avea obrajii supți, iar pielea îi

era translucidă. De aproape, lui Steve i se părea că respirația tatălui său mirosea a putreziciune, un alt semn că boala, cancerul, îşi anunța victoria.

Steve se întorsese spre fereastră. Afară, nu vedea nimic decât ceruri albastre, o bulă luminoasă şi rigidă care înconjura camera. Nu păsări, nu nori, nu copaci la vedere. În spatele lui, auzea sunetul ritmic al monitorului cardiac. Părea puternic şi sacadat, cu un ritm regulat, făcând să pară că tatăl lui avea să mai trăiască încă douăzeci de ani. Dar nu inima era cea care-l omora.

— Cum se simte? întrebase Kim mai târziu noaptea, când vorbiseră la telefon.

— Nu bine, spusese el. Nu ştiu cât timp mai are…

Nu terminase fraza. Şi-o imaginase pe Kim la celălalt capăt al firului, stând lângă aragaz, amestecând în paste sau tocând roşii, cu receptorul fixat între umăr şi ureche. Nu reuşise niciodată să stea într-un loc în timp ce vorbea la telefon.

— A mai venit cineva pe-acolo?

— Nu, răspunsese el.

Ceea ce nu-i spusese fusese faptul că, din ce îi mărturisiseră asistentele, nu mai venise nimeni în vizită la el.

— Ai reuşit să vorbeşti cu el? întrebase ea.

— Da, dar nu mult. A fost când conştient, când inconştient cea mai mare parte a zilei.

— I-ai spus ce ți-am zis eu să-i spui?

— Da, răspunsese el.

— Şi el ce-a spus? întrebase ea. A spus că te iubeşte şi el?

Steve ştia răspunsul pe care-l voia ea. În casa tatălui său, studiase fotografiile de pe şemineu; familia după botezul lui Steve, o fotografie cu Kim şi Steve de la nuntă, Ronnie şi Jonah când erau micuți. Ramele erau prăfuite, neatinse de ani de zile. Ştia că mama lui fusese cea care le pusese acolo şi, în timp ce le privea, se întrebase la ce se gândea tatăl lui când se uita la ele, sau dacă măcar le vedea ori dacă măcar îşi dădea seama de prezența lor acolo.

— Da, răspunsese el într-un final. Mi-a spus că mă iubeşte.

— Mă bucur. Tonul ei era uşurat şi satisfăcut, ca şi cum răspunsul lui îi confirmase ceva cu privire la lume. Ştiu cât de important era pentru tine.

Steve crescuse într-o casă albă tip conac, într-un cartier cu case albe asemănătoare din zona de coastă a insulei. Era mică, avea două dormitoare, o singură baie şi un garaj separat, în care țineau uneltele tatălui său, şi care mirosea în permanență a rumeguş. În curtea din spate, umbrită de un stejar cioturos care era verde pe tot parcursul anului, nu bătea suficient soarele, aşa că mama lui îşi planta grădina de legume în față. Cultiva roşii şi ceapă, napi şi fasole, varză şi porumb, iar vara era imposibil să vezi din sufragerie drumul din fața casei. Uneori, Steve îi mai auzea pe vecini bombănind pe la spate, plângându-se cu privire la scăderea valorii proprietății, însă grădina era replantată în fiecare primăvară, şi nimeni nu-i spusese vreo vorbă direct tatălui său. Ştiau şi ei, la fel ca el, că nu le-ar fi folosit la nimic. Şi în plus, le plăcea de soția lui, şi ştiau cu toții că urmau să aibă nevoie de ajutorul lui într-o zi.

Tatăl lui era tâmplar de meserie, dar avea un talent deosebit să repare orice. Pe parcursul anilor, Steve îl văzuse reparând aparate de radio, televizoare, motoare auto şi motoare de maşini de tuns iarba, țevi care curgeau, jgheaburi desprinse, ferestre sparte şi o dată, chiar presele hidraulice ale unei micuțe fabrici de unelte din apropierea graniței statale. Nu fusese niciodată la liceu, dar avea o pricepere înnăscută pentru mecanică şi pentru ideile de construcție. Când suna telefonul seara, tatăl lui răspundea mereu, din moment ce în majoritatea cazurilor pe el îl căutau. De cele mai multe ori, vorbea foarte puțin, ascultând cum i se descrie o urgență sau alta, iar apoi Steve îl privea cum nota cu atenție adresa pe bucăți de hârtie rupte din ziare vechi. După ce închidea telefonul, tatăl lui se ducea în garaj, îşi umplea trusa de unelte şi pleca, de obicei fără să spună unde se duce sau când avea să se întoarcă acasă. Dimineața, cecul era pus cu grijă sub statueta lui Robert E. Lee pe care tatăl lui o sculptase dintr-o bucată de lemn, şi, în timp ce tatăl lui îşi

lua micul dejun, mama lui îl masa pe spate şi îi promitea să pună cecul la bancă. Era singurul gest de afecțiune pe care-l observa între ei. Nu se certau şi evitau conflictul din principiu. Păreau să se bucure unul de prezența celuilalt când erau împreună şi odată chiar îi surprinsese ținându-se de mână când se uitau la televizor; dar în optsprezece ani câți locuise acasă, Steve nu-şi văzuse niciodată părinții sărutându-se.

Dacă tatăl lui avea vreo pasiune, aceea era pocherul. În serile în care nu suna telefonul, tatăl lui se ducea la un club ca să joace. Era membru al acelui club, nu pentru camaraderie, ci pentru jocuri. Stătea acolo la masă cu ceilalți, jucând cărți ore întregi. Jocul îl pătrundea cu totul; adora să estimeze probabilitățile de a face chintă la două capete sau să se hotărască dacă să meargă la cacealma când tot ce avea în mână era o pereche de şesari. Când vorbea despre joc, îl descria ca pe o ştiință, ca şi cum norocul de a trage cărți bune nu avea nimic de-a face cu câştigatul.

„Secretul este să ştii să minți, obişnuia el să spună, şi să ştii când cineva te minte.” Tatăl lui, se hotărâse Steve într-un final, trebuie să fi ştiut cum să mintă. Când împlinise cincizeci şi ceva de ani, cu mâinile aproape şubrede de la peste treizeci de ani de tâmplărie, tatăl lui încetase să mai facă ornamente pentru tavan sau tocuri de uşă în casele cu vedere la ocean care începuseră să răsară pe insulă; începuse să nu mai răspundă la telefon seara. Continua totuşi cumva să-şi plătească facturile şi, spre sfârşitul vieții, avea bani mai mult decât suficienți în cont pentru a plăti îngrijirile medicale pe care asigurarea nu le acoperea.

Nu juca niciodată pocher sâmbăta sau duminica. Sâmbetele erau rezervate treburilor prin casă şi, în vreme ce grădina din curtea din față poate că-i deranja pe vecini, interiorul era impecabil. Pe parcursul anilor, tatăl lui pusese baghete ornamentale pe tavan şi lambriuri; sculptase consolele şemineului din două bucăți mari de lemn de arțar. Făcuse dulapurile din bucătărie şi instalase podele de lemn care erau la fel de plane şi de sigure ca o masă de biliard. Renovase baia şi apoi o renovase iar opt ani mai târziu. În

fiecare sâmbătă seara, îşi punea sacou şi cravată şi-şi scotea soția la cină. Duminica o păstra pentru el. După biserică, meşterea prin atelierul său, în timp ce soția lui cocea plăcinte sau punea legume la borcan în bucătărie.

Lunea, rutina începea de la capăt.

Tatăl lui nu-l învățase niciodată să joace pocher. Steve era suficient de deştept să învețe singur regulile de bază şi-i plăcea să creadă că era suficient de priceput încât să-şi dea seama când cineva mergea la cacealma. Jucase de câteva ori cu colegi de-ai lui de la facultate şi descoperise că era normal, nici mai bun, nici mai rău decât ceilalți. După ce absolvise facultatea şi se mutase la New York, venise ocazional să-şi viziteze părinții. Prima dată, nu-i văzuse de doi ani, şi, când intrase pe uşă, mama lui îl îmbrățişase cu putere şi îl sărutase pe obraz. Tatăl lui îi strânse mâna şi spusese:

— Mamei tale i-a fost dor de tine.

Se servise plăcintă cu mere şi cafea şi, după ce terminaseră de mâncat, tatăl lui se ridicase şi îşi luase cheile de la maşină. Era marți; asta însemna că se ducea la club. Jocul se termina la ora zece şi avea să vină acasă cincisprezece minute mai târziu.

— Nu... nu te duce în seara asta, îl rugase mama lui, accentul ei european fiind mai pregnant ca niciodată. Steve abia a venit acasă.

Îşi aminti că fusese singura dată când o auzise pe mama lui cerându-i tatălui său să nu se ducă la club, dar în cazul în care fusese surprins, tatăl lui nu se manifestase. Se oprise în prag, iar când se întorsese, chipul îi era de necitit.

— Sau ia-l cu tine, îl rugase ea.

Îşi aruncase haina peste braț.

— Vrei să mergi?

— Sigur că da. Steve bătea cu degetele în masă. De ce nu? Pare distractiv.

După un moment, gura tatălui lui zvâcnise, arătând cel mai mic şi mai scurt zâmbet. Dacă s-ar fi aflat la masa de pocher, Steve se îndoia că tatăl lui ar fi arătat chiar şi atât.

— Minți, spusese el.

Mama lui murise brusc la câțiva ani după acea întâlnire, atunci când o arteră i se spărsese în creier şi, stând la spital, Steve se gândea la bunătatea ei de neclintit când tatăl lui se trezise cu un horcăit înfundat. Îşi rotise capul şi-l reperase pe Steve în colț. Din unghiul acela, cu umbrele jucându-se de-a lungul trăsăturilor ascuțite ale feței lui, dădea impresia că era un schelet.

— Încă eşti aici.

Steve pusese deoparte amintirile şi se aşezase pe cel mai apropiat scaun.

— Mda, sunt încă aici.

— De ce?

— Cum adică de ce? Pentru că eşti la spital.

— Sunt la spital pentru că sunt pe moarte. Şi o să mor fie că eşti tu aici, fie că nu. Ar trebui să te duci acasă. Ai soție şi copii. N-ai ce să faci pentru mine.

— Vreau să fiu aici, spusese Steve. Eşti tatăl meu. De ce? Nu vrei să fiu aici?

— Poate că nu vreau să mă vezi murind.

— Plec dacă vrei.

Tatăl lui scosese un zgomot asemenea unui sforăit.

— Vezi tu, tocmai asta e problema ta. Vrei ca eu să iau decizia pentru tine. Asta a fost mereu problema ta.

— Poate că vreau pur şi simplu să mai petrec un timp cu tine.

— Vrei tu asta? Sau vrea soția ta să faci asta?

— Contează?

Tatăl lui încercase să zâmbească, dar nu reuşise decât să facă o grimasă.

— Nu ştiu. Spune-mi tu.

De unde stătea la pian, Steve auzi o maşină apropiindu-se. Farurile străfulgerară fereastra şi se mişcară de-a lungul pereților şi, pentru o clipă, se gândi că poate o adusese cineva pe Ronnie acasă cu maşina. Dar lumina dispăru la fel de repede cum apăru, iar Ronnie tot nu era acolo.

Era trecut de miezul nopții. Se întrebă dacă să se ducă să

o caute.

Cu câțiva ani în urmă, înainte ca Ronnie să înceteze să mai vorbească cu el, el şi Kim se duseseră la o consilieră maritală al cărei birou se afla în apropierea parcului Gramercy, într-o clădire renovată. Steve îşi aminti cum stătea lângă Kim pe o canapea, în fața unei femei slabe, cu trăsături masculine, de vreo treizeci de ani, care purta pantaloni largi gri şi-i plăcea să-şi apese buricele degetelor unele de altele. Atunci când făcuse lucrul acesta, Steve observase că nu purta verighetă.

Steve se simțea incomod; partea cu terapia fusese ideea lui Kim şi ea venise deja singură. Aceasta era prima lor şedință împreună şi, pe post de introducere, ea îi spuse consilierei că Steve îşi ținea sentimentele pentru el, dar că nu era vina lui. Niciunul din părinții lui nu fusese o persoană deschisă, spusese ea. Şi nici nu crescuse într-o familie în care se discutau deschis problemele. Găsea în muzică o evadare, continuă ea să spună, şi doar prin intermediul pianului învățase să simtă ceva.

— Este adevărat? întrebase consiliera.

— Părinții mei erau oameni buni, replicase el.

— Cu asta nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Nu ştiu ce vreți să vă spun.

Consiliera oftase.

— OK, să spunem altfel? Ştim cu toții ce s-a întâmplat şi de ce sunteți aici. Cred că ceea ce Kim vrea este să-i spuneți cum v-a făcut să vă simțiți acest lucru.

Steve se gândise la întrebare. Voia să spună că toată discuția asta despre sentimente era irelevantă. Emoțiile vin şi pleacă, şi nu pot fi controlate, aşa că nu exista niciun motiv pentru care să te îngrijorezi din cauza lor. Şi că, într-un final, oamenii nu ar trebui judecați după faptele lor, de vreme ce, până la urmă, faptele îi definesc pe oameni.

Dar nu spusese asta. În schimb, îşi împletise degetele.

— Vreți să ştiți cum m-a făcut să mă simt?

— Da. Dar nu-mi spuneți mie. Arătă spre soția lui. Spuneți-i lui Kim.

Se uitase la soția lui, simțindu-i nerăbdarea.

— M-am simțit…

Se afla într-un birou cu soția lui şi cu o străină, angajat într-un fel de conversație pe care nu şi-ar fi imaginat niciodată s-o aibă. Era zece şi câteva minute dimineața şi se întorsese în New York doar de câteva zile. Turneul îl purtase în vreo douăzeci şi ceva de oraşe în timp ce Kim lucra ca asistentă la o firmă de avocatură de pe Wall Street.

— M-am simțit… începu el din nou.

Când ceasul indică ora unu dimineața, Steve ieşi afară să stea pe veranda din spate. Întunecimea nopții lăsase loc luminii mov a lunii, făcând vizibil drumul spre plajă. Nu o mai văzuse de şaisprezece ore şi era preocupat, dacă nu chiar îngrijorat. Avea încredere că era destul de deşteaptă şi de precaută să-şi poarte singură de grijă.

OK, poate că era puțin îngrijorat.

Şi, deşi nu voia să facă asta, se întrebă dacă avea să dispară şi a doua zi, în acelaşi fel ca şi în acea zi. Şi dacă povestea avea să se repete zi de zi, toată vara.

Timpul petrecut cu Jonah fusese ca găsirea unei comori speciale şi voia să-şi petreacă timp şi cu ea. Se întoarse de pe verandă şi intră înapoi în casă.

În momentul în care se aşeză la pian, avu din nou sentimentul acela, acelaşi pe care i-l spusese consilierei maritale când stătuse pe canapea.

Se simțea pustiit.

10

RONNIE

O vreme, la Bower's Point se adunase un grup mai mare, însă plecaseră unul câte unul până când mai rămăseseră doar cei cinci obişnuiţi. Câţiva dintre ceilalţi erau de treabă, vreo doi erau chiar interesanţi, însă apoi tăriile şi berea începuseră să-şi producă efectele, şi toată lumea, cu excepţia lui Ronnie, se considera mai amuzantă decât era de fapt. Şi după o vreme, devenise plictisitor şi familiar.

Stătea singură la marginea apei. În spatele ei, Teddy şi Lance fumau, beau şi, ocazional, aruncau cu mingi incandescente unul într-altul, Blaze stâlcea cuvintele şi era toată agăţată de Marcus. Se făcea târziu. Nu după standardele din New York – acasă nu-şi făcea apariţia prin cluburi decât pe la miezul nopţii –, dar, având în vedere ora la care se trezise, fusese o zi lungă. Era obosită.

Ziua următoare avea de gând să doarmă până târziu. Când o să ajungă acasă, o să atârne prosoape sau o pătură peste perdele; la naiba, o să le bată în cuie de perete, dacă trebuie. Nu avea nicio intenţie să-şi petreacă vara trezindu-se odată cu fermierii, chiar dacă urma să-şi petreacă ziua la plajă cu Blaze. Blaze o surprinsese cu sugestia asta, chiar suna destul de tentant. Şi în plus, nu era cine ştie ce altceva de făcut pe aici. Mai devreme, după ce plecaseră de la restaurant, intraseră în majoritatea magazinelor de prin apropiere – inclusiv în magazinul cu muzică, care era foarte interesant – şi apoi se duseseră acasă la Blaze să se uite la *Clubul de mic dejun,* în timp ce mama ei era la serviciu. Sigur, era un film din anii optzeci, însă lui Ronnie tot îi plăcea şi-l văzuse de cel puţin zece ori. Deşi era demodat, i se părea surprinzător de real. Mai real decât ce se întâmpla acum în seara aceasta – mai ales că Blaze, cu cât bea mai mult, cu atât se agăţa mai mult de Marcus şi o ignora pe Ronnie.

Ronnie deja nu-l plăcea şi nici nu avea încredere în Marcus. Avea un radar destul de bun când venea vorba de băieți şi simțea că era ceva ciudat la el. Era ca şi cum *lipsea* ceva din ochii lui Marcus atunci când vorbea cu ea. Spusese ceea ce trebuia – cel puțin, nu mai avea sugestii nebuneşti de genul să plece în Florida şi apropo de asta, ce ciudată fusese faza – dar cu cât îşi petrecea mai mult timp cu el, cu atât mai tare o înfricoşa. Nici de Teddy sau de Lance nu-i plăcea, însă Marcus… avea sentimentul că atunci când se comporta normal nu făcea decât să joace un rol prin care să manipuleze oamenii.

Şi Blaze…

Fusese ciudat să fie acasă la ea mai devreme, pentru că arăta atât de normal. Era amplasată pe o alee semicirculară şi avea obloane de un albastru-deschis şi un steag al Americii care flutura de la verandă. Înăuntru, pereții erau văruiți în culori vesele, iar pe masa din sufragerie se afla o vază cu flori proaspete. Era curat, dar nu obsesiv de curat. În bucătărie, pe masă erau nişte bani şi un bilet adresat lui Blaze. Când o surprinse pe Blaze băgând câteva bancnote în buzunar şi citind biletul, Blaze menționă faptul că mama ei îi lăsa mereu bani. Era modul ei de a afla că Blaze e în siguranță atunci când nu venea acasă.

Ciudat.

Ceea ce voia de fapt era să vorbească cu Blaze despre Marcus, însă ştia că n-ar folosi la nimic. Domnul ştie că învățase lucrul acesta de la Kayla – Kayla trăia în negare –, dar chiar şi aşa, nu avea sens. Marcus era piază rea, iar lui Blaze îi era în mod clar mai bine fără el. Se întrebă de ce nu vedea Blaze lucrul acesta. Poate că aveau să vorbească despre asta a doua zi, la plajă.

— Te plictisim?

Se întoarse şi-l văzu pe Marcus stând în spatele ei. Ținea în mână o minge incandescentă, lăsând-o să se rostogolească pe podul palmei.

— Am vrut pur şi simplu să vin la apă.

— Vrei să-ți aduc o bere?

Din felul în care întrebase, ea îşi dădu seama că el ştia

răspunsul ei.

— Nu beau.

— De ce?

„Pentru că îi face pe oameni să se poarte prosteşte", ar fi putut ea să răspundă. Dar nu spuse asta. Ştia că orice explicaţie i-ar oferi, nu ar face decât să prelungească discuţia.

— Nu beau şi gata. Asta e tot.

— Spui doar nu? o ironiză el.

— Dacă spui tu.

În întuneric, purta pe buze o idee de zâmbet, însă ochii îi rămăseseră nişte prăpăstii umbroase.

— Te crezi mai bună ca noi?

— Nu.

— Atunci hai! Arătă spre foc. Stai cu noi.

— Stau bine aici.

El privi peste umăr. În spatele lui, Ronnie o văzu pe Blaze cotrobăind în lada frigorifică după încă o bere, ultimul lucru de care avea nevoie. Deja abia se mai ţinea pe picioare.

Dintr-odată, făcu un pas spre ea, luând-o de talie. O strânse, aducând-o mai aproape de el.

— Hai să ne plimbăm pe plajă.

— Nu, şuieră ea. Nu am chef. Şi ia-ţi mâna de pe mine.

Mâna rămăsese tot acolo. Îşi dădea seama că lui Marcus îi făcea plăcere.

— Eşti îngrijorată de ce-o să zică Blaze?

— Pur şi simplu nu vreau, OK?

— Lui Blaze n-o să-i pese.

Ea făcu un pas în spate, mărind distanţa dintre ei.

— Dar mie îmi pasă, spuse ea. Şi trebuie să plec.

El continuă să se uite la ea.

— Da, chiar să faci asta. Apoi, după o pauză, vorbi tare să-l audă şi ceilalţi: Nu, eu o să rămân aici. Dar mersi de invitaţie.

Era prea şocată ca să reacţioneze cumva. În schimb, începu să meargă pe plajă ştiind că Blaze se uita după ea şi dorindu-şi brusc să plece cât mai repede de acolo.

Acasă, tatăl ei cânta la pian şi, imediat ce ea intră în casă, el se uită la ceas. După ceea ce tocmai se petrecuse, nu avea chef să mai dea ochii şi cu el, aşa că se duse spre hol fără să spună o vorbă. Totuşi, el trebuie să fi văzut ceva pe fața ei pentru că strigă după ea.

— Eşti bine?

Ea ezită.

— Mda, sunt bine, spuse ea.

— Eşti sigură?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

El o studie înainte să răspundă.

— OK.

— Altceva?

— E aproape două dimineața, îi atrase el atenția.

— Aşa, şi?

El se aplecă peste clape.

— Sunt nişte paste în frigider dacă ți-e foame.

Fu nevoită să recunoască faptul că o surprinsese cu asta. Nu tu predică, nu tu ordine, nu tu reguli. Exact opusul modului de a acționa al mamei ei. Dădu din cap în semn că nu şi se duse în dormitor, întrebându-se dacă era cineva sau ceva normal pe acolo.

Uită să agațe pături la ferestre, aşa că soarele străpunse camera, trezind-o după ce dormise mai puțin de şase ore.

Mârâi, se întoarse pe partea cealaltă şi-şi trase perna peste cap atunci când îşi aminti ce se întâmplase la plajă cu o seară înainte. Apoi se ridică, ştiind că somnul ieşea din discuție.

Marcus clar îi dădea fiori reci.

Primul ei gând fu acela că ar fi trebuit să spună ceva seara trecută, atunci când el vorbise tare. Ceva de genul „Ce naiba vorbeşti tu acolo?" sau „Dacă tu crezi c-aş merge undeva singură cu tine, ți-ai pierdut mințile!" Dar nu făcuse asta, şi bănuia că plecarea ei fusese cel mai rău lucru pe care putuse să-l facă.

Trebuia, dar *trebuia* să vorbească cu Blaze.

Oftă, se ridică din pat şi se duse încet spre baie. Făcu

repede un duş şi-şi puse un costum de baie pe sub haine, după care umplu o geantă de plajă cu prosoape şi loțiune de soare. Când fu gata, îl auzi pe tatăl ei cântând la pian. Iar. Nici atunci când stătea şi el în apartament nu cântase atât de mult. Concentrându-se asupra melodiei, îşi dădu seama că interpretase una dintre piesele pe care le cântase ea la Carnegie Hall, aceeaşi care se afla pe CD-ul pe care-l punea mama ei în maşină.

De parcă nu avea deja destule pe cap.

Trebuia să o găsească pe Blaze şi să-i explice ce se întâmplase. Bineînțeles, cum avea să reuşească asta fără să-l facă pe Marcus să pară mincinos reprezenta o problemă. Blaze dorea să-l creadă pe Marcus şi cine ştie ce mai spusese tipul după plecarea ei. Dar urma să se confrunte cu situația asta când avea să ajungă la ea; spera ca statul la soare să mai înmoaie lucrurile şi să poată să explice totul firesc.

Ronnie ieşi din baie şi merse pe hol chiar când muzica din sufragerie se opri, doar ca să fie urmată de a doua piesă pe care o cântase la Carnegie Hall.

Se opri, ridicându-şi geanta pe umăr. Normal că făcea asta. Era clar că auzise duşul şi ştia că era trează. Era clar că voia ca ei doi să se afle pe aceeaşi lungime de undă.

„Ei bine, nu astăzi, tată.” Îi părea rău, dar avea alte lucruri de făcut. Chiar nu avea chef de asta.

Se pregătea să iasă în grabă pe uşa de la intrare, când Jonah apăru din bucătărie.

— N-am vorbit noi că trebuie să-ți aduci ceva bun? îl auzi pe tatăl ei întrebând.

— Am adus. O tartă.

— Mă gândeam mai degrabă la nişte cereale.

— Tarta are zahăr. Jonah era foarte serios. Am nevoie de energie, tată.

Ronnie începu să străbată repede sufrageria, sperând să ajungă la uşă înainte ca el să încerce să-i vorbească.

Jonah zâmbi.

— Oh, salut, Ronnie! spuse el.

— Salut, Jonah! Pa, Jonah!

Apucă mânerul uşii.

— Draga mea? îl auzi pe tatăl ei spunând. Se oprise din cântat. Putem să vorbim despre aseară?

— Chiar n-am timp de vorbă acum, spuse ea, aranjându-şi geanta de pânză.

— Vreau doar să ştiu unde ai fost toată ziua.

— Nicăieri. N-are importanță.

— Ba are importanță.

— Nu, tată, replică ea pe un ton ferm. Nu are! Şi am treabă acum, OK?

Jonah se duse la uşă cu tarta în mână.

— Ce treabă? Unde te duci acum?

Era exact conversația pe care sperase s-o evite.

— Nu-i treaba ta.

— Cât stai?

— Nu ştiu.

— Te întorci la prânz sau la cină?

— Nu ştiu, pufni ea. Plec.

Tatăl ei începu iar să cânte la pian. *A treia* ei piesă de la Carnegie Hall. Mai bine punea CD-ul mamei şi gata.

— Mergem să înălțăm zmeie mai târziu. Eu şi tata.

Ea nu păru să-l audă. În schimb, se duse valvârtej spre tatăl ei.

— Nu vrei să încetezi cu asta? izbucni ea.

El se opri brusc din cântat.

— Ce?

— Muzica pe care o cânți! Nu crezi că recunosc piesele? Ştiu ce faci şi ți-am spus deja că n-am de gând să cânt.

— Te cred, zise el.

— Atunci de ce tot încerci să mă faci să mă răzgândesc? De ce de fiecare dată când ne vedem tu stai acolo şi continui să faci asta?

El părea sincer derutat.

— N-are nicio legătură cu tine. Pur şi simplu… mă face să mă simt mai bine.

— Ei bine, mie îmi face rău. Nu pricepi asta? Urăsc pianul. Urăsc faptul că a trebuit să cânt zilnic! Şi urăsc faptul că încă trebuie să mai văd chestia aia idioată!

Înainte ca tatăl ei să apuce să spună vreo vorbă, ea se

întoarse, îi smulse lui Jonah tarta din mână şi ieşi în grabă din casă.

Îi luă vreo două ore până s-o găsească pe Blaze în acelaşi magazin de muzică la care fuseseră cu o zi în urmă, cam la două străzi de ponton. Ronnie nu ştiuse la ce să se aştepte atunci când intraseră prima oară în magazin – părea destul de desuet în epoca iPod-urilor şi a descărcărilor de pe internet –, dar Blaze o asigurase că avea să merite, şi chiar aşa fusese.

Pe lângă CD-uri mai erau şi discuri de vinil – sute chiar, unele fiind probabil de colecție, inclusiv un exemplar nedesfăcut din Abbey Road şi o grămadă de discuri vechi de prin anii 1945, agățate de perete, cu autografele unor personalități precum Elvis Presley, Bob Marley şi Ritchie Valens. Ronnie fu surprinsă că nu erau încuiate. Trebuie să fi fost valoroase, însă bărbatul care administra magazinul avea cam în jur de şaizeci de ani şi părea să cunoască pe toată lumea. Purta părul lung şi grizonant prins într-o coadă la spate, care-i ajungea până la talie, iar ochelarii semănau cu cei ai lui John Lennon. Purta sandale şi o cămaşă hawaiiană şi, deşi era suficient de bătrân să fie bunicul lui Ronnie, părea să ştie mai multe lucruri despre muzică decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată, inclusiv o grămadă de chestii recente necunoscute de care ea nu auzise în New York. De-a lungul peretelui din spate erau căşti la care clienții puteau fie asculta albumele şi CD-urile, fie puteau descărca muzică pe iPod-urile lor. În dimineața aceasta, trăgând cu ochiul pe fereastră, o văzu pe Blaze ținând cu o mână casca la o ureche şi cu cealaltă bătând în masă ritmul muzicii pe care o asculta.

Nu era pregătită în nicio privință pentru o zi la plajă.

Ronnie trase adânc aer în piept şi intră în magazin. Oricât de rău ar suna – în primul rând nu credea că Blaze ar fi trebuit să se îmbete –, spera oarecum ca Blaze să fi uitat ce se întâmplase. Sau chiar mai bine, să fi fost suficient de trează să-şi dea seama că Ronnie nu era nicidecum interesată de Marcus.

Imediat ce pornise pe culoarul plin de CD-uri, Ronnie simțise că Blaze o aştepta. Dădu volumul căştilor mai încet, deşi nu le luă de la urechi, şi se întoarse. Ronnie încă mai auzea muzica, un gen zgomotos şi violent pe care nu-l recunoştea. Blaze strânse CD-urile.

— Am crezut că suntem prietene.

— Suntem, insistă Ronnie. Şi te-am căutat peste tot pentru că nu am vrut să-ți faci o idee greşită cu privire la ceea ce s-a întâmplat aseară.

Expresia lui Blaze era rece.

— Te referi la faptul că l-ai invitat pe Marcus să se plimbe cu tine?

— Nu s-a întâmplat aşa, se justifică Ronnie. Nu l-am invitat. Nu ştiu ce joc vrea el să joace…

— Ce joc să joace el? Ce joc să joace *el?* Blaze aruncă jos căştile. Am văzut eu cum te uitai la el! Am auzit ce-ai zis!

— Dar nu am spus nimic! Nu l-am invitat nicăieri…

— Ai încercat să-l săruți!

— Ce tot vorbeşti acolo? Nu am încercat să-l sărut…

Blaze făcu un pas în față.

— Mi-a spus el!

— Atunci minte! sări Ronnie, susținându-şi cauza. E clar că e ceva în neregulă cu băiatul ăsta.

— Nu… nu… nici să nu îndrăzneşti să mergi până acolo…

— Te-a mințit. Nu l-aş săruta niciodată. Nici măcar nu-mi place de el. Singurul motiv pentru care eram acolo a fost pentru că ai insistat tu să mergem.

Timp de un moment lung, Blaze nu mai zise nimic. Ronnie se întrebă dacă o convinsese în sfârşit.

— Mă rog, spuse Blaze, din tonul ei înțelegându-se perfect sensul a ceea ce spusese.

Trecu în grabă pe lângă Ronnie, îmbrâncind-o în timp ce se îndrepta spre uşă. Ronnie o privi plecând, neştiind exact dacă suferea sau era furioasă din cauza felului în care tocmai se purtase Blaze, hotărându-se că era câte puțin din fiecare. O văzu pe fereastră pe Blaze plecând valvârtej.

S-a zis cu încercarea de împăcare.

Ronnie nu prea ştia ce să facă acum: nu voia să se ducă la

plajă, dar nici acasă nu avea chef să meargă. Nu avea acces la vreo maşină şi nu cunoştea pe absolut nimeni. Lucru care însemna... ce? Poate că va sfârşi prin a-şi petrece vara pe cine ştie ce bancă unde ca să hrănească porumbeii ca unii dintre cei mai ciudați vizitatori din Central Park. Poate că avea chiar să le dea nume...

La ieşire, gândurile îi fură întrerupte de sunetul brusc al unei alarme şi se uită peste umăr mai întâi de curiozitate şi apoi derutată când îşi dădu seama ce se întâmpla. Exista o singură intrare şi ieşire din magazin.

Nici nu se dumiri bine, că bărbatul cu coadă la spate veni în grabă spre ea.

Nu încercă să fugă pentru că ştia că nu făcuse nimic rău; când bărbatul cu coadă îi ceru geanta, ea nu văzu niciun motiv pentru care să nu i-o dea. Era clar că se făcuse o greşeală şi, abia când bărbatul scoase două CD-uri şi şase discuri din anii 1945 cu autograf din geanta ei, Ronnie îşi dădu seama că avusese dreptate cu privire la faptul că Blaze aştepta ca Ronnie s-o găsească. CD-urile erau cele pe care le avusese Blaze şi tot aceasta dăduse discurile cu autograf jos de pe perete. Începu şocată să-şi dea seama că Blaze plănuise totul.

Simțindu-se brusc amețită, abia dacă auzi când administratorul magazinului îi spuse că poliția era deja pe drum.

11

STEVE

După ce cumpăraseră materialele de care aveau nevoie, în principiu placaj şi lemn, Steve şi Jonah îşi petrecură dimineața închizând uşa în care se afla pianul. Nu arăta grozav – tatăl lui ar fi fost îngrozit –, dar lui Steve i se părea că merge. Ştia că această căsuță avea să fie în cele din urmă demolată; oricum, pământul valora mai mult fără ea. Casa fără etaj era înconjurată de vile cu trei etaje, iar Steve era sigur că vecinii o considerau o oribilitate care micşora valoare propriilor proprietăți.

Steve bătu un cui, atârnă fotografia cu Ronnie şi Jonah pe care o luase de pe pian şi făcu un pas în spate să-şi examineze opera.

Jonah strâmbă din nas.

— Arată ca şi cum am fi construit un perete urât din placaj şi am atârnat o poză de el. Şi nici măcar nu mai poți să cânți la pian.

— Ştiu.

Jonah îşi lăsă capul pe-o parte.

— Cred că e şi strâmb pe deasupra. Se cam curbează înăuntru şi în afară.

— Eu nu văd nimic.

— Ai nevoie de ochelari, tată. Şi tot nu înțeleg de ce ai vrut să faci asta.

— Ronnie a spus că nu mai vrea să vadă pianul.

— Aşa, şi?

— Nu am unde să ascund pianul, aşa că, în loc să fac asta, am construit un perete. Acum nu mai este nevoită să-l vadă.

— Oh, făcu Jonah, meditând la asta. Ştii, de fapt nu îmi place să-mi fac temele. Ba chiar nici nu-mi place să le văd cum se adună la mine pe birou.

— E vară. Nu trebuie să-ți faci temele.

— Spun doar că poate ar trebui să construiesc un perete

în jurul biroului din camera mea.

Steve îşi înăbuşi un râset.

— Poate va trebui să vorbeşti cu mama despre asta.

— Sau ai putea să faci tu asta.

Steve lăsă să-i scape un chicotit.

— Ți-e foame?

— Ai spus că mergem să ridicăm zmeie.

— Mergem. Vreau doar să ştiu dacă vrei să luăm prânzul.

— Cred că aş prefera o înghețată.

— Nu prea cred.

— O prăjiturică? întrebă Jonah plin de speranță.

— Ce-ai zice de un sandvici cu unt de arahide şi jeleu?

— OK. Dar mergem să ridicăm zmeul, da?

— Toată după-amiaza?

— Cât vrei tu.

— OK. Mănânc un sandvici. Dar trebuie să mănânci şi tu unul.

Steve zâmbi, punându-şi brațul pe umărul lui Jonah.

— S-a făcut. Se îndreptară amândoi spre bucătărie.

— Ştii, sufrageria e mult mai mică acum, observă Jonah.

— Ştiu.

— Şi peretele *chiar* este înclinat.

— Ştiu.

— Şi nu se potriveşte cu ceilalți pereți.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

Fața lui Jonah deveni serioasă.

— Vreau doar să mă asigur că nu o iei razna.

Era o zi perfectă de înălțat zmeie. Steve stătea pe o dună la două case depărtare de a sa, privind zmeul zburând în zigzag pe cer. Jonah, plin de energie, ca de obicei, alerga de-a lungul plajei. Steve se uita la el cu mândrie, surprins să-şi amintească faptul că, atunci când făcuse acelaşi lucru în copilărie, niciunul din părinții săi nu-l însoțiseră.

Nu fuseseră oameni răi. Ştia lucrul acesta. Nu-l bătuseră niciodată, nu-l lăsaseră fără mâncare vreodată şi nici nu se certau în prezența lui. Îl duceau la dentist sau la doctor o dată sau de două ori pe an, aveau mereu mâncare destulă,

avea mereu o haină groasă în dimineţile răcoroase de iarnă şi un bănuţ în buzunar să-şi cumpere lapte la şcoală. Dar dacă tatăl lui era o fire mai rece, nici mama lui nu era prea diferită, iar el bănui că acesta fusese motivul pentru care rămăseseră căsătoriţi toată viaţa lor. Ea era originară din România; tatăl lui o cunoscuse în timp ce era detaşat în Germania. Nu vorbea cine ştie ce engleză când se căsătoriseră şi nu pusese niciodată la îndoială cultura în care fusese crescută. Gătea, făcea curăţenie şi spăla hainele; lucra cu jumătate de normă în fiecare după-amiază ca şi croitoreasă. Până spre finalul vieţii, învăţase engleza uzuală, suficient cât să se descurce la bancă sau la magazin, însă chiar şi atunci accentul ei era suficient de puternic pentru a se face uneori greu înţeleasă de către ceilalţi.

Era de asemenea o catolică evlavioasă, lucru destul de ciudat la vremea aceea în Wilmington. Mergea zilnic la slujbă şi se ruga în fiecare seară şi, deşi Steve aprecia tradiţia şi slujba de duminică, preotul i se păruse mereu un om rece şi arogant, mai interesat de regulile bisericeşti decât de ceea ce e mai bine pentru parohia sa. Uneori de fapt, de multe ori, Steve se întreba cum ar fi fost viaţa lui dacă nu ar fi auzit muzica venind din Prima Biserică Baptistă atunci când avea opt ani.

Patruzeci de ani mai târziu, amănuntele erau estompate, îşi amintea vag cum intrase într-o după-amiază în biserică şi îl auzise pe pastorul Harris cântând la pian. Ştia că pastorul trebuie să-l fi făcut să se simtă bine-venit de vreme ce se întorsese, şi pastorul Harris devenise într-un final primul lui profesor de pian. În timp, începuse să participe – dar apoi abandonase – la orele de religie oferite de biserică. În multe feluri, biserica baptistă devenise a doua lui casă, iar pastorul Harris – al doilea lui tată.

Îşi aminti că mama lui nu era încântată de asta. Când era supărată, bombănea în româneşte şi, mulţi ani de-atunci încolo, ori de câte ori pleca spre biserică, auzea cuvinte şi expresii ininteligibile în timp ce ea îşi făcea semnul crucii şi-l obliga să poarte scapular. În mintea ei, să ai un pastor baptist drept profesor de pian era echivalentul cu a juca

şotron cu diavolul.

Dar nu-l împiedica să o facă, şi pentru el era suficient. Nu-i păsa că nu venea la şedinţele cu părinţii ori că nu-i citea niciodată, sau că nimeni nu-i invita familia la grătarele şi petrecerile din cartier. Lucrul care conta era că-l lăsa să-şi găsească pasiunea şi să o urmeze, chiar dacă ea nu era de acord cu motivaţia ei. Ce mai conta era şi faptul că îl împiedica şi pe tatăl lui, care ridiculiza ideea de a-ţi câştiga existenţa din muzică, să-l oprească. Şi din acest motiv avea s-o iubească mereu.

Jonah continuă să alerge de colo-colo, deşi nu zmeul îl punea s-o facă. Steve ştia că briza era suficient de puternică să-l ţină sus fără ajutor. Zări conturul unui simbol Batman, proiectat între doi nori întunecaţi, genul acela de formaţiuni noroase care sugerau că venea ploaia. Deşi furtuna de vară nu avea să dureze mult – poate vreo oră înainte ca cerul să se însenineze din nou –, Steve se ridică să-i spună lui Jonah că ar fi un moment bun să termine joaca. Făcu doar câţiva paşi înainte să observe o serie de dâre abia vizibile în nisip, care duceau spre duna din spatele casei lui, urme pe care le văzuse de mai bine de zece ori când era mic. Zâmbi.

— Hei, Jonah! strigă el urmând liniile. Vino aici! Vreau să-ţi arăt ceva!

Jonah alergă spre el, cu zmeul agăţat de braţ.

— Ce-i?

Steve coborî pe dună pentru a vedea locul în care se unea cu plaja. Doar câteva ouă erau vizibile la vreo cinci centimetri de suprafaţă atunci când Jonah ajunse lângă el.

— Ce-i acolo? întrebă Jonah.

— E un cuib de ţestoase, răspunse Steve. Dar nu te apropia prea mult. Şi nu pune mâna. Nu vrem să-l deranjăm.

Jonah se aplecă mai aproape, încă ţinând zmeul.

— Ţestoase adevărate? gâfâi el, chinuindu-se să controleze zmeul.

Steve luă un băţ şi începu să facă un cerc mare în jurul cuibului.

— De fapt, sunt nişte ţestoase-de-mare. O specie pe cale de dispariţie. Vin la mal noaptea şi depun ouăle.

— În spatele casei noastre?

— Acesta este unul dintre locurile în care țestoasele-de-mare își depun ouăle. Dar principalul lucru pe care trebuie să-l știi este că sunt pe cale de dispariție. Știi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunt pe cale să moară, răspunse Jonah. Mă uit și eu la Animal Planet, să știi.

Steve termină cercul și aruncă bățul deoparte. În timp ce se ridică, simți un junghi pe care-l ignoră.

— Nu chiar. Înseamnă că, dacă nu încercăm să le ajutăm și nu avem grijă, specia poate să dispară de tot.

— Ca dinozaurii?

Steve avu de gând să-i răspundă, când auzi telefonul din bucătărie sunând. Lăsase ușa din spate deschisă, sperând să se mai facă un pic de curent, și alergă prin nisip până când ajunse la veranda din spate. Respira greu când răspunse la telefon.

— Tată? auzi la celălalt capăt al firului.

— Ronnie?

— Trebuie să vii să mă iei. Sunt la secția de poliție.

Steve ridică mâna să-și frece vârfului nasului.

— OK, spuse el. Vin imediat.

Pete Johnson, ofițerul de poliție, îi spuse ce se întâmplase, dar el știa că Ronnie nu era încă pregătită să vorbească despre asta. Lui Jonah, în schimb, nu părea să-i pese.

— Mama o să fie superfurioasă, remarcă Jonah.

Steve o văzu pe Ronnie strângând din dinți.

— N-am făcut-o eu, începu ea.

— Atunci cine-a făcut-o?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea. Își încrucișă brațele și se sprijini de portiera mașinii.

— Mamei n-o să-i placă asta.

— N-am făcut-o eu! repetă Ronnie, întorcându-se către Jonah. Și nu vreau să-i spui ei că eu am făcut-o. Se asigură că el înțelese că vorbea serios înainte să se întoarcă spre tatăl ei. Nu am făcut-o eu, tată, repetă ea. Jur pe ce am mai sfânt. Trebuie să mă crezi.

Îi auzi disperarea din glas, însă nu se putu abține să nu-şi amintească de disperarea lui Kim atunci când vorbiseră despre antecedentele lui Ronnie. Se gândi la felul în care se purtase de când era aici şi luă în calcul şi genul de oameni cu care alesese să se împrietenească.

Oftă şi simți cum puținul de energie pe care-l mai avea se evaporă. În față, soarele era o minge portocalie fierbinte şi înverşunată şi, mai mult decât orice, ştia că fiica lui trebuia să ştie adevărul.

— Te cred, spuse el.

Când ajunseră acasă, soarele era deja la apus. Steve ieşi afară să verifice cuibul de țestoase. Era una dintre acele seri superbe tipice pentru Carolina – o briză uşoară, cerul ca o pătură multicoloră – şi nu departe de țărm, un grup de delfini se jucau dincolo de geamanduri. Treceau prin dreptul casei de două ori pe zi şi-şi aminti să-i spună lui Jonah să-i urmărească. Cu siguranță că va dori să înoate până acolo să vadă dacă se poate apropia suficient ca să-i atingă; Steve obişnuia să încerce şi el acelaşi lucru când era tânăr, dar nu reuşise nici măcar o dată.

Îl îngrozea ideea de a o suna pe Kim şi de a-i spune ce se întâmplase. Amânând momentul, se aşeză pe duna de lângă cuib, uitându-se la ce mai rămăsese din urmele țestoaselor. Majoritatea se şterseră aproape complet din cauza vântului şi a oamenilor care treceau pe acolo. Cu excepția unei mici crăpături acolo unde duna se unea cu plaja, cuibul era practic invizibil, iar cele două ouă pe care le vedea semănau cu nişte pietre deschise la culoare şi netede.

Un pahar de plastic apăru adus de vânt şi, atunci când se aplecă să îl ridice, o observă pe Ronnie apropiindu-se. Mergea încet, cu brațele încrucişate, cu capul plecat în aşa fel încât părul îi ascundea fața în mare parte. Se opri la oarecare distanță.

— Eşti supărat pe mine? întrebă ea.

Era prima oară de când ajunsese aici când îi vorbea fără vreun dram de furie sau de frustrare.

— Nu, spuse el. Deloc.

— Atunci ce cauți aici?

Arătă spre cuib.

— O țestoasă-de-mare şi-a depus ouăle noaptea trecută. Ai văzut vreodată o țestoasă din asta?

Ronnie îşi scutură capul, iar Steve continuă:

— Sunt nişte creaturi frumoase. Au carapacea de un maro-roşcat şi pot să cântărească până la patru sute de kilograme. Carolina de Nord este unul dintre puținele locuri în care îşi fac cuib. Apropo, sunt o specie pe cale de dispariție. Cred că doar una dintr-o mie ajunge la maturitate şi nu vreau ca ratonii să le atace cuibul înainte să iasă din ou.

— De unde ştie un raton că au cuibul acolo?

— Când o femelă țestoasă îşi depune ouăle, urinează. Ratonii simt mirosul şi-i mănâncă toate ouăle până la ultimul. Când eram mic am găsit un cuib de cealaltă parte a debarcaderului. Într-o zi totul era bine, iar în următoarea, toate ouăle fuseseră sparte. A fost trist.

— Am văzut un raton pe verandă ieri.

— Ştiu. Se tot bagă în gunoi. Imediat ce intru în casă, o să las un mesaj celor de la acvariu. Cu puțin noroc, vor trimite pe cineva mâine cu o cuşcă specială care să țină lighioana la distanță.

— Şi în seara asta?

— Nu ne rămâne decât să sperăm.

Ronnie îşi dădu o şuviță de păr după ureche.

— Tată? Pot să te întreb ceva?

— Orice.

— De ce ai spus că mă crezi?

Din profil, se putea observa şi femeia care urma să devină, dar şi fetița pe care şi-o amintea.

— Pentru că am încredere în tine.

— De asta ai construit peretele să ascunzi pianul? Nu îl privea direct. N-a fost aşa greu să-l ratez când am intrat în casă.

Steve îşi scutură capul.

— Nu. Am făcut asta pentru că te iubesc.

Ronnie zâmbi scurt şi discret, ezitând înainte să se aşeze

lângă el. Se uitară cum valurile se rostogoleau regulat pe mal. Mareea avea să vină curând, iar plaja era pe jumătate acoperită de apă.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă ea.

— Pete o să discute cu proprietarul, dar nu ştiu. Vreo două dintre discurile acelea erau de colecție. Sunt destul de valoroase.

Lui Ronnie i se făcu stomacul ghem.

— I-ai spus mamei?

— Nu.

— Ai de gând s-o faci?

— Probabil.

Niciunul din ei nu mai spuse nimic o vreme. Pe malul mării, trecu un grup de surferi, cu plăcile în mână. În depărtare, unduirile apei se ridicau încet, formând valuri care păreau să se prăbuşească înainte să se formeze din nou.

— Când ai de gând să suni la acvariu?

— Când mă întorc în casă. Sunt sigur că lui Jonah îi e foame deja, deci probabil că ar trebui să încep să pregătesc cina.

Ronnie se uită la cuib. Cu stomacul făcut ghem, nu-şi putea imagina cum ar putea mânca.

— Nu vreau să li se întâmple nimic ouălor de țestoasă în noaptea asta.

Steve se întoarse spre ea.

— Şi ce vrei să faci?

Câteva ore mai târziu, după ce îl băgă pe Jonah în pat, Steve ieşi pe veranda din spate să vadă ce face Ronnie. Mai devreme, după ce lăsase mesajul la acvariu, se dusese la magazin să cumpere ce considerase că i-ar fi necesar: un sac subțire de dormit, o lanternă, o pernă ieftină şi nişte spray împotriva insectelor.

Nu îl încânta prea tare ideea ca Ronnie să doarmă afară, însă ea era în mod clar hotărâtă să facă asta, iar el îi admira instinctul de a proteja cuibul. Ea insistase că nu are ce să pățească şi, într-o oarecare măsură, avea încredere în judecata ei. Ca majoritatea oamenilor care crescuseră în

Manhattan, învățase să aibă grijă şi văzuse şi trăise destule ca să ştie că lumea era uneori un loc periculos. Pe de altă parte, cuibul era la mai puțin de douăzeci de metri de fereastra dormitorului său – pe care intenționa să o lase deschisă –, aşa că era sigur că urma să audă dacă Ronnie avea o problemă. Datorită formei dunei şi a locației cuibului, erau şanse mari ca, dacă ar fi trecut cineva pe plajă, nici să nu observe că ea se află acolo.

Cu toate astea, Ronnie nu avea decât şaptesprezece ani, iar el era tatăl ei, lucru care însemna că avea s-o verifice o dată la câteva ore. Nu exista nicio şansă ca el să doarmă în acea noapte.

Luna nu era decât o fâşie, însă cerul era senin şi, în timp ce înainta printre umbre, se gândi la conversația avută cu ea. Oare se va trezi a doua zi dimineață cu exact aceeaşi atitudine pe care o avusese atunci când ajunsese prima oară? Nu ştia. Când se apropie suficient de mult să observe silueta adormită a lui Ronnie, observă că lumina stelelor şi umbra o făceau să pară mai tânără şi totodată mai în vârstă decât era de fapt. Se gândi iar la anii pe care îi pierduse şi pe care nu avea să-i mai recapete vreodată.

Rămase un timp uitându-se de-a lungul plajei. Din ce vedea, nu era nimeni pe afară, aşa că se întoarse să intre în casă. Se aşeză pe canapea şi dădu drumul la televizor, zapând printre canale înainte să-l închidă. În cele din urmă, se duse în camera lui şi se ghemui în pat.

Adormi aproape imediat, însă se trezi o oră mai târziu. Ieşi din nou afară pe vârfuri să o verifice pe fiica pe care o iubea mai mult decât însăşi viața.

12

RONNIE

Primul gând care-i trecu prin minte atunci când se trezi fu că o durea tot corpul. Spatele îi era înțepenit, gâtul o durea şi, când avu curajul să se ridice în fund, un junghi puternic îi săgetă umărul.

Nu-şi putea imagina de ce ar fi ales cineva vreodată să doarmă afară. Când era mai mică, unii dintre prietenii săi preamăreau bucuriile ieşitului cu cortul, dar ea gândise mereu că nu erau întregi la minte. Dormitul pe jos *durea.*

Şi bineînțeles, la fel şi soarele orbitor. Judecând după faptul că se trezise odată cu fermierii încă de când ajunsese aici, se gândi că nici ziua de azi nu făcea excepție. Probabil că nu era nici şapte încă. Soarele atârna jos peste ocean şi câțiva oameni îşi plimbau câinii sau făceau jogging în apropierea apei. Fără îndoială că dormiseră în paturi. Ea nici nu putea să meargă, darămite să mai facă şi sport. În acest moment îi era greu până să şi respire fără să-i vină să leşine.

Se încordă şi se ridică uşor în picioare, înainte să-şi aducă aminte pentru ce dormise aici. Verifică cuibul, observând uşurată că nu fusese atins şi, încetul cu încetul, durerile şi amorțelile începură să cedeze. Se întrebă în treacăt cum putea Blaze să suporte să doarmă pe plajă şi îşi aminti brusc ce-i făcuse aceasta.

Arestată pentru furt din magazin. Furt grav. *Deosebit* de grav.

Închise ochii, dând frâu liber amintirii: felul în care administratorul magazinului se uitase la ea până când sosise poliția, dezamăgirea ofițerului Pete în drum spre secția de poliție, telefonul îngrozitor pe care fusese nevoită să i-l dea tatălui ei. Îi venise să vomite în maşină în drum spre casă.

Dacă exista şi o parte bună a lucrurilor, era aceea că tatăl ei nu se înfuriase. Şi chiar mai mult decât atât, spusese că o crede nevinovată. Dar, pe de altă parte, încă nu vorbise cu

mama ei. Imediat ce avea să vorbească, toate astea se vor schimba. Cu siguranță că mama ei avea să țipe şi să urle până când tatăl ei avea să cedeze şi va sfârşi prin a o pedepsi doar fiindcă îi promisese mamei ei că o va face. După *Incident,* mama ei o pedepsise pentru o lună, iar ce se întâmplase acum era mult, mult mai grav decât un simplu incident.

Îi veni iar rău. Nu-şi putea imagina cum va fi să petreacă o lună întreagă în camera ei, o cameră pe care trebuia să o împartă, într-un loc în care nu-şi dorea să fie. Se întrebă dacă lucrurile puteau să ia o întorsătură şi mai urâtă de atât.

Când îşi întinse brațele, gemu din cauza junghiului puternic din umăr. Lăsă brațele în jos încet, cutremurându-se.

Îşi petrecu următoarele minute târându-şi lucrurile pe veranda din spate. Chiar dacă acel cuib se afla în spatele casei ei, nu voia ca vecinii să-şi dea seama că dormise afară. Judecând după grandoarea caselor lor, se gândi că erau genul de oameni care voiau ca întregul peisaj să fie perfect atunci când stăteau pe verandele din spate să-şi bea cafeaua dimineața. Probabil că ideea să fi dormit cineva afară lângă casa lor nu se încadra în imaginea lor de perfecțiune, şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se trezească iar cu poliția la uşă. Cu norocul ei, probabil că ar fi ajuns să fie arestată pentru vagabondaj. Vagabondaj cu circumstanțe agravante.

Făcu două drumuri să mute totul – nu avea energia necesară să care totul dintr-odată – şi apoi îşi dădu seama că îşi uitase exemplarul din *Anna Karenina.* Intenționase să citească din el noaptea trecută, însă fusese prea obosită, aşa că-l pusese sub o bucată de lemn ca să nu-l strice umezeala. Când se întoarse să-l recupereze, văzu pe cineva purtând o salopetă bej a firmei Blakelee Brakes cărând o rolă de bandă galbenă şi câteva bețe. Părea să urce pe plajă înspre casă.

Când îşi recuperă cartea, văzu că bărbatul se apropiase şi se fâțâia în jurul dunei. Ea se îndreptă spre el să vadă ce face, moment în care el se întoarse în direcția ei. Când ochii li se întâlniră, fu una dintre puținele dăți în viața ei când

rămase mută de uimire.

În ciuda uniformei, îl recunoscu imediat. Îşi aminti de felul în care arăta fără cămaşă, bronzat şi bine făcut, cu părul şaten umed de transpiraţie, având brăţara din noduri împletite la încheietură. Era tipul de pe terenul de volei care se izbise de ea, tipul al cărui prieten aproape că se bătuse cu Marcus.

Se opri în faţa ei şi părea că nici el nu ştie ce să spună. Rămase pe loc uitându-se la ea. Deşi ştia că era o ideea nebunească, avu impresia că se bucura într-un fel să dea peste ea. Văzu asta în faptul că o recunoscu imediat, în felul în care începu să-i zâmbească, niciunul din cele două gesturi neavând vreun sens.

— Hei, tu eşti! spuse el. Bună dimineaţa.

Ea nu ştiu ce altceva să creadă, în afară de faptul că-i punea la îndoială tonul prietenos.

— Ce faci aici? îl întrebă ea.

— Am primit un telefon de la acvariu. Cineva a sunat aseară să anunţe existenţa unui cuib de ţestoase-de-mare şi m-au rugat să vin aici să verific.

— Lucrezi la acvariu?

El scutură din cap.

— Sunt doar voluntar. Lucrez la atelierul auto al tatălui meu. N-ai văzut din întâmplare vreun cuib de ţestoase pe aici?

Ea simţi că se mai relaxează puţin.

— E acolo, spuse ea arătând în direcţia respectivă.

— Hei, e minunat! zâmbi. Speram să fie aproape de o casă.

— De ce?

— Din cauza furtunilor. Dacă valurile trec peste cuib, ouăle nu au cum să supravieţuiască.

— Dar sunt ţestoase-de-mare.

El îşi ridică mâinile.

— Ştiu. Nici pentru mine n-are sens, însă aşa funcţionează natura. Anul trecut am pierdut vreo două cuiburi când a dat peste noi o furtună tropicală. A fost foarte trist. Ştii că sunt o specie pe cale de dispariţie. Doar una dintr-o mie ajunge la maturitate.

— Mda, ştiu.

— Ştii?

El păru impresionat.

— Mi-a spus tata.

— Oh, făcu el. Arătă spre plajă dând prieteneşte din mână. Să înțeleg că locuieşti pe aici?

— De ce vrei să ştii?

— Făceam şi eu conversație, răspunse el uşor. Apropo, mă cheamă Will.

— Bună, Will.

El se opri.

— Interesant.

— Ce?

— De obicei când cineva se prezintă, la fel face şi cealaltă persoană.

— Eu nu sunt ca toată lumea.

Ronnie îşi încrucişă brațele, având grijă să mențină distanța.

— Deja mi-am dat seama de asta. Zâmbi rapid. Îmi pare rău că am dat peste tine la volei.

— Ți-ai cerut deja scuze pentru asta, ai uitat?

— Ştiu. Dar păreai destul de supărată.

— Mi s-a vărsat sucul pe tricou.

— Îmi pare rău. Dar chiar ar trebui să încerci să fii mai atentă la ce se întâmplă în jurul tău.

— Poftim?

— E un joc imprevizibil.

Ea îşi puse mâinile în şold.

— Încerci să spui că a fost vina mea?

— Încerc doar să mă asigur că nu se mai întâmplă. După cum am mai spus, mi-a părut rău pentru ce s-a întâmplat.

Răspunsul lui îi dădu sentimentul că încerca să flirteze cu ea, dar ea nu înțelegea de ce făcea asta. Nu avea sens – ştia că ea nu era genul lui şi, sinceră să fie, nici el nu era genul ei. Dar la ora asta matinală, nu avea chef să încerce să-şi dea seama. Arătă în schimb spre lucrurile din mâna lui, gândindu-se că probabil era mai bine să revină la subiectul principal.

— Şi cum se presupune că banda aceea va ține ratonii la distanță?

— Nu se presupune că face asta. Eu sunt aici să delimitez cuibul. Pun banda în jurul țăruşilor, astfel încât oamenii care pun cuştile să ştie unde să-l găsească.

— Şi când vin să pună cuşca?

— Nu ştiu. Ridică din umeri. Poate în vreo două zile.

Ea se gândi la agonia pe care o experimentase când se trezise şi începu să clatine din cap.

— Nu, nu prea cred. Sună-i şi spune-le că trebuie să facă ceva să protejeze cuibul ăsta *azi.* Spune-le că am văzut un raton dând târcoale cuibului.

— Chiar l-ai văzut?

— Tu spune-le aşa şi gata.

— Imediat ce termin, îi voi suna. Promit.

Se uită pe furiş la el, gândindu-se că fusese prea uşor, dar, înainte să se gândească prea mult la asta, tatăl ei păşi pe veranda din spate.

— Bună dimineața, draga mea! îi strigă el. Am pregătit micul dejun dacă ți-e foame.

Will se uită de la Ronnie la tatăl ei şi invers.

— Locuieşti aici?

În loc să-i răspundă, făcu un pas în spate.

— Ai grijă să-i anunți pe cei de la acvariu, bine?

Începu să se îndrepte înapoi spre casă şi păşise deja pe verandă când îl auzi pe Will strigând-o.

— Hei!

Ea se întoarse.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Nu, răspunse ea. Nu cred că ți-am spus.

În timp ce se îndrepta spre uşă, ştia că nu trebuie să se uite înapoi, însă nu se putu abține să nu arunce pe furiş o privire peste umăr.

Când el ridică din sprânceană, ea îşi dădu o palmă imaginară, bucuroasă că nu-i spusese cum o cheamă.

În bucătărie, tatăl ei stătea lângă aragaz, amestecând cu o spatulă în tigaie. Pe blatul de lângă el se afla un pachet de

lipii, iar Ronnie fu nevoită să recunoască faptul că indiferent ce pregătea mirosea fantastic. Dar pe de altă parte, nu mai mâncase din după-amiaza zilei trecute.

— Hei, spuse el peste umăr. Cu cine vorbeai?

— Un tip de la acvariu. A venit să delimiteze cuibul. Ce pregăteşti?

— Un burrito vegetarian pentru micul dejun.

— Glumeşti.

— Are orez, fasole şi tofu. Pui totul în lipie. Sper că e în regulă. Am găsit rețeta pe internet, deci nu am de unde să garantez că e şi bun la gust.

— Sunt sigură că e foarte bun, spuse ea. Îşi încrucişă brațele, gândindu-se că ar fi bine să termine odată cu asta. Ai vorbit cu mama?

El dădu din cap în semn că nu.

— Nu, nu încă. În schimb, am vorbit cu Pete azi-dimineață. A spus că încă n-a reuşit să stea de vorbă cu proprietarul. E plecată din oraş.

— Plecată?

— Se pare că bărbatul care lucrează acolo este nepotul patroanei. Dar Pete spune că o cunoaşte destul de bine pe patroană.

— Oh, făcu ea, întrebându-se dacă avea vreo importanță.

Tatăl ei bătu cu spatula în tigaie.

— În fine, m-am gândit c-ar fi o idee bună să nu o sun pe mama ta până când nu am toate datele. N-aş vrea să o îngrijorez fără motiv.

— Vrei să spui că s-ar putea să nu mai fie nevoie să-i spui deloc?

— Doar dacă nu vrei tu să-i spui.

— Nu, e în regulă, zise ea repede. Ai dreptate. Probabil că este mai bine să aşteptăm.

— OK, fu el de acord. Mai amestecă o dată şi apoi stinse ochiul. Cred că e gata. Ți-e foame?

— Sunt lihnită, mărturisi ea.

Când ea se apropie, el luă o farfurie din dulap, aşeză lipia pe ea după care puse o lingură mare de compoziție. I-o oferi.

— Îți ajunge?

— Din plin, spuse ea.

— Vrei cafea? Am făcut deja. Luă o ceaşcă de cafea şi i-o dădu. Jonah a pomenit că te mai duci uneori la Starbucks şi atunci am cumpărat de acolo. Poate că nu e la fel de bună ca aceea pe care o fac ei, însă atât am reuşit şi eu.

Ea luă ceaşca, uitându-se la el.

— De ce eşti aşa drăguț cu mine?

— De ce n-aş fi?

„Pentru că eu n-am fost drăguță cu tine", ar fi putut să spună. Dar nu zise nimic.

— Mersi, murmură ea în schimb, gândindu-se că toată chestia asta părea un episod ciudat din *Zona crepusculară,* unde tatăl ei uitase cumva complet ce se petrecuse în ultimii trei ani.

Îşi turnă nişte cafea şi se aşeză la masă. Steve veni lângă ea o clipă mai târziu cu farfuria lui şi începu să-şi ruleze burrito-ul.

— Cum a fost azi-noapte? Ai dormit bine?

— Mda, când am dormit. Trezitul n-a fost aşa uşor.

— Mi-am dat seama prea târziu că ar fi trebuit probabil să aleg o saltea gonflabilă.

— E în regulă. Dar după micul dejun cred că mă duc să mă întind puțin. Încă mă simt puțin obosită. Au fost două zile foarte lungi.

— Atunci, poate că n-ar trebui să bei cafeaua.

— Nu va conta. Crede-mă, adorm într-o clipită.

Din spatele lor, Jonah intră în bucătărie purtând nişte pijamale cu Transformers, părul stându-i în toate părțile. Ronnie nu se putu abține să nu zâmbească.

— Bună dimineața, răspunse ea.

— Țestoasele sunt bine?

— Sunt bine, zise ea.

— Bravo, spuse el. Îşi întinse spatele în timp ce se îndreptă spre aragaz. Ce-avem la micul dejun?

— Burrito pentru micul dejun, îi răspunse tatăl lui.

Jonah studie prudent amestecul din tigaie, apoi ingredientele de pe dulap.

— Nu-mi spune c-ai trecut de partea cealaltă a baricadei,

tată!

Steve încercă să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Este bun.

— E tofu! E dezgustător.

Ronnie râse şi se ridică de la masă.

— Ce-ai zice să-ți aduc în schimb o tartă?

El părea să încerce să se hotărască dacă întrebarea ei ascundea vreo capcană.

— Şi lapte cu ciocolată?

Ronnie se uită la tatăl ei.

— Este destul în frigider, spuse el.

Ea îi turnă un pahar şi-l puse pe masă. Jonah nu se mişcă.

— OK, ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Nu e normal ce se întâmplă, spuse el. Cineva ar trebui să fie nervoasă. Cineva este mereu nervoasă dimineața.

— Vorbeşti despre mine? întrebă Ronnie. Puse două tarte în prăjitorul de pâine. Eu sunt *mereu* veselă.

— Mda, sigur, replică el, privind-o chiorâş.

— Eşti sigură că ţestoasele sunt bine? Pentru că voi doi vă purtați de parcă ar fi murit.

— Sunt bine. Îți promit, îl asigură Ronnie.

— Mă duc să verific.

— Du-te.

El o studie.

— După micul dejun, adăugă el.

Steve zâmbi şi se uită la ea.

— Şi ce planuri ai azi? întrebă el. După ce tragi un pui de somn?

Jonah îşi luă laptele.

— Tu nu tragi niciodată un pui de somn.

— Ba da, când sunt obosită.

— Nu, spuse el scuturând din cap. Ceva nu e în regulă. Puse laptele la loc. Ceva ciudat se petrece şi nu plec de aici până nu aflu ce este.

După ce termină de mâncat – şi după ce îl împăcă pe

Jonah –, Ronnie se retrase în camera ei. Steve o urmă cu nişte prosoape pe care le prinse de perdele, nu că Ronnie ar fi avut nevoie de ele. Adormi aproape instantaneu şi se trezi transpirată la amiază. După un duş lung şi răcoritor, se opri la atelier să le spună tatălui ei şi lui Jonah ce urma să facă. Tatăl ei încă nu menționase vreo pedeapsă.

Era bineînțeles posibil să o pedepsească mai târziu, după ce avea să vorbească cu polițistul sau cu mama ei. Sau poate că spusese adevărul – poate că o crezuse când spusese că era nevinovată.

Ar fi ceva, nu?

În orice caz, trebuia să vorbească cu Blaze şi îşi petrecu următoarele două ore încercând să o găsească. Verifică acasă la mama ei şi la restaurant şi, deşi nu pătrunse înăuntru, trase cu ochiul prin geamul magazinului de muzică, inima bătând să-i sară din piept, asigurându-se că administratorul era cu spatele. Blaze nu era nici acolo.

Rămase pe ponton şi cercetă plaja în lung şi-l lat, fără prea mult noroc. Era evident posibil ca Blaze să se fi dus la Bower's Point; era locul favorit de pierdut vremea pentru Marcus şi gaşca lui. Dar nu dorea să meargă acolo singură. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l vadă, darămite să încerce să-i bage lui Blaze minţile în cap cu el prin preajmă.

Era gata să renunțe şi să se ducă acasă, când o zări pe Blaze ieşind dintre două dune un pic mai departe pe plajă. Fugi spre scări, asigurându-se că n-o pierde din ochi, apoi se grăbi spre plajă. Dacă Blaze observase că Ronnie venea spre ea, nu dădea niciun semn să-i pese. În schimb, atunci când Ronnie se apropie, se aşeză pe dună şi se uită spre apă.

— Trebuie să spui la poliție ce-ai făcut, spuse Ronnie fără nicio introducere.

— N-am făcut nimic. Şi tu eşti cea care a fost prinsă.

Lui Ronnie îi veni s-o zgâlțâie.

— Tu ai pus discurile alea şi CD-urile la mine în geantă!

— Ba nu.

— Erau CD-urile pe care le ascultai tu!

— Şi ultima dată când le-am văzut erau încă lângă căşti.

Blaze refuza să o înfrunte.

Ronnie simți cum se înfierbântă.

— E grav, Blaze. E vorba despre viața mea. Pot să fiu condamnată pentru furt deosebit de grav! Şi ți-am spus ce mi s-a mai întâmplat în trecut!

— Treaba ta.

Ronnie îşi strânse buzele ca să nu explodeze.

— De ce-mi faci asta?

Blaze se ridică, scuturându-şi nisipul de pe blugi.

— Nu-ți fac nimic, spuse ea. Vocea îi era rece şi lipsită de tonalitate. Şi exact asta am şi spus poliției azi-dimineață.

Nevenindu-i să creadă, Ronnie o privi pe Blaze plecând, purtându-se ca şi cum chiar ar fi crezut ce spunea.

Ronnie se întoarse la ponton.

Nu voia să se ducă acasă, ştiind că imediat ce tatăl ei avea să vorbească cu ofițerul Pete, urma să afle ce spusese Blaze. Mda, poate că încă era relaxat cu toată chestia asta – dar dacă nu avea s-o mai creadă?

Şi de ce făcea Blaze toate astea? Din cauza lui Marcus? Fie Marcus o convinsese s-o facă pentru că era nervos fiindcă Ronnie îl respinsese cu o noapte în urmă, fie Blaze credea că Ronnie încerca să-i fure prietenul. În momentul de față înclina să creadă ultima variantă, însă, la urma urmei, nu prea mai conta. Indiferent de motivație, Blaze mințea şi era mai mult decât hotărâtă să-i distrugă viața lui Ronnie.

Nu mai mâncase nimic de la micul dejun, însă avea stomacul strâns şi nu-i era foame. Rămase în schimb pe ponton, uitându-se la soarele care apunea, privind apa devenind din albastră gri până când se făcu neagră. Nu era singură. De-a lungul pontonului erau oameni care pescuiau, deşi, din câte îşi dădea seama, nu părea ca vreun peşte să prindă momeala. Cu o oră în urmă, apăru un cuplu cu sandviciuri şi un zmeu. Observă tandrețea cu care se priveau. Ea bănui că erau studenți – erau doar cu vreo doi ani mai mari ca ea –, dar era o afecțiune între ei pe care ea încă nu o experimentase într-o relație. Da, avusese şi ea iubiți, dar nu fusese niciodată îndrăgostită şi uneori se îndoia că avea să fie vreodată. După ce părinții ei divorțaseră,

devenise destul de cinică în legătură cu asta, la fel ca majoritatea prietenilor ei. Majoritatea părinților lor erau divorțați, ca şi ai ei, deci probabil că avea şi asta o legătură.

Când şi ultimele raze de soare păliră de pe cer, începu să se îndrepte spre casă. Voia să se întoarcă acasă la o oră decentă în seara asta. Măcar atât putea să facă şi ea ca să-i arate tatălui ei că aprecia cât de înțelegător fusese. Şi, în ciuda faptului că trăsese mai devreme un pui de somn, era încă obosită.

Când ajunse la capătul pontonului, preferă să meargă prin zona comercială în loc s-o ia direct pe plajă. Imediat ce dădu colțul la restaurant, ştiu că luase o decizie greşită. O siluetă întunecată era sprijinită de capota unei maşini, ținând în mână o minge incandescentă.

Marcus.

Doar că de data asta era singur. Se opri, simțind cum i se taie respirația.

El se împinse sprijinindu-se în maşină şi veni spre ea, jocul de lumini stradale umbrindu-i jumătate de chip. Rotea mingea incandescentă pe mână, privind-o, până când mingea ajunse înapoi în pumnul lui. O strânse în mâini, o stinse şi începu să meargă spre ea.

— Bună, Ronnie, zise el.

Zâmbetul îl făcea şi mai înfricoşător.

Ea rămase pe loc, vrând ca el să vadă că ea nu se temea de el. Chiar dacă se temea oarecum.

— Ce vrei? replică ea, urând tremurul uşor din vocea ei.

— Te-am văzut trecând şi m-am gândit să te salut.

— M-ai salutat, spuse ea. Pa.

Ea vru să-l ocolească, însă el păşi în fața ei.

— Am auzit că ai probleme cu Blaze, şopti el.

Ea se feri, făcându-i-se pielea ca de găină.

— Ce ştii tu despre asta?

— Ştiu destule cât să n-am încredere în ea.

— N-am chef de asta acum.

Se întoarse din nou, făcându-şi loc pe lângă el. De data asta, el o lăsă să treacă, după care strigă după ea.

— Nu pleca. Am venit să te găsesc pentru că voiam să ştii

că aş putea să o conving să înceteze.

În ciuda ei, Ronnie ezită. În lumina slabă, Marcus o privea țintă.

— Ar fi trebuit să te avertizez că e destul de geloasă.

— Motiv pentru care ai încercat să înrăutățeşti lucrurile, nu?

— N-am făcut decât o glumă. Mi s-a părut amuzant. Crezi că am ştiut ce avea să-ți facă?

„Sigur că ai ştiut, gândi Ronnie. Şi e exact ce ai vrut să facă."

— Atunci îndreaptă lucrurile, spuse ea. Vorbeşte cu Blaze, fă ce trebuie să faci.

El scutură din cap.

— Nu m-ai auzit. Am spus că *aş putea* să-i bag mințile în cap. Dacă…

— Dacă ce?

El se apropie de ea. Străzile, observă ea, erau pustii. Nu mai era nimeni prin preajmă, nu era nicio maşină la intersecție.

— Mă gândeam că am putea deveni… prieteni.

Ea simți cum sângele îi inundă obrajii, iar cuvântul îi ieşi înainte să-l poată opri.

— Ce?

— M-ai auzit. Şi pot să lămuresc toată treaba asta.

Ea realiză că el era suficient de aproape ca s-o atingă, aşa că făcu un pas brusc în spate.

— Stai departe de mine!

Ea se întoarse şi fugi, ştiind că el avea s-o urmeze, conştientă că el cunoştea zona mai bine decât ea, îngrozită de ideea că avea s-o prindă. Simțea cum îi sare inima din piept, auzea cum respira nebuneşte.

Casa nu era departe, însă ea nu era în formă. În ciuda fricii şi a adrenalinei, îşi simți picioarele devenind mai grele. Ştia că nu putea să reziste şi se întoarse, riscând să privească peste umăr.

Şi realiză că era singură pe stradă – nu era nimeni în spatele ei.

Ajunsă înapoi acasă, Ronnie nu intră imediat. Lumina era aprinsă în sufragerie, însă voia să-şi revină înainte să dea ochii cu tatăl ei. Din cine ştie ce motiv, nu dorea ca el să vadă cât de frică îi fusese, aşa că se aşeză pe treptele de pe veranda din față.

Deasupra ei, stelele sclipeau, iar luna plutea aproape de orizont. Mirosul de sare şi apă de mare era adus de ceață dinspre ocean, un miros vag primordial. Într-un alt context, ar fi simțit ceva liniştitor în acest miros; în acest moment, îi părea la fel de străin ca toate celelalte lucruri.

Mai întâi Blaze. Apoi Marcus. Se întrebă dacă toată lumea era nebună aici.

Marcus era cu siguranță. Poate nu în adevăratul sens al cuvântului – era inteligent, viclean şi, din ce-şi dădea ea seama, total lipsit de empatie, genul de persoană care se gândea doar la sine şi la ceea ce dorea. Toamna trecută, la ora de engleză, trebuise să citească un roman scris de un autor contemporan, iar ea alesese *Tăcerea mieilor.* Aflase din carte că personajul principal, Hannibal Lecter, nu era psihopat, ci sociopat; era prima dată când realiza diferența dintre cele două cuvinte. Deşi Marcus nu era un canibal criminal, avea sentimentul că el şi Hannibal erau mai degrabă asemănători decât diferiți, cel puțin prin felul în care priveau lumea şi rolul lor în ea.

Blaze în schimb… era pur şi simplu…

Ronnie nu ştia sigur. Controlată de sentimentele sale, asta era clar. Furioasă şi geloasă. Dar în ziua pe care o petrecuseră împreună, nu avusese deloc sentimentul că era ceva în neregulă cu fata aceea, în afara faptului că era o epavă din punct de vedere emoțional – o tornadă de hormoni şi imaturitate care lăsa numai distrugere în urma ei.

Oftă şi-şi trecu o mână prin păr. Chiar nu voia să intre în casă. Îşi putea imagina deja conversația.

„Bună, draga mea, cum a fost?”

„Nu prea bine. Blaze este complet sub vraja unui sociopat manipulator şi i-a mințit pe polițişti azi-dimineață, aşa că o să merg la puşcărie. Şi apropo de asta? Sociopatul nu numai că vrea să se culce cu mine, ci m-a şi urmărit şi, practic, m-a

speriat de moarte. Ziua ta cum a fost?”

Nu era chiar genul de conversație plăcută pe care probabil ar fi vrut s-o aibă, chiar dacă era adevărul.

Asta însemna că trebuia să se prefacă. Oftând, se ridică cu greu de pe trepte şi se îndreptă spre uşă.

În casă, tatăl ei stătea pe canapea cu o Biblie deschisă cu colțurile îndoite în fața lui. O închise atunci când intră ea.

— Bună, draga mea, cum a mers?

Ca să vezi.

Ea zâmbi forțat, încercând să se poarte cât se poate de nonşalant.

— Nu am avut ocazia să vorbesc cu ea, răspunse.

Îi fu greu să se poarte normal, însă cumva reuşi. Imediat ce intrase în casă, tatăl ei o îndemnase să-l urmeze în bucătărie, unde făcuse un alt fel de mâncare cu paste – roşii, vinete, dovleac, dovlecei şi penne. Mâncară în bucătărie, în timp ce Jonah construia un joc Lego avanpost din *Războiul stelelor,* ceva ce-i adusese pastorul Harris când venise mai devreme să îi salute.

După aceea se instalară în sufragerie şi, simțind că nu are chef de vorbă, tatăl ei deschise Biblia în timp ce ea citea *Anna Karenina,* o carte care – o asigurase mama ei – avea să îi placă la nebunie. Gândindu-se la trecut, îşi dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată făcând asta. Dar, pe de altă parte, îşi zise, poate că o făcuse, doar că ea nu observase niciodată.

Jonah termină de construit maşinăria din piese Lego şi anunță că se duce la culcare. Îl lăsă câteva minute, sperând ca el să adoarmă înainte ca ea să intre în cameră, după care puse deoparte cartea şi se ridică de pe canapea.

— Noapte bună, draga mea, spuse tatăl ei. Ştiu că nu ți-a fost uşor, dar mă bucur că eşti aici.

Ea se opri înainte să traverseze camera spre el. Se aplecă şi, pentru prima dată în trei ani, îl sărută pe obraz.

— Noapte bună, tată.

În camera întunecată, Ronnie se aşează pe pat, simțindu-se secătuită de puteri. Deşi nu voia să plângă – ura când

plângea –, nu părea să poată opri avalanşa bruscă de sentimente. Îşi trase nasul.

— Plângi dacă vrei, îi şopti Jonah.

„Minunat”, gândi ea. Exact ce avea nevoie.

— Nu plâng, spuse ea.

— Mie aşa mi se pare.

— Nu plâng.

— E în regulă. Nu mă deranjează.

Ronnie îşi trase nasul, încercând să-şi recapete controlul, şi băgă mâna sub pernă ca să-şi scoată pijamalele pe care le pusese mai devreme acolo. Le strânse la piept, se ridică în picioare şi se duse în baie să se schimbe. În drum spre baie, se uită întâmplător pe geam. Luna coborâse pe cer, făcând nisipul să strălucească argintiu şi, când se întoarse în direcția cuibului de țestoase, reperă o mişcare bruscă printre umbre.

După ce mirosi aerul, ratonul se îndreptă spre cuibul protejat doar de banda galbenă de avertizare.

— Oh, la naiba!

Îşi aruncă pijamalele jos şi fugi afară din dormitor. În timp ce o lua la goană prin sufragerie şi bucătărie, îl auzi pe tatăl ei strigând: „Ce s-a întâmplat?” Dar ea ieşise deja pe uşă înainte să poată răspunde. Urcând duna, începu să țipe şi să dea din mâini.

— Nu! Opreşte-te! Pleacă de-acolo!

Ratonul îşi înălță capul, după care fugi repede de-acolo. Dispăru peste dună, în iarba cosită.

— Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

Se întoarse şi-i văzu pe tatăl ei şi pe Jonah pe verandă.

— Nu au pus cuşca!

13

WILL

Uşile de la Blakelee Brakes erau deschise doar de zece minute când Will o văzu împingându-le şi îndreptându-se în direcția atelierului.

Ştergându-şi mâinile de prosop, porni spre ea.

— Hei, spuse el zâmbind. Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Mersi pentru nimic! sări ea.

— Despre ce vorbeşti?

— Te-am rugat o chestie simplă! Să dai un telefon ca să vină să pună cuşca! Dar tu n-ai putut să faci nici măcar atât!

— Aşteaptă… ce se întâmplă?

— Ți-am spus că am văzut un raton! Ti-am spus că un raton dă târcoale cuibului!

— S-a întâmplat ceva cu cuibul?

— De parcă ți-ar păsa. Ce? Jocul de volei te-a făcut să uiți?

— Vreau doar să ştiu dacă e cuibul în regulă.

Ea continuă să se uite urât la el.

— Mda. E bine. Nu datorită ție.

Se întoarse şi o porni valvârtej spre ieşire.

— Aşteaptă! strigă el. Stai!

Ea îl ignoră pe Will, lăsându-l şocat şi înlemnit în loc, în timp ce ea trecu prin uşa mică din hol şi apoi ieşi pe uşa din față.

— Ce naiba a fost asta?

Peste umăr, Will realiză că Scott se holba la el din spatele liftului.

— Fă-mi o favoare, strigă Will.

— Ce-ai nevoie?

Îşi pescui cheile din buzunar şi porni spre camioneta pe care o avea parcată în spate.

— Ține-mi şi mie locul. Trebuie să rezolv ceva.

Scott făcu repede un pas în față.

— Stai! Despre ce vorbeşti?

— Mă întorc cât de repede pot. Dacă vine tata, spune-i că vin repede. Poți să începi tu cât sunt eu plecat.

— Unde te duci? strigă Scott.

De data aceasta, Will nu mai răspunse, iar Scott făcu un pas spre el.

— Haide, omule! Nu pot să fac toate astea singur! Avem o groază de maşini la care să lucrăm.

Lui Will nu-i păsa şi, odată ieşit din atelier, alergă spre camionetă, ştiind unde trebuia să se ducă.

O găsi la dună o oră mai târziu, stând lângă cuib, la fel de supărată cum fusese când apăruse la atelierul de reparații.

Văzându-l că vine, îşi puse mâinile în şold.

— Ce vrei?

— Nu m-ai lăsat să termin. Am sunat.

— Sigur că da.

Inspectă cuibul.

— Cuibul e bine. Ce faci atâta caz din asta?

— Da, e bine. Nu datorită ție.

Will simți că se enervează.

— Care-i problema ta?

— Problema mea este că a trebuit să dorm iar afară azi-noapte din cauză ca s-a întors ratonul. Acelaşi raton despre care ți-am spus!

— Ai dormit afară?

— Asculți vreodată ceva din ce vorbesc cu tine? Da, a trebuit să dorm afară. Două nopți la rând, pentru că *tu* nu ai vrut să-ți faci treaba! Dacă nu m-aş fi uitat pe geam exact la timp, ratonul ar fi pus laba pe ouă. Nu era la mai mult de jumătate de metru de cuib când l-am alungat. Şi apoi a trebuit să stau acolo pentru că ştiam că se va întoarce. Motiv pentru care te-am rugat de la început să suni! Şi m-am gândit că până şi un hoinar de plajă ca tine şi-ar fi amintit *să-şi facă treaba!*

Ea se uită urât la el, cu mâinile în şold, ca şi cum ar fi încercat să-l anihileze cu privirea ei cu raze ucigaşe.

El nu putu să reziste.

— Hai să mai spunem o dată, ca să înțeleg bine: ai văzut un raton, apoi ai vrut să sun şi apoi ai văzut iar un raton. Şi ai sfârşit prin a dormi afară. Corect?

Ea deschise gura, după care o închise la loc. Apoi, răsucindu-se pe călcâie, înconjură duna şi se îndreptă spre casă.

— Vin mâine-dimineață la prima oră! strigă el. Şi dacă vrei să ştii, chiar am sunat. De două ori de fapt. O dată imediat după ce am pus banda şi încă o dată când am ieşit de la muncă. De câte ori trebuie să-ți spun asta ca să mă asculți?

Deşi se opri, tot nu se uită spre el. El continuă:

— Şi apoi azi-dimineață, după ce ai plecat, m-am dus direct la directorul acvariului şi am vorbit cu el personal. A spus că acest cuib va fi prioritatea lor de dimineață. Ar fi venit azi, dar sunt opt cuiburi pe plaja Holden.

Ea se întoarse încet şi-l studie, încercând să-şi dea seama dacă spunea adevărul.

— Asta nu le ajută deloc pe țestoasele mele, nu?

— Țestoasele tale?

— Mda, spuse ea. Tonul ei era emfatic. Casa mea. Țestoasele mele.

Şi acestea fiind spuse, se întoarse şi intră în casă, de data asta fără să-i pese dacă el mai era acolo sau nu.

*

Îi plăcea de ea; simplu ca bună ziua.

Pe drumul de întoarcere spre muncă, încă nu era sigur *de ce* o plăcea, dar nu fugise niciodată de la muncă să o caute pe Ashley. De câte ori o văzuse, reuşise să îl surprindă. Îi plăcea felul în care spunea ce avea pe suflet şi îi plăcea cât de relaxată era în prezența lui. În mod ironic, el nu-i lăsase o impresie prea bună. Mai întâi vărsase suc pe ea, apoi îl văzuse cât pe ce să fie implicat într-o bătaie, iar în dimineața aceasta îl credea ori leneş, ori idiot.

Nicio problemă, sigur că da. Ea nu-i era prietenă şi nici nu prea o cunoştea… dar din cine ştie ce motiv, îi păsa ce credea despre el. Şi nu doar că îi păsa, ci, oricât de stupid suna,

dorea ca ea să aibă o părere bună despre el. Pentru că voia ca şi ea să-l placă.

Era o experienţă ciudată, una nouă pentru el şi, în restul zilei la atelier – în care lucră şi la prânz ca să recupereze ce pierduse –, se trezi gândindu-se mereu la ea. Simţea că era ceva autentic în felul în care vorbea şi se purta, ceva tandru şi bun dincolo de atitudinea dificilă pe care o afişa. Ceva care-l făcea să ştie că, deşi o dezamăgise până atunci, exista o şansă să-şi ia revanşa.

Mai târziu în seara aceea, o găsi exact în locul în care se aştepta să fie, pe un scaun de plajă cu o carte deschisă în poală, citind la lumina unei lanterne mici.

Ea îşi ridică privirea când el se apropie, după care se întoarse la cartea ei, nici surprinsă, nici bucuroasă.

— Mă gândeam eu că te găsesc aici, spuse el. Casa ta, ţestoasele tale şi toată povestea asta.

Când văzu că nu-i răspunde, privirea lui se mută înainte. Nu era foarte târziu şi în casa mică unde locuia, dincolo de draperii, se mişcau umbre.

— Vreo urmă de raton la orizont?

În loc să-i răspundă, ea dădu o pagină la carte.

— Stai. Lasă-mă să ghicesc. Mă pedepseşti, nu?

Auzind asta, Ronnie oftă.

— N-ar trebui să fii cu prietenii tăi, admirându-vă în oglindă?

El râse.

— Bună asta. Trebuie s-o ţin minte.

— Nu încercam să fac o poantă. Vorbeam serios.

— Oh, pentru că suntem aşa de arătoşi, nu?

În loc de răspuns, ea se întoarse la cartea ei, dar Will îşi dădea seama că nu citea. Se aşeză lângă ea.

— „Familiile fericite sunt toate la fel; fiecare familie nefericită este nefericită în felul ei”, cită el, arătând spre cartea ei. Este primul rând din cartea ta. Mereu am considerat că există mult adevăr în vorbele acestea. Sau poate că aşa spune profesoara mea de engleză. Nu prea îmi amintesc. Am citit-o semestrul trecut.

— Părinții tăi trebuie să fie foarte fericiți că ştii să citeşti.

— Chiar sunt. Mi-au cumpărat chiar un ponei când am făcut o recenzie la *Pisica din pălărie.*

— Înainte sau după ce ai pretins că ai citit Tolstoi?

— Oh, deci mă asculți. Mă asiguram doar. Îşi întinse brațele spre orizont. E o noapte frumoasă, nu-i aşa? Întotdeauna mi-au plăcut nopțile de genul acesta. Nu crezi că sunetul valurilor în întuneric este relaxant?

Tăcu.

Ea închise cartea.

— Ce-i cu dulcegăriile astea?

— Îmi plac oamenii cărora le plac țestoasele.

— Atunci umblă cu prietenii tăi de la acvariu. Sau, stai, nu poți. Pentru că ei salvează alte țestoase şi ceilalți prieteni ai tăi îşi fac unghiile şi părul, corect?

— Probabil. Dar eu m-am gândit că poate ai nevoie de companie.

— Nu neapărat, replică ea. Poți să pleci.

— E o plajă publică. Îmi place aici.

— Deci rămâi?

— Cred că da.

— Deci nu te deranjează dacă eu intru în casă?

El se îndreptă de spate şi-şi duse o mână la bărbie.

— Nu ştiu dacă e o idee aşa de bună. Adică, cum poți să ai încredere că stau toată noaptea? Şi cu ratonul acela băgăcios…

— Ce vrei de la mine? întrebă ea.

— Pentru început, ce-ai zice să-mi spui cum te cheamă?

Ea apucă un prosop şi şi-l întinse peste picioare.

— Ronnie, spuse ea. E prescurtare de la Veronica.

El se lăsă puțin pe spate, proptindu-se pe brațe.

— Bine, Ronnie. Care-i povestea ta?

— Ce-ți pasă ție?

— Mai slăbeşte-mă şi tu, îi zise întorcându-se spre ea. Mă străduiesc şi eu, OK?

El nu era prea sigur ce părere avea ea despre asta, însă ea, strângându-şi părul într-o coadă, păru să accepte ideea că nu avea să scape prea uşor de el.

— Bine. Povestea mea: locuiesc în New York cu mama mea şi cu fratele meu mai mic, dar ea ne-a expediat aici să ne petrecem vara cu tatăl nostru. Şi acum sunt obligată să stau să păzesc nişte ouă de țestoasă în timp ce un jucător de volei / maimuță slinoasă / voluntar la acvariu încearcă să se dea la mine.

— Nu mă dau la tine, protestă el.

— Nu?

— Crede-mă, dacă m-aş da la tine, ai şti. Nu ai putea să nu cedezi farmecelor mele.

Pentru prima oară de când sosise, o auzise râzând. El luă asta drept un semn bun şi continuă:

— De fapt, sunt aici pentru că mi-a părut rău pentru cuşcă şi nu am vrut să stai singură. După cum am spus mai devreme, este o plajă publică şi nu ştii cine ar putea veni pe aici.

— Cineva ca tine?

— Nu în privința mea ar trebui tu să te îngrijorezi. Sunt oameni răi peste tot. Chiar şi aici.

— Şi lasă-mă să ghicesc. Tu m-ai proteja, nu?

— Dacă s-ar ajunge la asta, atunci te-aş proteja fără să stau pe gânduri.

Ea nu răspunse, însă el avu sentimentul că o surprinsese. Se apropia mareea şi priviră amândoi valurile care străluceau argintii ori de câte ori se rostogoleau şi inundau malul. Draperiile de la fereastră se mişcară, ca şi cum cineva era cu ochii pe ei.

— Bine, spuse ea într-un final, spărgând tăcerea. E rândul tău. Care-i povestea ta?

— Sunt jucător de volei / maimuță slinoasă / voluntar la acvariu.

O auzi râzând din nou, plăcându-i energia ei descătuşată. Părea molipsitoare.

— Te deranjează dacă stau un timp cu tine?

— E o plajă publică.

El arătă spre casă.

— Nu trebuie să-i spui tatălui tău că sunt aici?

— Sunt sigură că ştie deja că eşti aici, spuse ea. Noaptea

trecută cred că m-a verificat din minut în minut.

— Pare un tată bun.

Ea păru că se gândeşte la ceva înainte să clatine din cap.

— Deci adori voleiul, nu?

— Mă menține în formă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare cu asta.

— Îmi place. Totuşi, nu ştiu dacă-l ador.

— Dar îți place să dai peste oameni, nu?

— Depinde peste cine dau. Dar presupun că acum câteva zile am nimerit destul de bine.

— Crezi că e un lucru bun că ai vărsat suc pe mine?

— Dacă nu aş fi făcut asta, nu aş mai fi fost aici acum.

— Şi eu m-aş fi putut bucura de o noapte paşnică şi liniştită pe plajă.

— Nu ştiu. Zâmbi. Nopțile paşnice şi liniştite sunt supraestimate.

— Presupun că nu voi afla în seara asta, nu?

El râse.

— Unde mergi la şcoală?

— Nicăieri, spuse ea. Am absolvit acum vreo două săptămâni. Tu?

— Eu tocmai am absolvit liceul Laney. E liceul unde a învățat Michael Jordan.

— Pariez că toată lumea din şcoală spune asta.

— Nu, o corectă el. Nu toată lumea. Doar cei care absolvă.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Bine. Deci ce urmează pentru tine? Ai de gând să continui să lucrezi pentru tatăl tău?

— Doar peste vară.

Luă nişte nisip în mână şi-l lăsă să i se scurgă printre degete.

— Şi apoi?

— Mă tem că nu pot să-ți spun.

— Nu?

— Nu te cunosc suficient de mult încât să-ți încredințez aşa o informație.

— Ce-ai zice de-un indiciu? îl ațâță ea.

— Ce-ai spune să zici tu prima? Ce urmează pentru tine?

Ea se gândi la asta.

— Mă gândesc serios să fac o carieră din păzitul ouălor de țestoase. Se pare că mă pricep. Adică, ar fi trebuit să vezi cum a fugit ratonul acela. Era ca şi cum ar fi crezut că sunt Terminatorul.

— Parcă eşti Scott, spuse el. Văzând că nu înțelege, îi explică. E partenerul meu de volei şi tipul e regele referințelor din filme. Nu poate să termine o frază fără o astfel de referință. Bineînțeles, de obicei mai bagă şi câte o aluzie sexuală.

— Pare un talent special.

— Oh, chiar este. Aş putea să-l chem să-ți facă o demonstrație personală.

— Nu, mulțumesc. Nu am nevoie de aluzii sexuale.

— Ar putea să-ți placă.

— Cred că nu.

Cât timp se tachinară, el o privi drept în ochi, observând că era mai drăguță decât îşi amintea. Era amuzantă şi deşteaptă, deci şi mai bine.

Aproape de cuib, iarba se îndoia în bătaia vântului, iar sunetul ritmic al valurilor îi înconjura, făcându-i să se simtă ca şi cum se aflau într-un cocon. De-a lungul plajei, luminile străluceau la casele care dădeau spre ocean.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu sunt aşa sigură că pot să te opresc.

El îşi împinse picioarele înainte şi înapoi în nisip.

— Ce treabă ai tu cu Blaze?

În tăcere, ea se încordă puțin.

— Cum adică?

— Mă întrebam de ce erai cu ea în seara aceea.

— Oh, făcu ea. Deşi el habar nu avea de ce, ea păru uşurată. Sinceră să fiu, ne-am cunoscut când a vărsat suc pe mine. Imediat după ce am curățat isprava ta.

— Glumeşti.

— Nu. Din ce-mi dau eu seama, să verşi suc pe oameni este echivalentul la a spune „bună, mă bucur să te cunosc" în partea asta de lume. Dacă mă întrebi pe mine, consider că salutul standard e mai eficient, dar, la urma urmei, ce ştiu

eu? Trase adânc aer în piept. În fine, părea cool, iar eu nu cunoşteam pe nimeni altcineva, aşa că am... ajuns să ne petrecem timpul împreună o vreme.

— A stat cu tine aici aseară?

Ea scutură din cap.

— Ce? Nu a vrut să salveze țestoasele? Sau cel puțin să-ți țină de urât?

— Nu i-am povestit despre țestoase.

El îşi dădu seama că ea nu voia să spună mai multe, aşa că o lăsă baltă. În schimb, arătă spre plajă.

— Vrei să facem o plimbare?

— Vrei să spui o plimbare romantică sau pur şi simplu o plimbare?

— O să spun... doar o plimbare.

— Bună alegere. Ea-şi lovi palmele una de alta. Dar să ştii că nu vreau să mergem prea departe, având în vedere că voluntarii de la acvariu nu s-au preocupat de raton, iar ouăle sunt încă expuse.

— S-au preocupat cu siguranță. Sunt ferm convins că un voluntar de la acvariu ajută la păzirea unui cuib chiar în acest moment.

— Da, spuse ea. Dar întrebarea este de ce o face?

Merseră pe plajă în direcția pontonului, trecând pe lângă vreo douăsprezece vile cu vedere la ocean, fiecare dintre ele având verande masive şi scări care duceau spre plajă. La câteva case mai jos, un vecin era gazda unei mici petreceri; toate luminile de la etajul doi erau aprinse, iar trei sau patru cupluri stăteau sprijinite de balustradă, privind valurile luminate de lună.

Nu vorbeau mult, însă, din cine ştie ce motiv, tăcerea nu părea stânjenitoare. Ronnie păstra suficient spațiu cât să nu se lovească unul de celălalt din greşeală, studiind nisipul uneori şi alteori uitându-se înainte. Erau momente când lui i se părea că vede un zâmbet fugar pe chipul ei, ca şi cum şi-ar fi amintit vreo poveste amuzantă pe care nu i-o spusese încă. Din când în când, se oprea şi se apleca să ia de jos scoici pe jumătate îngropate în nisip, iar el observă

concentrarea cu care le examina în lumina lunii înainte să le arunce deoparte pe majoritatea din ele. Pe celelalte le băga în buzunar.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia despre ea – în multe privinţe, ea rămânea o enigmă pentru el. La capitolul acesta era complet opusul lui Ashley. Ashley era fără doar şi poate sigură şi previzibilă; ştia perfect cu ce se alegea, chiar dacă asta nu era exact ce-şi dorea cu adevărat. Dar Ronnie era diferită, nu avea niciun dubiu cu privare la asta, şi atunci când ea îi adresă un zâmbet direct şi neaşteptat, avu sentimentul că îi intuia gândurile. Conştientizarea acestui lucru îl făcu să fie cuprins de căldură şi, pe drumul de întoarcere spre locul lor din apropierea cuibului cu ouă de ţestoase, pentru o clipă se imaginã plimbându-se cu ea pe plajă în fiecare noapte într-un viitor îndepărtat.

Când ajunseră la casă, Ronnie intră să vorbească cu tatăl ei în timp ce Will descărca lucrurile din camionetă. Îşi instală salteaua şi proviziile lângă cuibul de ţestoase, dorindu-şi ca Ronnie să fi rămas cu el. Dar îi spusese deja că nu exista nicio şansă ca tatăl ei să fie de acord cu aşa ceva. Totuşi, măcar avea ocazia să doarmă în patul ei în noaptea asta.

Făcându-se comod, se aşeză jos, gândindu-se că măcar ziua aceea fusese un început, dacă nu mai mult. Orice se putea întâmpla începând de atunci. Dar când ea se întoarse zâmbind în timp ce-i făcea din mână în semn de noapte bună, simţi cum se mişcă ceva în el la ideea că poate şi ea îşi imagina că ziua aceea fusese un început.

— Cine-i tipul?

— Nimeni. Doar un prieten. Pleacă de-aici.

În timp ce cuvintele îi alunecau prin coridoarele înceţoşate ale minţii, Will se chinuia să-şi amintească unde era. Chiorându-se din cauza soarelui, se trezi faţă în faţă cu un băieţel.

— Oh, bună, mormăi Will.

Băiatul îşi frecă nasul.

— Ce faci aici?

— Mă trezesc.

— Asta văd. Dar ce făceai aici azi-noapte?

Will zâmbi. Puştiul se purta la fel de serios ca un judecător, lucru care, la vârsta şi statura lui, era destul de comic.

— Dormeam.

— Da, da.

Will se dădu în spate, făcându-şi loc să se ridice, şi observă că Ronnie stătea într-o parte. Era îmbrăcată într-un tricou negru şi nişte blugi zdrenţuiţi, şi afişa aceeaşi expresie amuzată pe care o văzuse cu o seară în urmă.

— Eu sunt Will, se prezentă el. Şi tu eşti?

Băiatul arătă spre Ronnie.

— Sunt colegul ei de cameră, spuse el. Avem o istorie împreună.

Will se scărpină în cap, zâmbind.

— Înţeleg.

Ronnie făcu un pas în faţă, cu părul încă umed de la duş.

— El e fratele meu băgăcios, Jonah.

— Aşa e? întrebă Will.

— Mda, răspunse Jonah. Cu excepţia faptului că aş fi băgăcios.

— Bine de ştiut.

Jonah continuă să se holbeze la el.

— Mi se pare că te cunosc.

— Nu cred. Cred că mi-aş fi amintit de tine.

— Nu, chiar îmi amintesc, spuse Jonah începând să zâmbească. Tu eşti tipul care i-a spus poliţistului că Ronnie s-a dus la Bower's Point.

Amintirea acelei nopţi îl inundă, iar Will se întoarse spre Ronnie, privind cu groază în timp ce expresia ei se schimbă de la curiozitate la derută, până când ajunse într-un final la înţelegere.

O, nu.

Jonah încă mai continua:

— Da, ofiţerul Pete a adus-o acasă, iar ea şi tata s-au certat tare a doua zi dimineaţă…

Will văzu cum Ronnie strânge din buze. Fata se întoarse

bombănind şi intră valvârtej în casă.

Jonah se opri la mijlocul frazei, întrebându-se ce făcuse.

— Mersi pentru asta, mârâi Will, după care sări în picioare şi fugi după Ronnie. Ronnie! Aşteaptă! Haide! Îmi pare rău! N-am vrut să îți fac probleme.

O ajunse din urmă şi o apucă de braț. Când degetele lui atinseră uşor tricoul ei, ea se întoarse cu fața la el.

— Pleacă!

— Ascultă-mă şi pe mine puțin…

— Noi doi nu avem nimic în comun! sări ea. Înțelegi?

— Atunci aseară ce-a fost?

Avea obrajii roşii.

— Lasă-mă. În. Pace.

— Teatrul ăsta al tău nu ține cu mine, spuse el. Din cine ştie ce motiv, cuvintele lui o făcură să tacă suficient de mult timp încât să-i permită să continue. Ai oprit bătaia, deşi toată lumea voia să vadă sânge. Ai fost singura care a observat copilul care începuse să plângă şi am văzut felul în care ai zâmbit când s-a întors la mama lui. Citeşti Tolstoi în timpul liber. Şi îți plac țestoasele-de-mare.

Deşi ea ridică bărbia sfidător, el simți că atinsese un punct sensibil.

— Şi ce-i cu asta?

— Şi vreau să-ți arăt ceva azi. Se opri, uşurat de faptul că ea nu spuse nu imediat. Dar nici da nu spusese şi, înainte ca ea să hotărască, el făcu un pas în față. O să-ți placă, spuse el. Promit.

Will trase maşina în parcarea goală a acvariului şi o luă pe o alee mică de serviciu care ducea în spate. Ronnie stătea lângă el în camionetă, însă nu spusese mare lucru pe drum. În timp ce o conducea spre intrarea angajaților, el îşi dădea seama că, deşi acceptase să vină cu el, nu se hotărâse încă dacă să mai fie supărată pe el sau nu.

Îi deschise uşa, simțind curentul rece amestecându-se cu aerul fierbinte şi umed de afară. O conduse pe un coridor lung, după care deschise altă uşă care ducea spre acvariu.

Erau câțiva oameni care lucrau în birourile lor, deşi

acvariul se deschidea pentru public abia peste o oră. Lui Will îi plăcea la nebunie să vină aici înainte de deschidere; luminile slabe de la bazine şi absența sunetului făceau lacul o ascunzătoare secretă. De multe ori se trezea hipnotizat de țepii veninoşi ai scorpionului-fluture în timp ce se mişcau în cerc în apa sărată, atingând uşor sticla. Se întrebă dacă peştii realizau că habitatul lor se micşorase şi dacă ştiau că el se afla acolo.

Ronnie mergea lângă el, observând activitatea. Păru mulțumită să păstreze tăcerea în timp ce trecură pe lângă un bazin oceanic masiv care găzduia o mică replică a unui submarin german scufundat din cel de-al Doilea Război Mondial. Când ajunseră la bazinul meduzelor care se unduiau uşor şi străluceau fosforescent pe fundalul întunecat, se opri şi atinse mirată sticla.

— *Aurelia aurita,* spuse Will. Cunoscute, de asemenea, şi sub denumirea de meduza de apă rece.

Ea dădu din cap, întorcându-şi privirea spre bazin, fascinată de mişcarea lor cu încetinitorul.

— Sunt atât de delicate, spuse ea. E greu de crezut că înțepăturile lor sunt atât de dureroase.

Părul ei se uscase şi era mai ondulat decât cu o zi înainte, făcând-o să arate puțin ca o fată băiețoasă şi dezordonată.

— Mie-mi spui. De când eram mic cred că am fost înțepat cel puțin o dată pe an.

— Ar trebui să încerci să le eviți.

— Încerc. Dar ele tot mă găsesc. Cred că se simt atrase de mine.

Ea zâmbi vag, după care se întoarse spre el.

— Ce facem aici?

— Ți-am spus că vreau să-ți arăt ceva.

— Am mai văzut peşti. Şi am mai fost la acvariu.

— Ştiu. Dar acesta este special.

— Pentru că nu mai este nimeni aici?

— Nu, răspunse el. Pentru că vei vedea ceva ce publicul nu vede.

— Ce? Noi doi singuri lângă un bazin cu peşti?

El râni.

— Şi mai bine de-atât. Haide!

Într-o situație de genul acesta, în mod normal, Will nu ar fi ezitat să ia o fată de mână, însă de data aceasta nu îndrăzni să încerce asta cu ea. Făcu semn cu degetul mare spre un coridor din colț, atât de bine ascuns, că era practic inobservabil. La capătul holului se opri în fața uşii.

— Nu-mi spune că ți-au dat şi birou, îl tachină ea.

— Nu, răspunse el deschizând uşa. Eu nu lucrez aici, ai uitat? Sunt doar voluntar.

Intrară într-o încăpere din cărămizi, traversată de conducte şi de zeci de țevi. Neoanele bâzâiau deasupra capetelor lor, dar sunetul era înăbuşit de filtrele enorme de apă aliniate lângă peretele din spate. Un bazin imens şi deschis, umplut aproape până la refuz cu apă de mare, răspândea în aer un miros de apă sărată.

Will o conduse spre platforma cu gratii de oțel care înconjura bazinul şi coborî scările metalice. În capătul cel mai îndepărtat al bazinului se afla o fereastră din plexiglas de mărime medie. Becurile de deasupra asigurau suficientă lumină pentru a putea distinge creatura care se mişca încet.

Will o privi pe Ronnie în timp ce aceasta recunoscu într-un final ceea ce vedea.

— Este o țestoasă?

— O țestoasă-de-mare chiar. O cheamă Mabel.

În timp ce țestoasa aluneca pe lângă fereastră, cicatricele de pe carapacea ei deveniseră evidente, la fel şi faptul că îi lipsea o înotătoare.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost lovită de elicea unei bărci. A fost salvată acum vreo lună, zbătându-se între viață şi moarte. Un specialist din Carolina de Nord a trebuit să-i amputeze o parte din membrul din față.

În bazin, nereuşind să stea complet dreaptă, Mabel înota oarecum într-o parte şi se lovi de peretele din spate, după care îşi începu iar circuitul.

— Se va face bine?

— E un miracol că a trăit aşa mult şi sper să scape. Acum e mai puternică decât înainte. Dar nu ştie nimeni dacă poate

supraviețui în ocean.

Ronnie o privi pe Mabel cum se loveşte iar de perete înainte să-şi corecteze traiectoria, după care se întoarse spre Will.

— De ce ai vrut să văd asta?

— Pentru că m-am gândit că-ți va plăcea la fel de mult cum îmi place mie. Mă refer la cicatrice şi la toate alea.

Ronnie păru mirată de spusele lui, însă nu zise nimic. În schimb, se întoarse şi o privi pe Mabel în tăcere o vreme. Atunci când țestoasa dispăru în umbrele întunecate, o auzi pe Ronnie oftând.

— N-ar trebui să fii la muncă? întrebă ea,

— E ziua mea liberă.

— Să fii angajat la tatăl tău are şi avantaje, nu?

— Se poate spune şi aşa.

Ea bătu în sticlă, încercând să-i atragă atenția lui Mabel. După un moment, se întoarse iar spre el.

— Şi ce faci de obicei în ziua ta liberă?

— Eşti doar un puştan de modă veche din sud, nu? Te duci la pescuit, priveşti norii. Am senzația că ar trebui să porți o pălărie NASCAR[9] şi să mesteci tutun.

Petrecuseră încă o jumătate de oră la acvariu Ronnie fu încântată în mod special de vidre –, apoi Will o duse la un magazin de momeli să cumpere nişte creveți înghețați. De acolo, plecară spre o zonă nerezidențială lângă țărmul insulei, unde scoaseră sculele de pescuit depozitate în partea din spate a camionetei. Şi se aşezară pe marginea unui mic ponton, cu picioarele bălăngănindu-li-se deasupra apei.

— Nu fi snoabă, o mustră el. Fie că vrei să crezi sau nu, sudul este grozav. Avem instalații sanitare în casă şi toate cele. Şi la sfârşit de săptămână mergem să ne înnoroim.

— Să vă înnoroiți?

— Conducem camionetele prin noroi.

Ronnie adoptă ironică o expresie visătoare.

— Sună atât de… intelectual.

---

[9] Asociația Națională a Curselor de Maşini (n.tr.).

El o înghionti în joacă.

— Da, tachinează-mă cât vrei. Dar e distractiv: apa plină de noroi îți împroaşcă parbrizul, faptul că rămâi blocat sau îți învârți roțile să-i murdăreşti pe cei din urma ta.

— Crede-mă, mă ia cu amețeală numai când mă gândesc, replică Ronnie, sec.

— Să înțeleg că nu aşa îți petreci tu sfârşitul de săptămână la oraş.

Ea scutură din cap.

— Ăă... nu. Nu chiar.

— Pariez că nu pleci niciodată din oraş, nu?

— Sigur că am plecat de la oraş. Sunt aici, nu?

— Ştii ce vreau să spun. În weekenduri.

— De ce aş vrea să plec din oraş?

— Poate să fii singură din când în când?

— Pot să fiu singură în camera mea.

— Unde ai merge dacă ai vrea să stai sub un copac să citeşti?

— M-aş duce în Central Park, răspunse ea nepăsătoare. Este un dâmb super în spatele Tavernei din Parc. Şi pot să cumpăr o cafea cu lapte chiar de după colț.

El clătină din cap compătimind-o.

— Eşti aşa o fată de oraş! Ştii măcar să pescuieşti?

— Nu e aşa de greu. Pui momeala în cârlig, arunci firul şi apoi ții bățul. Cum mă descurc până acum?

— OK, dacă atâta crezi tu că înseamnă. Dar trebuie să ştii unde să arunci şi să fii suficient de priceput să arunci exact unde vrei. Trebuie să ştii ce momeli şi nade să foloseşti, şi ele depind de multe lucruri, de la tipul de peşte, la vreme sau la claritatea apei. Şi apoi, evident că trebuie să arunci cârligul. Dacă o faci prea devreme sau prea târziu, pierzi peştele.

Ronnie păru să se gândească la comentariul lui.

— Deci de ce-ai ales crevețiii?

— Pentru că erau la reducere, răspunse el.

Ea chicoti, după care se împinse uşor de el.

— Drăguț, spuse ea. Dar presupun că o meritam.

El încă mai simțea căldura atingerii ei pe umăr.

— Meriți mai rău de atât, spuse el. Crede-mă, pescuitul

este ca o religie pentru unii de pe aici.

— Inclusiv pentru tine?

— Nu. Pescuitul este... contemplativ. Îmi dă ocazia să mă gândesc fără să fiu întrerupt. Şi în plus, îmi place să admir norii în timp ce port pălăria mea NASCAR şi mestec tutun.

Ea strâmbă din nas.

— Nu mesteci tutun pe bune, nu?

— Nu. Îmi place ideea să nu-mi pierd buzele făcând cancer la gură.

— Bun, spuse ea. Îşi legănă picioarele înainte şi înapoi. Nu m-am întâlnit niciodată cu cineva care mestecă tutun.

— Vrei să spui că asta este o întâlnire?

— Nu. Clar nu este o întâlnire. Suntem la pescuit.

— Mai ai atâtea de învățat. Mă refer, asta... înseamnă viață.

Ea se jucă cu o bucată de lemn de pe punte.

— Parcă eşti o reclamă la bere.

O egretă plană deasupra lor chiar când firul fu tras o dată şi apoi încă o dată. Will smuci lanseta în sus în timp ce firul opuse rezistență. Se chinui să se ridice în picioare şi începu să-l ruleze, lanseta îndoindu-se deja. Totul se petrecu atât de repede că Ronnie abia dacă avu timp să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Ai prins ceva? întrebă ea, sărind în picioare.

— Vino mai aproape, o grăbi el, continuând să ruleze firul, împinse către ea lanseta. Uite! strigă el. Ia-o!

— Nu pot! țipă ea dându-se înapoi.

— Nu e greu! Ia-o pur şi simplu şi continuă să învârți mulineta!

— Nu ştiu ce să fac!

— Tocmai ți-am spus! zise el.

Ronnie făcu un pas în față şi el îi vârî lanseta în mână.

— Acum continuă să învârți mulineta!

Ea privi cum pluta se lăsă în jos atunci când începu să învârtă de mulinetă

— Ține-o sus! Ține bine undița!

— Încerc! strigă ea.

— Te descurci de minune!

Peştele se zbătu aproape de suprafață – un biban roşu mic, observă el –, iar Ronnie țipă, speriată. Când el izbucni în râs, începu şi ea să râdă, sărind într-un picior. Când peştele se zbătu iar, ea țipă a doua oară, sărind şi mai sus, însă de data asta avea o expresie de hotărâre înfocată.

Era, gândi el, unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le văzuse de multă vreme.

— Continuă să faci asta, o încurajă el. Adu-l aproape de punte şi mă ocup eu de restul.

Ținând plasa, se lăsă pe burtă, întinzând brațul peste apă în timp ce Ronnie continua să ruleze firul. Reuşi să prindă peştele în minciog cu o mişcare rapidă, după care se ridică. Când răsturnă minciogul, peştele căzu pe punte, zbătându-se. Ronnie continuă să țină mulineta, țopăind în jurul peştelui, în timp ce Will apucă firul.

— Ce faci? țipă ea. Trebuie să-l pui înapoi în apă!

— O să fie bine…

— Moare!

El se lăsă pe vine şi prinse peştele, țintuindu-l de punte.

— Ba nu moare.

— Trebuie să scoți cârligul! țipă ea din nou.

El puse mâna pe cârlig şi începu să-l scotă cu greu afară.

— Încerc! Lasă-mă puțin!

— Sângerează! Îi faci rău.

Țopăia în jurul lui cu disperare.

Will o ignoră şi continuă să scoată cârligul. Simțea coada peştelui cum se mişca înainte şi înapoi, zbătându-se în mâna lui. Era mic, să fi avut vreun kilogram jumătate, două, dar era surprinzător de puternic.

— Durează prea mult! îl grăbi Ronnie.

Eliberă cu grijă cârligul, dar ținu peştele țintuit de punte.

— Eşti sigură că nu vrei să-l iei acasă pentru cină? Sigur poți să scoți vreo două fileuri din el.

Ea deschise gura şi o închise nevenindu-i să creadă, dar, înainte să apuce să spună ceva, Will aruncă peştele înapoi în apă. Acesta se scufundă şi dispăru, scoțând un pleoscăit. Will luă un prosop şi-şi şterse sângele de pe mâini.

Ronnie continuă să se uite la el acuzator, roşie în obraji de

la adrenalină.

— L-ai fi mâncat, nu? Dacă nu eram eu aici?

— L-aş fi aruncat înapoi în apă.

— Oare de ce nu te cred?

— Probabil pentru că ai dreptate. El îi zâmbi înainte să ia lanseta de la ea. Acum vrei tu să pui momeala în cârligul următor sau o fac tot eu?

— Şi mama a luat-o razna cu planurile pentru nunta surorii mele ca să iasă totul perfect, spuse Will. A fost o atmosferă cam… tensionată acasă.

— Când e nunta?

— Pe nouă august. Lucrurile sunt complicate şi fiindcă sora mea vrea să facă nunta acasă. Ceea ce evident măreşte stresul mamei.

Ronnie zâmbi.

— Cum e sora ta?

— Deşteaptă. Locuieşte la New York. Un spirit liber. Cam ca o altă soră mai mare pe care o cunosc eu.

Răspunsul acesta păru să o mulțumească. În timp ce se plimbau pe plajă, soarele începuse să apună, iar Will îşi dădea seama că Ronnie se simțea mai relaxată. Până la urmă, mai prinseseră şi eliberaseră încă trei peşti înainte ca el să o ducă în centrul Wilmingtonului, unde savuraseră prânzul pe o terasă care dădea spre râul Cape Fear. Atrăgându-i atenția spre un loc de pe malul opus, îi arătă *USS North Carolina,* un vas de război scos din uz din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Privind-o pe Ronnie cum îl inspectează, Will fu surprins de cât de uşor era să-şi petreacă timpul cu ea. Spre deosebire de alte fete pe care le cunoştea, ea spunea ce gândeşte şi nu juca jocuri idioate. Avea un simț al umorului ironic care-i plăcea, chiar şi atunci când era îndreptat spre el. De fapt, îi plăcea totul la ea.

Când se apropiară de casă, Ronnie alergă înainte să verifice cuibul ascuns la baza dunei. Se opri la cuşcă – era făcută din plasă de sârmă subțire şi era prinsă în duna nisipoasă cu nişte țăruşi foarte lungi –, iar atunci când el o ajunse din urmă, ea se întoarse spre el neîncrezătoare.

— Asta o să țină ratonul la distanță?

— Aşa zic ei.

Ea o studie.

— Şi țestoasele cum ies? Doar nu încap prin găuri, nu?

Will clătină din cap.

— Voluntarii de la acvariu iau cuşca înainte ca puii să iasă din ou.

— De unde ştiu când vor ieşi puii?

— Este totul calculat. Procesul de incubație durează aproximativ şaizeci de zile înainte ca puii să iasă, dar acest lucru variază uşor în funcție de vreme. Cu cât mai cald este toată vara, cu atât mai repede vor ieşi puii din ou. Şi ține cont că acesta nu este singurul cuib de pe plajă şi nici n-a fost primul. Odată ce primul cuib se goleşte, de obicei urmează şi celelalte la cam o săptămână sau aşa ceva.

— Ai văzut vreodată cum ies puii din ouă?

El dădu afirmativ din cap.

— De patru ori.

— Cum e?

— Sincer să fiu, e cam agitație. Atunci când se apropie momentul îndepărtăm cuştile şi apoi săpăm un şanț puțin adânc de la cuib spre malul apei, făcându-l cât de neted se poate, dar suficient de înalt pe laturi ca țestoasele să meargă într-o singură direcție. Şi e ciudat, pentru că la început doar vreo două ouă se mişcă, însă e ca şi cum mişcarea lor este suficientă pentru a pune tot cuibul în mişcare şi, înainte să-ți dai seama ce se întâmplă, cuibul arată ca un stup de albine injectat cu steroizi. Țestoasele se călăresc unele peste altele pentru a ieşi din gaură şi apoi, când dau de nisip, se îndreaptă spre apă într-o paradă asemănătoare cu cea a crabilor. E minunat!

În timp ce descria procedeul, îşi dădu seama că Ronnie încerca să-şi imagineze scena. Apoi îl observă pe tatăl ei ieşind pe veranda din spate şi îi făcu din mână.

Will arătă spre casă.

— Să înțeleg că el este tatăl tău? întrebă el.

— Da.

— Vrei să mă prezinți?

— Nu.

— Promit să mă port frumos.

— Da, ar fi bine.

— Şi de ce nu mă prezinți?

— Pentru că nici tu nu m-ai prezentat încă părinților tăi.

— De ce trebuie să-mi cunoşti părinții?

— Exact, spuse ea.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Şi atunci cum Dumnezeu ai reuşit să citeşti Tolstoi?

Dacă înainte era confuz, acum era în ceață cu totul. Ea o porni încet pe plajă, iar el făcu câțiva paşi s-o prindă din urmă.

— Nici tu nu eşti prea uşor de ghicit.

— Aşa, şi?

— Şi nimic. Voiam doar să se consemneze.

Ea zâmbi în sinea ei, uitându-se spre orizont. În depărtare, un vas de pescuit creveți se îndrepta spre port.

— Vreau să fiu aici când se întâmplă, zise ea.

— Când se întâmplă ce?

— Când ies țestoasele din ou. La ce credeai că mă refer? El îşi scutură capul.

— Oh, am revenit la subiectul acela. Ei bine, când trebuie să pleci la New York?

— La sfârşitul lui august.

— E cam din scurt. Să sperăm că va fi o vară lungă şi caniculară.

— A început bine. Mă topesc.

— Asta pentru că porți negru. Şi blugi.

— Nu mi-am dat seama că urma să petrec toată ziua afară.

— Altfel ai fi purtat costum de baie, nu?

— Nu prea cred, spuse ea.

— Nu-ți plac costumele de baie?

— Sigur că îmi plac.

— Dar nu în preajma mea?

Ea scutură din cap.

— Nu azi.

— Dar dacă te duc iar la pescuit?

— Nu te îndrepți în direcția potrivită.

— La vânat de rațe?

Asta o făcu să-şi piardă glasul. Când îi reveni într-un final, era dezaprobator.

— Spune-mi te rog că nu omori rațe de-adevăratelea. Când Will nu răspunse, Ronnie continuă:

— Creaturi drăgălaşe şi dulci cu pene, care zboară spre lacul lor mic, văzându-şi pur şi simplu de treabă? Şi tu le împuşti din zbor?

Will se gândi la întrebarea ei.

— Doar iarna.

— Când eram mică, jucăria mea de pluş preferată era o rață. Aveam tapet cu rațe. Aveam un hamster pe care-l chema Daffy. Ador rațele.

— Şi eu, spuse el.

Ea nu se obosi să-şi ascundă scepticismul. Will îi răspunse numărând pe degete atunci când continuă:

— Îmi plac prăjite, la grătar, fierte, cu garnitură de sos dulce-acrişor…

Ea-l împinse, făcându-l să-şi piardă echilibrul un pas-doi.

— E îngrozitor!

— E amuzant!

— Eşti pur şi simplu un om rău.

— Uneori, spuse el. El arătă spre casă. Deci, dacă nu vrei să te duci încă acasă, vrei să vii cu mine?

— De ce? Ai de gând să-mi arăți sau să-mi povesteşti o altă metodă de omorât animăluțe?

— Am meci de volei imediat şi vreau să vii şi tu. E distractiv.

— Ai de gând să verşi iar suc pe mine?

— Numai dacă aduci suc.

Ea se gândi o clipă, după care o luă cu el în direcția digului. El o înghionti, iar ea îl înghionti la loc.

— Cred că ai probleme, îi spuse ea.

— Ce probleme?

— Ei bine, pentru început, eşti un criminal feroce de rațe.

El râse înainte să-i prindă privirea. Ea se uită la nisip, apoi spre plajă, şi în final spre el. Clătină din cap, nereuşind să-şi înăbuşe un zâmbet, ca şi cum se minuna de ceea ce se

petrecea între ei şi bucurându-se de fiecare moment.

14

RONNIE

Dacă n-ar fi fost aşa de al naibii de drăguț, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

În timp ce-i privea pe Will şi pe Scott alergând pe teren, reflectă la seria de întâmplări care o aduseseră aici. Chiar fusese la pescuit mai devreme? Şi se uitase la o țestoasă rănită dând ture într-un bazin la ora opt dimineața?

Îşi scutură capul, încercând să nu se concentreze asupra corpului zvelt al lui Will şi a muşchilor săi vizibili atunci când alerga după minge pe nisip. Greu de ignorat, de vreme ce nu purta tricou.

Poate că până la urmă restul verii nu avea să fie atât de îngrozitor.

Bineînțeles că la fel gândise şi după ce-o cunoscuse pe Blaze şi uite cum se sfârşise toată *povestea* aceea.

Nu era chiar genul ei, însă, în timp ce-l privea jucând, începu să se întrebe dacă era un lucru chiar aşa de rău. Nu avusese prea mare noroc când îşi alesese prietenii din trecut, Rick fiind exemplul principal. Domnul ştie că Will era mai deştept decât oricare dintre tipii cu care se întâlnise şi, mai mult decât atât, părea să facă ceva cu viața lui. Lucra, era voluntar, era un sportiv destul de bun; ba chiar se înțelegea cu familia lui. Şi, deşi îi plăcea să dea impresia că nu ia lucrurile în serios, nu era un tip superficial. Când îl testase, el i-o întorsese imediat – şi nu numai o dată, dacă e să fie sinceră – şi fu nevoită să recunoască faptul că oarecum îi făcea plăcere.

Dacă era un lucru care-i dădea de gândit, era faptul că nu ştia de ce o plăcea. Nu semăna deloc cu fetele acelea cu care-l văzuse în noaptea carnavalului – şi, ca să fie sinceră, nici nu ştia dacă el voia s-o mai vadă după ziua aceea. Îl urmări alergând înapoi spre linia de serviciu, după care privi în direcția ei, încântat evident că venise. Se mişca prin nisip cu

uşurință şi, când se pregătea să servească mingea, îi făcu un semn lui Scott, care părea să joace ca şi cum viața lui ar fi depins de asta. Imediat ce Scott se întoarse spre fileu, Will îşi dădu ochii peste cap, exprimând evident faptul că pasiunea prietenului său i se părea puțin exagerată. „E doar un joc", păru el să spună, iar ea găsi lucrul acesta încurajator. Apoi, după ce aruncă mingea în aer şi servi cu putere, alergă spre marginea terenului să mențină jocul. Atunci când se aruncă pe jos după minge şi umplu aerul de nisip, ea se întrebă dacă ceea ce văzuse o clipă mai devreme nu fusese decât o iluzie – însă, după ce lovitura lui se duse departe, iar Scott îşi aruncă mâinile în aer, frustrat, uitându-se urât, Will îl ignoră. După ce-i făcu cu ochiul lui Ronnie, se pregăti pentru următoarea aruncare.

— Deci tu şi Will, nu?

Prinsă de joc, Ronnie nu observase că se aşezase cineva lângă ea. Atunci când se întoarse, o recunoscu pe blonda din grupul lui Will şi Scott în seara carnavalului.

— Poftim?

Blonda îşi trecu o mână prin păr şi-şi afişă dinții perfecți.

— Tu şi Will. V-am văzut venind împreună.

Dacă blonda observă reacția prudentă a lui Ronnie, nu o arătă. Dându-şi capul într-o parte cu o tehnică bine învățată, îşi afişă iar dinții. Clar făcea tratamente de albire, hotărî Ronnie.

— Eu sunt Ashley. Şi tu eşti…

— Ronnie.

Ashley continua să o privească.

— Şi eşti în vacanță.

Când Ronnie se uită la ea, Ashley zâmbi iar.

— Aş fi ştiut dacă ai fi fost de prin părțile locului. Îl cunosc pe Will de când eram copii.

— Aha, făcu Ronnie, încercând să nu se implice în conversație.

— Presupun că v-ați cunoscut atunci când a dat peste tine şi ți-ai vărsat sucul, nu? Cunoscându-l, aş zice că probabil a făcut-o intenționat.

Ronnie clipi.

— Poftim?

— Nu e prima oară când l-am văzut făcând asta. Şi lasă-mă să ghicesc. Te-a dus la pescuit, nu? Pe pontonul micuț de cealaltă parte a insulei?

De data aceasta Ronnie nu reuşi să-şi mascheze surprinderea.

— Asta face mereu când începe să cunoască o fată. Ori asta, ori o duce la acvariu.

În timp ce Ashley vorbea, Ronnie se uita la ea nevenindu-i să creadă, simțind că lumea din jurul ei se îngustează brusc.

— Ce tot vorbeşti acolo? rosti ea gâtuit, vocea dând-o de gol.

Ashley îşi înfăşură mâinile în jurul picioarelor.

— Fată nouă, cucerire nouă? Nu te supăra pe el, zise ea. Aşa e el. Nu se poate abține.

Ronnie simți cum i se scurge sângele din obraji. Îşi spunea în gând să n-o asculte, să nu o creadă, pentru că Will nu era aşa. Dar cuvintele îi tot răsunau în minte…

Şi lasă-mă să ghicesc. Te-a dus la pescuit, nu?

Ori asta, ori o duce la acvariu…

Oare chiar îl judecase greşit? Se pare că se înşelase cu privire la fiecare persoană pe care o cunoscuse aici. Când trase adânc aer în piept, observă că Ashley o studia.

— Te simți bine? întrebă ea, încruntându-şi sprâncenele ei perfecte. Te-am supărat cu ceva?

— Sunt bine.

— Pentru că păreai că-ți vine rău.

— Am spus că sunt bine, o repezi Ronnie.

Ashley deschise gura şi o închise la loc înainte ca expresia să i se înmoaie.

— Oh, nu. Nu-mi spune că i-ai căzut în plasă?

Fată nouă, cucerire nouă? Aşa este el…

Cuvintele îi răsunau continuu în cap, iar Ronnie tot nu răspunse – nu putea să răspundă. În tăcere, Ashley continuă, cu vocea plină de înțelegere.

— Ei, nu te judeca prea aspru, pentru că e cam cel mai fermecător băiat din lume atunci când vrea. Crede-mă, eu ştiu pentru că şi eu i-am căzut în plasă. Arătă spre mulțime.

La fel ca majoritatea fetelor pe care le vezi pe aici.

Ronnie se uită din reflex spre mulțime, oprindu-se cu privirea pe vreo şase fete drăguțe în costume de baie, toate cu ochii fixați pe Will. Simțea că nu poate rosti nicio vorbă. Între timp, Ashely urmă:

— Pur şi simplu am crezut că tu o să-ți dai seama… adică, tu pari puțin mai sofisticată decât celelalte fete de pe aici. Presupun că am crezut…

— Trebuie să plec, anunță Ronnie, cu vocea mult mai hotărâtă decât îi era mintea.

Simți cum îi tremurau picioarele atunci când se ridică. Pe terenul de joc, Will trebuie să o fi văzut ridicându-se pentru că se întoarse spre ea, zâmbind, purtându-se ca…

Cel mai fermecător băiat din lume…

Se întoarse să plece, supărată pe el, dar şi mai supărată pe ea pentru că fusese aşa de proastă. Nu voia nimic altceva decât să plece naibii de acolo.

Ajunsă în dormitor, aruncă geamantanul pe pat şi începu să înghesuie haine în el când uşa se deschise în urma ei. Se uită peste umăr şi-l văzu pe tatăl ei în prag. Ezită o secundă înainte să traverseze camera şi să mai ia alte lucruri din dulap.

— Zi grea? întrebă tatăl ei. Vocea îi era calmă, însă nu aşteptă un răspuns de la ea. Eram la atelier cu Jonah când am văzut că vii pe plajă. Arătai destul de supărată.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Tatăl ei rămase pe loc, păstrând distanța.

— Pleci undeva?

Ea trase furioasă aer în piept şi continuă să împacheteze.

— Plec de-aici, OK? O sun pe mama şi mă duc acasă.

— Aşa de rău a fost deci.

Ea se întoarse spre el.

— Te rog, nu mă obliga să rămân. Nu-mi place aici. Nu-mi plac oamenii de aici. Nu mă potrivesc aici. Nu e locul meu aici. Vreau să mă duc acasă.

Tatăl ei nu spuse nimic, dar ea îi citi dezamăgirea pe față.

— Îmi pare rău, adăugă ea. Nu e vorba despre tine,

înțelegi? Dacă mă suni, vorbesc cu tine. Şi poți să vii la New York să petrecem timp împreună, OK?

Tatăl ei continuă să o privească în tăcere, lucru care o făcu să se simtă şi mai rău. Trecu în revistă lucrurile din geamantan înainte să mai pună şi altele.

— Nu sunt aşa sigur că pot să te las să pleci.

Ştia că urma asta şi se încordă în sinea ei.

— Tată…

El ridică mâinile.

— Nu e din ce motiv crezi tu. Te-aş lăsa să pleci dacă aş putea. Aş putea să o sun pe mama ta chiar acum. Dar având în vedere ce s-a întâmplat ieri la magazinul de muzică…

„Cu Blaze, se auzi răspunzând. Şi arestarea…"

Umerii i se pleoştiră. La cât de furioasă era, uitase de lucrurile furate.

Sigur că uitase de ele. Nici măcar nu le furase ea! Energia i se evaporă brusc şi se întoarse, trântindu-se pe pat. Nu era drept. Nimic din ce i se întâmpla nu era drept.

Tatăl ei încă nu făcuse niciun pas în cameră.

— Pot să încerc să iau legătura cu Pete – polițistul Johnson – şi să văd dacă se poate. Deşi nu cred că dau de el până mâine şi nu vreau să mai intri şi în alte necazuri. Dar dacă el spune că e în regulă să pleci, nu te oblig să rămâi.

— Promiți?

— Da, spuse el. Deşi aş prefera să stai, îți promit.

Ea dădu din cap, apăsându-şi buzele una de alta.

— O să vii la New York să mă vizitezi?

— Dacă pot, spuse el.

— Ce vrei să spui cu asta?

Înainte ca tatăl ei să poată răspunde, se auzi o bătaie bruscă în uşă, tare şi insistentă. Tatăl ei se uită peste umăr.

— Cred că e băiatul cu care ai fost azi.

Ea se întrebă de unde ştie şi, citindu-i expresia, el adăugă:

— L-am văzut îndreptându-se încoace când am venit în casă după tine. Vrei să mă ocup eu de asta?

Nu te supăra pe el. Aşa este el. Nu se poate abține.

— Nu, spuse ea. Mă descurc.

Tatăl ei zâmbi şi, pentru o clipă, i se păru că arăta mai în

vârstă decât cu o zi în urmă. Ca şi cum cererea ei îl îmbătrânise într-un fel.

Dar chiar şi aşa, locul ei nu era acolo. Acesta era locul lui şi nu al ei.

Bătaia la uşă se auzi iar.

— Hei, tată?

— Da?

— Mulțumesc, spuse ea. Ştiu că vrei să rămân, însă nu pot.

— E în regulă, draga mea. Deşi zâmbise, cuvintele erau ale unui om rănit. Înțeleg.

Trase de găicile blugilor înainte să se ridice din pat. Atunci când ea ajunse la uşă, el puse o mână pe spatele ei, iar ea se opri. Apoi, îmbărbătându-se, se duse la uşă şi o deschise, observând că mâna lui Will era în aer. Părea surprins că o deschisese.

Se uită la el, întrebându-se cum putuse să fie atât de proastă să aibă încredere în el. Ar fi trebuit să-şi asculte instinctele.

— Oh, hei… începu el, lăsând mâna în jos. Eşti acasă. Pentru o secundă…

Ea trânti uşa, auzindu-l cum începe iar să bată, vocea fiindu-i rugătoare.

— Haide, Ronnie! Aşteaptă! Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat! De ce ai plecat?

— Pleacă! îi țipă ea.

— Ce-am făcut?

Ea deschise uşa din nou.

— Nu am de gând să joc jocul tău!

— Ce joc? Despre ce vorbeşti?

— Nu sunt proastă. Şi nu am nimic să-ți spun.

Şi trânti uşa din nou. Will începu să bată iar.

— Nu plec de aici până nu vorbeşti cu mine!

Tatăl ei arătă spre uşă.

— Probleme în paradis?

— Nu e paradis.

— Aşa pare, spuse el. Vrei să mă ocup eu de asta? se oferi el iar.

Bătăile începură iar.

— Nu va sta mult. E mai bine să-l ignorăm pur şi simplu.

După o clipă, el păru să accepte spusele ei şi arătă spre bucătărie.

— Ți-e foame?

— Nu, răspunse ea automat. Apoi, punându-şi o mână pe stomac, se răzgândi. Ei bine, poate puțin.

— Am mai găsit o rețetă bună pe internet. Asta are ceapă, ciuperci şi roşii gătite în ulei de măsline, servite cu paste şi cu parmezan ras deasupra. Sună bine?

— Nu cred că lui Jonah îi va plăcea.

— El a vrut crenvurşti.

— Ce noutate!

El zâmbi, când bătăile se auziră din nou. Când continuară, trebuie să fi văzut ceva pe fața ei pentru că îşi deschise brațele.

Fără să stea pe gânduri, Ronnie se duse spre el şi îi simți îmbrățişarea. Era ceva... tandru şi iertător în îmbrățişarea lui, ceva ce nu mai simțise de ani de zile. Abia reuşi să îşi oprească lacrimile înainte să se desprindă din îmbrățişări.

— Ce-ai zice să te ajut cu cina?

Ronnie încercă din nou să asimileze conținutul paginii pe care tocmai o citise. Soarele apusese cu o oră în urmă şi, după ce parcursese fără astâmpăr cele câteva canale ale televizorului tatălui ei, îl închisese şi îşi luase cartea. Dar oricât încerca, nu părea să treacă de un capitol, pentru că Jonah stătea la fereastră de aproape o oră... lucru care o făcea să se gândească la ce era dincolo de fereastră, sau mai degrabă la cine *era* afară.

Will. Trecuseră patru ore şi încă nu plecase. Încetase demult să mai bată şi se cocoțase pur şi simplu aproape de vârful dunei, cu spatele la casă. Teoretic, se afla pe o plajă publică, deci nici ea, nici tatăl ei nu aveau ce să facă altceva decât să-l ignore. Lucru pe care ea şi tatăl ei – care în mod bizar iar citea Biblia – încercau să-l facă.

Pe de altă parte, Jonah nu putea pur şi simplu să-l ignore. Părea să găsească veghea lui Will incredibilă, ca şi cum un

OZN ar fi aterizat lângă dig sau ca şi cum l-ar vedea pe Bigfoot târându-şi picioarele prin nisip. Deşi purta pijamalele cu Transformers şi ar fi trebuit să se ducă la culcare cu jumătate de oră în urmă, îl implorase pe tatăl lui să stea treaz încă puțin pentru că, după spusele lui, „dacă mă duc la culcare prea devreme, s-ar putea să fac pipi în pat".

Sigur că da.

Jonah nu mai făcuse în pat de când era mic, iar ea ştia că tatăl ei nu credea o iotă. Probabil că-i dăduse voie din cauză că era prima seară întreagă pe care o petreceau toți împreună de când ajunseseră şi – în funcție de ce spunea polițistul Johnson a doua zi – poate şi ultima.

Lucru care era de înțeles şi cumva asta o făcea să-i pară rău pentru că dorea să plece. Pregătirea cinei cu el fusese mai distractivă decât crezuse, din moment ce nu punea întrebări pline de insinuări aşa cum făcea mama ei în ultima vreme. Şi totuşi, nu avea vreo intenție să stea mai mult decât trebuia, chiar dacă îi era greu tatălui ei. Măcar atâta putea să facă şi ea, să facă seara asta plăcută.

Lucru care era imposibil, evident.

— Cât crezi că are de gând să stea acolo? mormăi Jonah.

Din ce-şi amintea ea, pusese aceeaşi întrebare de cel puțin cinci ori, chiar dacă nici ea, nici tatăl ei nu-i răspunseseră. De data aceasta însă, tatăl ei puse Biblia deoparte.

— De ce nu te duci să-l întrebi? sugeră el.

— Mda, sigur, pufni Jonah. De parcă ar fi prietenul meu.

— Nici al meu nu este, adăugă Ronnie.

— Se poartă ca şi cum ar fi prietenul tău.

— Nu este, OK?

Mai dădu o pagină.

— Atunci de ce stă acolo? Îşi lăsă capul pe-o parte, încercând să rezolve enigma. Adică, e ciudat, nu crezi? Să stea acolo ore întregi aşteptând să vorbeşti cu el. Vreau să spun, vorbim despre sora mea aici. *Sora* mea.

— Te-am auzit de prima oară, a spus Ronnie. În ultimele douăzeci de minute, probabil că citise acelaşi paragraf de şase ori.

— Spun doar că e ciudat, medită Jonah, ca un om de

ştiinţă pus în încurcătură. De ce ar aştepta-o afară pe *sora mea?*

Ronnie ridică privirea, uitându-se la tatăl ei cum încerca, dar nu reuşea să-şi ascundă un zâmbet.

Se întoarse la cartea ei şi începu să citească acelaşi paragraf cu hotărâre sporită şi, în următoarele două minute, fu linişte în cameră.

În afara agitaţiei şi a mormăielilor lui Jonah la fereastră.

Încercă să-l ignore. Se aşeză jos, îşi cocoţă picioarele pe un colţ al mesei şi se strădui să se concentreze asupra cuvintelor. Pentru vreun minut, reuşi să blocheze totul din jurul ei şi era pe punctul de a se implica iar în poveste, când auzi iar vocea micuţă a lui Jonah.

— Cât crezi că mai are de gând să stea acolo? bombăni Jonah.

Ea închise cartea trântind-o.

— Bine! ţipă ea, gândindu-se iar că fratele ei ştia perfect ce butoane să apese ca să o scoată din minţi. Am priceput ideea! Mă duc!

*

Când Ronnie ieşi pe verandă şi se îndreptă spre Will, o briză puternică suflă, purtând cu ea mirosul de sare şi pin. În cazul în care auzi uşa închizându-se, el nu făcu niciun gest; părea mulţumit să arunce scoici minuscule în crabii-păianjen care se ascundeau în vizuinile lor.

Un strat de ceaţă marină acoperea stelele, făcând noaptea să pară mai întunecată şi mai răcoroasă decât înainte. Ronnie îşi încrucişă braţele, încercând să ţină frigul la distanţă. Will, observă ea, purta aceeaşi pereche de pantaloni scurţi şi acelaşi tricou cu care fusese îmbrăcat toată ziua. Se întrebă dacă îi era frig, după care alungă gândul acesta. Nu era important, îşi reaminti singură atunci când el se întoarse spre ea. Nu-i putea citi expresia pe întuneric, dar în timp ce se uita la el, îşi dădu seama că era mai degrabă exasperată de insistenţa lui decât furioasă pe el.

— L-ai făcut pe fratele meu să-şi iasă din minţi, afirmă

Ronnie pe un ton pe care-l dorea autoritar. Ar trebui să pleci.

— Cât e ceasul?

— E trecut de zece.

— Ți-a luat ceva timp să vii aici.

— Nu ar fi trebuit să vin deloc. Ți-am spus mai devreme să pleci.

Se uită urât la el.

Gura lui se strânse într-o linie dreaptă.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, spuse el.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Spune-mi ce ți-a zis Ashely.

— Nu mi-a spus nimic.

— V-am văzut vorbind! o acuză el.

De asta nu dorise să vină aici; de asta încercase să-l evite.

— Will…

— De ce ai fugit după ce ai vorbit cu ea? Şi de ce ți-a luat patru ore să vii afară să vorbeşti până la urmă cu mine?

Ea scutură din cap, refuzând să recunoască cât de rănită se simțea.

— Nu e important.

— Cu alte cuvinte, ți-a spus ceva, nu-i aşa? Ce ți-a spus? Că suntem încă împreună? Pentru că nu suntem. Totul s-a terminat între noi.

Lui Ronnie îi luă o clipă să realizeze ce voia el să spună.

— A fost prietena ta?

— Mda, răspunse el. Timp de doi ani.

Când văzu că Ronnie nu spune nimic, el se ridică şi se apropie cu un pas de ea.

— Ce ți-a spus mai exact?

Dar Ronnie abia dacă-i auzea vocea. Îşi aminti în schimb momentul în care o văzuse prima oară pe Ashley, prima oară când îl văzuse pe Will. Ashley, arătând perfect în costum de baie, holbându-se la Will…

Îl auzi vag pe Will continuând:

— Ce? Nici măcar nu ai de gând să vorbeşti cu mine? Mă faci să stau aici ore întregi şi nici măcar nu te oboseşti să-mi dai un răspuns la o întrebare simplă?

Dar Ronnie nu-l auzea. Îşi amintea în schimb felul în care

arăta Ashley pe marginea terenului în ziua respectivă. Poza în fată drăguță, bătea din palme... sperând ca Will să o observe?

De ce? Pentru că Ashley încerca să-l câştige înapoi? Şi se temea că Ronnie i-ar putea sta în cale?

După aceea totul avu sens. Dar înainte să îşi dea seama ce să spună, Will clătină din cap.

— Am crezut că eşti altfel. Pur şi simplu am crezut... Se uită la ea, cu un amestec de furie şi dezamăgire pe chip, înainte să se întoarcă şi să se îndrepte spre plajă. La naiba, nu ştiu ce-am crezut, aruncă el în treacăt peste umăr.

Ea făcu un pas în față şi era pe punctul de a-l striga, când observă o luminiță pe plajă, în apropiere de malul apei. Lumina se ridica şi cădea ca şi cum cineva ar arunca...

O minge aprinsă, îşi dădu ea seama.

Simți cum i se opreşte respirația în gât, ştiind că Marcus era acolo, şi făcu un pas involuntar înapoi. Îi veni brusc în minte o imagine cu el furişându-se spre cuib în timp ce ea dormea afară. Se întrebă cât de aproape ar fi putut să vină. De ce nu voia s-o lase în pace? O hărțuia?

Văzuse poveşti la ştiri şi auzise lucruri de genul acesta. Deşi îi plăcea să creadă că ar şti ce să facă şi că s-ar descurca aproape în orice situație, acum era diferit. Pentru că Marcus era diferit.

Pentru că Marcus o speria.

Will era deja la vreo două case pe plajă, silueta lui dispărând în noapte. Se gândi să-l cheme înapoi şi să-i spună totul, însă ultimul lucru pe care şi-l dorea era să stea afară mai mult decât era nevoită. Şi nici nu voia ca Marcus să facă legătura între ea şi Will. În orice caz, nu mai exista ea şi Will. Cel puțin, nu acum. Acum era doar ea.

Şi Marcus.

Intră în panică, făcu încă un pas în spate după care se strădui să se oprească. Lucrurile se puteau înrăutăți dacă el îşi dădea seama că îi era frică. În schimb, se mută în cercul de lumină aruncat de lumina de pe verandă şi se întoarse în mod intenționat să se uite în direcția lui Marcus.

Nu-l vedea pe el, ci doar luminița care sărea în sus şi-n

jos. Îşi dădu seama că Marcus voia ca ei să-i fie frică, lucru care îi răscoli ceva înăuntrul ei. Continuând să se uite la el, îşi puse mâinile în şold şi-şi ridică sfidătoare bărbia. Sângele îi pompa cu putere în piept, însă îşi păstră poziția chiar şi atunci când mingea i se opri în mână. Un moment mai târziu, lumina se stinse, iar ea ştiu că Marcus o închisese în pumn, anunțând că e pe cale să se apropie.

Cu toate astea, ea refuză să se mişte. Nu era sigură ce avea să facă dacă el apărea brusc la câțiva metri de ea, dar pe măsură ce secundele deveniră un minut şi apoi încă unul, ea ştiu că el hotărâse că era mai bine să stea deoparte. Săturându-se să mai aştepte şi satisfăcută că-şi transmisese mesajul, se întoarse şi se duse să intre înapoi în casă.

Realiză că îi tremurau mâinile abia când se sprijini de uşă după ce o închisese în urma ei.

15

MARCUS

— Vreau să merg să mănânc ceva la restaurant înainte să închidă, îl rugă Blaze.

— Atunci du-te, spuse Marcus. Mie nu mi-e foame.

Blaze şi Marcus erau la Bower's Point împreună cu Teddy şi Lance, care agățaseră două dintre cele mai urâte fete pe care le văzuse Marcus în viața lui şi erau pe cale să le îmbete. Pe Marcus îl enervase să le găsească acolo şi, pe deasupra, Blaze îl tot stresase în ultima oră întrebându-l unde fusese toată ziua.

Avu sentimentul că ea ştia că avea legătură cu Ronnie, pentru că Blaze nu era proastă. Blaze ştiuse tot timpul că Marcus era interesat de ea, lucru care explica de ce pusese CD-urile acelea în geanta lui Ronnie. Era soluția perfectă să o facă pe Ronnie să păstreze distanța… lucru care însemna că nici Marcus nu va avea vreo şansă cu ea.

Lucrul acesta îl scosese din sărite. Şi apoi s-o găsească acolo, plângându-se că îi este foame şi agățându-se de el, şi enervându-l cu toate întrebările acelea…

— Nu vreau să merg singură, se plânse ea din nou.

— Nu m-ai auzit? mârâi el. Asculți vreodată ce vorbesc aici? Am spus că nu mi-e foame.

— N-am spus că trebuie să mănânci şi tu… bombăni Blaze potolindu-se.

— Mă laşi odată cu asta?

Lucrul acesta o opri. Cel puțin, pentru câteva minute. Îşi dădea seama din felul în care se bosumflase că voia ca el să-şi ceară scuze pentru ceva. Mda, ei bine, nu avea să se întâmple una ca asta.

Se întoarse spre apă, îşi aprinse mingea, enervat fiind de faptul că încă mai era acolo. Enervat şi de faptul că Teddy şi Lance erau acolo într-un moment în care nu dorea decât linişte şi pace. Enervat de faptul că Blaze o îndepărtase pe

Ronnie şi enervat mai ales de faptul că era enervat de oricare dintre lucrurile acestea. Nu îi stătea în fire şi ura felul în care îl făceau să se simtă. Voia să lovească în ceva sau pe cineva şi când se uită la Blaze şi văzu ce bot pusese, ea urcă în capul listei. Se întoarse cu spatele, dorindu-şi să-şi bea berea şi să dea drumul la muzică şi să fie singur ca să se gândească un timp. Fără atâția oameni care-l înghesuiau.

În plus, nu era cu adevărat supărat pe Blaze. La naiba, când auzise prima oară ce făcuse, fusese oarecum încântat, gândindu-se că asta îi va înlesni relația cu Ronnie. Genul acela de tu mă ajuți pe mine şi eu pe tine. Dar când îi sugerase lucrul acesta lui Ronnie, ea reacționase ca şi cum avea vreun fel de boală, ca şi cum ar fi preferat să moară decât să se apropie de el. Dar el nu era genul de om care să renunțe, iar el se gândi că ea avea să-şi dea seama în cele din urmă că era singura cale de a ieşi din toată porcăria asta. Aşa că se dusese la ea acasă să-i facă o mică vizită, sperând să aibă ocazia să stea de vorbă cu ea. Se hotărâse să renunțe la avansuri şi în schimb să o asculte înțelegător atunci când îi povestea lucrul îngrozitor pe care i-l făcuse Blaze. Ar fi putut să facă o plimbare şi poate ar fi ajuns sub dig şi de acolo cine ştie ce s-ar fi întâmplat. Corect?

Dar când se dusese la ea acasă, Will era acolo. Dintre toți oamenii din lume, tocmai Will se afla acolo pe dună, aşteptând să stea de vorbă cu ea. Iar Ronnie chiar ieşise într-un final să discute cu el. De fapt, păreau să se certe, însă din felul în care se purtau se vedea clar că era ceva între ei, lucru care-l scosese, de asemenea, din sărite.

Pentru că însemna că se cunoşteau. Pentru că însemna că probabil erau împreună.

Lucru care însemna că o cucerise în tot acest timp.

Şi apoi? O, asta fusese picătura care umpluse paharul. După ce Will plecase, Ronnie îşi dăduse seama că avea doi vizitatori în loc de unul. Când îl observase privind-o, ştiuse că unul din două lucruri avea să se întâmple. Fie avea să vină la el să vorbească în speranța că o va convinge pe Blaze să spună adevărul, fie se va teme aşa cum făcuse mai devreme şi va fugi în casă. Îi plăcea faptul că o putea sperie.

Ar putea folosi asta în avantajul lui.

Dar ea nu făcuse niciunul din cele două lucruri. În schimb, se uitase în direcția lui ca şi cum ar fi spus *Ia să văd ce poți.* Rămăsese pe verandă, limbajul corpului ei semnalând sfidare furioasă, până când intrase în cele din urmă în casă.

Nimeni nu-i făcea asta lui. Şi mai ales fetele. Cine naiba se credea? Nu-i plăcea, oricât de drăguță o găsea. Nu-i plăcea deloc.

Blaze îi întrerupse şirul gândurilor.

— Eşti sigur că nu vrei să vii?

Marcus se întoarse spre ea, simțind nevoia imediată de a-şi limpezi mintea, de a se răcori. Ştia exact de ce avea nevoie şi cine avea să-i dea lucrul acela.

— Vino aici, spuse el. Se forță să zâmbească. Stai lângă mine. Nu vreau să pleci încă.

16

STEVE

Steve îşi ridică privirea atunci când Ronnie intră în casă. Deşi ea afişă un zâmbet, încercând să-l asigure că nu se întâmplase nimic, el nu avu cum să nu observe expresia de pe fața ei atunci când îşi luă cartea şi se duse în dormitor.

Ceva se întâmplase cu siguranță.

Doar că nu era sigur ce. Nu-şi dădea seama dacă era tristă sau furioasă ori speriată şi, în timp ce dezbătea ideea de a încerca să vorbească cu ea, fu destul de sigur că, indiferent ce se întâmplase, voia să se ocupe singură de asta. El presupuse că era normal să fie aşa. Poate că nu petrecuse prea mult timp cu ea în ultima perioadă, dar fusese profesor pentru adolescenți ani întregi şi ştia că abia când copiii voiau să vorbească cu tine – când aveau ceva important de spus – trebuia să ți se facă stomacul ghem de griji.

— Hei, tată, spuse Jonah.

Cât fusese Ronnie afară, îi interzisese lui Jonah să se uite pe fereastră. I se păruse lucrul cel mai potrivit, iar Jonah simțise că era mai bine să nu-l contrazică. Găsise SpongeBob[10] pe unul dintre canale şi se uitase fericit în ultimele cincisprezece minute.

— Da?

Jonah se ridică în picioare cu fața serioasă.

— Ce are doar un ochi, vorbeşte franțuzeşte şi adoră prăjiturile înainte de culcare?

Steve se gândi la întrebarea lui.

— Habar nu am.

Jonah ridică mâna şi îşi acoperi un ochi cu ea.

— *Moi*[11].

Steve râse când se ridică de pe canapea, lăsând Biblia

[10] SpongeBob – Buretele Bob, desen animat american (n.tr.).

[11] Eu (în lb. franceză, în orig.).

deoparte. Puştiul îl făcea mult să râdă.

— Haide. Am nişte Oreos[12] în bucătărie.

Se îndreptară într-acolo.

— Cred că Ronnie şi Will s-au certat, spuse Jonah ridicându-şi pijamalele.

— Aşa îl cheamă?

— Nu-ți face griji. L-am verificat.

— Aha, spuse Steve. De ce crezi că s-au certat?

— I-am auzit. Will părea nervos.

Steve se încruntă la el.

— Credeam că te uiți la desene animate.

— Mă uitam. Dar tot îi auzeam, spuse Jonah ca să lămurească problema.

— Nu ar trebui să asculți conversațiile altora, îl mustră Steve.

— Dar uneori sunt interesante.

— Tot e greşit.

— Mama încearcă să asculte ce vorbeşte Ronnie la telefon. Şi când e la duş se uită în telefonul ei ca să-i citească mesajele.

— Serios?

Steve încercă să nu pară prea surprins.

— Mda. Cum altfel ar putea să ştie ce face?

— Nu ştiu… ar putea să stea de vorbă, sugeră el.

— Mda, sigur, pufni Jonah. Nici măcar Will nu poate să vorbească cu ea fără să se contrazică. Îi scoate pe oameni din minți.

Steve avea puțini prieteni pe la doisprezece ani. Mergea la şcoală şi exersa la pian, astfel rămânându-i foarte puțin timp liber, iar persoana cu care vorbea cel mai des era pastorul Harris.

În acel moment al vieții lui, pianul devenise o obsesie, iar Steve exersa zilnic de la patru la şase ore, pierdut în lumea muzicii şi a compoziției. Câştigase deja numeroase

[12] Marcă de biscuiți cu cremă (n.tr.).

concursuri locale şi statale. Mama lui fusese doar la primul, iar tatăl lui nu ajunsese la niciunul. În schimb, se afla foarte des pe scaunul din față al maşinii alături de pastorul Harris în timp ce călătoreau spre Raleigh sau Charlote, sau Atlanta, sau Washington D.C. Petreceau multe ore vorbind şi, deşi pastorul Harris era un om religios şi pomenea de binecuvântările lui Hristos în majoritatea conversațiilor, asta suna la fel de natural ca şi cum cineva din Chicago ar fi comentat cu privire la imposibilitatea echipei Chicago Cubs de a marca dintr-o lovitură de pedeapsă.

Pastorul Harris era un om bun, care ducea o viață chinuită. Îşi lua vocația în serios şi în majoritatea serilor avea grijă de turma sa, fie la spital sau la vreun priveghi, ori acasă la unii membri ai congregației pe care ajunsese să-i considere prieteni. Cununa şi boteza în weekenduri, avea consiliu miercurea seara, iar marțea şi joia repeta cu corul. Dar în fiecare seară, înainte de apus, îşi rezerva o oră să se plimbe singur pe plajă. După ce se întorcea, Steve se trezise de multe ori gândindu-se că ora aceea de singurătate era exact lucrul de care pastorul avea nevoie. Expresia lui purta un aer liniştit şi împăcat atunci când revenea din acele plimbări. Steve presupusese mereu că era modul pastorului de a pretinde puțină singurătate – până când îl întrebă de ce o face.

— Nu, răspunsese pastorul Harris, nu merg singur pe plajă pentru că acest lucru nu este posibil. Mă plimb şi vorbesc cu Dumnezeu.

— Adică vă rugați?

— Nu, spusese pastorul Harris din nou. Vreau să spun că vorbesc. Să nu uiți niciodată că Dumnezeu este prietenul tău. Şi, ca toți prietenii tăi, şi El tânjeşte să audă ce s-a mai întâmplat în viața ta. Dacă a fost bine sau rău, dacă ai fost plin de tristețe sau mânie sau chiar atunci când te întrebi de ce trebuie să se întâmple lucruri îngrozitoare. Aşa că vorbesc cu el.

— Şi ce spuneți?

— Tu ce le spui prietenilor tăi?

— Eu nu am prieteni. Steve zâmbise timid. Sau cel puțin

nu prieteni cu care să pot vorbi.

Pastorul Harris îi pusese o mână consolatoare pe umăr.

— Mă ai pe mine.

Când el nu răspunsese, pastorul Harris îi strânsese umărul.

— Vorbim la fel cum vorbim noi doi.

— Şi El vă răspunde?

Steve era sceptic.

— Mereu.

— Îl auziți?

— Da, zisese el, dar nu cu urechile. Îşi pusese o mână la piept. Aici aud răspunsurile. Aici îi simt prezența.

După ce-l sărută pe Jonah pe obraz şi-l băgă în pat, Steve se opri în pragul uşii să o studieze pe fiica sa. În mod surprinzător, Ronnie dormea când intrară în cameră şi oricare ar fi fost lucrul care o supăra atunci când se întorsese în casă, acesta nu era vizibil. Chipul îi era relaxat, părul îi era răsfirat pe pernă, iar ambele brațe îi erau strânse la piept. Se gândi dacă s-o sărute sau nu de noapte bună, însă hotărî s-o lase în pace, permițând viselor ei să plutească fără întrerupere, ca zăpada care se topeşte pe râu, spre locurile în care sunt menite să se ducă.

Şi totuşi, nu reuşea să plece. Era ceva liniştitor în a-şi privi copiii dormind şi, atunci când Jonah se întoarse pe-o parte, ferindu-se de lumina ce venea de pe hol, se întrebă cât timp trecuse de când n-o mai sărutase pe Ronnie de noapte bună. În anul de dinainte să se despartă de Kim, Ronnie ajunsese la vârsta la care considera astfel de lucruri ca fiind jenante. Îşi amintea în mod special prima noapte când venise să o învelească, dar răspunsul ei fusese:

— Nu trebuie. Mă descurc.

Kim îl privise atunci cu o expresie de jale grăitoare. Ştiuse că Ronnie creştea, dar chiar şi aşa, trecerea copilăriei îi lăsa o durere în suflet.

Spre deosebire de Kim, Steve nu-i purta pică lui Ronnie pentru faptul că se făcea mare. Se gândi cum era viața lui la vârsta aceea şi îşi aminti că lua singur decizii. Îşi aminti cum

îşi făcuse propriile idei despre lume, iar anii de profesorat nu reuşiseră decât să-i întărească ideea că schimbarea nu era doar inevitabilă, dar avea şi avantajele ei. Erau momente când se afla în clasă cu un elev, ascultând cum acesta îi povestea despre neînțelegerile cu părinții, despre cum mama lui încerca să-i fie prietenă, iar tatăl încerca să-l controleze. Alți profesori din departament păreau să creadă că avea o relație naturală cu elevii şi, adeseori, după ce elevii plecau, era surprins să descopere că mulți elevi erau de aceeaşi părere. Nu ştia sigur de ce. De cele mai multe ori, fie asculta în tăcere, fie reformula întrebările, obligându-i pe elevi să ajungă la propriile concluzii fiind convins că, în majoritatea situațiilor, erau şi cele mai potrivite. Chiar şi atunci când simțea nevoia să spună ceva, de obicei oferea doar cele mai generale comentarii, tipice psihologilor. „Sigur că mama ta vrea să-ți fie prietenă, spunea el, începe să te considere mai mult un adult pe care vrea să-l cunoască." Sau „Tatăl tău ştie că a făcut greşeli în viața lui şi nu vrea ca tu să le repeți". Gânduri obişnuite de la un om obişnuit, dar, spre surprinderea lui, elevul se întorcea uneori spre fereastră în tăcere, ca şi cum ar fi asimilat ceva profund. Uneori chiar primea ulterior un telefon de la vreun părinte care-i mulțumea că vorbise cu copilul său şi observase că era ceva mai binedispus în ultima perioadă. Când închidea telefonul, încerca să-şi amintească ce spusese în speranța că era mult mai înțelept decât realizase, dar nu-şi amintea niciodată.

În liniştea camerei, Steve auzi respirația lui Jonah începând să încetinească. Ştia că fiul lui adormise deja; soarele şi aerul curat păreau să-l epuizeze aşa cum Manhattanul nu reuşise niciodată. Cât despre Ronnie, era uşurat că somnul ştersese tensiunea ultimelor zile. Chipul ei era senin, aproape angelic, amintindu-i cumva de felul în care pastorul Harris arăta după plimbările lui pe plajă. O privi în tăcerea absolută a camerei, tânjind din nou după un semn al prezenței lui Dumnezeu. A doua zi, Ronnie putea să plece şi gândul acesta îl îndemnă să facă un pas spre ea. Lumina lunii pătrundea prin fereastră şi dincolo de geam se auzea zumzăitul ritmic al valurilor oceanului. Focul blând al

stelelor îndepărtate clipi ca o confirmare cerească, de parcă Dumnezeu îşi anunța prezența în altă parte. Se simți brusc obosit. Era singur, se gândi; mereu va fi singur. Se aplecă şi o sărută pe Ronnie tandru pe obraz, simțind din nou apăsarea dragostei pe care o nutrea pentru ea, o bucurie la fel de intensă ca durerea.

Chiar înainte de răsărit, primul lui gând de la trezire – sau mai degrabă o senzație – fu că îi era dor să cânte la pian. Se strâmbă din cauza durerii puternice, dar previzibile din stomac, simți nevoia să se repeadă în sufragerie şi să se refugieze în muzică.

Se întrebă când va avea ocazia să cânte din nou. Acum regreta că nu se împrietenise cu nimeni din oraş; de când izolase pianul erau momente când îşi imagina că îi cere unui prieten voia să cânte la pianul din sufragerie pe care acesta îl folosea rar, cel pe care prietenul său imaginar îl privea ca pe o decorațiune. Se şi vedea aşezându-se pe banca prăfuită, în timp ce prietenul lui îl privea din bucătărie sau din hol – nu era sigur la partea asta – şi, dintr-odată, începea să cânte ceva ce l-ar impresiona pe prietenul lui până la lacrimi – ceva ce nu reuşise să facă în timpul acelor luni lungi petrecute în turneu.

Ştia că era o fantezie ridicolă, însă fără muzică se simțea pierdut şi fără țintă. Se ridică din pat şi alungă gândurile acelea. Pastorul Harris îi spusese că fusese comandat un pian nou pentru biserică, un dar de la unul dintre membrii parohiei, şi că Steve era bine-venit să cânte imediat ce avea să sosească. Dar asta nu se va întâmpla decât spre sfârşitul lui iulie, iar el nu era sigur că va mai ajunge până atunci.

Se aşeză la masa din bucătărie şi îşi puse mâinile pe tăblie. Dacă se concentra suficient, ar trebui să poată să audă muzica din mintea sa. Beethoven a compus *Eroica* atunci când era aproape surd, nu-i aşa? Poate că ar putea să o audă toată în minte la fel ca Beethoven. Alese concertul pe care Ronnie îl cântase la Carnegie Hall şi, închizându-şi ochii, se concentră. Când începu să-şi mişte degetele, notele se auziră mai greu. Încetul cu încetul, notele şi acordurile deveniră din ce în ce mai clare şi mai desluşite şi, deşi nu era

la fel de mulțumitor ca atunci când cânta la pian de-adevăratelea, ştia că avea să funcționeze.

Când ultimele acorduri ale concertului îi răsunară în minte, deschise brusc încet ochii şi se trezi stând în bucătăria pe jumătate întunecată. Soarele urma să apară deasupra orizontului în doar câteva minute şi, din cine ştie ce motiv, auzi sunetul unei singure note, un si bemol major, atârnând lung şi jos, făcându-i semn. Ştia că-şi imaginase doar, dar sunetul notei zăbovi, iar el se trezi căutând un pix şi hârtie.

Schiță repede un portativ improvizat şi scrise notele înainte să-şi apese degetele pe masă încă o dată. Auzi din nou sunetul, de data aceasta urmat de mai multe note pe care le scrise, de asemenea.

Compusese muzică mare parte din viața lui, însă chiar şi el considera melodiile ca nişte figurine în comparație cu statuile pe care prefera în mod obişnuit să le interpreteze. Nici aceasta s-ar putea să nu valoreze cine ştie ce, însă se simți însuflețit de provocare. Şi dacă ar fi în stare să compună ceva... înălțător? Ceva ce va fi ținut minte mult timp după ce el va fi uitat?

Fantezia nu dură mult. Încercase şi în trecut, dar eşuase, şi nu avea nicio îndoială că va eşua din nou. Dar chiar şi aşa, era mândru de ceea ce făcuse. Era o senzație incredibilă în a crea ceva din nimic. Deşi nu ajunsese prea departe cu melodia – după multă muncă, revenise la primele note pe care le scrisese şi hotărâse să o ia de la capăt – se simțea oarecum satisfăcut.

Când soarele se înalță deasupra dunelor, Steve reflectă asupra gândurilor avute cu o noapte în urmă şi decise să facă o plimbare pe plajă. Voia mai mult decât orice să se întoarcă acasă cu aceeaşi privire senină pe care o văzuse pe chipul pastorului Harris, dar, în timp ce-şi târa picioarele prin nisip, nu se putu abține să nu se simtă ca un amator, cineva care căuta răspunsuri de la Dumnezeu precum un copil în căutare de scoici.

Ar fi fost bine dacă ar fi reuşit să repereze vreun semn

evident al prezenței Lui – poate un tufiş care lua foc –, dar încercă în schimb să se concentreze asupra lumii din jurul lui: soarele răsărit din mare, trilurile de dimineață ale păsărilor, ceața care încă mai poposea deasupra apei. Se strădui să asimileze frumusețea fără vreun gând conştient, încercând să simtă nisipul de sub tălpi şi briza care îi mângâia obrazul. În ciuda eforturilor sale, nu ştia dacă se afla mai aproape de răspunsul lui decât la începutul plimbării.

Ce-l făcea pe pastorul Harris să audă răspunsurile în inima lui? se întrebă el pentru a mia oară. Ce voia să spună când zicea că simte prezența lui Dumnezeu? Steve ar fi putut să-l întrebe direct pe pastorul Harris, dar se îndoia că-l va ajuta la ceva. Cum ar putea cineva să explice un asemenea lucru? Ar fi ca şi cum i-ai descrie culorile unei persoane oarbe din naştere: cuvintele ar putea fi înțelese, însă ideea ar rămâne misterioasă şi ascunsă.

Era ciudat să aibă asemenea gânduri. Până nu demult, nu fusese răscolit de astfel de întrebări, însă se gândi că responsabilitățile zilnice îl ținuseră mereu suficient de ocupat ca să evite să mediteze asupra lor, cel puțin până să se întoarcă în Wrightsville Beach. Aici timpul încetinise în ritmul vieții sale. În timp ce continua să se plimbe pe plajă, reflectă iar la decizia crucială pe care o luase încercându-şi norocul ca pianist de concert. E-adevărat că se întrebase mereu dacă urma să aibă succes, şi da, simțise că timpul nu mai avea răbdare. Dar cum deveniseră gândurile acelea atât de imperioase atunci? Dorise atât de mult să stea departe de familia lui luni întregi la rând? Cum putuse să fie atât de egoist? se întrebă el. Uitându-se în urmă, se dovedise a nu fi o decizie bună pentru niciunul dintre ei. Crezuse cândva că pasiunea pentru muzică îl făcuse să ia această decizie, dar acum bănuia că, în realitate, căutase diverse căi de a-şi umple golul pe care-l simțea uneori în el.

În timp ce se plimba, începu să se întrebe dacă prin această revelație avea să găsească în final un răspuns.

17

RONNIE

Când se trezi, Ronnie se uită la ceas, uşurată că, pentru prima oară de când ajunsese aici, reuşise să doarmă mai mult. Nu era târziu, dar când se dădu jos din pat, se simți mai plină de energie. Auzea televizorul din sufragerie şi, când ieşi din dormitor, îl văzu pe Jonah întins pe spate pe canapea, cu capul atârnând de pe pernă, uitându-se concentrat la ecran. Gâtul lui, expus ca pentru ghilotină, era plin de firimituri de tartă. Se uită la el când muşcă încă o dată, împrăştiind şi mai multe firimituri peste el şi pe covor.

Nu voia să-l întrebe. Ştia că răspunsul nu avea să aibă sens, dar nu se putu abține.

— Ce faci?

— Mă uit la televizor cu capul în jos, răspunse el.

Se uita la unul dintre desenele acelea animate enervante japoneze cu creaturi cu ochii mari, pe care ea nu le înțelegea niciodată.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau.

— Şi întreb din nou, de ce?

— Nu ştiu.

Ştia că nu ar fi trebuit să întrebe. În schimb, aruncă o privire spre bucătărie.

— Unde-i tata?

— Nu ştiu.

— Nu ştii unde este tata?

— Nu sunt bona lui, răspunse el părând enervat.

— Când a plecat?

— Nu ştiu.

— Era aici când te-ai trezit?

— Îhî. Privirea nu i se abătu nicio clipă de la televizor. Am vorbit despre vitraliu.

— Şi apoi…

— Nu ştiu.

— Vrei să spui că s-a evaporat?

— Nu, spun că după aceea a venit pastorul Harris şi au ieşit amândoi afară să vorbească, rosti el ca şi cum răspunsul era evident.

— Atunci de ce n-ai spus aşa din prima?

Ronnie îşi aruncă mâinile în aer exasperată.

— Pentru că încerc să mă uit la desene cât timp sunt *cu capul în jos.* Nu e uşor să vorbesc cu tine cât timp îmi vine tot sângele în cap.

Ar fi putut să-i arunce o mulțime de alte replici tăioase – *Atunci poate că ar trebui să stai mai des cu capul în jos,* de exemplu –, dar ea nu cedă tentației. Pentru că era mai binedispusă. Pentru că dormise mai mult. Şi, mai mult decât atât, pentru că auzi o voce înăuntrul ei spunând: „S-ar putea să pleci acasă azi". Gata cu Blaze, gata cu Marcus sau Ashley, gata cu trezitul cu noaptea în cap.

Şi gata cu Will…

Gândul acesta o făcu să zăbovească. La urma urmei, nu fusese atât de rău. Ba chiar se simțise bine alături de el ziua precedentă, cel puțin până când se terminase. Ar fi trebuit să-i spună ce îi zisese Ashley; ar fi trebuit să îi explice. Dar cu Marcus la orizont…

Voia din tot sufletul să plece cât mai departe de aici posibil.

Trase draperiile şi se uită pe fereastră. Tatăl ei şi pastorul Harris stăteau pe alee, iar ea îşi dădu seama că nu-l mai văzuse pe pastor de când era mică. Se schimbase puțin de-atunci; deşi acum se sprijinea într-un baston, părul şi sprâncenele albe şi dese erau la fel ca întotdeauna. Zâmbi, amintindu-şi cât de amabil fusese după înmormântarea bunicului ei. Ştia de ce tatăl ei îl plăcea atât de mult; avea o bunătate infinită, iar ea îşi aminti că după slujbă îi oferise un pahar de limonadă proaspătă, mai dulce decât orice suc. Păreau să mai discute cu cineva pe alee, o persoană pe care n-o vedea. Merse la uşă şi o deschise ca să vadă mai bine. Polițistul Pete Johnson stătea lângă portiera deschisă de la maşină, pregătindu-se în mod clar să plece.

Auzea motorul mergând şi, în timp ce cobora scările verandei, tatăl ei făcu discret din mână. Pete închise portiera, lăsând-o pe Ronnie cu sentimentul că se scufundă.

Când ajunse lângă tatăl ei şi pastorul Harris, maşina poliţistului se îndepărta deja cu spatele pe alee, lucru care nu putea decât să-i confirme că urma să primească veşti proaste.

— Te-ai trezit, spuse tatăl ei. M-am uitat în camera ta cu puţin timp în urmă şi erai cufundată în alte lumi. Arătă cu degetul mare. Îl mai ţii minte pe pastorul Harris?

Ronnie îi întinse mâna.

— Mi-l amintesc. Bună ziua din nou. Mă bucur să vă văd.

Când pastorul Harris dădu mâna cu ea, observă cicatricele lucioase care-i acopereau mâinile şi braţele.

— Nu pot să cred că ea este aceeaşi domnişoară pe care am avut plăcerea să o cunosc cu atât de mult timp în urmă. Ai crescut. Zâmbi. Semeni cu mama ta.

Începuse să audă des lucrul acesta, însă încă nu ştia exact ce însemna asta. Adică arăta bătrână? Sau că mama ei arăta tânără? Era greu de ghicit, însă ea ştiu că el o spusese pe post de compliment.

— Mulţumesc. Ce mai face doamna Harris?

El îşi îndreptă bastonul.

— Mă ţine la suprafaţă, aşa cum a făcut mereu. Şi sunt sigur că şi ei i-ar face mare plăcere să te vadă. Dacă ai timp să treci pe la noi, mă voi asigura să aibă o carafă cu limonadă făcută în casă pentru tine.

Deci îşi amintea şi el.

— S-ar putea să accept invitaţia.

— Sper. Se întoarse către Steve. Mulţumesc din nou că te-ai oferit să faci vitraliul. Iese foarte frumos.

Steve făcu un gest de modestie.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti…

— Sigur că trebuie. Dar acum chiar trebuie să plec. Astăzi surorile Towson ţin ora de religie şi, dacă le-aţi cunoaşte, aţi înţelege de ce e neapărată nevoie să nu le las de capul lor. Sunt cam extremiste de felul lor. Adoră cartea lui Daniel şi cea a Apocalipsei şi par să uite de faptul că şi Epistola a

doua către Corinteni face parte din Cartea Sfântă. Se întoarse către Ronnie. Mi-a părut tare bine să te văd din nou, tânără domnişoară. Sper că tatăl tău nu-ți dă prea multe bătăi de cap cât stai la el. Ştii cum pot fi părinții uneori.

Ea zâmbi.

— E în regulă.

— Bun. Dar dacă-ți face necazuri, să vii să vorbeşti cu mine şi voi face tot posibilul să-l pun la punct. A fost un copil poznaş, deci nu-mi pot decât imagina cât de frustrată trebuie să te simți uneori.

— Nu am fost poznaş, protestă tatăl ei. N-am făcut decât să cânt la pian.

— Aminteşte-mi te rog să-ți povestesc de momentul când a pus vopsea roşie în cristelniță.

Tatăl ei era îngrozit.

— N-am făcut niciodată una ca asta!

Pastorul Harris părea să se distreze.

— Poate că nu, dar tot îmi susțin punctul de vedere. Indiferent ce vrea să te facă să crezi, tatăl tău n-a fost perfect.

Şi cu asta, se întoarse şi plecă pe alee. Ronnie îl privi amuzată cum se îndepărtează. Oricine putea să-l facă pe tatăl ei să se agite – într-un fel inofensiv, evident – era o persoană pe care ea dorea cu siguranță să o cunoască mai bine. Mai ales dacă avea poveşti de spus despre tatăl ei. Poveşti amuzante. Poveşti *bune.*

Privirea tatălui ei în timp ce-l privea plecând era de nepătruns. Cu toate acestea, când se întoarse spre ea, păru să redevină tatăl pe care-l ştia, moment în care îşi aminti iar că polițistul Pete fusese acolo cu doar câteva minute în urmă.

— Despre ce-ați vorbit? întrebă ea. Cu polițistul.

— Ce-ai zice să luăm micul dejun mai întâi? Probabil că mori de foame. Abia dacă ai mâncat ceva la cină.

Ea îi puse mâna pe braț.

— Spune-mi şi gata, tată.

Tatăl ei ezită, chinuindu-se să găsească cuvintele potrivite, dar nu era cale să îndulcească amarul adevăr.

— Nu vei putea să pleci încă la New York, cel puțin nu

înainte de audierea de săptămâna viitoare. Proprietarul magazinului intenționează să depună o plângere.

Ronnie se aşează pe dună, mai mult înfricoşată decât furioasă, gândindu-se la ce se întâmpla în casă. Trecuse o oră de când tatăl ei îi spusese ce zisese poliţistul şi ea stătea acolo de atunci. Ştia că tatăl ei era în casă şi vorbea cu mama ei la telefon, iar Ronnie nu-şi putea decât imagina cum va reacționa mama ei. Era singurul avantaj de a fi aici.

Cu excepția lui Will…

Ronnie scutură din cap, întrebându-se cum Dumnezeu se mai gândea încă la el. Se terminase deja totul între ei, în cazul în care începuse ceva. Oare de ce fusese interesat de ea? Fusese împreună cu Ashley mult timp, lucru care însemna că-i plăceau fetele de genul ei. Măcar un lucru învățase şi ea, acela că oamenii nu se schimbă. Le plăcea ceea ce le plăcea chiar dacă nu înțelegeau de ce. Iar ea nu semăna nici pe de parte cu Ashley.

Nici nu încăpea îndoială. Pentru că, dacă ar fi ca Ashley, ar putea foarte bine să o ia încet spre orizont, până când n-ar mai exista nicio şansă de întoarcere. Ar putea foarte bine să termine totul acum.

Şi totuşi, nu asta o deranja cel mai mult. Ceea ce o deranja era mama ei. Mama ei aflase fără îndoială despre arestare, de vreme ce tatăl ei vorbea la telefon cu ea *chiar acum.* Gândul acesta o făcu să i se strângă inima. Mama ei îşi ieşea din minți şi, fără îndoială, *țipa.* Probabil că imediat ce termina conversația cu tatăl ei, urma s-o sune pe sora sau pe mama ei ca să împrăştie vestea despre ultimul lucru îngrozitor pe care îl făcuse Ronnie. Obişnuia să povestească tot felul de chestii private, de obicei cu suficientă exagerare ca să o facă pe Ronnie să pară cât de vinovată se putea. Evident că mama ei ignora mereu nuanțele. Iar în cazul acesta, cea mai importantă nuanță era faptul că *ea nu era vinovată!*

Dar avea asta vreo importanță? Sigur că nu. *Simțea* furia mamei ei, iar toată chestia asta îi făcea rău de la stomac. Poate că era un lucru bun faptul că nu pleca în ziua aceea acasă.

Îl auzi pe tatăl ei apropiindu-se din spate. Când se uită peste umăr, el ezită. Ştia că încercase să-şi dea seama dacă voia să fie singură, înainte să se aşeze uşor lângă ea. La început nu spuse nimic. Părea să privească în depărtare la o barcă de pescuit creveți, ancorată aproape de orizont.

— Era supărată?

Ştia deja răspunsul, dar nu se putu abține să nu întrebe.

— Puțin, recunoscu el.

— Doar puțin?

— Sunt destul de sigur că a făcut cam toate cele prin bucătărie cât am vorbit.

Ronnie închise ochii, imaginându-şi scena.

— I-ai spus ce s-a întâmplat de fapt?

— Sigur că i-am spus. Şi am avut grijă să-i zic că eu sunt sigur că spui adevărul. Îi puse un braț în jurul umărului şi o îmbrățişă. Îi trece ei. Mereu îi trece.

Ronnie dădu din cap. Simți în tăcere cum tatăl ei o studia.

— Îmi pare rău că nu poți să pleci acasă azi, spuse el. Tonul îi era blând şi apologetic. Ştiu cât de mult urăşti locul acesta.

— Nu urăsc locul acesta, rosti ea automat. Se surprinse pe sine atunci când realiză că, oricât ar fi încercat să se convingă de contrariu, chiar spunea adevărul. Pur şi simplu nu e locul meu aici.

El zâmbi melancolic.

— Dacă te consolează cu ceva, află că în adolescență nici eu nu simțeam că e locul meu aici. Visam să mă mut la New York. Dar e ciudat că, după ce am scăpat în sfârşit de locul acesta, am ajuns să-i simt lipsa mai mult decât credeam. Are oceanul ceva care mă tot cheamă.

Ea se întoarse spre el.

— Ce se va întâmpla cu mine? Ți-a mai spus polițistul Pete ceva?

— Nu. Pur şi simplu că proprietarul crede că trebuie să depună o plângere pentru că lucrurile erau valoroase, iar în ultima perioadă a tot avut probleme cu furtul din magazin.

— Dar n-am făcut-o eu! strigă Ronnie.

— Ştiu, spuse el, o rezolvăm noi cumva. Găsim un avocat

bun şi se ocupă el de tot.

— Avocații sunt scumpi?

— Cei buni, da, răspunse el.

— Ne permitem?

— Nu-ți face griji. Văd eu cum fac. Tăcu. Pot să te întreb ceva? Ce-ai făcut să o înfurii aşa de tare pe Blaze? Nu mi-ai spus niciodată.

Dacă ar fi întrebat-o mama ei, probabil că nu ar fi răspuns. Şi cu vreo două zile în urmă, nici tatălui ei nu i-ar fi zis. Acum nu vedea de ce n-ar face-o.

— Are un iubit ciudat şi înfricoşător şi crede că am încercat să i-l fur. Sau ceva de genul ăsta.

— Ce vrei să spui prin ciudat şi înfricoşător?

Ea tăcu. Pe malul apei, soseau primele familii, despachetând prosoapele şi jucăriile de plajă.

— L-am văzut aseară, rosti ea pe un ton grav. Arătă spre plajă. Stătea acolo în timp ce eu vorbeam cu Will.

Tatăl ei nu încercă să-şi ascundă îngrijorarea.

— Dar nu s-a apropiat.

Ea clătină din cap.

— Nu. Dar e ceva… ciudat în legătură cu el. Marcus…

— Poate că ar trebui să stai departe de cei doi. Mă refer la Blaze şi la Marcus.

— Nu-ți face griji. N-aveam de gând să mai vorbesc cu niciunul din ei vreodată.

— Vrei să-l sun pe Pete? Ştiu că n-ai avut o experiență prea plăcută cu el…

Ronnie scutură din cap.

— Nu încă. Şi dacă-ți vine să crezi, nu sunt deloc supărată pe Pete. Îşi făcea pur şi simplu treaba şi chiar a fost destul de înțelegător cu toată chestia asta. Cred că îi părea rău de mine.

— Mi-a spus că te crede. Motiv pentru care a şi vorbit cu proprietarul.

Ea zâmbi, gândindu-se ce plăcut era să stea astfel de vorbă cu tatăl ei. Pentru o clipă se întrebă cât de diferită ar fi fost viața ei dacă el nu s-ar fi mutat. Ezită, luând o mână de nisip şi lăsându-l să se scurgă printre degete.

— De ce ne-ai părăsit, tată? întrebă ea. Sunt suficient de mare să ştiu adevărul.

Tatăl ei îşi întinse picioarele, încercând în mod clar să mai câştige nişte timp. Părea să ducă o luptă în sinea lui, încercând să-şi dea seama cât să-i spună şi de unde să înceapă, înainte de a mărturisi ceea ce era evident.

— După ce am încetat să mai predau la Juilliard, am acceptat fiecare spectacol la care am fost chemat. Era visul meu, ştii? Să fiu un pianist de concert faimos? În fine... presupun că ar fi trebuit să fiu mai realist înainte să iau decizia. Dar nu am fost. Nu mi-am dat seama cât de greu trebuie să-i fi fost mamei tale. O fixă cu o privire gravă. Într-un final, ne-am îndepărtat oarecum unul de celălalt.

Ea îl privi pe tatăl ei în timp ce vorbea, încercând să citească printre rânduri.

— Era vorba despre altcineva, nu-i aşa? spuse ea.

Vocea ei nu avu nicio modulație.

Tatăl ei nu răspunse, iar privirea i se pierdu în depărtare. Ronnie simți că se prăbuşeşte ceva înăuntrul ei.

Când în cele din urmă răspunse, părea obosit.

— Ştiu că ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să salvez căsnicia noastră şi îmi pare rău de asta. Îmi pare mai rău decât vei şti vreodată. Dar vreau să fii sigură de ceva. N-am încetat nicio clipă să cred în mama ta, n-am încetat niciodată să cred în trăinicia dragostei noastre. Chiar dacă până la urmă n-a ieşit cum ai vrut tu sau cum am vrut eu, mă uit la tine şi la Jonah şi mă gândesc cât de norocos sunt că sunteți copiii mei. Într-o viață plină de greşeli, voi doi sunteți cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Când el termină de vorbit, ea mai luă o mână de nisip şi o lăsă să-i treacă printre degete, simțindu-se din nou obosită.

— Ce mă fac?

— Te referi la azi?

— Mă refer la tot.

Simți cum el îi pune cu blândețe o mână pe spate.

— Cred că poate primul pas ar fi să te duci să vorbeşti cu el.

— Cu cine?

— Cu Will, spuse el. Îți aduci aminte când vă plimbați ieri pe lângă casă? Când eu eram pe verandă? Mă uitam la voi şi mă gândeam cât de naturali păreați împreună.

— Nici măcar nu-l cunoşti, zise Ronnie, cu un amestec de mirare şi surprindere în glas.

— Nu, recunoscu el. Zâmbi, cu o expresie blândă. Dar te cunosc pe tine. Şi ieri erai fericită.

— Şi dacă el nu vrea să vorbească cu mine? întrebă ea repede.

— Va vrea.

— De unde ştii?

— Pentru că m-am uitat şi am văzut că şi el era fericit.

Stând lângă holul de la intrare în atelierul Blakelee Brakes, nu-i venea altceva în minte decât „Nu vreau să fiu aici". Nu dorea să dea ochii cu el, doar că oarecum voia şi ştia că nu avea de ales. Ştia că nu fusese corectă față de el şi măcar merita să afle ce îi spusese Ashley. Doar aşteptase în afara casei ei timp de patru ore, nu?

Şi în plus, trebuia să recunoască faptul că tatăl ei avea dreptate. Se distrase foarte bine cu Will sau cel puțin avusese parte de atâta distracție cât se putea într-un loc ca acesta. Şi el avea ceva care îl diferența de toți băieții pe care îi cunoscuse. Nu doar că juca volei sau că avea un corp atletic şi nici din cauză că era mai deştept decât lăsa să pară. Nu-i era teamă de ea. Prea mulți băieți pur şi simplu se dau peste cap, crezând că tot ce contează e să fie drăguți. Şi lucrul acesta chiar contează, doar că nu şi dacă tipul consideră că a fi drăguț înseamnă şi a fi un preş. Îi plăcuse faptul că o dusese la pescuit, chiar dacă nu fusese prea entuziasmată cu privire la asta. Era felul lui de a-i spune: „Asta sunt şi asta îmi place să fac şi, dintre toți oamenii pe care-i cunosc acum, vreau să mă bucur de această experiență cu tine". De cele mai multe ori când un tip o invita în oraş o lua de acasă fără să aibă habar ce să facă sau unde să o ducă, forțând-o într-un final să vină ea cu o idee. Era cam multă nehotărâre în treaba asta. Will numai nehotărât nu era şi nu se putea abține să nu-l placă pentru asta.

Lucru care însemna, evident, că trebuia să repare lucrurile. Intră în hol, pregătindu-se pentru situația în care el încă era supărat. Will şi Scott lucrau în bazin, dedesubtul unei maşini ridicate. Scott îi spuse ceva lui Will şi acesta se întoarse şi o văzu, însă nu zâmbi. Se şterse în schimb pe mâini cu o cârpă şi se îndreptă spre ea.

Se opri la un metru depărtare. Privit de aproape, expresia lui era de necitit.

— Ce vrei?

Nu era întrebarea pe care sperase să o primească, dar niciuna neaşteptată nu era.

— Ai dreptate, începu ea. Ieri, am plecat de la meci pentru că Ashley a spus că eu nu sunt altceva decât cel mai recent proiect al tău. A mai dat de înțeles că nu am fost prima, că ziua petrecută împreună – toate lucrurile pe care le-am făcut şi locurile în care m-ai dus – sunt trucuri pe care le foloseşti cu fiecare fată nouă.

Will continuă să se uite la ea.

— A mințit.

— Ştiu.

— Atunci de ce m-ai lăsat să stau afară ore întregi? Şi de ce n-ai spus nimic ieri?

Ea îşi dădu o şuviță de păr după ureche, simțind cum o cuprinde ruşinea, dar încercând să nu lase să se vadă.

— Eram furioasă şi supărată. Şi aveam de gând să-ți spun, dar ai plecat înainte să am ocazia.

— Vrei să spui că e vina mea?

— Nu, chiar nu vreau să spun asta. Se întâmplă o grămadă de lucruri care nu au nicio legătură cu tine. Au fost… nişte zile foarte dificile pentru mine.

Îşi trecu agitată o mână prin păr. Era atât de cald în garaj.

Will tăcu o clipă, să asimileze ce spusese ea.

— Şi, mă rog, de ce ai crezut-o? Nici măcar n-o cunoşti.

Ea închise ochii. De ce? se întrebă ea. „Pentru că sunt o idioată. Pentru că ar fi trebuit să-mi ascult instinctele cu privire la ea.” Dar nu spuse nimic din toate astea. Clătină pur şi simplu din cap.

— Nu ştiu.

Când văzu că nu pare dispusă să mai adauge şi altceva, el îşi băgă degetele mari în buzunare.

— Doar atât ai venit să spui? Pentru că trebuie să mă întorc la lucru.

— Am mai vrut să-mi cer scuze, rosti ea încet. Îmi pare rău. Am exagerat.

— Da, aşa ai făcut, răsuci Will cuțitul în rană. Ai fost absolut irațională. Altceva?

— Am mai vrut să spun că m-am simțit foarte bine cu tine ieri. În fine, cel puțin înainte să se termine.

— OK.

Nu era sigură ce însemna răspunsul lui, dar când el zâmbi discret, ea simți cum începe să se relaxeze.

— OK. Asta e tot? Asta e tot ce ai de gând să spui după ce am venit tocmai până aici să-mi cer scuze? „OK”?

În loc să-i răspundă, Will făcu un pas spre ea şi, dintr-odată, totul se petrecu prea repede ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Acum stătea la un metru de ea şi în clipa următoare avea o mână pe şoldul ei şi o trăgea aproape de el. Se aplecă şi o sărută. Buzele lui erau moi şi surprinzător de blânde. Poate doar fiindcă o luase prin surprindere, dar chiar şi aşa, ea îi răspunse fără să vrea la sărut. Sărutul nu dură mult şi nu fu un sărut de genul care să-ți ia pământul de sub picioare şi care să te facă să uiți de tine, genul acela de sărut pe care-l vezi în filmele din ziua de azi; dar chiar şi aşa, se bucură că s-a întâmplat şi, din cine ştie ce motiv, era exact lucrul pe care dorise ca el să-l facă.

Când se trase înapoi, Ronnie simți cum se înroşeşte. Expresia lui era blândă, dar serioasă, însă nu era niciun semn de nehotărâre în ea.

— Data viitoare când eşti supărată pe mine, te rog să vorbeşti cu mine, spuse el. Nu mă îndepărta. Nu-mi place să mă joc. Şi apropo, şi eu m-am simțit foarte bine.

Ronnie încă se mai simțea puțin amețită în timp ce se întorcea acasă. Deşi îşi imaginase sărutul de o sută de ori, tot nu ştia sigur cum se întâmplase.

Dar îi plăcuse. Îi plăcuse mult. Şi toate astea o făceau să

se întrebe de ce plecase pur şi simplu după aceea. Ar fi trebuit să-şi facă planuri să se vadă iar, dar cu Scott de față holbându-se la ei cu gura căscată, păruse mai uşor să-l sărute rapid şi să-l lase să se întoarcă la muncă. Dar cumva ştia că se vor mai vedea, probabil nu peste mult timp.

Îi plăcea de ea. Nu era sigură de ce sau cum se întâmplase, dar îi plăcea de ea. Gândul acesta era uimitor şi şi-ar fi dorit ca prietena ei Kayla să fi fost aici să-i povestească. Ar fi putut să o sune, dar nu ar fi fost la fel şi, în plus, nici nu ştia ce i-ar fi putut spune. Mai degrabă voia doar pe cineva care să o asculte.

Când se apropia de casă, uşa atelierului se deschise brusc. Jonah ieşi afară şi se îndreptă spre casă.

— Hei, Jonah! strigă ea.

— Oh, hei, Ronnie! Jonah se întoarse şi începu să fugă spre ea. Când se apropie, el păru să o studieze. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Vrei un fursec?

— Ce?

— Un fursec. Un biscuit cu cremă de exemplu. Vrei?

Nu avea idee unde avea să ducă asta, pentru simplul motiv că mintea fratelui ei mergea pe căi perpendiculare şi nu paralele cu ale ei. Răspunse cu precauție.

— Nu.

— Cum poți să nu vrei un fursec?

— Nu vreau şi gata.

— OK, bine, spuse el făcând un semn cu mâna să uite de asta. Să presupunem că ai vrea un fursec. Să presupunem că mori după un fursec şi că ar fi fursecuri în dulap. Ce-ai face?

— Aş mânca un fursec? sugeră ea.

Jonah pocni din degete.

— Exact! Asta vreau să spun.

— Ce vrei să spui?

— Că dacă oamenii vor fursecuri, atunci ar trebui să-şi ia fursecuri. Asta fac oamenii.

Aha, gândi ea. Acum avea sens.

— Lasă-mă să ghicesc. Tata nu te lasă să mănânci un fursec?

— Nu. Nici dacă practic mor de foame, tot nu este de acord. Spune că trebuie să mănânc un sandvici mai întâi.

— Şi tu nu crezi că e corect.

— Tocmai ai spus că tu ai lua un fursec dacă ai vrea unul. Atunci eu de ce nu pot? Nu sunt copil mic. Pot să iau propriile decizii. Se uită la ea cu seriozitate.

Ea îşi duse un deget la bărbie.

— Hmm. Îmi dau seama de ce te deranjează aşa mult chestia asta.

— Nu e drept. Dacă el vrea un fursec, poate să-şi ia unul. Dacă tu vrei un fursec, poți să iei unul. Dar dacă eu vreau un fursec, regulile nu mai contează. După cum ai spus, nu e drept.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să mănânc un sandvici. Pentru că trebuie. Pentru că lumea nu e dreaptă cu puştii de zece ani.

Plecă târându-şi picioarele, fără să aştepte vreun răspuns. Ei îi veni să zâmbească în timp ce-l privea îndepărtându-se. Poate că mai târziu îl va duce la înghețată, gândi ea. Ezită o clipă dacă să se ia după el în casă, după care se răzgândi şi se îndreptă spre atelier. Se gândi că poate era timpul să vadă vitraliul despre care auzise atât de multe lucruri.

Văzu din prag că tatăl ei lipea nişte plumb.

— Bună, draga mea. Intră.

Ronnie păşi înăuntru, observând atelierul pentru prima oară. Strâmbă din nas când văzu animalele ciudate de pe rafturi şi în cele din urmă se apropie de masă, unde zări vitraliul. Din ce-şi dădea ea seama, mai aveau mult de muncă la el; nu era gata nici pe un sfert şi, dacă te luai după model, probabil că mai trebuiau fixate sute de bucăți.

După ce termină bucata la care lucra, tatăl ei îşi îndreptă spatele şi îşi roti umerii.

— Masa e un pic prea joasă pentru mine. Începe să mă deranjeze după o vreme de stat aplecat.

— Ai nevoie de nişte Tylenol?

— Nu, doar îmbătrânesc. Tylenolul nu are cum să repare

asta.

Ea zâmbi înainte să se îndepărteze de masă. Prinsă de perete, lângă un articol de ziar care descria incendiul, se afla o fotografie cu vitraliul. Se aplecă mai aproape să o vadă mai bine şi se întoarse apoi spre el.

— Am vorbit cu el, spuse ea. M-am dus la garajul unde lucrează.

— Şi?

— Mă place.

Tatăl ei ridică din umeri.

— Aşa şi trebuie. Eşti o partidă bună.

Ronnie zâmbi, simțindu-se recunoscătoare pentru remarca aceea. Se întrebă – dar nu-şi putea aminti – dacă fusese mereu aşa de drăguț.

— De ce faci vitraliul pentru biserică? Pentru că pastorul Harris te lasă să stai în casă?

— Nu. Aş fi făcut-o oricum…

Nu mai continuă fraza.

În tăcere, Ronnie se uita la el, aşteptând să continue.

— E o poveste lungă. Eşti sigură că vrei. S-o auzi?

Ea dădu din cap.

— Aveam cam şase-şapte ani când am intrat prima oară în biserica pastorului Harris. M-am adăpostit de ploaie – adică turna cu găleata şi eu eram ud leoarcă. Când l-am auzit cântând la pian, îmi aduc aminte că am gândit că-mi va spune că nu pot rămâne. Dar el nu a făcut asta. Mi-a adus în schimb o pătură şi un castron cu supă şi a sunat-o pe mama să vină să mă ia. Dar înainte ca ea să ajungă acolo, m-a lăsat să cânt la pian. Eram doar un puşti care apăsa aiurea pe clape, însă… în fine, m-am întors a doua zi şi în final el a devenit profesorul meu de pian. Avea o mare pasiune pentru muzică. Obişnuia să-mi spună că muzica frumoasă era asemănătoare cu muzica îngerilor şi pur şi simplu m-am lăsat prins în asta. M-am dus la biserică în fiecare zi şi cântam ore întregi sub vitraliul original, cu lumina aceasta cerească inundându-mă. Aceasta este imaginea pe care o voi vedea mereu când îmi voi aminti de orele petrecute aici. Această cascadă minunată de lumină. Şi acum câteva luni,

când a ars biserica…

Arătă spre articolul de pe perete.

— Pastorul Harris era să moară în noaptea aceea. Era înăuntru, făcând câteva modificări de ultimă oră la predică şi abia a reuşit să iasă. Biserica… a fost cuprinsă de flăcări în doar câteva minute şi a ars din temelii. Pastorul Harris a stat o lună de zile în spital şi de atunci ține slujba într-un depozit vechi pe care-l lasă cineva să-l folosească. E murdar şi întunecos, dar m-am gândit că e doar temporar până când mi-a spus că asigurarea nu acoperă decât jumătate din stricăciuni şi în niciun caz nu putea să-şi permită un vitraliu nou. Biserica nu avea cum să fie acelaşi loc pe care mi-l aminteam şi nu mi se părea corect. Aşa că am de gând să-l termin eu. Îşi drese glasul. Am nevoie să-l termin.

În timp ce vorbea, Ronnie încerca să şi-l imagineze pe tatăl ei copil la pianul bisericii, privirea ei trecând de la el la fotografie şi la vitraliul parțial construit de pe masă.

— Faci un lucru bun.

— Da, ei bine… vedem ce-o să iasă la final. Dar lui Jonah se pare că-i place să lucreze la el.

— Da, apropo de Jonah. E destul de supărat că nu l-ai lăsat să mănânce un fursec.

— Trebuie să ia prânzul mai întâi.

Ea râânji.

— Nu te contrazic. Doar că mi s-a părut amuzant.

— Ți-a spus că a mâncat deja două fursecuri azi?

— Mă tem că nu a menționat şi partea asta.

— Mă gândeam eu. Îşi puse mănuşile pe masă. Vrei să iei prânzul cu noi?

Ea dădu din cap.

— Da. Cred că vreau.

Se îndreptară spre uşă.

— Apropo, spuse el, încercând să pară natural, îl voi cunoaşte şi eu pe tânărul care o place pe fata mea?

Ea trecu pe lângă el, în lumina soarelui.

— Probabil.

— Ce-ai zice să-l inviți la cină? Şi poate după aceea am putea să… ştii tu, să facem ce obişnuiam să facem, spuse el

încercând marea cu degetul.

Ronnie se gândi la asta.

— Nu ştiu, tată. E prea mult pentru mine.

— Uite cum facem. Te las pe tine să hotărăşti, OK?

18

WILL

— Haide, prietene. Trebuie să te concentrezi la joc. Dacă faci asta, îi facem praf pe Landry şi pe Tyson în turneu.

Will arunca mingea dintr-o mână într-alta, în timp ce el şi Scott stăteau pe nisip, încă transpirând de la ultimele jocuri. Era după-amiaza târziu. Terminaseră treaba la garaj la trei şi se grăbiseră să ajungă la plajă pentru un meci cu vreo două echipe din Georgia care-şi petreceau o săptămână prin zonă. Se pregăteau toți pentru turneul zonei de sud-est de la sfârşitul lui august, care urma să se țină în Wrightsville Beach.

— N-au pierdut deloc anul ăsta. Şi tocmai au câştigat campionatul național de juniori, sublinie Will.

— Aşa, şi? Noi n-am fost acolo. Au bătut nişte pitici.

După umila părere a lui Will, participanții la campionatul național de juniori nu erau nişte pitici. În schimb, după părerea lui Scott, oricine pierdea era categorisit drept pitic.

— Ne-au bătut anul trecut.

— Da, dar anul trecut jucai mai prost decât acum. A trebuit să iau eu totul pe umerii mei.

— Mersi.

— Zic şi eu. Nu eşti constant. Ca de exemplu ieri? Când tipa aia din *Lost Boys*[13] a plecat în grabă? Ai jucat restul jocului ca şi cum ai fost orb.

— Nu e tipa din *Lost Boys.* O cheamă Ronnie.

— Mă rog. Ştii care e problema ta?

„Da, Scott, te rog să-mi spui ce problemă am, gândi Will. Mor de nerăbdare să aflu ce părere ai." Scott continuă, fără ştie ce gândea Will.

— Problema ta este că nu te *concentrezi.* Se întâmplă o

[13] *Băieți pierduți,* serial american din 1987, a cărui acțiune se învârte în jurul unor personaje vampiri (n.tr.).

chestie mică şi tu deja eşti pe altă lume. Oh, am vărsat sucul Elvirei[14] pe ea, aşa că pierd următoarele pase. Oh, Vampira s-a supărat pe Ashley, aşa mai pierd încă două serve…

— Încetezi odată? îl întrerupse Will.

Scott părea derutat.

— Ce să încetez?

— Să-i mai pui porecle.

— Vezi? Exact la asta mă refer! Nu vorbesc despre ea acum. Vorbesc despre lipsa ta de *concentrare.* Despre incapacitatea ta de a te concentra la joc.

— Tocmai am câştigat două seturi la rând şi ei n-au făcut decât şapte puncte în total! I-am făcut praf, protestă Will.

— Dar n-ar fi trebuit să aibă nici măcar cinci puncte. Trebuia să-i umilim cu totul.

— Vorbeşti serios?

— Mda, vorbesc serios. Nu sunt foarte buni.

— Dar am câştigat! Nu-ți ajunge?

— Nu şi dacă am fi putut câştiga cu mai multe puncte. Ar fi trebuit să-i facem să fie cu moralul la pământ, ca atunci când ne vom întâlni cu ei în turneu să renunțe înainte chiar să înceapă meciul. Se numeşte psihologie.

— Cred că se numeşte să câştigi la scor.

— Ei bine, asta doar pentru că tu nu gândeşti limpede, altfel nu ai fi ajuns să te mozoleşti cu Cruella de Vil.

„Elvira, Vampira şi acum Cruella. Cel puțin nu recicla poantele, gândi Will."

— Cred că eşti gelos, spuse Will.

— Nu. Sincer să fiu, eu prefer să ieşi cu Ashley ca eu să pot ieşi cu Cassie.

— Încă te mai gândeşti la asta?

— Alo? La cine altcineva să mă gândesc? Ar fi trebuit s-o vezi ieri în costum de baie.

— Atunci invit-o în oraş.

— Nu vrea. Scott se încruntă consternat. E ca şi cum ar

---

[14] Personajul principal din filmul *Mistress of the Dark (Doamna întunericului)* (n.tr.).

veni la pachet sau ceva de genul ăsta. Nu pricep.

— Poate crede că eşti urât.

Scott se uită furios la el înainte să râdă fals şi forţat.

— Ha, ha! Foarte amuzant. Ar trebui să te programezi să apari în emisiunea lui David Letterman. Privirea îi rămase fixată pe Will.

— Ziceam şi eu aşa.

— Data viitoare să te abţii, OK? Şi ce se întâmplă cu tine şi cu…

— Ronnie?

— Mda. Care-i treaba? Ieri ţi-ai petrecut toată ziua liberă cu ea şi acum apare de dimineaţă şi o săruţi? Ai intenţii… serioase cu privire la ea sau ceva de genul ăsta?

Will tăcu.

Scott scutură din cap şi ridică un deget, susţinându-şi ideea.

— Uite care e chestia. Ultimul lucru de care ai nevoie este să te implici într-o relaţie cu o fată. Trebuie să te concentrezi pe ceea ce este important. Ai un serviciu cu normă întreagă, te-ai oferit voluntar să încerci să salvezi delfinii sau balenele ori ţestoasele sau ce vrei tu, şi ştii cât trebuie să ne antrenăm ca să fim gata pentru turneu. Deja nu ai destul timp liber!

Will nu spuse nimic, dar vedea cum Scott intra din ce în ce mai mult în panică, cu fiecare secundă care trecea.

— Ah, haide, prietene! Nu-mi face una ca asta! Ce Dumnezeu vezi la ea?

Will tăcu în continuare.

— Nu, nu, nu, repetă Scott ca o incantaţie. Ştiam eu că asta o să se întâmple. De asta ţi-am spus să ieşi cu Ashley! Ca să nu te implici iar într-o relaţie. Ştii ce urmează să se întâmple. O să devii un pustnic. O să-ţi îndepărtezi toţi prietenii ca să stai cu ea. Crede-mă, ultimul lucru de care ai nevoie este să ai o relaţie serioasă cu…

—Ronnie, completă Will.

— Mă rog, sări Scott. Nu înţelegi ce vreau să spun.

Will zâmbi.

— Tu îţi dai seama că ai mai multe păreri despre viaţa mea decât despre a ta?

— Asta pentru că eu nu calc prin străchini ca tine.

Will tresări involuntar, amintindu-şi de noaptea incendiului şi întrebându-se dacă Scott chiar uitase de asta.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zise Will, dar realiză că Scott nu asculta.

Privirea îi era în schimb fixată peste umărul lui Will, într-un loc pe plajă.

— Cred că glumeşti, bombăni Scott.

Will se întoarse şi o văzu pe Ronnie apropiindu-se. Era îmbrăcată în blugi şi tricou închis la culoare, desigur, arătând la fel de nepotrivită ca un crocodil în Antarctica. Un rânjet imens i se întinse pe față.

Începu să meargă spre ea, studiind-o, întrebându-se la ce se gândea. Îi plăcea la nebunie faptul că nu reuşea să o citească total.

— Hei, spuse el, întinzând mâna după ea.

Ea se opri, înainte ca el să apuce s-o atingă. Expresia îi era serioasă.

— Nu mă săruta. Ascultă-mă doar, OK?

Stând lângă el în camionetă, Ronnie rămase la fel de misterioasă ca întotdeauna. Se uita pe fereastră, zâmbind discret, părând mulțumită să privească peisajul.

Ronnie îşi strânse mâinile în poală.

— Vreau să ştii că tatălui meu n-o să-i pese că porți pantaloni scurți şi maiou.

— Nu durează decât câteva minute.

— Dar se presupune că e o cină obişnuită.

— Mi-e cald şi sunt transpirat. Nu am de gând să vin la cină cu tatăl tău îmbrăcat ca un vagabond.

— Tocmai ți-am spus că lui nu-i pasă.

— Mie îmi pasă totuşi. Spre deosebire de alții, mie îmi place să fac o impresie bună.

Ronnie ripostă.

— Adică vrei să spui că mie nu?

— Sigur că da. De exemplu, toți cei pe care îi cunosc adoră să cunoască oameni cu părul mov.

Deşi ştia că o tachina, făcu ochii mari, după care îşi

îngustă brusc privirea.

— Tu nu pari să ai vreo problemă cu asta.

— Da, dar asta pentru că sunt special.

Îşi încrucişă braţele şi se uită la el.

— Ai de gând să te porţi aşa toată seara?

— Cum adică?

— Ca unul care vrea să piardă orice şansă să mă mai sărute vreodată?

El râse şi se întoarse spre ea.

— Îmi cer iertare. Nu am vorbit serios. Şi chiar îmi plac şuviţele mov. Fac parte din… personalitatea ta.

— Mda, atunci va trebui să înveţi să fii mai atent la ce spui în continuare.

În timp ce vorbea, deschise torpedoul şi începu să caute prin el.

— Ce faci?

— Mă uit şi eu. De ce? Ai ceva de ascuns?

— Simte-te liberă să cauţi peste tot. Şi dacă tot ai început, poate faci şi un pic de ordine.

Ea scoase un glonţ şi-l ridică să i-l arate.

— Presupun că foloseşti ăsta să omori raţe, nu?

— Nu, acela e pentru căprioare. E prea mare pentru raţe. Raţa s-ar rupe în bucăţi dacă aş împuşca-o cu aşa ceva.

— Ai probleme serioase, să ştii.

— Am mai auzit asta.

Ea chicoti înainte să se lase tăcerea. Ajunseră în zona de interior a insulei şi, printre casele tot mai numeroase, soarele se reflecta în apă. Ea închise torpedoul şi lăsa parasolarul în jos. Observă fotografia unei blonde încântătoare şi o scoase afară să o examineze.

— E drăguţă, comentă Ronnie.

— Mda, este.

— Pariez pe zece dolari că ai postat poza asta pe contul tău de Facebook.

— Ai pierdut. E sora mea.

El se uită la ea în timp ce privirea ei trecu de la poză la încheietura lui, arătând spre brăţara lui din noduri.

— Ce e cu brăţările din noduri?

— Eu şi sora mea le facem.

— Ca să susțineți o cauză nobilă, evident.

— Nu, zise el scurt.

Fu impresionat de faptul că ea părea să fi intuit că el nu dorea să vorbească despre asta. Puse în schimb cu grijă poza înapoi şi ridică parasolarul.

— Cât de departe locuieşti? întrebă Ronnie.

— Aproape am ajuns, o asigură Will.

— Dacă aş fi ştiut că e aşa departe, aş fi mers pe jos până acasă. De vreme ce ne tot îndepărtăm de casă, vreau să spun.

— Dar altfel ai fi pierdut conversația sclipitoare cu mine.

— Aşa-i spui?

— Ai de gând să mă jigneşti şi mai mult de atât? O privi. Vreau doar să ştiu dacă trebuie sau nu să dau muzica mai tare ca să nu trebuiască să te mai aud.

— Ştii că nu ar fi trebuit să mă săruți mai devreme. Nu a fost prea romantic, răbufni Ronnie.

— Mie mi s-a părut romantic.

— Eram în garaj, tu aveai unsoare pe mâini şi amicul tău trăgea cu ochiul.

— Decorul perfect, spuse el.

Încetinind, el lăsă parasolarul în jos. Apoi, după ce întoarse, se opri şi apăsă telecomanda. Două porți din fier forjat se deschiseră încet, iar camioneta porni din nou înainte. Entuziasmat că urma să ia cina cu familia lui Ronnie mai târziu în seara aceea, Will nu păru să observe că Ronnie amuțise.

19

RONNIE

Bine, se gândi ea, asta era ridicol deja. Nu numai împrejurimile, cu grădinile perfecte de trandafiri, garduri vii şi statui de marmură, sau conacul masiv în stil georgian, susținut de coloane elegante, ori maşinile exotice mult prea scumpe, cernite de mână într-o zonă rezervată special pentru asta – ci totul.

Nu era numai ridicol. Era mai mult decât ridicol.

Mda, ştia că în New York locuiau bogătaşi cu apartamente cu douăzeci şi trei de camere pe Park Avenue şi case în Hamptons, dar ea nu pierduse niciodată vremea cu ei, şi nici nu fusese invitată în casele acelea. Nu mai văzuse un loc ca acesta decât în reviste, şi chiar şi atunci, în poze făcute din elicopter de către paparazzi.

Şi iată că era aici, îmbrăcată cu un tricou şi cu blugii rupți. Drăguț. Ar fi putut cel puțin s-o avertizeze.

Continuă să se uite toată la casă în timp ce camioneta zbârnâia pe alee, întorcând în fața casei. Opri chiar la intrare. Se întoarse spre el şi era pe punctul să-l întrebe dacă într-adevăr locuieşte acolo, când îşi dădu seama că era o întrebare tâmpită. Desigur că locuia acolo. Dar el deja cobora din camionetă.

Urmându-i exemplul, deschise portiera şi coborî. Cei doi bărbați care spălau maşinile îi aruncară o privire scurtă înainte să se întoarcă din nou la muncă.

— Cum am zis, o să fac un duş. Nu durează mult.

— Bine, răspunse ea. Nu avea altceva ce să spună. Era cea mai mare casă pe care o văzuse vreodată în toată viața ei.

Îl urmă pe scările care duceau la verandă şi se opri puțin la uşă, doar cât să vadă o plăcuță mică de alamă prinsă lângă uşă pe care scria „Familia Blakelee”.

Adică proprietarii la Blakelee Brakes. Adică lanțul național de magazine auto. Adică tatăl lui Will nu deținea pur şi

simplu o franciză, ci probabil înființase de la bun început toată afacerea.

Încă se străduia să asimileze acest fapt simplu când Will împinse uşa şi o conduse spre un hol imens, în mijlocul căruia se afla o scară enormă. O bibliotecă cu lambriuri de lemn închis la culoare îi atrase atenția în dreapta, iar în stânga se întrezărea un fel de salon de muzică. În fața ei se deschidea un salon uriaş, însorit, prin ferestrele căruia văzu apele sclipitoare ale Canalului Central.

— Nu mi-ai spus că numele tău de familie e Blakelee, mormăi Ronnie.

— N-ai întrebat. Ridică din umeri indiferent. Hai înăuntru.

O conduse dincolo de scară spre salonul imens. În spatele casei văzu o terasă uriaşă acoperită; lângă apă, zări o ambarcațiune care ar fi putut fi descrisă doar ca un iaht de mărime mijlocie, amarat lângă doc.

Bine, recunoscu ea. Se simțea nelalocul ei aici, şi faptul că probabil toți cei care veneau aici pentru prima dată se simțeau la fel nu o consola deloc. La fel de bine ar fi putut să aterizeze pe Marte.

— Vrei ceva de băut cât mă aştepți?

— Ăăă, nu, sunt OK. Mersi, spuse ea, încercând să nu caşte gura în jur.

— Vrei să îți fac un tur al casei mai întâi?

— Nu e nevoie.

Undeva în față, de afară, Ronnie auzi o voce strigând.

— Will? Te-am auzit intrând?

Ronnie se întoarse şi văzu intrând o femeie atrăgătoare la vreo cincizeci de ani, îmbrăcată într-un costum scump de in, cu pantaloni, şi cu o revistă de nunți în mână.

— Bună, mamă, rosti el. Îşi azvârli cheile de la camionetă într-un bol aşezat pe masa de la intrare, chiar lângă o vază cu crini proaspăt culeşi. Am adus pe cineva. Ea e Ronnie. Şi ea e mama mea, Susan.

— Alta! Bună, Ronnie, spuse Susan cu răceală.

Deşi Susan încercă s-o ascundă, Ronnie îşi dădu seama că nu era încântată să fie luată prin surprindere de oaspetele neaşteptat al lui Will. Ronnie nu se putu abține să nu se

gândească la faptul că neplăcerea ei era legată mai degrabă de partea cu „oaspete” decât de partea cu „neaşteptat”. Mai exact, de ea.

Dar dacă Ronnie observă tensiunea, Will cu siguranță n-o remarcă. Ronnie se gândi că poate era o chestie feminină să fii capabil să simți chestii de felul acesta, pentru că Will continuă să converseze nonşalant cu mama lui.

— Tata e pe aici? întrebă el.

— Cred că e în biroul lui.

— Vreau să vorbesc cu el înainte să plec.

Susan îşi trecu revista dintr-o mână în alta.

— Pleci?

— Iau cina la familia lui Ronnie în seara asta.

— Aha, zise ea. E minunat.

— O să îți placă asta. Ronnie e vegetariană.

— Aha, făcu Susan din nou, întorcându-se s-o studieze pe Ronnie. Chiar aşa?

Ronnie simți că se face mică.

— Da.

— Interesant, spuse Susan.

În timp ce Ronnie îşi dădea seama că era orice numai interesant nu pentru Susan, Will rămase indiferent.

— Bine, deci o să urc sus câteva minute. Vin repede.

Deşi lui Ronnie îi venea să îi spună să se grăbească, n-o făcu.

— Bine, zise ea în schimb.

Din câțiva paşi lungi şi elastici, ajunse la scări şi urcă, lăsându-le pe Ronnie şi Susan față în față. În liniştea care urmă, Ronnie deveni cumplit de conştientă de faptul că, oricât de puține aveau în comun, măcar erau unite de nefericirea de a fi lăsate singure una cu cealaltă.

Ronnie simți că îi vine să îl strângă de gât pe Will. Ar fi putut măcar s-o avertizeze.

— Deci, spuse Susan, forțându-se să zâmbească. Arăta aproape de plastic. Tu eşti cea care are un cuib de țestoase în spatele casei?

— Da, eu sunt aia.

Susan dădu din cap. Era evident că nu mai avea ce să

spună, aşa că Ronnie se străduí să umple liniştea cu ceva. Dădu din cap înspre hol.

— Aveți o casă frumoasă.

— Mulțumesc.

Astea fiind spuse, Ronnie rămase fără cuvinte şi, pentru un moment îndelungat, se uitară stânjenite una la cealaltă. Nu avea nici cea mai mică idee ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi rămas în continuare singure. Dar slavă Domnului li se alătură un bărbat la vreo cincizeci-şaizeci de ani, îmbrăcat comod în pantaloni sport de doc şi un tricou cu guler.

— Mi s-a părut mie că aud pe cineva intrând, spuse el, venind spre ele. Atitudinea îi era prietenoasă, aproape glumeață, în timp ce se apropia. Eu sunt Tom, adică tatăl lui Will, şi tu eşti Ronnie, nu?

— Îmi face plăcere să vă cunosc, răspunse ea.

— Mă bucur că am în sfârşit ocazia să o cunosc pe fata despre care vorbeşte atât.

Susan îşi drese vocea.

— Will va merge să ia cina cu Ronnie şi familia ei.

Tom se întoarse spre Ronnie.

— Sper că nu gătiți ceva complicat. Puştiul ăsta trăieşte numai cu pizza cu ardei şi hamburgeri.

— Ronnie e vegetariană, adăugă Susan.

Ronnie nu se putu abține să nu remarce că Susan o spusese în acelaşi mod în care altă persoană ar fi spus că e teroristă. Sau poate că nu. Ronnie nu era sigură. Will ar fi trebuit s-o avertizeze ca să ştie la ce să se aştepte, să se pregătească măcar. Dar Tom, la fel ca Will, nu păru să observe.

— Pe bune? Asta e nemaipomenit. Măcar o să mănânce sănătos. Se opri. Ştiu că îl aştepți pe Will, dar ai câteva minute? Vreau să îți arăt ceva.

— Sunt sigură că pe Ronnie nu o interesează avionul tău, Tom, protestă Susan.

— Nu ştiu. Poate o interesează, replică el. Întorcându-se spre Ronnie, o întrebă: Îți plac avioanele?

„Sigur că da, se gândi ea, de ce nu ar avea familia un avion? Hai să mai adăugăm şi asta la ecuație.” Toată

harababura asta era din vina lui Will. Imediat ce va ieşi de aici, îl va omorî. Dar ce altceva avea de făcut acum?

— Sigur, spuse ea. Sigur că îmi plac avioanele.

Avea un fel de imagine în minte – un Learjet sau un Gulfstream parcat într-un hangar personal la capătul domeniului –, dar era o imagine neclară, pentru că nu mai văzuse niciodată un avion particular în realitate. Şi totuşi, nu se aşteptase deloc la asta: imaginea cuiva mai în vârstă decât tatăl ei manevrând un avion de jucărie cu telecomandă şi concentrându-se la comenzi.

Avionul scânci când trecu pe deasupra copacilor, lăsându-se în jos peste Canalul Central.

— Întotdeauna mi-am dorit o jucărie ca asta şi, într-un final, am cedat şi mi-am luat unul. De fapt, ăsta e al doilea. Primul a ajuns din greşeală în apă.

— Ce păcat, îşi arătă Ronnie părerea de rău.

— Mda, dar m-a învățat minte să citesc înainte instrucțiunile de folosire.

— L-ați făcut să se prăbuşească?

— Nu, i s-a terminat benzina. Privi la ea. Vrei să încerci?

— Mai bine nu, şovăi Ronnie. Nu mă pricep la chestii din astea.

— Nu e aşa de greu, o asigură Tom. Acesta e un avion pentru începători. Se presupune că e antitâmpiți. Desigur, şi celălalt era la fel, aşa că ce concluzie poți să tragi?

— Că poate ar fi trebuit să citiți instrucțiunile?

— Exact, zise el. Felul în care o spuse îl făcu să pară exact ca Will. Tu şi Susan ați discutat despre nuntă? întrebă el.

Ronnie scutură din cap.

— Nu. Dar Will a pomenit ceva despre asta.

— A trebuit să stau două ore azi la florar să mă uit la aranjamente. Ai petrecut vreodată două ore uitându-te la aranjamente florale?

— Nu.

— Consideră-te norocoasă.

Ronnie chicoti, uşurată să fie acolo cu el. Chiar atunci Will veni din spatele ei, proaspăt spălat şi îmbrăcat decent într-

un tricou cu guler şi pantaloni scurţi. Amândouă de firmă, dar presupuse că ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— Va trebuie să îl ierți pe tatăl meu. Uneori uită că e adult, glumi Will.

— Măcar sunt cinstit. Şi nu te-am văzut nici pe tine să vii fuga acasă să ne ajuți.

— Am avut un meci de volei.

— Mda, sunt sigur că ăsta a fost motivul. Şi trebuie să recunosc, Ronnie aici de față e mult mai drăguță decât ne-ai dat tu de înțeles.

Deşi Ronnie zâmbi de plăcere, Will făcu o față jenată.

— Tată…

— E adevărat, adăugă Tom repede. Nu te ruşina. După ce se asigură că avionul zboară din nou drept, privi înspre Ronnie. Se ruşinează foarte tare. Era cel mai ruşinos copil din lume. Nici nu putea să stea lângă o fată frumoasă fără să i se aprindă obrajii.

În timp ce vorbea, Will clătina din cap a neîncredere.

— Nu-mi vine să cred că spui asta, tată. Chiar în fața ei.

— Care-i problema? Tom se uită la Ronnie. Te deranjează?

— Nu, deloc.

— Vezi? Îl bătu pe Will pe piept, de parcă îşi demonstrase punctul de vedere. Nu-i pasă.

— Mersi pentru asta.

Se strâmbă.

— La ce sunt buni taţii? Hei, vrei să învârți chestia asta un pic?

— Chiar nu pot. Trebuie s-o duc pe Ronnie acasă pentru cină.

— Ascultă-mă. Chiar dacă îți pun dinainte vinete cu napi şi tofu, te rog să mănânci tot din farfurie şi apoi să îi complimentezi pentru masă, îl sfătui Tom.

— Vom mânca paste, probabil, spuse Ronnie, rânjind.

— Serios? Tom păru dezamăgit. Asta o să mănânce.

— Poftim? Nu vrei să mănânc?

— Întotdeauna e bine e să încerci lucruri noi. Cum a fost azi la atelier?

— Despre asta voiam să vorbim. Jay mi-a spus că avem o

problemă cu calculatoarele sau cu softul – totul se printează în două exemplare.

— Doar pe pagina principală sau toate?

— Nu ştiu.

Tom oftă.

— Atunci ar trebui să văd despre ce e vorba. Presupunând, desigur, că reuşesc să fac chestia asta să aterizeze. Şi distracţie plăcută!

Câteva minute mai târziu, după ce se urcaseră în camionetă, Will îşi zornăi cheile înainte să pornească motorul.

— Scuze pentru discuţia asta. Tata spune uneori cele mai nebuneşti lucruri.

— Nu-ţi cere scuze. Mi s-a părut simpatic.

— Şi apropo, n-am fost timid. Niciodată nu mi s-au îmbujorat obrajii.

— Sigur că nu.

— Vorbesc serios. Întotdeauna am fost reţinut.

— Sunt sigură că ai fost, spuse ea, întinzându-se să îl bată uşor cu palma pe genunchi. Dar ascultă. Apropo de seara asta. Familia mea are o tradiţie ciudată.

— Minţi! strigă Will. Ai mințit toată seara şi m-am săturat.

— Nici să nu încerci! strigă şi Ronnie la el. Tu eşti ăla care minte!

Vasele de la cină fuseseră de mult spălate – tata servise spaghete cu sos marinara, aşa cum era de aşteptat, iar Will linsese practic farfuria – şi acum stăteau la masa din bucătărie ţinând pe frunte cărţi de joc, jucând pocherul mincinosului. Will avea un opt de inimă, Steve un trei de inimă, şi Jonah un nouă de frunză. Grămezi de mărunţiş erau stivuite în faţa fiecăruia, iar vasul din mijloc dădea pe afară de monede de cinci şi zece cenţi.

— Amândoi mințiți, adăugă Jonah. Niciunul dintre voi nu ştie să spună adevărul.

Will arboră o expresie imperturbabilă şi se întinse spre grămada lui de mărunţiş.

— Douăzeci şi cinci de cenţi pe faptul că habar n-ai despre

ce vorbeşti.

Tatăl ei începu să clatine din cap.

— O mişcare greşită, tinere. S-a terminat. Va trebui să măresc miza cu cincizeci de cenți.

— Mă bag şi eu! strigă Ronnie.

Atât Jonah, cât şi Will acceptară miza.

Se opriră, fiecare țintindu-l pe celălalt cu privirea înainte să îşi trântească toți cărțile pe masă. Ronnie, văzând că are un opt în mână, ghici că pierduseră cu toții în favoarea lui Jonah. Din nou.

— Sunteți cu toții nişte mincinoşi! spuse el.

Câştigul lui, observă ea, era de două ori mai mare decât al celorlalți, şi, în timp ce îl privea pe fratele ei trăgând grămada de mărunțiş înspre el, observă că, cel puțin până la momentul respectiv, seara mersese destul de bine. Nu ştiuse la ce să se aştepte când îl adusese pe Will acasă, mai ales că era prima oară când aducea un băiat să îl cunoască pe tatăl ei. Oare va încerca să îi lase singuri şi se va ascunde în bucătărie? Oare va încerca să devină prieten la cataramă cu Will? Sau va face sau spune ceva ce o s-o facă să se simtă prost? Pe drumul de întoarcere acasă, începuse deja să se gândească la planuri de evadare pe care să le folosească după ce vor termina de mâncat.

Însă imediat ce păşiră înăuntru, se simți mai bine. În primul rând, casa era ordonată, Jonah primise evident ordine să nu se agate de ei şi să nu-l interogheze pe Will ca un procuror, iar tatăl ei îl întâmpină pe Will cu o simplă strângere de mână şi cu un „Îmi face plăcere să te cunosc" relaxat. Will se purta ca la carte, desigur, răspunzând la întrebări cu „da, domnule" şi „nu, domnule", ceea ce i se păru adorabil, într-un stil cam sudist. Conversația din timpul cinei fusese relaxată; tatăl ei pusese câteva întrebări despre munca pe care o făcea Will la atelierul auto şi la acvariu, iar Jonah chiar îşi aşezase un şervet în poală. Dar cel mai bine fusese că tatăl ei nu zisese nimic penibil, şi, deşi pomenise că predase la Juilliard, nu menționase că fusese profesorul ei sau că ea cântase o dată la Carnegie Hall ori că ei doi compuseseră melodii împreună, şi nici nu spusese ceva

despre faptul că, până acum câteva zile, el şi cu Ronnie fuseseră ca doi străini. Când Jonah ceruse prăjiturele după ce terminară de mâncat, atât Ronnie, cât şi tatăl ei izbucniseră în râs, făcându-l pe Will să se întrebe ce era atât de amuzant. Apoi toți patru contribuiseră la strângerea mesei, şi când Jonah sugerase să joace pocherul mincinosului, Will fusese de acord cu entuziasm.

Cât despre Will, era exact tipul ăla de băiat pe care şi l-ar fi dorit mama lui Ronnie: politicos, respectuos, inteligent şi, mai presus de toate, fără tatuaje… Ar fi fost frumos să fie şi mama ei acolo, chiar dacă numai să se asigure că fata ei nu se stricase de tot. Pe de altă parte, probabil că mama ei ar fi fost atât de încântată de toată povestea, că ori ar fi încercat să îl adopte pe Will imediat, ori ar fi exclamat față de Ronnie de un milion de ori după ce ar fi plecat ce tânăr drăguț e, ceea ce ar fi făcut-o pe Ronnie să vrea să pună capăt relației înainte ca mama ei să se lase purtată de val. Tatăl ei însă nu făcu niciunul dintre aceste lucruri – părea să aibă încredere în judecata lui Ronnie şi era mulțumit s-o lase să ia propriile decizii fără să îşi dea cu părerea.

Ceea ce era foarte ciudat, având în vedere că abia începuse s-o cunoască din nou, şi în acelaşi timp oarecum trist, pentru că Ronnie începea să creadă că fusese o greşeală să îl evite în ultimii trei ani. Ar fi fost plăcut să poată să discute cu el când mama ei o scotea din sărite.

Una peste alta, era bucuroasă că îl invitase pe Will la ea acasă. Cu siguranță că fusese mai uşor pentru el să îl cunoască pe tatăl ei, decât fusese pentru Ronnie s-o cunoască pe Susan. Femeia aia o speria de moarte. Mă rog, poate că exagera, dar cu siguranță o intimida. Tipa îi sugerase foarte clar că ori n-o plăcea pe Ronnie, ori nu-i plăcea faptul că fiul ei o plăcea pe Ronnie.

În mod normal, nu i-ar fi păsat ce cred despre ea părinții cuiva, şi nici nu şi-ar fi analizat îmbrăcămintea. Era cine era şi cu asta basta… Dar acum, pentru prima dată după foarte multă vreme, simțise că nu se ridică la înălțimea aşteptărilor, şi asta o deranjase mai mult decât ar fi crezut.

Pe măsură ce întunericul se lăsa şi jocul de pocher începu

să tărăgăneze, îl simți pe Will privind-o. Ea îi răspunse la privare cu un zâmbet.

— Sunt aproape falit, anunță el, trecându-şi degetele prin grămada de mărunțiş.

— Ştiu. Şi eu la fel.

Will privi pe fereastră.

— Crezi că am putea ieşi la o plimbare?

De data asta, Ronnie ştia cu siguranță că voia să petreacă puțin timp singur cu ea – pentru că ținea la ea, chiar dacă nu ştia sigur dacă şi ea simte la fel.

Ea îl privi drept în ochi.

— Mi-ar plăcea să mergem la o plimbare.

20

WILL

Plaja se întindea pe kilometri întregi, şi era separată de Wilmington prin podul de peste Canal. Se schimbase, desigur, de când Will era mic – era mai aglomerată vara, iar micile bungalow-uri, ca acela în care locuia Ronnie, fuseseră înlocuite cu reşedinţe impozante cu privelişte spre ocean –, dar încă mai iubea modul în care arăta oceanul noaptea. Când era mic, se urca pe bicicletă şi venea pe plajă în speranţa că va vedea ceva interesant, şi aproape niciodată nu fusese dezamăgit. Văzuse rechini mari eşuaţi pe plajă, castele de nisip atât de complicate, încât ar fi putut câştiga orice competiţie naţională, şi o dată zărise o balenă, la nici cincizeci de metri de ţărm, rostogolindu-se în apă, chiar sub suprafaţa oceanului.

În seara asta, locul era pustiu, şi, în timp ce el şi Ronnie se plimbau desculţi prin valurile care se spărgeau de ţărm, deodată îi trecu prin minte gândul că ea era fata alături de care ar vrea să înfrunte viitorul.

Ştia că e prea tânăr pentru asemenea gânduri şi nu îşi făcea iluzii că se gândea serios la căsătorie, dar cumva simţea că dacă ar întâlni-o pe Ronnie peste zece ani, ea ar fi aleasa. Ştia că Scott nu ar înţelege ideea – Scott părea incapabil să îşi imagineze un viitor care se întindea dincolo de weekendul viitor –, dar, la urma urmei, Scott nu era cu nimic diferit de ceilalţi prieteni ai lui. Parcă minţile lor erau pe lungimi de undă total diferite: lui nu-i plăceau aventurile de-o noapte, nu voia să cucerească o fată doar ca să vadă dacă poate, nu obişnuia să se poarte fermecător ca să obţină ce vrea şi apoi să dea cu piciorul unei persoane în favoarea cuiva nou şi atrăgător. Pur şi simplu, nu era aşa. Nu va fi niciodată aşa. Când întâlnea o fată, prima întrebare pe care şi-o punea nu era dacă aceasta era bună pentru câteva întâlniri; se întreba dacă era genul de fată cu care s-ar vedea

petrecând o perioadă mai lungă de timp.

Bănuia că asta se datora în parte părinților săi. Aceştia erau căsătoriți de treizeci de ani, începuseră de jos, ca multe cupluri, şi, de-a lungul anilor, ridicaseră o afacere şi clădiseră o familie. Prin toate acestea, se iubiseră unul pe celălalt, sărbătorindu-şi succesele şi susținându-se unul pe altul în timpul tragediilor. Niciunul nu era perfect, dar Will crescuse cu siguranța că erau o echipă şi, în cele din urmă, învățase lecția asta.

Era uşor să crezi că petrecuse doi ani cu Ashley pentru că era frumoasă şi bogată şi, deşi ar fi mințit dacă ar fi spus că frumusețea ei nu contase, era mai puțin importantă decât lucrurile pe care crezuse că le văzuse la ea. Îl ascultase, aşa cum şi el o ascultase pe ea, crezuse că îi poate spune orice, şi invers. Dar, în timp, se simțise tot mai dezamăgit de ea, mai ales când ea recunoscuse înlăcrimată că se sărutase cu un tip de la facultatea din oraş. Lucrurile nu mai fuseseră la fel după asta. Nu pentru că îşi făcea griji că ea ar face din nou aşa ceva – toată lumea comite greşeli, şi fusese doar un sărut –, dar cumva incidentul îl ajutase să îşi facă o părere cu privire la ceea ce voia de la oamenii de care era apropiat. Începuse să observe modul în care ea îi trata pe ceilalți, şi nu era sigur că îi plăcea ce vedea. Bârfea neîncetat şi, deşi considerase asta ceva inofensiv, acum îl enerva, la fel şi faptul că îl punea să aştepte mult timp cât se pregătea pentru ieşirile cu el. Se simțea prost că se despărțise de ea în cele din urmă, dar se consola cu gândul că avea cincisprezece ani când începuse să iasă cu ca, şi că ea fusese prima lui iubită. La urma urmei, simțise că nu avea de ales. Ştia cine este şi ce e important pentru el, şi nu vedea nimic din toate astea reflectate în Ashley. Se gândi că era mai bine să încheie relația înainte ca lucrurile să devină dificile.

Sora lui, Megan, era la fel ca el în privința asta. Frumoasă şi deşteaptă, îi intimidase pe majoritatea băieților cu care ieşise. Pentru o lungă perioadă de timp, zburase din floare în floare, dar nu pentru că era vanitoasă sau nestatornică. Când o întrebase de ce pare că nu se poate aşeza la casa ei, răspunsul ei fusese cinstit: „Există tipi care cresc gândindu-

se că se vor aşeza la casa lor la un moment îndepărtat din viitor şi există tipi care sunt gata de însurătoare imediat ce cunosc persoana potrivită. Primii mă plictisesc, în principiu pentru că sunt patetici; iar ultimii, sincer, sunt greu de găsit. Dar eu sunt interesată de cei serioşi, şi durează să găseşti un tip ca ăsta şi să fiu şi eu interesată de el. Adică, dacă o relaţie nu poate supravieţui pe termen lung, de ce naiba ar merita să investesc timp şi energie pe termen scurt?"

Megan. Zâmbi, gândindu-se la ea. Îşi trăise viaţa după propriile reguli. O scosese din minţi pe mama lor în ultimii şase ani cu atitudinea ei, desigur, mai ales că eliminase rapid cam orice tip din oraş care provenea din familiile aprobate de mama lui. Dar trebuia să admită că Megan avusese dreptate şi, slavă Domnului, reuşise să întâlnească un tip în New York care îndeplinea toate cerinţele ei.

Într-un fel ciudat, Ronnie îi amintea de Megan. Era o ciudată, cu gândire liberă şi încăpăţânat de independentă. La suprafaţă, nu semăna deloc cu tiparul lui de persoană atrăgătoare, dar… tatăl ei era de treabă, fratele ei era un dulce, iar ea era mai deşteaptă şi mai bună la suflet ca oricare altă persoană pe care o cunoscuse el. Cine altcineva ar dormi afară toată noaptea ca să protejeze un cuib de ţestoase? Cine altcineva ar opri o bătaie ca să ajute un copil mic? Cine altcineva ar citi Tolstoi în timpul liber?

Şi cine altcineva, cel puţin din oraşul ăsta, s-ar îndrăgosti de Will înainte să afle despre familia lui?

Trebuia să admită că asta era important pentru el, oricât şi-ar fi dorit să nu fie. Îşi iubea tatăl şi numele de familie, şi era mândru de afacerea pe care o construise tatăl lui. Aprecia avantajele pe care i le aducea modul acesta de viaţă, dar… voia să fie şi el însuşi. Voia ca oamenii să îl cunoască mai întâi de *Will,* nu de *Will Blakelee,* şi, în afară de sora lui, nu avea cu cine să discute despre asta. Nu era ca şi cum locuia în Los Angeles, unde odraslele celebrităţilor erau de găsit în orice şcoală, sau ca în Andover, unde aproape fiecare locuitor ştia pe cineva dintr-o familie faimoasă. Nu era uşor într-un loc ca acesta, unde toată lumea ştia pe toată lumea, şi, de-a lungul copilăriei şi adolescenţei, devenise precaut cu prietenii

lui. Era dispus să stea de vorbă cu aproape oricine, dar învățase să ridice un zid invizibil, cel puțin până se asigura că familia lui nu avea nimic de-a face cu noua cunoştință sau că nu era motivul pentru care o fată era interesată de el. Şi dacă nu fusese sigur că Ronnie nu ştia absolut nimic despre familia lui, se convinsese când intrase pe aleea din fața casei lui.

— La ce te gândeşti? o auzi el întrebându-l.

O briză domoală îi ciufulea părul în timp ce încerca în zadar să îşi adune şuvițele într-o coadă lejeră.

— Ai fost cam tăcut.

— Mă gândeam cât de bine m-am simțit la tine.

— În căsuța noastră? E un pic diferită de casele cu care eşti tu obişnuit.

— Casa ta e grozavă! insistă el. Şi tatăl tău, şi Jonah la fel. Chiar dacă m-a curățat la pocher.

— Întotdeauna câştigă, dar nu mă întreba cum. Vreau să spun, de când era mic. Cred că trişează, dar nu mi-am dat seama cum.

— Poate că ar trebui să minți mai bine.

— Aha, cam ca tine când mi-ai spus că lucrezi pentru tatăl tău?

— Dar chiar lucrez pentru tatăl meu, spuse Will.

— Ştii la ce mă refer.

— Aşa cum ți-am spus, nu credeam că are vreo importanță. Se opri din mers şi se întoarse spre ea. Are?

Ea păru să îşi aleagă cuvintele cu atenție.

— E interesant, şi asta explică multe lucruri cu privire la tine, dar dacă ți-aş spune că mama e asistenta unui avocat la o firmă de pe Wall Street, ți-ai schimba părerea despre mine?

La întrebarea asta ştia că poate răspunde cu toată sinceritatea.

— Nu. Dar nu e acelaşi lucru.

— De ce? întrebă ea. Pentru că familia ta e bogată? O afirmație ca asta are sens doar pentru cineva care crede că banii sunt tot ce contează.

— N-am spus asta.

— Atunci ce-ai vrut să spui? îl provocă ea, apoi scutură din cap. Uite ce e, hai să lămurim un lucru. Tatăl tău poate să fie şi sultanul din Brunei, nu-mi pasă. Ai avut norocul să te naşti într-o familie privilegiată. Ce faci cu situaţia asta e în întregime treaba ta. Sunt aici pentru că vreau să fiu cu tine. Dar dacă n-aş fi vrut, atunci nici toţi banii din lume nu m-ar fi făcut să mă răzgândesc.

În timp ce vorbea, o văzu cum se înflăcărează tot mai mult.

— De ce am senzaţia că ai mai ţinut discursul ăsta?

— Pentru că am mai spus asta. Se opri din mers şi se întoarse spre el. Vino la New York şi o să înţelegi de ce am învăţat să spun ceea ce gândesc. În unele cluburi nu întâlneşti decât snobi, şi sunt atât de plini de ei că familia lor e cine e sau face ce face… mă plictisesc. Şi stau acolo şi tot ce vreau să spun e: „E grozav că alţii din familia ta au făcut ceva, dar tu ce ai făcut?" Dar n-o spun, pentru că ei nu înţeleg. Se cred buricul pământului. Nici măcar nu merită să mă enervez pentru că toată povestea asta e ridicolă. Dar dacă tu crezi că te-am invitat la mine numai datorită familiei tale…

— Nu cred asta, spuse el întrerupând-o. N-am crezut asta nicio secundă.

În întuneric, el îşi dădu seama că ea evalua dacă el îi spune adevărul sau îi spusese asta doar pentru că era ceea ce voia ea să audă. Sperând să încheie discuţia, el se întoarse şi făcu semn în spatele lui, spre atelierul de lângă casă.

— Ce e locul acela? întrebă el.

Ea nu îi răspunse imediat şi el simţi că încă încerca să se hotărască dacă îl credea sau nu.

— A venit odată cu casa, răspunse ea într-un final. Tata şi Jonah fac vara asta un vitraliu acolo.

— Tatăl tău face vitralii?

— Acum da.

— Asta a făcut dintotdeauna?

— Nu, răspunse ea. Cum ţi-a spus şi la cină, a fost profesor de pian. Se opri să îşi dea la o parte ceva de pe tălpi, apoi schimbă subiectul. Şi pentru tine ce urmează? O să continui să lucrezi pentru tatăl tău?

El înghiţi în sec, rezistând tentaţiei de a o săruta din nou.

— Da, până la sfârşitul lui august. În toamnă mă duc la Vanderbilt.

Dintr-una dintre casele de pe plajă plutiră înspre ei acordurile vagi ale unei melodii; uitându-se în depărtare, Will văzu un grup adunat pe veranda din spate. Cântecul era de prin anii optzeci, dar nu-şi amintea cum se cheamă.

— O să fie distractiv.

— Bănuiesc.

— Nu pari foarte entuziasmat.

Will o luă de mână şi începură din nou să se plimbe.

— E o şcoală grozavă şi campusul e superb, recită el, un pic stânjenit.

Ea îl studie.

— Dar nu vrei să mergi acolo?

Ronnie părea să îi intuiască fiecare sentiment şi gând, ceea ce era şi deconcertant, şi o sursă de uşurare. Măcar putea să îi spună adevărul.

— Doream să merg în altă parte, şi am fost acceptat la o şcoală care are un program nemaipomenit de ştiinţa mediului, dar mama chiar vrea să merg la Vanderbilt.

Simţea cum i se strecoară nisipul printre degetele de la picioare în timp ce merge.

— Întotdeauna faci ceea ce spune mama ta?

— Nu înţelegi, zise el, scuturând din cap. E o tradiţie de familie. Bunicii mei au învăţat acolo, părinţii mei au învăţat acolo, sora mea a învăţat acolo. Mama e în consiliul de administraţie al şcolii şi… ea…

Se luptă să găsească cuvintele potrivite. O simţea pe Ronnie lângă el, privindu-l, dar nu putea să se uite în ochii ei.

— Ştiu că poate fi cam… distantă când oamenii o întâlnesc prima oară. Dar odată ce ajungi s-o cunoşti, e cea mai prietenoasă persoană din lume. Ar face orice – şi vreau să spun *orice* – pentru mine. Dar ultimii câţiva ani au fost grei pentru ea.

Se opri să culeagă o scoică din nisip. După ce o examină, o trimise boltă spre valuri.

— Ţii minte când m-ai întrebat cu privire la brăţară?

Ronnie dădu din cap, aşteptând ca el să continue.

— Eu şi sora mea purtăm brățările în cinstea frățiorului nostru. Se numea Mike şi era un puşti minunat… genul de copil care e cel mai fericit când e cu alții. Avea un râs molipsitor, încât nu puteai să te abții să nu râzi cu el când se întâmpla ceva amuzant. Se opri, uitându-se înspre apă. În fine, acum patru ani, eu şi Scott aveam un meci de baschet şi era rândul mamei să ne ducă şi, ca întotdeauna, Mike a venit cu noi. Plouase toată ziua şi multe şosele erau alunecoase. Ar fi trebuit să fiu mai atent, dar eu şi Scott am început să ne jucăm de-a care-i mai tare pe bancheta din spate. Ştii jocul? Când încerci să îi îndoi încheietura mâinii celuilalt în cealaltă direcție până când unul cedează?

Ezită, încercând să îşi adune puterea pentru restul povestirii.

— Încercam să ne doborâm – ne zvârcoleam şi loveam spatele scaunului – şi mama ne tot spunea să ne potolim, dar noi am ignorat-o. În cele din urmă, l-am adus pe Scott unde voiam şi l-am forțat atât de tare, încât a început să țipe. Mama s-a întors să vadă ce s-a întâmplat şi atât a fost de-ajuns. A pierdut controlul maşinii. Şi… Înghiți, simțind cum i se opresc cuvintele în gât. În fine, Mike n-a supraviețuit. La naiba, fără Scott, nici eu cu mama n-am fi supraviețuit. Am trecut peste balustradă în apă. Chestia e că Scott înoată extrem de bine – a crescut pe plajă – şi a reuşit să ne scoată pe toți trei afară, chiar dacă avea numai doisprezece ani. Dar Mikey… Will îşi ciupi rădăcina nasului. Mikey a murit la impact. Nici măcar nu terminase primul an de grădiniță.

Ronnie îi luă mâna.

— Îmi pare atât de rău.

— Şi mie.

Clipi ca să împiedice lacrimile care încă mai apăreau când se gândea la ziua aceea.

— Ştii că a fost un accident, nu?

— Mda, ştiu. Şi mama ştie. Dar chiar şi aşa, se învinovățeşte că a pierdut controlul maşinii, aşa cum ştiu că o parte din ea mă învinovățeşte şi pe mine. Scutură din cap. În fine, după asta, a simțit mereu nevoia de a controla

lucrurile. Inclusiv pe mine. Ştiu că încearcă doar să mă facă să fiu în siguranță, să nu mi se întâmple lucruri rele, şi cred că o parte din mine crede asta. Adică, uite ce s-a întâmplat. Mama şi-a pierdut total firea la înmormântare şi mă urăsc că i-am făcut asta. M-am simțit responsabil. Şi mi-am promis că voi încerca să mă răscumpăr față de ea. Chiar dacă ştiam că nu voi putea.

În timp ce vorbea, începu să îşi răsucească brățara din fire înnodate.

— Ce înseamnă literele? MIGM?

— Mereu în gândurile mele. A fost ideea surorii mele, ca un mod de a-l ține minte. Mi-a spus despre asta imediat după înmormântare, dar eu abia am auzit-o. Adică, a fost atât de groaznic în biserică în ziua aceea. Mama țipa şi fratele meu era în sicriu, şi tata şi cu sora mea plângeau… Am jurat că n-o să mai merg la nicio înmormântare cât trăiesc.

Pentru prima dată, Ronnie simți că nu-şi găseşte cuvintele. Will se îndreptă de spate, ştiind că erau multe de acceptat şi întrebându-se de ce oare îi spusese.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să îți spun asta.

— E în regulă, zise ea repede, strângându-i mâna. Mă bucur că ai făcut-o.

— Nu e viața perfectă pe care probabil ți-ai imaginat-o, nu-i aşa?

— N-am presupus niciodată că viața ta e perfectă.

El nu spuse nimic, şi Ronnie se aplecă dintr-un impuls şi îl sărută pe obraz.

— Mi-aş dori să nu fi fost nevoie să treci prin asta.

El inspiră adânc şi reîncepu să se plimbe pe plajă.

— În fine, e important pentru mama să merg la Vanderbilt. Aşa că acolo mă duc.

— Sunt sigură că o să te distrezi. Am auzit că e o şcoală grozavă.

El îşi împleti degetele cu ale ei, gândindu-se cât de delicate sunt în contact cu pielea lui bătătorită.

— Acum e rândul tău. Ce nu ştiu despre tine?

— Nu există nimic în viața mea în genul a ce mi-ai povestit tu, spuse ea, scuturând din cap. Nici nu se compară.

— Nu trebuie să fie important. Trebuie doar să explice cine eşti.

Ea privi înapoi înspre casă.

— Ei bine… n-am vorbit cu tatăl meu timp de trei ani. De fapt, am început să vorbesc cu el abia acum câteva zile. După ce el şi cu mama s-au despărţit, am fost… furioasă pe el. Îţi spun sincer că nu voiam să îl mai văd vreodată şi ultimul lucru pe care mi-l doream era să petrec vara aici.

— Dar acum? Will observă cum străluceşte lumina lunii în ochii ei. Te bucuri că ai venit?

— Poate, răspunse ea.

El râse şi o înghionti în joacă.

— Cum erai când erai copil?

— Plictisitoare, spuse ea. Nu făceam decât să cânt la pian.

— Mi-ar face plăcere să te aud cântând.

— Nu mai cânt, răspunse ea repede, cu o notă încăpăţânată în voce.

— Niciodată?

Ea scutură din cap şi, deşi el îşi dădu seama că era mai mult de atât, era evident că ea nu dorea să discute despre asta. În schimb, o ascultă povestindu-i despre prietenii ei din New York şi despre cum îşi petrecea weekendurile, zâmbind la întâmplările cu Jonah. I se părea atât de natural să petreacă timpul cu ea, atât de uşor şi de sincer. Îi spusese lucruri pe care nu le discutase niciodată, nici măcar cu Ashley. Bănuia că ea voia să îl cunoască pe Will cel adevărat, şi cumva el avusese încredere că ea va şti cum să reacţioneze.

Nu semăna cu nicio persoană pe care o cunoscuse până atunci. Simţea că nu mai voia să îi dea drumul la mână; degetele lor păreau să se potrivească la perfecţie – se întrepătrundeau fără efort, completându-se unul pe altul.

În afară de casa care găzduia petrecerea, erau complet singuri. Acordurile muzicii erau vagi şi distante, şi când îşi ridică privirea, prinse strălucirea scurtă a unei stele căzătoare trecând pe deasupra lor. Când se întoarse spre Ronnie, ştiu după expresia de pe faţa ei că o văzuse şi ea.

— Ce dorinţă ţi-ai pus? întrebă ea, în şoaptă.

Dar el nu putu să răspundă. În schimb, îi ridică mâna şi o cuprinse cu braţul de spate. O privi, ştiind cu certitudine că se îndrăgosteşte. O trase aproape de el şi o sărută sub pătura de stele, întrebându-se cum de fusese atât de norocos s-o întâlnească.

21

RONNIE

Bine, Ronnie recunoscu că se putea obişnui să trăiască aşa: să zacă la soare pe trambulina piscinei din spatele casei, cu un pahar de ceai dulce rece ca gheaţa lângă ea, o tavă cu fructe în pavilionul alăturat, servită de un bucătar, împreună cu argintărie adevărată şi o garnitură fiţoasă de mentă.

Şi totuşi, nu-şi putea imagina cum fusese pentru Will să crească într-o lume ca asta. Dar, la urma urmei, el nu cunoscuse niciodată altceva, aşa că probabil nici nu o mai observa. În timp ce se bronza pe trambulină, îl observă pe Will pe acoperişul pavilionului, pregătindu-se să sară. Se căţărase în vârf ca un gimnast, şi chiar şi de la distanţă îi putea vedea muşchii contractându-i-se pe braţe şi pe stomac.

— Hei, strigă el. Priveşte-mă cum fac un salt.

— Un salt? Atât? Te caţări până acolo şi faci doar un salt?

— Ce e în neregulă cu un salt? o întrebă el.

— Spun doar că oricine poate face un salt, îl tachină ea. Chiar şi eu pot face un salt.

— Aş vrea să o văd şi pe asta.

Părea sceptic.

— Nu vreau să mă ud.

— Dar te-am invitat aici să înoţi!

— Aşa înoată fetele, ca mine. Se mai numeşte şi bronzat.

El râse.

— De fapt, probabil că e o idee bună să stai puţin la soare. Am impresia că soarele nu prea străluceşte în New York, nu?

— Vrei să spui că sunt palidă?

Ea se încruntă.

— Nu, zise el, scuturând din cap. Nu aş folosi cuvântul ăsta. Cred că „făinoasă” e mai potrivit.

— Uau, ce fermecător eşti. Mă face să mă întreb ce-am văzut la tine.

— Ce-ai văzut?

— Da, şi trebuie să menționez că, dacă mai foloseşti cuvinte ca „făinoasă” când mă descrii, nu văd cine ştie ce viitor pentru noi.

El păru s-o evalueze.

— Şi dacă fac două salturi? Mă ierți?

— Numai dacă închei salturile cu o aterizare perfectă. Dar dacă nu reuşeşti decât două salturi şi o aterizare stângace, o să mă prefac uimită, atâta timp cât nu mă uzi.

El ridică din sprânceană înainte să se dea înapoi câțiva paşi, apoi îşi luă avânt şi se lansă în aer. Se strânse ghem, se învârti de două ori, şi intră în apă cu brațele înainte şi corpul drept, fără să facă aproape niciun val.

Asta era chiar impresionant, se gândi ea, deşi nu complet surprinzător având în vedere modul grațios în care se mişca pe terenul de volei. Când ieşi la suprafață la marginea trambulinei, plin de apă, Ronnie îşi dădu seama că era mulțumit de sine.

— A fost bine, spuse ea.

— Doar bine?

— Ți-aş da un patru virgulă şase.

— Din cinci?

— Din zece, spuse ea.

— Merit măcar un opt!

— Sigur că asta crezi tu. De aia sunt eu juriul.

— Cum fac contestație? spuse el, ridicându-se să apuce marginea trambulinei.

— Nu poți. E oficial.

— Şi dacă nu sunt mulțumit?

— Atunci poate că o să te gândeşti de două ori înainte să foloseşti cuvântul „făinoasă”.

El râse şi începu să se tragă în sus. Ronnie se încleştă de marginea trambulinei.

— Hei… opreşte-te… nu face asta… îl avertiză ea.

— Te referi la… asta? spuse el, trăgând şi mai tare.

— Ți-am spus că nu vreau să mă ud! strigă ea.

— Iar eu vreau să vii să înoți cu mine!

Fără s-o avertizeze, o apucă de braț şi o împinse uşor. Ea căzu în apă, țipând. Când ieşi la suprafață ca să tragă o gură

de aer, el încercă s-o sărute, dar ea se dădu înapoi.

— Nu! strigă ea, râzând, savurând răcoarea apei şi senzaţia mătăsoasă a pielii lui în contact cu a ei. Nu te iert!

În timp ce se lupta cu el în joacă, Ronnie o observă pe Susan privindu-i de pe terasă. După expresia de pe faţa ei, cu siguranţă nu era fericită.

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce se îndreptau înapoi spre plajă să verifice cuibul de ţestoase, se opriră să ia îngheţată. Ronnie mergea alături de Will, lingând conul de îngheţată care se topea cu rapiditate, gândindu-se cât de uimitor era faptul că se sărutaseră pentru prima dată abia cu o zi în urmă. Dacă seara trecută fusese aproape perfectă, atunci astăzi fusese şi mai bine. Iubea modul în care treceau de la seriozitate la glumă şi că el se pricepea la fel de bine la tachinat, pe cât se pricepea ea să se lase tachinată.

Desigur, o trăsese în piscină, de aceea trebuia să îşi programeze reacţia perfect. Nu era greu, pentru că el nu se aştepta la asta, dar imediat ce el îşi ridică îngheţata la buze, ea îi împinse conul, mânjindu-l cu îngheţată pe faţă. Chicotind, fugi după colţ… fix în braţele lui Marcus.

Blaze era cu el, la fel şi Teddy şi Lance.

— Ia uite, ce surpriză plăcută, rosti Marcus tărăgănat, întărindu-şi strânsoarea.

— Dă-mi drumul! strigă ea, urând panica bruscă din propria voce.

— Dă-i drumul, adăugă Will din spatele ei.

Vocea lui era neşovăielnică. Serioasă. Acum.

Marcus păru aproape amuzat.

— Ar trebui să te uiţi pe unde mergi, Ronnie.

— Acum! îi ordonă Will, părând furios şi făcând un pas în faţă.

— Stai calm, Richie Rich. Ea s-a izbit de mine – eu doar o împiedicam să nu cadă. Şi apropo, ce mai face Scott? S-a mai jucat cu rachetele în ultima vreme?

Spre surprinderea lui Ronnie, Will îngheţă. Rânjind, Marcus îşi întoarse din nou privirea spre ea. O strânse mai tare de braţe înainte să îi dea drumul în cele de urmă. În

timp ce Ronnie făcea un pas rapid în spate, Blaze aprinse o minge incandescentă, cu o expresie nonşalantă pe faţă.

— Mă bucur că te-am împiedicat să cazi, spuse Marcus. N-ar fi arătat bine să fii toată vânătă când te duci la tribunal marţi, nu? N-ai vrea ca judecătorul să creadă că eşti şi violentă în afară de hoaţă.

Ronnie nu făcu altceva decât să se holbeze la el, fără cuvinte, până când Marcus se întoarse. În timp ce plecau, o văzu pe Blaze aruncându-i mingea aprinsă, pe care el o prinse cu uşurinţă şi i-o aruncă din nou.

Aşezaţi pe duna de lângă casa ei, Will rămase tăcut cât Ronnie îi povesti tot ce se întâmplase de când ajunsese în oraş, inclusiv evenimentele de la magazinul de muzică. După ce termină, îşi frământă mâinile în poală.

— Şi asta e tot. Cât despre furturile din magazine pe care le-am făcut acasă, nici nu ştiu de ce am luat lucrurile alea. Nu e ca şi cum aveam nevoie de ele. Era doar ceva ce făceam pentru că şi prietenii mei o făceau. Când am ajuns la tribunal, am recunoscut totul pentru că ştiam că greşisem şi nu aveam de gând s-o mai fac. Şi n-am mai făcut-o – nici acolo, nici aici. Dar dacă acuzaţiile nu sunt retrase sau dacă Blaze nu recunoaşte ce-a făcut, o să am necazuri mari şi aici, şi acasă. Ştiu că sună aiurea şi sunt sigură că nu mă crezi, dar îţi jur că nu mint.

El îi acoperi mâinile încleştate cu ale lui.

— Te cred, spuse el. Şi nimic nu mă surprinde cu privire la Marcus. E nebun de când era mic. Sora mea a fost colegă cu el şi mi-a povestit că învăţătoarea a găsit odată un şobolan mort în sertar. Toată lumea ştia cine a făcut-o, chiar şi directorul, dar nu puteau să dovedească nimic, înţelegi? Şi încă mai face prostiile lui obişnuite, dar acum îi are pe Teddy şi pe Lance ca să le ducă la îndeplinire. Am auzit nişte chestii înspăimântătoare despre el. Dar Galadriel… era cea mai drăguţă fată. O cunosc de când eram mici şi nu ştiu ce se întâmplă cu ea în ultima vreme. Ştiu că părinţii ei au divorţat, şi am auzit că i-a picat destul de greu. Nu ştiu ce vede la Marcus totuşi, şi nici de ce vrea atât de mult să îşi

distrugă viața. Îmi părea rău pentru ea, dar ceea ce îți face ție acum e greşit.

Ronnie se simți brusc obosită.

— Trebuie să mă duc la tribunal săptămâna viitoare.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Nu vreau să mă vezi în fața judecătorului.

— Nu contează…

— Ba contează dacă află mama ta. Sunt destul de sigură că nu mă place.

— De ce spui asta?

„Pentru că am văzut felul în care mă privea mai devreme", ar fi putut spune.

— E doar o impresie.

— Toată lumea are impresia asta când o întâlnesc prima oară, o asigură el. Cum am mai spus, o să se dea pe brazdă.

Ronnie nu era atât de sigură. În spatele ei, soarele apunea, împrumutând cerului o nuanță aprinsă de portocaliu.

— Care-i treaba cu Scott şi Marcus? întrebă ea.

Will înțepeni.

— La ce te referi?

— Ții minte la festival? După ce şi-a făcut numărul, Marcus părea superîncântat de ceva, aşa că am încercat să stau departe de el. Parcă scana mulțimea şi când l-a remarcat pe Scott, avea… o privire ciudată pe față, de parcă găsise ceea ce căuta. Şi următorul lucru pe care l-am văzut a fost că şi-a mototolit cartonul de la cartofi prăjiți şi l-a aruncat înspre el.

— Eram şi eu acolo, ții minte?

— Dar îți aminteşti ce-a spus? A fost ciudat. L-a întrebat pe Scott dacă o să arunce o rachetă în el. Şi când ți-a spus şi ție aproape acelaşi lucru adineaori, ai înghețat.

Will întoarse capul.

— Nu e nimic, insistă el, strângându-i mâna. Şi nu aş permite să ți se întâmple nimic rău. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate. Pot să îți pun o întrebare? Despre cu totul altceva?

Ronnie ridică dintr-o sprânceană, nemulțumită de răspunsul lui, dar se hotărî s-o lase baltă.

— De ce există un pian în spatele unui perete de placaj la tine acasă? Când ea păru surprinsă, el ridică din umeri. Îl poți vedea prin fereastră şi peretele de placaj nu prea se potriveşte cu restul casei.

De data asta fu rândul lui Ronnie să îşi ferească privirea, îşi desprinse mâinile şi le îngropă în nisip.

— I-am spus tatălui meu că nu mai vreau să văd pianul, aşa că a ridicat peretele.

Will clipi.

— Urăşti pianul atât de mult?

— Da, răspunse ea.

— Pentru că tatăl tău a fost profesorul tău?

Ea ridică privirea surprinsă în timp ce Will continuă:

— Păi a predat la Juilliard, nu? E logic că el te-a învățat să cânți. Şi sunt gata să pariez că ai fost foarte bună la asta, pentru că trebuie să iubeşti ceva înainte să urăşti acel lucru.

Pentru o maimuță slinoasă / jucător de volei, era destul de intuitiv. Ronnie îşi îngropă degetele adânc în nisip, acolo unde straturile erau reci şi dense.

— M-a învățat să cânt la pian de când am început să merg. Am cântat ore întregi, şapte zile pe săptămână, ani de-a rândul. Asta împărtăşeam cu el, înțelegi? Era ceva doar pentru noi, şi când s-a mutat de acasă… Am simțit că n-a trădat doar familia. Am simțit că m-a trădat pe mine personal, şi am fost atât de furioasă pe el, încât am jurat că nu voi mai cânta la pian şi nici nu voi mai compune o piesă vreodată. Aşa că prima oară când am ajuns aici şi am văzut pianul şi l-am auzit cântând la el de fiecare dată când eram prin preajmă, nu m-am putut abține să nu simt că încerca să pretindă că tot ceea ce făcuse nu conta. De parcă avea impresia că putem s-o luăm de la capăt. Dar nu putem. Nu poți desface ce-ai făcut.

— Păreai prietenoasă cu el aseară, observă Will.

Ronnie îşi trase încet mâinile din nisip.

— Mda, ne înțelegem mai bine zilele astea. Dar asta nu înseamnă că vreau să cânt din nou la pian, spuse ea.

— Nu e treaba mea, dar dacă erai atât de bună, atunci îți faci doar rău. E un dar, nu? Şi cine ştie? Poate că ai putea

chiar să mergi la Juilliard.

— Ştiu că aş putea. Ei încă îmi mai scriu. Mi-au promis că îmi fac loc dacă mă răzgândesc.

Simți un val de iritare.

— Atunci de ce nu te duci?

— Contează atât de mult pentru tine? Ea se uită urât la el. Că nu sunt cine credeai tu că sunt? Că am un talent special? Asta mă face suficient de bună pentru tine?

— Nu e deloc aşa, răspunse el. Încă mai eşti persoana care credeam că eşti. Din prima clipă când ne-am cunoscut. Şi n-ai cum să fii vreodată mai bună pentru mine decât acum.

Imediat ce o spuse, Ronnie se simți ruşinată de izbucnirea ei. Auzi sinceritatea din tonul lui şi ştiu că vorbise serios.

Îşi reaminti că se cunoşteau doar de câteva zile, şi totuşi... era blând şi deştept, şi deja ştia că o iubeşte. Ca şi cum i-ar fi simțit gândurile, Will se ridică şi se apropie de ea. Aplecându-se, o sărută delicat pe buze, şi Ronnie deveni deodată sigură că nu voia nimic mai mult decât să petreacă ore întregi în brațele lui, exact ca în acel moment.

22

MARCUS

Marcus îi privi de la distanță. *Deci aşa stau lucrurile, da?*

La naiba. S-o ia naiba. Era timpul să se distreze.

Teddy şi Lance cumpăraseră băutura şi oamenii începeau deja să sosească. Mai devreme, văzuse o familie în vacanță împachetându-şi lucrurile în maşina lor de rahat cu câinele lor urât şi copiii lor şi mai urâți, dintr-una dintre casele aflate la trei sau patru case depărtare de casa de rahat a lui Ronnie. Era prin preajmă de suficient timp ca să ştie că următorii turişti vor veni abia a doua zi, după personalul de curățenie, ceea ce însemna că tot ce trebuia să facă era să intre şi locul era al lor pe durata nopții.

Lucru uşor de realizat, având în vedere că avea cheia şi codul de securitate. Turiştii nu încuiau niciodată uşa când se duceau la plajă. De ce ar fi făcut-o? Nu era ca şi cum aduceau la plajă şi altceva în afară de mâncare şi poate nişte jocuri video, mai ales că majoritatea stăteau doar o săptămână. Iar proprietarii din afara oraşului – probabil dintr-un loc precum Charlotte, plictisiți de apelurile telefonice ale companiilor de securitate când idioții care închiriau locul declanşau alarma în miezul nopții – fuseseră îndeajuns de drăguți să lase codul de securitate afişat deasupra panoului de control din bucătărie. Inteligent. Foarte inteligent. Cu suficientă răbdare, fusese întotdeauna capabil să găsească o casă sau două ca să dea o petrecere, dar secretul era să nu abuzezi de şansele astea. Teddy şi Lance voiau mereu să dea câte o petrecere într-unul dintre locurile astea, dar Marcus ştia că dacă o făcea prea des, companiile care le gestionau ar fi devenit suspicioase. Ar trimite administratorii să verifice lucrurile, ar ruga poliția să facă raiduri frecvente şi i-ar preveni pe turişti şi pe proprietari. Şi atunci, unde ar ajunge? Blocați la Bower's Point, ca de obicei.

O dată pe an. O dată pe vară. Asta era regula lui, şi era suficient, asta dacă nu dădea foc la casă după aceea. Zâmbi. Dacă făcea asta, problema era rezolvată. Nimeni n-ar fi bănuit că fusese vreo petrecere acolo. Nimic nu se compara cu un foc imens, pentru că focurile erau vii. Focurile, mai ales cele mari, se mişcau, dansau, distrugeau şi devorau. Îşi aminti cum dăduse foc la un hambar când avea doisprezece ani şi îl privise mistuindu-se în flăcări timp de ore întregi, gândindu-se că nu văzuse niciodată ceva mai incredibil de atât. Aşa că mai dăduse foc la ceva, de data asta unui depozit abandonat. Nimic nu era mai frumos de atât; nimic nu-l făcea mai fericit decât puterea pe care o simţea cu o brichetă în mână.

Dar nu va face asta. Nu în seara asta, pentru că nu dorea ca Teddy sau Lance să afle ceva despre trecutul său. Şi oricum, petrecerea urma să fie ceva grozav. Băutură, droguri şi muzică. Şi fete. Fete băute. O va avea pe Blaze mai întâi şi apoi încă vreo două, dacă o îmbăta pe Blaze atât de tare încât să leşine. Sau poate că se va cupla cu vreo pipiţă bună şi proastă, chiar dacă Blaze va fi suficient de trează încât să observe ce se întâmplă. Asta s-ar putea dovedi interesant. O, da, ştia că va face o scenă, dar o va ignora şi îi va pune pe Teddy şi pe Lance să o dea afară. Ştia că ea se va întoarce, întotdeauna o făcea, implorându-l şi plângând.

Era atât de predictibilă, fir-ar al naibii! Şi bocea tot timpul.

Nu ca Domnişoara înţepată de pe plajă.

Se străduise din răsputeri să nu se gândească la Ronnie. Aşadar, nu-l plăcea, aşadar, prefera să-şi petreacă timpul cu Richie Rich, prinţul atelierelor auto. Poate că nici nu era bună de nimic. Poate că îi plăcea doar să aţâţe, dar era frigidă. Chiar şi aşa, nu-şi dădea seama unde greşise cu ea sau cum de păruse că îl citeşte imediat.

Era mai bine fără ea oricum. Nu avea nevoie de ea. Nu avea nevoie de nimeni, ceea ce îl făcea să se întrebe de ce continua s-o privească sau de ce îi păsa câtuşi de puţin că se vedea cu Will.

Desigur, asta făcea lucrurile cu atât mai interesante, mai ales că ştia care era punctul slab al lui Will.

Putea să se distreze puțin cu asta. Aşa cum avea de gând să se distreze în seara aceea.

23

WILL

Pentru Will, vara trecea mult prea repede. Între lucrul la garaj şi Ronnie, cu care îşi petrecea mai tot timpul liber, zilele păreau să treacă în zbor. Pe măsură ce se apropia luna august, se trezi că devine din ce în ce mai neliniştit la gândul că în câteva săptămâni ea va pleca înapoi la New York, iar el la Vanderbilt.

Devenise parte din viaţa lui – în multe feluri, cea mai bună parte. Chiar dacă nu o înţelegea întotdeauna, micile diferende păreau să le facă relaţia şi mai puternică. Se certaseră cu privire la dorinţa lui de a o însoţi la tribunal – ceea ce ea refuzase cu fermitate –, dar îşi aminti uimirea ei când îl găsise aşteptând-o în faţa tribunalului cu un buchet de flori. Ştia că e supărată pentru că acuzaţiile nu fuseseră retrase – următoarea înfăţişare era programată pentru 28 august, la trei zile după plecarea lui la facultate –, dar ştiu că făcuse un lucru bun venind când ea acceptase buchetul cu un sărut timid.

Îl surprinsese când îşi luase o slujbă cu jumătate de normă la acvariu. Nu îi spusese dinainte despre planurile ei şi nici nu îl rugase să pună o vorbă bună pentru ea. Sincer, nici nu-şi dăduse seama că-şi dorea o slujbă. Când o întrebase despre asta după aceea, ea îi explicase:

— Tu lucrezi în timpul zilei, iar tata şi Jonah fac vitraliul. Aveam nevoie de ceva de făcut, şi oricum, vreau să plătesc eu avocatul. Nu e ca şi cum tata e plin de bani.

Când o luase de la muncă în prima ei zi, observase că pielea ei avea o nuanţă aproape verzuie.

— A trebuit să hrănesc vidrele, mărturisise ea. Ţi-ai băgat vreodată mâna într-o găleată cu peşti morţi şi alunecoşi? E dezgustător!

Vorbeau la nesfârşit. Parcă nu aveau destul timp pe lumea asta să-şi împărtăşească totul. Uneori vorbeau doar ca să

umple momentele de linişte – fie că dezbăteau filmele lor preferate, de exemplu, sau când îi spusese că, deşi e vegetariană, nu se hotărâse încă dacă ouăle şi laptele contau. Dar alteori conversaţia devenea serioasă. Ronnie îi povesti mai multe despre amintirile ei din perioada când cânta la pian şi despre relaţia cu tatăl ei; el admise că uneori ura faptul că simţea responsabilitatea de a fi genul de persoană care insista mama lui să fie. Vorbeau despre fratele ei, Jonah, şi despre sora lui, Megan, şi speculau şi visau cu privire la ce vor face cu viaţa lor. Pentru el, viitorul părea planificat cu grijă: patru ani la Vanderbilt, iar după absolvire va acumula ceva experienţă lucrând pentru altă firmă înainte să se întoarcă să conducă afacerea tatălui său. Şi chiar în timp ce îşi recita planul, auzea vocea mamei lui şoptindu-şi aprobarea, şi se trezi întrebându-se dacă într-adevăr îşi dorea asta. Cât despre Ronnie, ea recunoscu faptul că nu era sigură ce îi vor aduce următorii doi ani. Nesiguranţa nu părea s-o sperie totuşi, ceea ce îl făcu s-o admire şi mai tare. Mai târziu, când Will reflecta la planurile lor, realiză brusc că, din ei doi, ea îşi controla mult mai mult destinul decât el.

În ciuda cuştilor care fuseseră construite ca să păzească cuiburile de ţestoase de pe plajă, ratonii săpaseră pe sub plasa de sârmă şi distruseseră şase cuiburi. Imediat ce Ronnie află ce se întâmplase, insistă să facă de atunci încolo cu rândul ca să păzească cuibul din spatele casei. Nu aveau de ce să fie amândoi acolo toată noaptea, dar îşi petreceau majoritatea nopţilor ţinându-se în braţe, sărutându-se şi vorbind încet până mult după miezul nopţii.

Scott, desigur, nu-l înţelegea deloc. Will întârziase la antrenamente de mai multe ori, iar când ajungea, Scott se plimba încoace şi încolo agitat, întrebându-se ce-l apucase pe prietenul lui. La muncă, în rarele ocazii când Scott întreba cum merg lucrurile cu Ronnie, Will nu oferea prea multe informaţii – ştia că Scott nu întreabă pentru că e interesat cu adevărat. Scott făcea tot posibilul să menţină atenţia lui Will concentrată pe turneul de volei pe plajă care se apropia, de obicei prefăcându-se că Will îşi va veni în fire sau că Ronnie nu există.

Din păcate, Ronnie avusese dreptate cu privire la mama lui. Deşi nu-i spusese nimic lui personal cu privire la noua lui relație, îi citea dezaprobarea pe față în felul în care îşi forța un zâmbet când se menționa numele lui Ronnie şi comportamentul aproape formal pe care îl adoptase când o aducea pe Ronnie acasă. Niciodată nu întreba de Ronnie, iar când el spunea ceva despre ea – cât de mult se distraseră sau cât de deşteaptă era, sau cum ea îl înțelegea mai bine decât oricine –, mama lui spunea chestii de genul: „În curând te duci la Vanderbilt, şi relațiile la distanță sunt dificile" sau chiar se întreba cu voce tare dacă „nu petreceți prea mult timp împreună". Nu-i plăcea când ea spunea lucrurile acelea. Abia se abținea să nu se răstească la ea, căci ştia că e nedreaptă. Spre deosebire de aproape toată lumea pe care o cunoştea, Ronnie nu bea, nu înjura şi nu bârfea, şi nu merseseră mai departe de sărut, deşi ştia intuitiv că mamei lui nu i-ar păsa de lucrurile astea. Era încătuşată în prejudecățile ei, aşa că orice încercare de a-i schimba părerea cu privire la Ronnie ar fi fost inutilă. Frustrat, începu să inventeze scuze ca să stea departe de casă cât mai mult timp posibil. Nu numai din cauza a ceea ce simțea mama lui cu privire la Ronnie, ci şi a ceea ce începea să simtă el cu privire la mama lui.

Şi cu privire la sine însuşi, pentru că nu avea curajul să îi spună verde în față.

În afară de grijile lui Ronnie cu privire la viitoarea înfățişare la tribunal, singura pată pe vara lor, în mare idilică, era prezența continuă a lui Marcus. Deşi reuşiseră în mare parte a timpul să îl evite, uneori era imposibil. Când se întâlneau cu el din întâmplare, Marcus părea întotdeauna să găsească un mod de a-l provoca pe Will, de obicei cu referire la Scott. Will se simțea paralizat. Dacă reacționa exagerat, Marcus se putea duce la poliție; dacă nu făcea nimic, îi era ruşine. Mai ales că se întâlnea cu o fată care stătuse în fața instanței şi îşi recunoscuse vina, şi faptul că el nu putea să îşi adune curajul să facă la fel începu să îl chinuiască. Încercase să discute cu Scott şi să-l facă să meargă la poliție să recunoască, dar Scott respinsese ideea. Şi, indirect, nu-l

lăsa niciodată pe Will să uite ce făcuse pentru el şi pentru familia lui în ziua aceea oribilă în care murise Mikey. Will recunoştea că Scott fusese un erou, dar, pe măsură ce trecea vara, începu să se întrebe dacă o faptă bună anterioară însemna că o faptă rea ulterioară trebuie trecută complet cu vederea – şi, în momentele lui cele mai negre, îşi punea întrebarea dacă putea suporta adevăratul preț al prieteniei lui Scott.

Într-o noapte, la începutul lui august, Will căzu de acord s-o ducă pe Ronnie la plajă să vâneze crabi-păianjen.

— Ți-am spus că nu-mi plac crabii! chițăi Ronnie, apucându-l pe Will de braț.

El râse.

— Sunt doar crabi-păianjen. N-o să-ți facă rău.

Ea strâmbă din nas.

— Sunt ca nişte gândaci târâtori extratereştri.

— Uiți că asta a fost ideea ta.

— Nu, a fost ideea lui Jonah. Mi-a spus că a fost amuzant. Să mă învăț minte să mai ascult pe cineva care află lucruri despre viață privind la desene animate.

— Aş crede că o persoană care dă de mâncare la vidre peşte grețos n-ar fi deranjată de câțiva crabi inofensivi de pe plajă.

Will mătură solul cu lumina lanternei, iluminând creaturile care se mişcau cu rapiditate.

Ronnie cercetă frenetică din priviri nisipul, ca nu cumva vreun alt crab să se apropie de picioarele ei.

— Mai întâi de toate, nu sunt doar nişte crabi inofensivi. Sunt sute de crabi. În al doilea rând, dacă ştiam că asta se întâmplă noaptea pe plajă, te-aş fi făcut să dormi lângă cuibul de țestoase în fiecare noapte. Aşa că sunt un pic furioasă pe tine că mi-ai ascuns asta. Şi în al treilea rând, chiar dacă lucrez la acvariu nu înseamnă că îmi place să mă gâdile crabii la tălpi.

Will făcu tot posibilul să nu râdă, dar era prea greu. Când ea îşi ridică privirea, îi observă expresia de pe față.

— Nu te mai hlizi. Nu e amuzant.

— Ba da, e... Adică, sunt vreo douăzeci de copii mici cu părinții lor aici, făcând acelaşi lucru ca şi noi.

— Nu e vina mea că părinții lor nu au minte.

— Vrei să ne întoarcem?

— Nu, e în regulă, spuse ea. M-ai ademenit deja aici, în mijlocul crabilor. O să suport de-acum.

— Ştii că ne-am plimbat o grămadă pe plajă în ultima vreme.

— Ştiu. Aşa că, din nou, mulțumesc că ai adus lanterna şi ai stricat amintirile.

— Bine, replică el, stingând-o.

Ea îşi înfipse unghiile în brațul lui.

— Ce faci? Aprinde-o la loc!

— Ai spus clar şi concis că nu-ți place lanterna.

— Dar dacă o stingi, atunci nu îi mai văd!

— Corect.

— Ceea ce înseamnă că mă înconjoară chiar acum. Aprinde-o la loc, îl rugă ea.

Will o aprinse la loc şi, când porniră din nou să se plimbe pe plajă, el râse.

— Într-o bună zi o să te descifrez.

— Nu cred. Dacă nu ai făcut-o până acum, s-ar putea să nu fii în stare s-o faci.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu el. O cuprinse cu brațul. Încă nu mi-ai spus dacă vii la nunta surorii mele.

— Asta deoarece nu m-am hotărât încă.

— Vreau s-o cunoşti pe Megan. E grozavă!

— Nu sora ta mă îngrijorează. Pur şi simplu, nu cred că mama ta vrea să vin.

— Aşa, şi? Nu e nunta ei. Sora mea vrea să fii acolo.

— Ai discutat cu ea despre mine?

— Desigur.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul.

— Că tu crezi că sunt făinoasă?

El îşi îngustă ochii la ea.

— Încă te mai gândeşti la asta?

— Nu. Am uitat complet de asta.

El pufni.

— Bine, ca să îți răspund la întrebare. Nu, n-am spus că eşti făinoasă. Am spus că *erai* făinoasă.

Ea îl înghionti cu cotul în coaste, iar el se prefăcu a cere îndurare.

— Glumesc, glumesc… n-aş spune niciodată asta.

— Şi atunci ce i-ai spus?

El se opri, întorcând-o cu fața spre el.

— După cum am spus, i-am zis adevărul. Că eşti isteață, amuzantă şi frumoasă, şi e uşor să fiu cu tine.

— Ei bine, atunci e OK, cred.

— Nu o să spui şi tu că mă iubeşti?

— Nu sunt sigură că pot iubi un tip atât de dependent, îl tachină ea. Ronnie îşi strecură brațele în jurul lui. Sau poți lua comentariul ca pe o răzbunare că ai lăsat crabii să mă calce pe degete. Sigur că te iubesc.

Se sărutară înainte să înceapă din nou să se plimbe. Aproape ajunseseră la dig şi erau pe punctul de a se întoarce când îi văzură pe Scott, pe Ashley şi pe Cassie apropiindu-se din direcția opusă. Ronnie se încordă sub brațul lui Will când Scott se abătu din drum ca să le taie calea.

— Aici erai, frate, strigă Scott când se apropie. Se opri în fața lor. Ți-am dat mesaje toată seara.

Will îşi strânse şi mai tare brațul în jurul lui Ronnie.

— Scuze. Mi-am lăsat telefonul la Ronnie acasă. Ce se întâmplă?

În timp ce răspundea, o simți pe Ashley fixând-o pe Ronnie cu privirea de la distanță.

— Am primit telefoane de la cinci dintre echipele care vor participa la turneu, şi vor să facă un fel de meci de pregătire înaintea turneului. Sunt toți destul de buni şi vor să facă o mică tabără de antrenament pentru ca toată lumea să se pregătească să le facă față lui Landry şi lui Tyson. O grămadă de antrenamente, exerciții şi meciuri. Ne gândim chiar să combinăm echipele din când în când ca să ne îmbunătățim timpii de reacție, având în vedere că toți avem stiluri diferite.

— Când vin?

— Oricând suntem noi gata, dar ne gândim că săptămâna

viitoare ar fi bine.

— Şi cât timp o să fie aici?

— Nu ştiu. Trei sau patru zile? Cam până la turneu. Ştiu că ai nunta şi repetițiile, dar putem găsi o soluție.

Se gândi din nou la faptul că timpul petrecut cu Ronnie se va sfârşi în curând.

— Trei sau patru zile?

Scott se încruntă.

— Hai, frate. Exact de asta avem nevoie ca să ne pregătim.

— Nu crezi că suntem pregătiți acum?

— Ce te-a apucat? Ştii câți antrenori de pe Coasta de Vest vin să vadă turneul? Îndreptă un deget spre Will. Poate că tu nu ai nevoie de o bursă de volei ca să intri la colegiu, dar eu, da. Şi asta e singura lor şansă să mă vadă jucând.

Will ezită.

— Lasă-mă să mă gândesc, bine?

— Trebuie să te *gândeşti* la asta?

— Trebuie să vorbesc cu tata mai întâi. Nu pot să-mi iau liber de la muncă vreme de patru zile într-un timp aşa de scurt fără să-l întreb. Şi nici tu nu cred că poți.

Scott se uită la Ronnie.

— Eşti sigur că nu e vorba decât de muncă?

Will recunoscu provocarea, dar nu îi dădu lui Scott satisfacție chiar atunci. Şi Scott păru să se răzgândească şi făcu un pas în spate.

— Bine, în regulă. Vorbeşte cu tatăl tău. Mă rog, spuse el. Poate că o să găseşti o cale să ne înghesui în programul tău.

După ce spuse asta, se întoarse şi plecă fără să se mai uite înapoi. Will, nesigur ce să facă, începu s-o conducă pe Ronnie înapoi spre casă. Ieşiseră din raza auditivă a lui Scott când Ronnie îi cuprinse talia cu brațele şi îl întrebă:

— Vorbea despre turneul de care mi-ai povestit?

Will încuviință.

— Weekendul viitor. A doua zi după nunta surorii mele.

— Duminică?

El dădu din cap.

— E un turneu de două zile, dar joacă fetele sâmbătă.

Ronnie se gândi la asta.

— Şi are nevoie de o bursă sportivă ca să intre la facultate?

— Cu siguranță l-ar ajuta.

Ea îl opri.

— Atunci fă-ți timp pentru chestia asta cu tabăra de antrenament. Exerciții şi meciuri. Fă orice trebuie să faci ca să te pregăteşti. E prietenul tău, nu? Noi vom mai găsi timp să fim împreună. Chiar dacă trebuie să stăm amândoi lângă cuibul de țestoase. Eu pot să mă duc la muncă obosită.

În timp ce vorbea, Will nu se putea gândi decât la cât de frumoasă era şi cât de dor urma să-i fie de ea.

— Ce-o să se întâmple cu noi, Ronnie? La sfârşitul verii?

Îi căută privirea.

— Tu o să te duci la facultate, răspunse Ronnie, privind în altă parte. Iar eu o să mă întorc la New York.

El îi ridică fața spre el.

— Ştii la ce mă refer.

— Da, răspunse ea, ştiu perfect la ce te referi. Dar nu ştiu ce vrei să îți spun eu. Nu ştiu ce aş putea spune eu sau ce ai putea spune tu.

— Ce zici de: nu vreau să se termine?

Ochii ei erau verzi ca marea, blânzi, cu o urmă de scuză în ei.

— Nu vreau să se termine, repetă ea încet.

Deşi era ceea ce dorise el să audă şi era clar că ea vorbise serios, el îşi dădu seama de ceea ce ştia deja: rostirea cuvintelor, chiar dacă erau sincere, nu avea putere să schimbe inevitabilul sau să îl facă să se simtă mai bine.

— O să vin la New York să te văd, promise el.

— Sper că o să vii.

— Şi vreau să vii şi tu în Tennessee.

— Bănuiesc că mai pot suporta încă o călătorie în sud dacă am un motiv serios.

El zâmbi şi porniră să se plimbe din nou pe plajă.

— Îți spun cum facem. O să fac tot ce vrea Scott ca să ne pregătim pentru turneu dacă accepți să vii cu mine la nunta surorii mele.

— Cu alte cuvinte, o să faci ceea ce ar trebui oricum să faci, şi în schimb primeşti ce îți doreşti.

El nu ar fi formulat-o chiar aşa, dar avea dreptate.

— Mda, recunoscu el, cam aşa e.

— Mai ai şi altceva? Dacă tot negociezi aşa de dur?

— Acum că ai menționat, da, mai e ceva. Vreau să încerci să îi bagi mințile în cap lui Blaze.

— Am încercat deja să vorbesc cu ea.

— Ştiu, dar asta s-a întâmplat când? Acum şase săptămâni? Ne-a văzut împreună, aşa că ştie că nu eşti interesată de Marcus. Şi a avut timp să îi treacă supărarea.

— Nu va spune adevărul, îl contrazise Ronnie. Asta ar însemna să aibă ea probleme.

— Cum? De ce va fi acuzată? Ideea e că nu vreau să ai probleme pentru ceva ce n-ai făcut. Proprietarul nu vrea să asculte, procurorul nu vrea să asculte, şi nu zic nici că Blaze va asculta, dar nu văd ce altă soluție ai dacă vrei să scapi basma curată.

— Nu va funcționa, insistă Ronnie.

— Poate că nu. Dar cred că merită să încerci. O cunosc de multă vreme şi n-a fost mereu aşa. Poate că mai există ceva înăuntrul ei care ştie că greşeşte şi nu are nevoie decât de un motiv bun ca să încerce să îndrepte lucrurile.

Deşi nu era de acord cu el, nici nu era împotrivă, şi continuară să meargă spre casă în tăcere. Când ajunseră aproape, Will văzu lumina care ieşea pe uşa deschisă a atelierului.

— Tatăl tău încă mai lucrează la fereastră?

— Aşa se pare, spuse ea.

— Pot s-o văd?

— De ce nu?

Se îndreptară împreună spre clădirea dărăpănată. Înăuntru, Will văzu un bec atârnat de un prelungitor, deasupra unui banc de lucru din mijlocul încăperii.

— Bănuiesc că nu e aici, spuse Ronnie uitându-se împrejur.

— Asta e fereastra? întrebă Will, apropiindu-se de masă. E uriaşă.

Ronnie se apropie de el.

— E uimitoare, nu? E pentru biserica pe care o

reconstruiesc la capătul străzii.

— Nu ai pomenit de asta.

Vocea lui suna forțat, chiar şi în propriile urechi.

— N-am crezut că e important, zise ea automat. De ce? E important?

Will se strădui să alunge imaginile cu Scott şi incendiul.

— Nu chiar, spuse el repede, prefăcându-se că inspectează sticla. Doar că n-am crezut că tatăl tău este în stare să facă ceva atât de complicat.

— Nici eu n-am crezut. Nici el, de fapt, până nu s-a apucat. Dar mi-a spus că e important pentru el, aşa că poate are legătură cu asta.

— De ce e atât de important pentru el?

În timp ce Ronnie îi relata ceea ce îi povestise tatăl ei, Will se uita la vitraliu, amintindu-şi ce făcuse Scott. Şi, desigur, ceea ce nu făcuse el. Probabil că Ronnie observă ceva pe fața lui pentru că, după ce termină de vorbit, păru că-l studiază.

— La ce te gândeşti?

El îşi trecu mâna peste sticlă înainte să răspundă.

— Te întrebi vreodată ce înseamnă să fii prietenul cuiva?

— Nu cred că înțeleg la ce te referi.

El o privi.

— Cât de departe ai merge ca să protejezi un prieten?

Ea ezită.

— Bănuiesc că asta depinde de ce a făcut prietenul. Şi de cât de grav a fost. Ea îi puse o mână pe spate. Ce nu-mi spui?

Când el nu răspunse, ea se apropie şi mai mult de el.

— În cele din urmă trebuie să faci mereu ceea ce e corect, chiar dacă e greu. Ştiu că asta poate nu te ajută şi că nu e întotdeauna uşor să îți dai seama care e lucrul corect. Cel puțin, la suprafață. Dar chiar şi atunci când mă justificam că furtul nu e mare lucru, ştiam că greşesc. Mă făcea să mă simt… rea pe dinăuntru. Îşi apropie fața de a lui, iar el sesiză mirosul de nisip şi de mare de pe pielea ei. Nu am contestat acuzațiile pentru că ceva dinlăuntrul meu ştia că era greşit ceea ce făcusem. Unii oameni pot trăi cu asta, atât timp cât scapă cu fața curată. Ei văd nuanțe de gri acolo unde eu văd

alb şi negru. Dar eu nu sunt genul acela de persoană... şi cred că şi tu eşti la fel.

Privirea lui Will se smulse dintr-a ei. Voia să îi spună, tânjea să îi mărturisească totul, căci ştia că are dreptate, dar nu părea să-şi găsească cuvintele. Ea îl înțelegea în moduri în care nimeni n-o mai făcuse vreodată. Putea învăța de la ea, se gândi el. Ar fi o persoană mai bună cu ea lângă el. Avea nevoie de ea în multe feluri. Când se forță să dea din cap că da, ea îşi odihni capul pe umărul lui.

Când părăsiră în sfârşit atelierul, el se întinse ca s-o oprească înainte să se îndrepte spre casă. O trase aproape şi începu s-o sărute. Mai întâi buzele, apoi obrazul, apoi gâtul. Pielea ei era încinsă de parcă stătuse ore întregi la soare, şi când o sărută din nou pe buze, simți cum ea îşi lipeşte trupul de al lui. El îşi îngropă mâinile în părul ei, continuând s-o sărute în timp ce o împingea uşor cu spatele spre peretele atelierului. O iubea, o dorea şi în timp ce continuau să se sărute, îi simțea brațele mişcându-i-se peste spatele şi umerii lui. Atingerea ei era electrică pe pielea lui, respirația ei fierbinte peste a lui şi simți cum alunecă într-un loc stăpânit doar de simțuri.

Mâinile lui îi alunecau pe spatele şi pe stomacul ei când o simți pe Ronnie punându-şi mâinile pe pieptul ei şi împingându-l.

— Te rog, şopti ea, trebuie să ne oprim.

— De ce?

— Pentru că nu vreau ca tatăl meu să ne prindă. Poate se uită pe fereastră chiar acum.

— Doar ne sărutăm.

— Mda. Şi ne şi plăcem unul pe altul mult. Ea râse.

Un zâmbet vag se întinse pe fața lui.

— Ce? Nu doar ne sărutam?

— Spun doar că mi s-a părut că… ceea ce făceam ducea la ceva mai mult, spuse ea, îndreptându-şi cămaşa.

— Şi problema e că?

Expresia ei îi spuse să înceteze cu glumele, şi el ştia că are dreptate, chiar dacă nu asta îşi dorea.

— Ai dreptate. Oftă, lăsându-şi mâinile într-o strânsoare

lejeră în jurul taliei ei. O să încerc să mă controlez.

Ea îl sărută pe obraz.

— Am completă încredere în tine.

— Ooo, mersi, gemu el.

Ea îi făcu din ochi.

— Mă duc să văd ce face tata, bine?

— Bine. Oricum trebuie să fiu mâine-dimineață la muncă la prima oră.

Ea zâmbi.

— Păcat. Eu încep abia la zece.

— Încă te mai pun să hrăneşti vidrele?

— Ar muri de foame fără mine. Deja am devenit indispensabilă.

El râse.

— Ți-am spus că eşti bună de păstrat?

— Nu cred că mi-a mai spus vreodată cineva asta. Dar ca să ştii, nici tu nu eşti de lepădat.

24

RONNIE

Ronnie îl privi pe Will plecând înainte să se îndrepte spre casă, gândindu-se la lucrurile pe care le spusese şi întrebându-se dacă avea dreptate cu privire la Blaze. Data înfăţişării atârnase asupra ei toată vara. Uneori se întreba dacă anticiparea posibilei pedepse era mai rea decât pedeapsa în sine. Pe măsură ce treceau săptămânile, se trezea în miez de noapte şi îi era imposibil să mai adoarmă. Nu era neapărat îngrozită că va merge la închisoare – se îndoia că va fi arestată –, dar se îngrijora că aceste infracţiuni o vor urmări toată viaţa. Va trebui să îşi dezvăluie antecedentele la universitatea la care va merge? Va trebui să le spună viitorilor angajatori? Va putea să obţină o slujbă de profesor? Nici măcar nu ştia dacă va merge la facultate sau dacă voia să devină profesor, dar teama rămânea. Oare asta o va urmări toată viaţa?

Avocata ei credea că nu, dar nu promitea nimic.

Şi nunta. Era uşor pentru Will să îi ceară să vină, să presupună că nu era mare scofală. Dar ştia că Susan nu o vrea acolo, şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie o grijă pentru cineva. Asta era ziua lui Megan, la urma urmei.

Când ajunse la veranda din spate, era pe punctul de a păşi înăuntru, când auzi leagănul scârţâind. Sări înapoi îngrozită, dar era doar Jonah care o privea.

— Asta. A fost. Atât de. Scârbos.

— Ce faci aici? îl chestionă ea, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

— Te priveam pe tine şi pe Will. După cum am spus, a fost foarte scârbos.

Se cutremură intenţionat.

— Ne spionai.

— Era cam greu să n-o fac. Erai chiar lângă atelier cu Will. Parcă te storcea de moarte.

— Nu o făcea, îl asigură Ronnie.

— Eu spun doar cum părea.

Ea zâmbi.

— O să înțelegi când o să fii mai mare.

Jonah scutură din cap.

— Înțeleg exact ceea ce făceați. Am văzut în filme. Doar cred că e scârbos.

— Ai spus asta deja, îi sublinie ea.

Asta păru să îl oprească o secundă.

— Unde se duce?

— Acasă. Mâine se duce la serviciu.

— O să păzeşti cuibul de țestoase în seara asta? Pentru că nu trebuie. Tata a spus că îl putem păzi noi în noaptea asta.

— L-ai convins pe tata să doarmă afară?

— Da, vrea. Zice că va fi distractiv.

„Mă îndoiesc", se gândi ea.

— Atunci sunt de acord.

— Mi-am pregătit deja lucrurile. Sacul de dormit, lanternă, sucuri, sandviciuri, o cutie de biscuiți sărați, bezele, chipsuri, fursecuri şi o rachetă de tenis.

— O să jucați tenis?

— În caz că vine ratonul. Ştii tu. Dacă încearcă să ne atace.

— N-o să vă atace.

— Serios?

Părea aproape dezamăgit.

— Ei bine, poate e o idee bună, fu Ronnie de acord. Doar aşa. Nu se ştie niciodată.

El se scărpină în cap.

— Asta credeam şi eu.

Ronnie arătă înspre atelier.

— Fereastra arată superb, apropo.

— Mersi, spuse Jonah. Tata vrea să se asigure că fiecare piesă în parte e perfectă. Mă pune să fac unele bucăți de două sau de trei ori. Dar sunt din ce în ce mai bun.

— Aşa se pare.

— Dar e cald. Mai ales când dă drumul la cuptorul pentru ardere. E ca o sobă.

„Chiar e o sobă”, se gândi ea. Dar nu-l corectă.

— Păcat. Cum merge războiul fursecurilor?

— E în regulă. Doar că trebuie să le mănânc când doarme tata la prânz.

— Tata nu doarme la prânz.

— Ba da, acum da. În fiecare după-amiază, timp de vreo două ore. Uneori trebuie să îl scutur foarte tare ca să se trezească.

Ea se uită la fratele ei înainte să privească prin fereastră în casă.

— Dar unde e tata, apropo?

— E la biserică. Pastorul Harris a venit pe aici mai devreme. Vine des în ultima vreme. El şi tata stau mult de vorbă.

— Sunt prieteni.

— Ştiu. Dar cred că a folosit asta ca o scuză. Cred că tata s-a dus să cânte la pian.

— Care pian? întrebă Ronnie, nedumerită.

— A fost adus la biserică săptămâna trecută. Tata s-a tot dus acolo să cânte la el.

— Aşa a făcut, zici?

— Stai aşa, spuse el. Nu sunt sigur că trebuia să îți spun. Poate ar trebui să uiți ce am spus.

— De ce n-ar trebui să îmi spui?

— Pentru că o să țipi la el din nou.

— Nu o să țip la el, protestă Ronnie. Când am țipat eu la el ultima oară?

— Când cânta la pian. Ții minte?

„A, da”, se gândi ea. Puştiul avea o memorie uimitoare.

— Ei bine, n-o să țip la el.

— Bine. Pentru că eu nu vreau să țipi la el. O să mergem la Fort Fisher mâine şi vreau să fie în dispoziție bună.

— De cât timp e la biserică?

— Nu ştiu. Parcă de ore întregi. De aia stăteam aici. Îl aşteptam. Şi apoi ai apărut tu cu Will şi ați început să vă faceți de cap.

— Doar ne sărutam!

— Nu, nu prea cred. Cu siguranță vă făceați de cap, rosti

Jonah cu convingere.

— Ai luat cina? îl întrebă ea, dornică să schimbe subiectul.

— Îl aşteptam pe tata.

— Vrei să îți fac nişte crenvurşti?

— Numai cu ketchup? insistă el.

Ea oftă.

— Sigur.

— Credeam că nici nu-ți place să îi atingi.

— Ştii, e amuzant, dar am umblat o grămadă cu peşti morți în ultima vreme, aşa că un crenvurşti nu mi se mai pare aşa de dezgustător.

El zâmbi.

— O să mă iei şi pe mine la acvariu o dată ca să văd cum hrăneşti vidrele?

— Dacă vrei, poate te las să le hrăneşti şi tu.

— Serios?

Vocea lui Jonah răsună de încântare.

— Aşa cred. Va trebui să cer permisiunea, desigur, dar pe unele grupuri de elevi îi lasă, aşa că nu cred că va fi o problemă.

Fața i se lumină.

— Uau. Mersi. Apoi, ridicându-se din leagăn, adăugă: A, apropo, îmi datorezi zece dolari.

— Pentru ce?

— Alo? Pentru că n-o să-i spun lui tati despre ce făceați tu şi Will.

— Tu vorbeşti serios? Chiar dacă o să-ți pregătesc cina?

— Haide. Tu lucrezi, iar eu sunt sărac.

— În mod clar crezi că eu câştig mai mult decât câştig. Nu am zece dolari. Tot ce am câştigat s-a dus pe plata avocatului.

El se gândi la asta.

— Atunci cinci?

— Ai lua cinci dolari de la mine, deşi tocmai ți-am spus că n-am nici măcar zece dolari? se prefăcu Ronnie scandalizată.

El se gândi la asta.

— Atunci doi?

— Ce zici de unul?

El zâmbi.

— S-a făcut.

După ce îi pregăti lui Jonah cina – preferase crenvurştii fierți, nu gătiți la microunde –, Ronnie se îndreptă spre plajă, către biserică. Nu era departe, dar se afla în direcția opusă rutei pe care mergea ea de obicei, şi abia o observase în puținele dăți când trecuse de ea.

Pe măsură ce se apropia, văzu silueta turlei profilându-se pe cerul vesperal. În afară de asta, biserica se contopea în peisaj, mai ales pentru că era mult mai mică decât casele care o împrejmuiau şi nu avea ornamente costisitoare. Pereții erau făcuți din scânduri, astfel că, deşi era o construcție nouă, arăta deja de parcă trecuseră anii peste ea.

Trebui să se cațăre peste o dună ca să ajungă la parcarea de lângă stradă, iar aici se zăreau mai multe dovezi de activitate recentă: o pubelă de gunoi care dădea pe-afară, o stivă de placaj nou lângă uşă şi o camionetă mare parcată lângă intrare. Uşa de la intrare era blocată să stea deschisă, iluminată doar de un con vag de lumină, deşi restul clădirii părea cufundat în întuneric.

Păşi către intrare şi pătrunse înăuntru. Privind în jur, îşi dădu seama că mai era mult de lucru. Podeaua era betonată, tencuiala părea numai pe jumătate terminată şi nu erau scaune sau strane. Praful acoperea fiecare milimetru de spațiu descoperit, şi totuşi, drept în fața ei, acolo unde Ronnie şi-l putea imagina pe pastorul Harris predicând duminicile, tatăl ei stătea la un pian nou care părea complet nelalocul lui. O lampă veche de aluminiu ataşată de un prelungitor era singura sursă de lumină.

Nu o auzise intrând şi continua să cânte, deşi ea nu recunoştea cântecul. Părea aproape contemporan, diferit de muzica pe care o cânta de obicei, dar chiar şi în urechile ei suna… oarecum neterminat. Tatăl ei păru să realizeze acelaşi lucru pentru că se opri un moment, aparent gândindu-se la ceva nou, şi o luă de la capăt.

De data asta, ea auzi variațiile subtile pe care le făcu. Era o îmbunătățire, dar melodia tot nu suna bine. Ronnie simți

un val de mândrie că încă mai avea capacitatea nu numai de a interpreta muzica, ci şi de a-şi imagina variații posibile. Când era mai mică, talentul ei îl impresionase cel mai mult pe tatăl ei.

El începu din nou, făcând şi alte schimbări, şi, în timp ce îl privea, Ronnie ştia că e fericit. Deşi muzica nu mai făcea parte din viața ei, fusese întotdeauna parte dintr-a lui, şi brusc se simți vinovată că îi furase asta. Privind în urmă, îşi aminti că era furioasă la gândul că el încerca s-o facă să cânte, dar oare chiar încercase să facă asta? Se învârtise într-adevăr totul în jurul ei? Sau el cânta pentru că asta era un aspect esențial din cine era el?

Nu era sigură, dar privindu-l, se simți mişcată de ceea ce făcuse el. Seriozitatea cu care se gândea la fiecare notă şi uşurința cu care aducea modificări o făcură să realizeze la cât de multe renunțase el ca urmare a cererii ei copilăreşti.

În timp ce cânta, tuşi o dată, apoi din nou, înainte să înceteze cântecul. Tuşi mai mult, cu un sunet dens şi răguşit, şi când continuă fără să se oprească, ea o luă la goană spre el.

— Tată? strigă ea. Eşti bine?

El ridică privirea şi, din cine ştie ce motiv, tuşea începu să cedeze. Până când Ronnie ajunse la el şi se aplecă lângă el, doar mai şuiera puțin.

— Sunt bine, rosti el, cu vocea slăbită. E atât de mult praf aici mă doboară la un moment dat. Se întâmplă de fiecare dată.

Ea se uită la el gândindu-se că arată un pic palid.

— Eşti sigur că asta e?

— Da, sunt sigur. El o mângâie pe mână. Ce faci aici?

— Jonah mi-a spus că eşti aici.

— Bănuiesc că m-ai prins, nu?

Ea flutură din mână.

— E în regulă, tată. E un dar, nu?

Când el nu răspunse, ea făcu semn înspre claviatură, amintindu-şi toate cântecele pe care le scriseseră împreună.

— Ce cântai acum? Scrii un cântec nou?

— A, asta, spuse el. Încerc mai degrabă. E doar ceva la

care lucrez. Nu e mare lucru.

— Era bun…

— Nu, nu era. Nu ştiu ce nu-mi iese la el. Poate tu ți-ai da seama – tu ai fost întotdeauna mai bună la compoziție decât mine –, dar eu nu pot să-l fac să iasă bine. E ca şi cum fac totul pe dos.

— Era bun, insistă ea. Şi era… mai modern decât ce cânți tu de obicei.

El zâmbi.

— Ai observat asta, nu? N-a început aşa. Sincer să fiu, nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

Poate ai ascultat melodiile din iPodul meu.

El zâmbi.

— Nu, te asigur că n-am făcut-o.

Ea privi în jur.

— Deci când va fi gata biserica?

— Nu ştiu. Ți-am spus că asigurările nu acoperă tot prejudiciul lucrările sunt amânate deocamdată.

— Şi vitraliul?

— O să-l termin chiar dacă trebuie să-l instalez eu însumi.

— Ştii cum să faci asta? întrebă Ronnie neîncrezătoare.

— Încă nu.

Ea zâmbi.

— De ce e pianul aici? Dacă biserica nu e terminată? Nu vă e teamă că ar putea fi furat?

— Nu trebuia să fie livrat înainte de terminarea lucrărilor şi practic n-ar trebui să fie aici. Pastorul Harris speră să găsească pe cineva care să fie dispus să-l găzduiască, dar cum nu se ştie până când, e destul de dificil. Se întoarse să se uite spre uşă şi păru surprins că se lăsase întunericul. Cât e ceasul?

— Puțin după nouă.

— O, Doamne, spuse el, începând să se ridice. Nu mi-am dat seama ce oră e. Se presupune că o să dorm afară cu Jonah în seara asta. Şi probabil ar trebui să-i dau şi ceva de mâncare.

— M-am ocupat eu deja.

El zâmbi, dar în timp ce îşi aduna partiturile şi stingea

lumina din biserică, Ronnie rămase uimită de cât de obosit şi de fragil arăta.

25

STEVE

Ronnie avea dreptate, se gândi el. Cântecul era cu siguranță modern.

Nu minţise când îi spusese că nu începuse aşa. În prima săptămână, încercase să compună ceva care să semene cu Schumann; la câteva zile după aceea, fusese inspirat mai mult de Grieg. După aceea, auzea Saint-Saens în cap. Dar până la urmă nimic nu suna bine; nimic din ce făcea nu captura acelaşi sentiment pe care îl avusese când notase acele prime note simple pe o bucată de hârtie.

În trecut, compusese muzică despre care visa că va supraviețui generații întregi. De data asta, nu mai făcea aşa. În schimb, experimenta. Încercase să lase muzica să se prezinte singură şi, încetul cu încetul, îşi dăduse seama că încetase să încerce să-i mai copieze pe marii compozitori şi era mulțumit să aibă pur şi simplu încredere în sine însuşi. Nu că şi reuşise asta, pentru că nu era aşa. Melodia nu-i ieşea şi exista posibilitatea să nu-i iasă niciodată, dar cumva i se părea că sună bine.

Se întrebă dacă asta fusese mereu problema lui – că îşi petrecuse viața încercând ceea ce funcționase la alții. Cânta muzică scrisă de alții cu sute de ani în urmă; îl căuta pe Dumnezeu în timpul plimbărilor lui pe plajă pentru că asta funcționase pentru pastorul Harris. Aici şi acum, cu fiul lui lângă el pe o dună de lângă casa lui şi uitându-se printr-un binoclu în ciuda faptului că nu avea şanse să vadă ceva, se întreba dacă făcuse acele alegeri pentru că îşi închipuise că alții aveau răspunsurile corecte şi fiindcă îi fusese teamă să aibă încredere în propriile instincte. Poate că profesorii lui îi serviseră pe post de cârjă emoțională şi, până la urmă, îi fusese teamă să fie el însuşi.

— Hei, tată?

— Da, Jonah.

— O să vii să ne vizitezi la New York?

— Nimic nu m-ar face mai fericit.

— Pentru că eu cred că Ronnie o să vorbească cu tine acum.

— Sper să fie aşa.

— S-a schimbat mult, nu crezi?

Steve puse binoclul jos.

— Cred că toți ne-am schimbat mult în vara asta.

— Mda, spuse Jonah. Eu, unul, am mai crescut.

— Da, cu siguranță eşti mai înalt acum. Şi ai învățat şi cum să faci un vitraliu.

El păru să se gândească la asta.

— Hei, tată?

— Da?

— Cred că vreau să învăț să stau în cap.

Steve ezită, întrebându-se de unde Dumnezeu o mai scosese şi pe asta.

— Pot să întreb de ce?

— Îmi place să fiu cu susul în jos. Nu ştiu de ce. Dar cred că o să am nevoie să mă ții de picioare. Cel puțin la început.

— Mi-ar face plăcere.

Rămaseră tăcuți o bună bucată de vreme. Era o seară calmă, cu cerul plin de stele, şi, în timp ce reflecta la frumusețea peisajului, Steve simți un val brusc de mulțumire. Că îşi petrecea vara cu copiii lui, că stătea pe o dună de nisip cu fiul lui şi vorbeau despre chestii neimportante. Se obişnuise cu zile ca aceea şi ura faptul că în curând aveau să se termine.

— Hei, tată?

— Da, Jonah?

— E cam plictisitor aici.

— Eu cred că e liniştitor, răspunse Steve.

— Dar nu văd aproape nimic.

— Poți vedea stele. Şi auzi valurile.

— Le aud tot timpul. Sună la fel în fiecare zi.

— Când vrei să începi exercițiile de stat în cap?

— Poate mâine.

Steve îşi puse brațul în jurul fiului său.

— Ce-ai pățit? Pari un pic trist.

— Nu-i nimic.

Vocea lui Jonah abia se auzea.

— Eşti sigur?

— Pot să merg la şcoală aici? întrebă el. Şi să locuiesc cu tine?

Steve ştia că trebuie să aibă mare grijă cu răspunsul.

— Şi pe mama cui o laşi?

— O iubesc pe mama. Şi mi-e dor de ea. Dar îmi place aici. Îmi place să petrec timp cu tine. Ştii, să lucrăm la fereastră, să înălțăm zmeie. Să pierdem vremea. M-am distrat atât de bine. Nu vreau să se termine.

Steve îl trase mai aproape.

— Şi eu ador să fiu cu tine. E cea mai frumoasă vară din viața mea. Dar dacă tu eşti la şcoală, nu am fi împreună ca acum.

— Poate mi-ai putea preda acasă.

Vocea lui Jonah era blândă, aproape speriată, iar lui Steve îi părea că sună a voce de copil de vârsta lui. Gândul acesta îi puse un nod în gât. Ura ce trebuia să spună ca răspuns, deşi ştia că nu are de ales.

— Cred că mama ta ți-ar duce foarte tare dorul dacă rămâi cu mine.

— Poate că te-ai putea muta înapoi. Poate că tu şi cu mama v-ați putea recăsători.

Steve inspiră adânc.

— Ştiu cât de greu îți este şi ştiu că nu ți se pare cinstit. Mi-aş dori să existe un mod prin care să pot schimba asta, dar nu pot. Tu trebuie să fii cu mama ta. Ea te iubeşte atât de mult, şi n-ar şti ce să se facă fără tine. Dar şi eu te iubesc. Să nu uiți niciodată asta.

Jonah dădu din cap, de parcă se aşteptase la răspunsul lui Steve.

— Mai mergem la Fort Fisher mâine?

— Dacă vrei. Şi după aceea, putem să mergem la toboganele acvatice.

— Sunt tobogane acvatice aici?

— Nu. Dar e un loc nu departe de aici. Trebuie doar să

ținem minte să ne luăm costumele de baie.

— Bine, spuse Jonah, părând mai animat.

— Poate mergem şi la Chuck E. Cheese.

— Serios?

— Dacă vrei. Putem să mergem.

— Bine, spuse el. Vreau.

Jonah tăcu din nou înainte să se întindă spre lada frigorifică. Atunci când scoase o pungă de plastic cu fursecuri, Steve ştiu că nu trebuie să spună nimic.

— Hei, tată?

— Da?

— Crezi că țestoasele vor ieşi din ouă în seara asta?

— Nu cred că sunt încă pregătite, dar nu va mai dura mult.

Jonah îşi strânse buzele într-o linie subțire, dar nu spuse nimic, şi Steve îşi dădu seama că fiul lui se gândea din nou la plecare. Îl trase un pic mai aproape de el, dar înăuntru simți cum se rupe ceva, ceva ce ştia că nu se va vindeca niciodată.

A doua zi dimineață devreme, Steve se uită la plajă, ştiind că, dacă se va plimba, o va face pur şi simplu ca să se bucure de dimineață.

Ajunsese să creadă că Dumnezeu nu era acolo. Nu pentru el, oricum. Dar asta avea sens, acum că se gândea. Dacă ar fi fost atât de simplu să identifici prezența lui Dumnezeu, atunci plajele ar fi mai aglomerate dimineața. Ar fi pline de oameni aflați în propriile căutări, în loc de oameni ieşiți la jogging, să-şi plimbe câinii sau să pescuiască lângă țărm.

Căutarea prezenței lui Dumnezeu era un mister la fel de mare ca Dumnezeu însuşi, şi ce era Dumnezeu dacă nu mister? Înțelegea asta acum.

Ciudat totuşi că îi luase atât de mult timp să vadă astfel lucrurile.

Petrecu dimineața cu Jonah exact cum planificaseră cu o seară în urmă. Fortul a fost probabil mai interesant pentru el decât pentru Jonah, deoarece el înțelegea câte ceva din

istoria războiului dintre state şi ştia că Wilmington fusese ultimul mare port funcțional din Confederație. La toboganele acvatice a fost în schimb mult mai distractiv pentru Jonah decât pentru Steve. Fiecare era responsabil să îşi care propriul colac înapoi în vârf şi, deşi Jonah a rezistat primele două dăți, Steve trebuise să preia controlul.

Simțise că o să-şi dea duhul.

Chuck E. Cheese, o pizzerie cu zeci de jocuri video, îl ținu pe Jonah ocupat încă vreo două ore. Jucară trei jocuri de hochei aerian, acumulând vreo câteva sute de tichete de joc, şi după ce le preschimbaseră, plecară cu două pistoale cu apă, trei mingi elastice, un pachet de creioane colorate şi două gume de şters. Nici nu voia să se gândească la cât îl costaseră toate.

Fusese o zi frumoasă, o zi amuzantă, dar obositoare. După ce petrecu puțin timp cu Ronnie, se duse la culcare. Epuizat, adormi în câteva minute.

26

RONNIE

După ce tatăl ei şi cu Jonah plecară să-şi petreacă ziua împreună, Ronnie se duse s-o caute pe Blaze, sperând s-o găsească înainte de ora la care trebuia să intre la acvariu. Îşi zise că nu are nimic de pierdut. Cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era ca Blaze să-i dea cu flit sau s-o refuze din start, ceea ce o lăsa exact în aceeaşi situație în care era acum. Nu se aştepta ca Blaze să se răzgândească brusc şi nu voia să îşi facă speranțe prea mari, dar era greu să n-o facă. Will avea dreptate: Blaze nu era deloc ca Marcus, care nu avea deloc conştiință, şi trebuia să se simtă un pic vinovată, nu?

Nu durase mult s-o găsească. Blaze stătea pe o dună de nisip de lângă dig, privind surferii. Nu spuse nimic când Ronnie se apropie.

Ronnie nici măcar nu era sigură de unde să înceapă, aşa că începu firesc.

— Bună, Blaze, spuse ea.

Blaze nu spuse nimic, şi Ronnie se adună un pic înainte să continue:

— Ştiu că probabil nu vrei să vorbeşti cu mine.

— Arăți ca un ou de Paşte.

Ronnie privi la uniforma pe care trebuia s-o poarte la acvariu: cămaşă turcoaz cu emblema acvariului, pantaloni scurți albi şi pantofi albi.

— Am încercat să îi conving să schimbe culoarea uniformei în negru, dar nu m-au lăsat.

— Păcat. Negrul e culoarea ta. Blaze zâmbi scurt. Ce vrei?

Ronnie înghiți în sec.

— Nu încercam să îl agăț pe Marcus în seara aceea. El s-a dat la mine şi nu ştiu de ce a spus ce-a spus, poate doar să te facă geloasă. Sunt sigură că nu mă crezi, dar vreau să ştii că eu nu ți-aş fi făcut niciodată aşa ceva. Nu sunt genul acela de persoană.

Vorbise într-un suflet, dar gata, o spusese.

Blaze tăcu o clipă, apoi rosti:

— Ştiu.

Nu era răspunsul la care se aşteptase Ronnie.

— Atunci de ce ai pus lucrurile acelea în geanta mea? izbucni ea.

Blaze îşi îngustă privirea înspre ea.

— Eram furioasă pe tine. Pentru că era evident că te place pe tine.

Ronnie îşi înghiți un răspuns care ar fi încheiat conversația imediat, dându-i lui Blaze ocazia să continue. Blaze îşi concentră din nou atenția asupra surferilor.

— Am observat că petreci mult timp cu Will vara asta.

— Mi-a spus că voi doi ați fost prieteni.

— Mda, am fost, spuse ea. Cu mult timp în urmă. E drăguț. Eşti norocoasă. Îşi şterse mâinile de pantaloni. Mama mea o să se mărite cu prietenul ei. După ce mi-a spus, ne-am certat cumplit şi m-a dat afară din casă. A schimbat şi yalele şi tot tacâmul.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Ronnie, şi chiar îi părea.

— O să supraviețuiesc.

Comentariul ei o făcu pe Ronnie să se gândească la asemănările din viața lor – divorț, furie, rebeliune, recăsătorirea unui părinte – şi totuşi, în ciuda acelor lucruri, nu mai erau deloc la fel. Blaze se schimbase de la începutul verii. Dispăruse acea poftă de viață pe care Ronnie o observase la ea când se cunoscuseră prima oară, şi acum părea mai matură, de parcă îmbătrânise ani în loc de săptămâni. Dar nu într-un fel pozitiv. Avea cearcăne sub ochi şi era palidă la față. Slăbise mult. Foarte mult. Într-un fel ciudat, Ronnie văzu în fața ei persoana care ar fi putut deveni ea însăşi, şi nu-i plăcu ceea ce vedea.

— Ce mi-ai făcut a fost greşit, spuse Ronnie. Dar mai poți îndrepta lucrurile.

Blaze scutură din cap încet.

— Marcus nu mă lasă. Mi-a spus că nu va mai vorbi niciodată cu mine.

Ascultându-i tonul robotic, lui Ronnie îi veni s-o zgâlțâie. Blaze păru să simtă ce gândeşte Ronnie şi oftă înainte să continue.

— Nu am unde să mă duc. Mama a sunat la toate rudele şi le-a spus să nu mă primească. Le-a spus că e greu pentru ea, dar că am nevoie de „dragoste dură" acum. Dar nu am bani de mâncare şi dacă nu vreau să dorm pe plajă tot restul vieții, trebuie să fac ce spune Marcus. Când e furios pe mine, nu mă lasă nici să fac duş la el acasă. Şi nu-mi dă nici bani din spectacolele pe care le facem, aşa că nu pot nici să mănânc. Uneori mă tratează ca pe un câine, şi urăsc asta. Dar ce altceva aş putea face?

— Ai încercat să discuți cu mama ta?

— Ce rost are? Ea crede că sunt o cauză pierdută şi mă urăşte.

— Sunt sigură că nu te urăşte.

— Tu n-o cunoşti aşa cum o cunosc eu.

Ronnie îşi aminti de vizita pe care o făcuse la Blaze acasă şi văzuse banii din plic. Nu părea aceeaşi mamă, dar Ronnie nu voia să spună asta. În liniştea care urmă, Blaze se ridică în picioare. Hainele îi erau murdare şi mototolite de parcă le

purta de o săptămână încontinuu. Ceea ce probabil era adevărat.

— Ştiu ce vrei să fac, spuse Blaze. Dar nu pot. Şi nu pentru că nu te plac. Cred că eşti drăguță şi n-ar fi trebuit să fac ce-am făcut. Dar sunt la fel de prinsă în capcană ca şi tine. Şi nu cred că Marcus a terminat cu tine.

Ronnie înțepeni.

— Ce vrei să spui?

Blaze se ridică.

— Vorbeşte despre tine din nou. Şi nu de bine. Aş sta departe de mine dacă aş fi în locul tău.

Înainte ca Ronnie să poată răspunde, Blaze începu să se îndepărteze de ea.

— Hei, Blaze, strigă ea.

Blaze se întoarse încet.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva de mâncare sau de un loc unde să dormi, ştii unde stau.

Pentru o secundă, Ronnie se gândi că vede nu numai o urmă de recunoştință pe fața lui Blaze, ci şi ceva care îi aminti de fata isteață şi plină de viață pe care o cunoscuse în iunie.

— Şi încă ceva, adăugă Ronnie. Chestia aia cu focul pe care o faci cu Marcus e nebunie curată.

Blaze îi zâmbi trist.

— Chiar crezi că e o nebunie mai mare decât tot ce se întâmplă în viața mea acum?

În după-amiaza următoare, Ronnie se postă în fața şifonierului, ştiind că nu are absolut nimic de îmbrăcat. Chiar dacă urma să meargă la nuntă – ceea ce încă nu ştia sigur –, nu avea nimic care să se potrivească măcar cât de cât, doar dacă nu era o nuntă cu Ozzy Osborne şi clanul lui.

Dar aceasta era o nuntă formală cu ținută de seară: fracurile şi rochiile de bal erau ținuta obligatorie şi pentru invitați, nu numai pentru miri şi părinți. Ea nu-şi imaginase niciodată că va participa la aşa ceva când era în New York şi împacheta pentru vară. Nu-şi adusese nici măcar pantofii cu toc negri pe care i-i dăduse mama ei cadou de Crăciunul

trecut, şi care erau tot în cutia lor.

Chiar nu înțelegea de ce Will îşi dorea ca ea să vină. Chiar dacă găsea o metodă de a arăta prezentabil, nu ar fi avut cu cine să stea de vorbă. Will făcea parte din familia miresei, ceea ce însemna ca el să facă o tonă de poze în timp ce ea urma să meargă la recepție, iar el trebuia să stea la masa principală, aşa că nici măcar n-ar fi împreună la masă. Probabil ea va sta la masă cu guvernatorul sau vreun senator ori cu vreo familie care tocmai aterizase cu avionul lor privat… ce stânjenitor! Ca să nu mai vorbim de faptul că Susan o ura, şi toată povestea era o idee proastă. O idee foarte proastă. Oribilă în toate modurile posibile.

Pe de altă parte…

Când va mai fi invitată la o nuntă ca asta? Casa suferise o transformare majoră în ultimele două săptămâni. O terasă nouă, temporară acoperea piscina, fuseseră ridicate corturi, zeci de mii de flori fuseseră plantate, şi nu numai că iluminatul fusese închiriat de la un studio de film din Wilmington, dar specialiştii lor veniseră şi instalaseră totul. Mâncarea – de la caviar la şampanie Cristal – era furnizată de trei restaurante din Wilmington, şi supraveghetorul întregii operațiuni era un bucătar pe care Susan îl ştia din Boston şi despre care se spunea că la un moment dat fusese luat în considerație pentru a deveni bucătar-şef la Casa Albă. Totul era exagerat, şi cu siguranță nu ce şi-ar fi dorit ea pentru propria nuntă – ceva simplu pe o plajă din Mexic cu o duzină de oameni prezenți –, dar se gândea că tocmai asta o atrăgea să participe. Nu va mai avea niciodată ocazia să meargă la o astfel de nuntă.

Presupunând, desigur, că va găsi ceva de îmbrăcat. Sincer, nici măcar nu ştia de ce scotoceşte prin dulap. Nu putea să fluture o baghetă magică şi să transforme o pereche de blugi într-o rochie sau să pretindă că o cărare nouă în păr va face pe cineva să treacă uşor cu vederea unul dintre tricourile ei de mers la concert. Singura ținută cât de cât decentă pe care o avea şi pe care Susan nu ar găsi-o respingătoare dacă ar trece îmbrăcată astfel pe la ea în drum spre cinema era uniforma de la acvariu, cea care o făcea să arate ca un ou de

Paşte.

— Ce faci?

Jonah stătea în pragul uşii, uitându-se la ea.

— Trebuie să găsesc ceva de îmbrăcat, spuse ea.

— Ieşi în oraş?

— Nu. Mă refeream la ceva de îmbrăcat la nuntă.

El îşi lăsă capul într-o parte.

— Te măriți?

— Sigur că nu. Sora lui Will se mărită.

— Cum o cheamă?

— Megan.

— E drăguță?

Ronnie scutură din cap.

— Nu ştiu. N-am întâlnit-o niciodată.

— Atunci de ce te duci la nunta ei?

— Pentru că Will m-a invitat. Aşa funcționează, îi explică ea. Poate să aducă un invitat la nuntă. Eu ar trebui să fiu invitatul.

— Aha, spuse el. Şi cu ce te îmbraci?

— Cu nimic. Nu am nimic.

El arătă înspre ea.

— Hainele de pe tine sunt drăguțe.

Ținuta de ou de Paşte. Evident.

Ea se trase de tivul cămăşii.

— Nu pot purta asta. E o nuntă elegantă. Ar trebui să mă îmbrac în rochie de bal.

— Ai o rochie de bal în şifonier?

— Nu.

— Şi atunci de ce stai acolo?

„Corect", se gândi ea, închizând uşa şifonierului. Se trânti pe pat.

— Ai dreptate, spuse ea. Nu pot să merg. E simplu ca bună ziua.

— Vrei să mergi? o întrebă Jonah curios.

Într-o secundă, gândurile ei variară de la „Cu siguranță că nu" la „Oarecum" şi într-un final „Da, vreau". Îşi strânse picioarele sub ea.

— Will vrea să merg. E important pentru el. Şi ar fi ceva de

văzut acolo.

— Atunci de ce nu-ți cumperi o rochie?

— Pentru că nu am bani, spuse ea.

— A, spuse el. Asta e uşor de rezolvat.

Se duse spre colecția lui de jucării. Înghesuit într-un colț era un avion de jucărie; îl ridică şi îl aduse, deşurubând nasul avionului. Când începu să îi verse conținutul pe pat, lui Ronnie îi pică fața văzând cât bănet adunase. Erau sigur vreo câteva sute de dolari.

— E banca mea, spuse el. Se şterse la nas. Economisesc de ceva vreme.

— De unde ai toți banii ăştia?

Jonah arătă către bancnota de zece dolari.

— Asta pentru că nu i-am spus lui tati că te-am văzut în seara aia la carnaval. Arătă spre o bancnotă de un dolar. Asta pentru că nu i-am spus că îți făceai de cap cu Will. Continuă, arătând spre diverse bancnote. Asta e pentru tipul cu părul albastru şi asta de la pocher. Asta e pentru când te-ai strecurat afară după ora de culcare…

— Am înțeles, spuse ea. Totuşi… Clipi. I-ai economisit pe toți?

— Păi ce altceva să fac cu ei? răspunse el. Mama şi tata îmi cumpără tot ce am nevoie. Tot ce trebuie să fac e să îi implor suficient de mult. E destul de uşor să obțin ce vreau. Trebuie doar să ştii cum să acționezi. La mama trebuie să plâng, iar cu tata trebuie să îi explic de ce merit acel lucru.

Ronnie zâmbi. Fratele ei, şantajistul / psihologist. Uimitor.

— Aşa că nu am nevoie de bani. Şi îmi place de Will. Te face fericită.

„Mda, se gândi ea, aşa e."

— Eşti un frățior foarte bun, ştii asta?

— Mda, ştiu. Şi îi poți lua pe toți cu o singură condiție.

„Acum e acum", se gândi ea.

— Da?

— Nu merg prin magazine după rochie cu tine. E plictisitor.

Nu îi trebui mult timp să răspundă.

— S-a făcut.

Ronnie se uită la ea însăşi, aproape incapabilă să recunoască imaginea din oglindă. Era dimineaţa nunţii şi ea îşi petrecuse ultimele patru zile încercând aproape fiecare rochie potrivită din oraş, plimbându-se de colo, colo în diverse perechi de pantofi şi petrecând ore întregi la coafor.

Îi luase aproape o oră de manevrat placa şi uscătorul ca să îşi facă părul aşa cum o învăţase fata de la coafor. În timp ce stătea pe scaun, ceruse şi sfaturi cu privire la machiaj şi fata îi dăduse nişte sugestii pe care Ronnie le urmase cu atenţie. Rochia – nu erau atât de multe dintre care să aleagă, în ciuda numărului mare de magazine pe care le vizitase – avea un decolteu adânc în V şi paiete negre şi era complet diferită de ce îşi imaginase ea vreodată că ar purta. Cu o seară înainte îşi pilise unghiile şi le făcuse cu lac, pe îndelete, mulţumită că nu dăduse cu lac pe de lături.

„Nu te cunosc, îi spuse Ronnie reflecţiei din oglindă, întorcându-se într-o parte şi în alta. Nu te-am mai văzut niciodată.” Trase de rochie, aranjând-o puţin. Arăta destul de bine, trebuia să recunoască. Zâmbi. Şi cu siguranţă suficient de bine pentru nuntă.

Se încălţă cu pantofii în drum spre uşă şi se îndreptă spre hol către sufragerie. Tatăl ei citea Biblia din nou, iar Jonah se uita la desene animate, ca de obicei. Când tatăl şi fratele ei ridicară privirea, au fost vizibil impresionaţi.

— Sfinte Sisoe! exclamă Jonah.

Tatăl ei se întoarse să se uite urât la el.

— Nu ar trebui să vorbeşti aşa.

— Aşa cum? întrebă Jonah.

— Ştii la ce mă refer.

— Scuze, tată, spuse el, ruşinat. Am vrut să zic la naiba, încercă el din nou.

Ronnie şi tatăl ei râseră, iar Jonah se întoarse de la unul la altul.

— Ce e?

— Nimic, spuse tatăl ei.

Jonah se apropie s-o inspecteze de aproape.

— Ce s-a întâmplat cu şuviţa mov? întrebă el. A dispărut.

Ronnie îşi umflă buclele.

— Temporar, spuse ea. E în regulă?

Înainte ca tatăl ei să răspundă, Jonah îşi dădu cu părerea.

— Arăți normal din nou. Dar nu arăți ca sora mea.

— Arăți minunat! îi spuse tatăl ei repede.

Surprinzându-se pe sine însăşi, Ronnie scoase un oftat de uşurare.

— Rochia e bună?

— E perfectă, răspunse tatăl ei.

— Şi pantofii? Nu sunt sigură că merg cu rochia.

— Sunt perfecți.

— Am încercat să mă machiez singură şi să îmi fac unghiile…

Înainte să termine, tatăl ei scutură din cap.

— Nu ai arătat niciodată mai frumoasă, zise el. De fapt, nimic nu e mai frumos decât tine pe lumea asta. Îl mai auzise spunând asta de sute de ori.

— Tată…

— Vorbeşte serios, o întrerupse Jonah. Arăți superb. Sunt sincer. Abia te recunosc.

Ea se încruntă la el, prefăcându-se indignată.

— Deci vrei să spui că nu-ți place cum arăt de obicei?

El ridică din umeri.

— Numai ciudaților le place părul mov.

Când râse, îl observă pe tatăl ei zâmbind la ea.

— Uau, doar atât spuse.

*

Jumătate de oră mai târziu, intra pe porțile domeniului Blakelee, cu inima bătând să-i sară din piept. Abia trecuseră de filtrul de maşini de poliție care verifica actele de identitate, iar acum erau opriți de oameni la costum care voiau să le parcheze maşina. Tatăl ei încercă să le explice cu calm că pur şi simplu o lăsa pe ea acolo, dar răspunsul lui nu avea sens pentru cei trei valeți – ei nu păreau să înțeleagă faptul că un invitat la nuntă nu avea propria maşină.

Şi îmbunătățirile.

Ronnie trebuia să recunoască faptul că locul arăta la fel de spectaculos ca un platou de filmare. Peste tot erau flori, gardul viu era aranjat la perfecție, şi chiar şi zidul de cărămidă şi stuc care înconjura proprietatea fusese proaspăt vopsit.

Când intrară în cele din urmă pe aleea care ducea la rondul din fața casei, tatăl ei se uita uluit la casa care devenea tot mai mare în fundal. În cele din urmă, se întoarse spre ea. Nu era obişnuită să îl vadă pe tatăl ei surprins de ceva, dar îi putea auzi uimirea în voce.

— Asta e casa lui Will?

— Asta e, da, spuse ea.

Ştia ce va spune: că era imensă, sau că nu-şi dăduse seama ce bogată era familia lui, sau că i se părea că se integrează aici? Dar nu spuse asta, ci zâmbi la ea fără vreo urmă de stânjeneală.

— Ce loc minunat pentru o nuntă!

Conduse încet, din fericire fără să atragă atenția asupra maşinii vechi în timp ce înaintau. De fapt, era maşina pastorului Harris, o Toyota sedan veche, cu un design pătrățos care devenise demodat aproape imediat ce ieşise din fabrică în anii 1990; dar mergea, şi acum era suficient. Deja o dureau picioarele. Nu înțelegea cum de unele femei poartă tocuri în fiecare zi. Chiar şi când stătea jos, simțea pantofii ca pe nişte instrumente de tortură. Ar fi trebuit să îşi înfăşoare degetele de la picioare în plasturi. Şi rochia ei în mod clar nu fusese croită în aşa fel încât cine o purta să stea jos; îi strângea coastele încât abia mai putea să respire. Dar, la urma urmei, poate că era prea emoționată ca să respire.

Tatăl ei ajunse aproape de rond, cu privirea fixată asupra casei, exact aşa cum făcuse şi ea prima oară când o văzuse. Chiar dacă ar fi trebuit să se obişnuiască până acum, locul acela tot i se părea copleşitor. La asta se mai adăugau şi oaspeții – nu văzuse în viața ei atâtea fracuri şi rochii de bal – şi nu putea să se abțină să nu se simtă nelalocul ei. Locul ei nu era acolo.

La baza scărilor, un bărbat într-un costum negru le făcea semne maşinilor şi înainte să îşi dea seama, era rândul ei să

coboare. Când bărbatul deschise portiera şi îi oferi mâna s-o ajute să coboare, tatăl ei se întinse să o bată uşor pe picior.

— Poți să faci asta. Zâmbi. Şi distrează-te!

— Mersi, tată.

Ea se mai uită în oglindă încă o dată înainte să iasă din maşină. Odată ieşită, îşi aranjă rochia, gândindu-se că era mai uşor să respire acum că stătea în picioare. Balustradele verandei erau decorate cu crini şi lalele, şi, în timp ce urca scările, uşa se deschise brusc.

Îmbrăcat în frac, Will nu semăna deloc cu jucătorul de volei la bustul gol pe care îl întâlnise prima oară sau cu sudistul relaxat care o dusese la pescuit; într-un fel, era ca şi cum ar fi tras cu ochiul la bărbatul sofisticat şi plin de succes care va deveni în câțiva ani. Cumva, nu se aşteptase ca el să pară atât de… *rafinat,* şi era pe punctul de a face o glumă de cum „se curățase destul de bine" înainte să îşi dea seama că el nici măcar nu o salutase.

Pentru o bună bucată de timp, nu făcu altceva decât să se holbeze la ea. În liniştea prelungită, fluturii din stomac i se transformară în păsări, şi nu se putea gândi decât că făcuse ceva rău. Poate că ajunsese prea devreme, sau poate că exagerase cu rochia şi cu machiajul. Nu era sigură la ce să se gândească şi începu să-şi imagineze ce era mai rău, când Will începu în sfârşit să zâmbească.

— Arăți… incredibil, spuse el, şi, auzind aceste cuvinte, simți cum se relaxează. Mă rog, un picuț. Încă n-o văzuse pe Susan, şi până atunci nu scăpa. Şi totuşi, era mulțumită că lui Will îi plăcea ce vedea.

— Nu crezi că e prea mult? întrebă ea.

Will păşi către ea şi îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

— Cu siguranță că nu.

— Dar nici prea puțin, nu?

— E perfect, şopti el.

Ea se ridică, îi îndreptă lavaliera, apoi îşi puse brațele în jurul gâtului său.

— Trebuie să recunosc că nici tu nu arăți deloc rău.

Până la urmă, nu fusese aşa de rău pe cât credea că o să

fie. Făcuseră deja majoritatea pozelor cu mireasa înainte să sosească invitații, aşa că ea şi Will reuşiră să petreacă puțin timp împreună înainte de ceremonie. Se plimbară pe domeniu, Ronnie căscând gura la toate aranjamentele. Will nu glumise: grădina din spatele casei fusese complet rearanjată, iar piscina fusese acoperită cu o podea temporară care părea oricum numai temporară, nu. Şiruri de scaune albe erau aşezate în evantai pe iarbă, cu fața spre un altar alb, unde Megan şi logodnicul ei urmau să îşi jure credință. În curte fuseseră construite alei noi, uşurând accesul spre cele câteva duzini de mese unde urmau să cineze, sub cupola unui cort alb imens. Mai erau cinci sau şase sculpturi complicate de gheață, suficient de mari încât să îşi păstreze forma ore întregi, dar ceea ce îi atrase cu adevărat atenția au fost florile: pământul era o mare de gladiole şi crini strălucitori.

Mulțimea era cea la care se aşteptase. În afară de Will, singurii invitați pe care îi cunoştea erau Scott, Ashley şi Cassie şi niciunul nu părea din cale-afară de încântat s-o vadă. Nu că avea vreo importanță. Odată ce oamenii îşi ocupară locurile, toată lumea, cu posibila excepție a lui Will, era concentrată pe iminenta apariție a lui Megan. Will părea mulțumit să îşi fixeze ochii pe Ronnie de la locul lui de lângă altar.

Ronnie voia să treacă cât mai neobservată posibil, aşa că îşi alese un scaun la vreo trei rânduri de capăt şi de partea cealaltă a culoarului. Până acum nu o văzuse pe Susan, care probabil se agita în jurul lui Megan, şi Ronnie se ruga ca aceasta să n-o observe până după ceremonie. Dacă îi ieşea cum voia ea, atunci Susan nu o va observa deloc, dar asta era destul de improbabil pentru că urma să petreacă mult timp cu Will.

— Mă scuzați, auzi ea pe cineva spunând.

Ridicând privirea, văzu un domn mai în vârstă cu soția lui încercând să se strecoare dincolo de ea spre locurile libere.

— E probabil mai uşor să mă mut eu, se oferi ea.

— Eşti sigură?

— Nu-i nicio problemă, spuse ea, ducându-se spre ultimul

loc liber ca să le facă loc.

Bărbatul i se părea vag familiar, dar singurul lucru care îi veni minte, singura legătură posibilă era cu acvariul, şi nu era sigură că aşa e.

Înainte să se mai gândească la asta, un cvartet de coarde începu primele acorduri din *Marşul nupțial.* Ea privi peste umăr către casă, împreună cu toți cei din jurul ei. Auzi o exclamație generală când Megan apăru în vârful scărilor de la verandă. În timp ce cobora treptele către tatăl ei care o aştepta la bază, Ronnie decise pe loc că Megan era fără îndoială cea mai uimitoare mireasă pe care o văzuse vreodată.

Captivată de imaginea surorii lui Will, nu observă că domnul în vârstă de lângă ea părea mai interesant s-o analizeze pe ea decât pe Megan.

Ceremonia a fost elegantă şi totuşi surprinzător de intimă. Pastorul citi din Corinteni II şi apoi Megan şi Daniel îşi rostiră jurămintele pe care le scriseseră împreună. Îşi promiseră răbdare când le va fi uşor să fie nerăbdători, sinceritate când le va fi uşor să mintă şi în felul lor, fiecare recunoscu că adevăratul angajament poate fi dovedit doar de trecerea timpului.

În timp ce Ronnie îi privea schimbând verighetele, aprecie faptul că se hotărâseră să facă o nuntă în aer liber. Era mai puțin tradițională decât nunțile la biserică la care mai participase, dar cumva tot formală, iar decorul era perfect.

Mai ştia şi că Will avusese dreptate: urma s-o placă pe Megan. La nunțile la care mai fusese, întotdeauna avusese senzația că miresele jucau o piesă de teatru şi de mai multe ori văzuse mirese supărându-se dacă ceva se abătea de la scenariu. În schimb, Megan părea să se simtă cu adevărat bine. În timp ce tatăl ei o conducea la altar, ea le făcu cu ochiul unor prieteni şi se opri să o îmbrățişeze pe bunica sa. Când purtătorul verighetelor – un copilaş de nici doi ani şi dulce foc în fracul lui mic – se opri la jumătatea drumului şi se ghemui în poala mamei lui, Megan râse încântată, dispersând tensiunea de moment.

După aceea Megan păru mai interesată să stea de vorbă cu oaspeții decât să facă poze de revistă. Ronnie se gândi că era incredibil de sigură pe sine şi că ignora cu desăvârşire stresul la care se supusese mama ei cu privire la fiecare detaliu al nunții. Chiar şi de la distanță, Ronnie îşi dădea seama că nimic nu mergea în modul pe care şi-l imaginase Susan.

— Îmi datorezi un dans, îl auzi pe Will şoptindu-i.

Întorcându-se, rămase din nou uimită de cât de chipeş era.

— Nu cred că asta a făcut parte din înțelegerea noastră, spuse ea. Ai spus că vrei doar să particip la nuntă.

— Cum? Nu vrei să dansezi cu mine?

— Nu cântă muzica.

— Voiam să zic mai târziu.

— Aha, spuse ea. Ei bine, în cazul ăsta, o să mă gândesc la asta. Dar tu n-ar trebui să faci poze acum?

— Fac asta de ore întregi. Am nevoie de o pauză.

— Te dor obrajii de la prea multe zâmbete?

— Ceva de genul ăsta. A, şi trebuie să îți spun că o să mănânci la masa şaisprezece cu Scott, Ashley şi Cassie.

„Fir-ar."

— Super, spuse ea.

El râse.

— Nu va fi atât de rău pe cât crezi. Se vor purta frumos. Altfel, mama le va smulge capetele de pe umeri.

De data asta râse Ronnie.

— Spune-i mamei tale că a făcut o treabă minunată cu organizarea nunții. E superb aici.

— Sigur, zise el. Continuă să se uite fix la ea până se auzi strigat pe nume. Când se întoarseră, Ronnie se gândi că Megan părea amuzată de faptul că fratele ei evadase. Trebuie să mă întorc, spuse el. Dar o să vin să te caut la cină. Şi nu uita de dansul nostru de mai târziu.

Ronnie se gândi din nou că era cu adevărat cumplit de frumos.

— Ar trebui să te avertizez că mă dor deja picioarele.

El îşi puse o mână peste inimă.

— Promit să nu râd de tine dacă şchiopătezi.

— Oo, mersi.

El se aplecă şi o sărută.

— Ți-am spus cât de frumoasă eşti în seara asta?

Ea zâmbi, cu gustul buzelor lui încă pe ale ei.

— Nu în ultimele douăzeci de minute. Dar mai bine du-te. Eşti solicitat în altă parte, iar eu nu vreau să am probleme.

O sărută înainte să se alăture din nou familiei sale. Simțind un val de mulțumire, se întoarse şi îl văzu pe domnul în vârstă căruia îi făcuse loc la ceremonie privind-o din nou.

La cină, Scott, Cassie şi Ashley nu se străduiră prea mult s-o includă în conversație, dar descoperi că nu-i prea păsa. Nu avea dispoziția necesară de a sta de vorbă cu ei, şi nici nu-i era foame. În schimb, după ce ciuguli câteva înghițituri, se scuză şi se îndreptă către verandă. Acolo avea o vedere panoramică a festivităților, care erau şi mai încântătoare în întuneric. Sub vraja argintie a lunii, corturile păreau să strălucească. Auzea frânturi vagi de conversație amestecându-se cu muzica formației, care cânta acum, şi se trezi că se întreabă ce ar fi făcut în seara asta dacă ar fi fost acasă în New York. Pe măsură ce vara înainta, vorbise cu Kayla din ce în ce mai puțin. Deşi încă o considera prietenă, îşi dăduse seama că nu-i era dor de lumea pe care o lăsase în urmă. Nu se gândise de săptămâni întregi să meargă într-un club, şi când Kayla îi povestea despre ultimul tip super pe care îl întâlnise, lui Ronnie îi fugea mintea la Will. Ştia că ultima fixație a Kaylei nu semăna deloc cu Will.

Nu discutase prea multe cu Kayla despre Will. Kayla ştia că încă se mai vedeau, dar de fiecare dată când menționa lucrurile pe care le făcuseră – fie că era vorba de pescuit, de bălăcit în noroi sau de plimbări pe plajă avea senzația că Kayla era complet pe altă lungime de undă. Kayla nu era în stare să conceapă faptul că Ronnie era pur şi simplu fericită să fie cu Will, şi Ronnie nu se putea abține să nu se întrebe ce ar însemna asta pentru prietenia lor când se va întoarce la New York. Ştia că se schimbase în săptămânile pe care le

petrecuse aici, în timp ce Kayla, se părea, nu se schimbase deloc. Ronnie îşi dădu seama că nu mai avea niciun interes să meargă în cluburi. Gândindu-se în urmă, se întrebă de ce fusese atât de interesată de ele – muzica era tare şi toţi erau nişte prefăcuţi. Şi dacă totul era aşa de minunat, de ce toţi luau droguri sau beau în speranţa că îşi vor îmbunătăţi viaţa? Nu avea sens pentru ea şi, auzind oceanul la distanţă, îşi dădu brusc seama că nu avusese niciodată sens.

Îşi dorea şi o relaţie mai bună cu mama ei. Tatăl ei o învăţase că părinţii pot fi de treabă. Deşi nu se amăgea că mama ei ar avea încredere în ea aşa cum avea tatăl ei, ştia că tensiunea e cu două tăişuri într-o relaţie. Poate că dacă încerca să stea de vorbă cu mama ei în acelaşi mod în care o făcea cu tatăl ei, lucrurile vor începe să se îmbunătăţească între ele.

Ciudat, ce însemna pentru cineva să fie forţat să încetinească ritmul.

— O să se termine, să ştii, spuse o voce în spatele ei.

Pierdută în propriile gânduri, nu o auzise pe Ashley apropiindu-se, dar îi recunoscu vocea.

— Poftim?

Precaută, se întoarse să dea ochii cu blonda.

— Adică, mă bucur că Will te-a invitat la nuntă. Ar trebui să te distrezi acum cât mai poţi, pentru că nu o să dureze. Pleacă în două săptămâni. Te-ai gândit la asta?

Ronnie o măsură din cap până în picioare.

— Nu văd de ce asta ar fi treaba ta.

— Chiar dacă voi doi vă faceţi planuri să vă vedeţi, crezi că într-adevăr mama lui Will o să te accepte vreodată? continuă Ashley. Megan a mai fost logodită de două ori înainte de Daniel, şi mama ei i-a gonit pe amândoi. Şi o să facă acelaşi lucru cu tine, indiferent dacă vrei sau nu. Şi chiar dacă nu o face, tu pleci şi el pleacă, şi nu va dura.

Ronnie se încordă, urând-o pe Ashley pentru faptul că dădea glas celor mai întunecate gânduri ale ei. Şi totuşi, se plictisise de fata asta şi ajunsese la capătul răbdării.

— Hei, Ashley, spuse ea, apropiindu-se de ea. O să îţi spun ceva, OK? Şi vreau să fii atentă, aşa că o să vorbesc foarte

clar. Mai făcu un pas înspre ea, până când fețele aproape că li se atingeau. M-am săturat până în gât să îți aud rahaturile, aşa că dacă mai încerci vreodată să discuți cu mine, o să te pocnesc de o să-ți sară toți dinții ăia albiți din gură. Ai înțeles?

Ceva de pe chipul ei trebuie s-o fi convins pe Ashley că Ronnie vorbea serios, pentru că se întoarse repede fără să mai adauge ceva şi se retrase în siguranța cortului.

Mai târziu, stând pe ponton, Ronnie se simțea bucuroasă că reuşise în sfârşit să îi închidă gura lui Ashley, dar cuvintele blondei ranchiunoase încă o mai deranjau. Will urma să plece la Vanderbilt în două săptămâni, şi la o săptămână după aceea va pleca şi ea. Nu era sigură cu privire la ce se va întâmpla cu ei, în afară de un simplu adevăr: lucrurile aveau să se schimbe.

Cum puteau să nu se schimbe? Relația lor fusese susținută de faptul că se vedeau în fiecare zi şi, oricât ar fi încercat, nu putea să-şi imagineze cum ar fi să comunice prin telefon sau e-mail. Ştia că mai existau şi alte opțiuni – să folosească, de exemplu, camera web –, dar nu se amăgea singură că va semăna cu ce aveau acum.

Ceea ce însemna… ce?

În spatele ei, recepția era în toi. Scaunele fuseseră îndepărtate de pe podeaua temporară ca să facă loc ringului de dans, şi din locul ei de observație, îl văzuse pe Will dansând de cel puțin două ori cu fetița cu florile, în vârstă de şase ani, şi o dată cu sora lui, făcând-o pe Ronnie să zâmbească. La câteva minute după confruntarea cu Ashley, îi privi pe Megan şi pe Daniel tăind tortul. Muzica începu din nou când Tom dansă cu Megan, şi când Megan aruncă buchetul, Ronnie era sigură că până şi cei mai îndepărtați vecini auziseră țipătul tinerei care îl prinsese.

— Aci erai, spuse Will, trezind-o din visare. Venea pe alee către ea. Te-am căutat peste tot. E momentul să dansăm.

Ea îl privi apropiindu-se şi încercă să-şi imagineze ce ar crede despre el unele dintre fetele pe care le va cunoaşte la facultate. Probabil acelaşi lucru ca şi ea acum: uau.

El sări peste ultimele trepte către ea, şi ea se întoarse cu spatele. I se părea mai uşor să studieze mişcarea apei decât să îl privească pe el în față.

El o cunoştea suficient de bine ca să îşi dea seama că era ceva în neregulă.

— Ce s-a întâmplat?

Când ea nu-i răspunse imediat, el îi îndepărtă delicat o şuviță de păr.

— Vorbeşte cu mine, murmură el.

Ea închise scurt ochii înainte să se întoarcă cu fața la el.

— Unde mergem cu asta? Cu tine şi cu mine.

Will se încruntă îngrijorat.

— Nu sunt sigur că ştiu la ce te referi.

Zâmbetul ei deveni melancolic.

— Ba da, ştii, spuse ea, şi imediat ce el îşi coborî mâna din părul ei, ea ştiu că el înțelesese. Nu va fi la fel…

— Asta nu înseamnă că trebuie să se termine…

— În gura ta sună atât de uşor.

— Nu e greu de ajuns din Nashville la New York. E un zbor de cât… două ore? Nu e ca şi cum trebuie să merg pe jos.

— Şi o să vii să mă vezi?

Ronnie îşi auzi vocea tremurând.

— Aşa plănuiam. Şi speram că şi tu o să vii la Nashville. Putem să mergem la Grand Ole Opry.[15]

Ea râse chiar dacă simțea o durere în piept.

El îşi puse brațele în jurul ei.

— Nu ştiu de ce discutăm asta acum, dar te înşeli. Adică, ştiu că nu o să fie la fel, dar asta nu înseamnă că nu poate fi mai frumos în anumite aspecte. Sora mea locuieşte în New York, ții minte? Şi doar şcoala nu ține 365 de zile. Avem vacanțe toamna şi primăvara, încă una la Crăciun, şi mai e şi vara. Şi cum am mai spus, e un drum uşor dacă vrem să ne vedem în weekend.

Ronnie se întrebă ce părere ar avea părinții lui despre asta, dar nu spuse nimic.

---

[15] Concert de muzică country care are loc săptămânal în Nashville. (n.tr.).

— Ce se întâmplă? întrebă el. Nu vrei nici măcar să încerci?

— Desigur că vreau să încerc.

— Atunci vom găsi o posibilitate să facem relația să funcționeze, bine? Se opri. Vreau să fiu cu tine cât mai mult posibil, Ronnie. Eşti deşteaptă, şi amuzantă, şi sinceră. Am încredere în tine. Am încredere în noi. Da, eu plec şi tu te duci înapoi acasă. Dar nici unul din aceste lucruri nu schimbă sentimentele mele pentru tine. Şi sentimentele mele nu se vor schimba pentru că mă duc la Vanderbilt. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva.

Ronnie ştia că era sincer, dar o voce sâcâitoare din interiorul ei se întreba câte idile de vară trecuseră cu adevărat testul timpului. Nu multe, şi asta nu avea nimic de-a face cu sentimentele. Oamenii se schimbă. Interesele se schimbă. Nu trebuia decât să se privească în oglindă ca să îşi dea seama de asta.

Şi totuşi, nu ar fi suportat să îl piardă. El era cel pe care îl iubea, cel pe care îl va iubi mereu, şi când el se aplecă să o sărute, ea i se dărui complet. În timp ce el o ținea strâns, ea îşi trecu palmele pe umerii şi spatele lui, simțindu-i duritatea brațelor. Ea ştia că el îşi dorise mai mult de la relația lor decât fusese ea dispusă să ofere, dar aici şi acum, ea realiză brusc că nu avea de ales. Exista doar acest moment, şi era al lor.

Ea simți cum tremură, nesigură dacă e pregătită pentru ce urma. În acelaşi timp, simțea un imbold puternic de a merge mai departe.

— Bine, şopti ea.

Will o strânse de mână şi ea avu impresia că şi el era la fel de emoționat ca şi ea în timp ce o conducea spre iaht. Ea ştia că încă se mai poate răzgândi, dar nu voia să se oprească. Dorea ca prima ei dată să însemne ceva, să se întâmple cu cineva la care să țină profund. Pe măsură ce se apropiau de barcă, ea înregistra doar vag mediul înconjurător; aerul era răcoros, şi cu colțul ochiului, văzu invitații mişcându-se pe ringul de dans. Într-o parte o văzu pe Susan discutând cu domnul în vârstă care o privise mai devreme şi o cuprinse din

nou un gând sâcâitor că îl ştia de undeva.

— Ce discurs siropos, aş vrea să-l fi înregistrat, rosti cineva tărăgănat.

Will tresări. Vocea venea din celălalt capăt al pontonului. Deşi rămânea ascuns în întuneric, Ronnie ştia exact cine era. Blaze o avertizase că mai urmează ceva de genul ăsta. Marcus ieşi din spatele unui pilon şi aprinse o minge.

— Vorbesc serios, Richie Rich. Ai fermecat-o de şi-a dat chiloții jos. Rânji. Mă rog, aproape.

Will făcu un pas în față.

— Pleacă naibii de aici!

Marcus mişca mingea aprinsă, rotind-o între degete.

— Sau ce? Chemi poliția? Ştiu eu că n-o s-o faci.

Will se încordă. Marcus atinsese un punct sensibil, deşi nu ştia de ce.

— Aceasta e o proprietate privată, spuse Will, dar nu suna atât de sigur pe sine pe cât ar fi trebuit.

— Ador partea asta de oraş, tu nu? Toată lumea de aici e atât de prietenoasă, au construit şi aleea asta drăguță care duce de la apă la fiecare casă. Ador să vin aici, ştii? Să mă bucur de privelişti, adică.

— Asta e nunta surorii mele, şuieră Will.

— Întotdeauna am crezut că sora ta e frumoasă, spuse Marcus. Chiar am invitat-o în oraş o dată. Dar târâtura m-a refuzat. Îți vine să crezi? Nu-i dădu lui Will nicio şansă să răspundă înainte să arate spre mulțime. L-am văzut pe Scott mai devreme, purtându-se de parcă n-are nicio grijă pe lume. Te face să te întrebi dacă are conştiință, nu? Dar apoi, nici a ta nu e aşa curată, nu? Pariez că nici nu i-ai spus mamei tale că paraşuta asta a ta de iubită o să înfunde puşcăria.

Trupul lui Will părea la fel de încordat ca arcul unei arbalete.

— Pariez că judecătorul îi spune toată povestea, nu?

Judecătorul…

Deodată, Ronnie îşi dădu seama de ce domnul în vârstă îi păruse atât de familiar… şi acum judecătorul discuta cu Susan…

Simți cum i se opreşte respirația în gât.

O… Doamne…

Îşi dădu seama exact în clipa în care Will îi dădu drumul la mână. Când se lansă către Marcus, Marcus aruncă mingea aprinsă către el şi sări de pe ponton pe alee. Alergă spre curte, lângă colțul cortului, dar nu avea cum să scape de Will. Acesta îl ajunse repede, dar când Marcus privi peste umăr, Ronnie văzu ceva pe fața lui care îi spuse că asta era exact ceea ce aştepta de la Will.

Avu doar o fracțiune de secundă de timp să se întrebe de ce înainte să-l vadă pe Marcus plonjând către frânghiile care susțineau cortul…

Ea se aruncă înainte.

— Nu, Will! Opreşte-te! țipă ea, dar deja era prea târziu.

Will se izbi de Marcus, încurcându-se în frânghii în timp ce țăruşii se smulseră din pământ. Ronnie privi cu groază cum un colț al cortului începe să se prăbuşească.

Oamenii începură să țipe şi auzi zgomotul puternic al unei sculpturi de gheață care se răsturnase, invitații împrăştiindu-se şi țipând. Will şi Marcus se luptau pe jos, înainte ca Marcus să reuşească să se elibereze. În loc să continue lupta, se smulse din agitație şi sări înapoi pe alee, dispărând din vedere în spatele casei vecine.

În dezastrul care urmă, Ronnie se trezi că se întreabă dacă îşi va aminti cineva că Marcus fusese acolo.

Cu siguranță îşi aminteau de ea. Stând în birou, se simțea ca la doisprezece ani. Tot ce voia era să plece cât mai departe posibil de casa Blakelee şi să se ghemuiască sub pături acasă la ea.

În timp ce o auzea pe Susan strigând în camera alăturată, nu se putea abține să nu revadă în minte imaginea cortului care se prăbuşea.

— Ea a distrus nunta surorii tale!

— Ba nu! striga Will la ea. Ți-am spus ce s-a întâmplat!

— Şi te aştepți să cred că un străin a venit neinvitat la petrecerea surorii tale şi tu ai încercat să îl opreşti?

— Exact asta s-a întâmplat!

De ce Will nu menționa numele lui Marcus, Ronnie nu

ştia, dar nici prin cap nu-i trecea să îl pomenească ea. În orice clipă se aştepta să audă un scaun zburând prin fereastră. Sau să intre amândoi pe uşă pentru ca Susan să urle la ea.

— Will, te rog... chiar dacă presupunem că povestea ta e adevărată, de ce a venit? Toată lumea ştie ce securitate avem aici! Fiecare judecător din oraş e prezent la nuntă. Şeriful monitorizează drumul de acces, fir-ar să fie! Trebuie să aibă legătură cu fata aia! Nu mă contrazice... îmi dau seama după faţa ta că am dreptate... Şi dacă tot veni vorba, ce făceai cu ea la barca tatălui tău?

Felul în care spusese „fata aia" o făcea pe Ronnie să pară ceva dezgustător în care Susan călcase şi nu-şi putea curăţa pantoful.

— Mamă!

— Taci! Nici măcar nu încerca să te scuzi! E nunta lui Megan, Will, nu înţelegi asta? *Nunta* ei! Ştii cât de important era totul pentru noi. Ştii cât de mult am muncit împreună cu tatăl tău să organizăm totul!

— Nu am vrut să se întâmple asta...

— Nu contează, Will. Ronnie o auzi pe Susan scoţând un oftat exploziv. Ştiai ce o să se întâmple dacă o aduci aici. Ştii că nu e ca noi...

— Nici măcar nu i-ai dat o şansă...

— Judecătorul Chambers a recunoscut-o! Mi-a spus că are înfăţişare la tribunal luna asta pentru furt din magazine! Deci ori n-ai ştiut şi te-a minţit, ori ai ştiut şi m-ai minţit tu pe mine!

Urmă o tăcere tensionată şi, fără să vrea, Ronnie se concentră să audă răspunsul lui Will. Când acesta vorbi, părea supus.

— Nu ţi-am spus pentru că ştiam că nu vei înţelege.

— Will, scumpule... nu pricepi că ea nu e potrivită pentru tine? Tu ai toată viaţa înainte şi ultimul lucru de care ai nevoie e o persoană ca ea în viaţa ta. Am tot aşteptat să îţi dai singur seama, dar evident eşti prea implicat emoţional ca să vezi lucrurile clar. Nu e suficient de bună pentru tine. E de speţă joasă! De speţă! Joasă!

Pe măsura ce vocea urca tot mai sus, lui Ronnie i se făcu rău fizic; abia se abținu să nu vomite. Susan nu avea dreptate cu privire la toate, dar ghicise un singur lucru: Ronnie era motivul pentru care venise Marcus. Dacă ar fi avut încredere în instinctele ei şi ar fi rămas acasă! Nu avea ce căuta aici.

— Te simți bine? o întrebă Tom. Stătea în prag cu cheile de la maşină în mână.

— Îmi pare foarte rău, domnule Blakelee, izbucni ea. N-am vrut să vă fac probleme.

— Ştiu că n-ai vrut, spuse el.

În ciuda răspunsului înțelegător, ştia că şi el era supărat. Cum să nu fie? Deşi nimeni nu fusese rănit grav, doi oaspeți care căzuseră jos în timpul agitației fuseseră duşi la spital. Tom îşi controla emoțiile şi ea era recunoscătoare pentru asta. Dacă ar fi ridicat vocea la ea, ar fi izbucnit în plâns.

— Vrei să te duc acasă? E cam haos aici şi tatăl tău ar putea avea probleme să ajungă aici cu maşina.

Ronnie dădu din cap.

— Da, vă rog.

Îşi îndreptă rochia când se ridică, sperând să ajungă acasă fără să vomite.

— Sunteți amabil să îi spuneți lui Will la revedere din partea mea? Şi că nu o să ne mai vedem de-acum?

Tom dădu din cap.

— Da, spuse el. Pot să fac asta.

Nu vomită şi nici nu plânse, dar nici nu spuse nimic pe drumul spre casă, care i se păru mai lung decât oricare altul. Nici Tom nu spuse nimic, deşi asta nu era chiar surprinzător.

Casa era tăcută când ajunse; luminile erau stinse şi atât Jonah, cât şi tatăl ei dormeau profund. Din hol, îl auzi pe tatăl ei respirând; respira adânc şi întretăiat, ca şi cum avusese o zi lungă şi grea. Dar când se ghemui în pat şi începu să plângă, nu se putu gândi decât la faptul că nicio zi nu putea fi mai lungă şi mai grea decât cea pe care o trăise ea.

Ochii îi erau încă umflați și dureroși când simți pe cineva că o scutură s-o trezească. Întredeschise ochii și-l văzu pe Jonah așezat pe pat lângă ea.

— Trebuie să te trezești.

În minte îi reveniră imaginile din noaptea trecută și lucrurile pe care le spusese Susan, și ameți dintr-odată.

— Nu vreau să mă trezesc.

— Nu ai de ales. E cineva aici.

— Will?

— Nu, spuse el. Altcineva.

— Întreabă-l pe tata dacă nu se poate ocupa el, spuse ea, trăgându-și păturile peste cap.

— Aș face-o, dar doarme. Și oricum, a întrebat de tine.

— Cine?

— Nu știu, dar te așteaptă afară. Și arată superbine.

După ce-și aruncă pe ea o pereche de blugi și un tricou, Ronnie păși precaută pe verandă. Nu știuse la ce să se aștepte, dar cu siguranță nu la asta.

— Arăți groaznic, spuse Megan fără nicio introducere.

Era îmbrăcată în pantaloni scurți și maiou, dar Jonah avea dreptate: de-aproape era și mai drăguță decât fusese cu o zi în urmă la nuntă. Mai radia și o încredere în sine care o făcu pe Ronnie să se simtă imediat cu mulți ani mai tânără.

— Îmi pare rău că ți-am stricat nunta… începu Ronnie.

Megan ridică o mână.

— N-ai stricat nunta, spuse ea cu un zâmbet strâmb. Ai făcut recepția… memorabilă…

Auzind comentariul lui Megan, Ronnie simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Nu plânge, spuse Megan cu blândețe. Nu te învinovățesc pe tine. Dacă a fost vina cuiva, a fost vina lui Marcus.

Ronnie tresări.

— Da, știu ce s-a întâmplat. Am stat de vorbă cu Will după ce mama a terminat cu el. Cred că știu foarte bine ce s-a întâmplat. După cum am spus, nu te învinovățesc. Marcus e nebun. Întotdeauna a fost.

Ronnie înghiți în sec. Deși Megan era ridicol de iertătoare

cu privire la toată povestea – sau tocmai pentru că era atât de înțelegătoare –, sentimentele ei de vină se intensificară.

— Ăăă… dacă nu eşti aici ca să ţipi la mine, atunci de ce ai venit? întrebă Ronnie.

— În principiu, pentru că am vorbit cu Will. Dar principalul motiv pentru care am venit e că vreau să ştiu ceva. Şi vreau să-mi spui adevărul.

Ronnie simți cum i se răscoleşte stomacul.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu dacă îl iubeşti pe fratele meu.

Ronnie nu era sigură că auzise bine, dar privirea lui Megan era de neclintit. Şi totuşi, ce avea de pierdut? Relația lor se terminase. Distanța va avea grijă de asta, dacă Susan n-o va face mai întâi.

Megan îi cerea adevărul, şi având în vedere că se arătase atât de bună cu ea, Ronnie ştia că nu are de ales.

— Da, îl iubesc.

— Nu e o idilă de vară?

Ronnie scutură hotărâtă din cap.

— Eu şi cu Will…

Lăsă propoziția în aer, neavând încredere în ea să vorbească, ştiind că nu putea găsi cuvinte potrivite să descrie relația dintre ei.

Studiindu-i fața, Megan începu încet să zâmbească.

— Am o vârstă. Am mai văzut privirea aia. De exemplu, de dimineață când m-am uitat în oglindă. Şi eu simt la fel cu privire la Daniel, dar trebuie să recunosc că e ciudat să o văd la tine. Când aveam şaptesprezece ani nici nu cred că ştiam ce e dragostea. Dar când e dragoste adevărată, e dragoste adevărată şi o ştii pur şi simplu.

Când Ronnie îi înțelese cuvintele, decise că Will nu fusese corect când o descrisese pe sora lui. Nu era grozavă, era… mult, mult mai mult de atât. Era genul de persoană care îşi dorea Ronnie să devină în câțiva ani, în practic aproape fiecare privință. În doar câteva minute, Megan devenise idolul ei.

— Mulțumesc, murmură ea, incapabilă să se gândească la un răspuns mai bun.

— Nu-mi mulțumi. Nu e vorba de tine. E vorba de fratele meu şi el e nebun după tine, spuse ea cu un zâmbet de cunoscător. Oricum, ce vreau să zic e că din moment ce îl iubeşti nu trebuie să îți faci griji cu privire la ce s-a întâmplat la recepție. N-ai făcut altceva decât să îi oferi mamei o poveste pe care o s-o spună tot restul vieții. Crede-mă, o să bată mult moneda pe tema asta. În timp, îi va trece. Întotdeauna îi trece.

— Nu ştiu dacă…

— Asta pentru că nu o cunoşti. Da, e dură, nu mă înțelege greşit. Şi protectoare. Dar după ce o cunoşti mai bine, e cea mai bună persoană din lume. Va face orice pentru cei la care ține.

Cuvintele ei erau aceleaşi ca ale lui Will, dar până acum Ronnie nu văzuse latura asta a lui Susan.

— Ar trebui să vorbeşti cu Will, spuse Megan, coborându-şi ochelarii de soare pe ochi, semn că se pregătea să plece. Nu-ți face griji. Nu sugerez să te duci acasă. Şi oricum, nu e acolo.

— Unde e?

Ea făcu semn peste umărul ei, înspre digul din zare.

— E la turneu. Primul lor meci începe în patruzeci de minute.

Turneul. În nebunia a tot ce se întâmplase, uitase de el.

— Tocmai am fost acolo, dar când am plecat, era foarte debusolat. Era atât de supărat, încât nu cred că a dormit deloc. Mai ales după ce i-ai spus tatălui meu ce i-ai spus. Trebuie să îndrepți lucrurile. Vocea ei era fermă.

Megan era pe punctul de a coborî de pe verandă când se întoarse din nou spre Ronnie.

— Şi ca să ştii şi tu. Eu şi Daniel ne-am amânat luna de miere cu o zi ca să îl putem vedea pe frățiorul meu jucând în turneu. Ar fi minunat dacă i-ar sta capul la joc. Poate n-a dat de înțeles, dar e important pentru el să joace bine la turneu.

După ce făcu un duş şi se îmbrăcă, Ronnie alergă spre plajă. Zona din jurul digului era înțesată de lume, aşa cum fusese şi în prima ei zi în oraş.

Tribune temporare care delimitau două terenuri fuseseră instalate sub partea mai îndepărtată a digului, pline de cel puțin o mie de spectatori. Şi mai mulți oameni erau înghesuiți pe dig, de unde aveau o imagine panoramică a meciului. Plaja în sine era atât de aglomerată, că abia putu să îşi croiască drum prin mulțime. Se îngrijoră că nu avea cum să-l găsească pe Will la timp.

Nici nu era de mirare că era atât de important pentru ei să câştige turneul.

Scană mulțimea şi observă celelalte echipe, lucru care o agită şi mai tare. Din câte îşi dădea seama, nu exista o zonă rezervată în mod special pentru jucători, şi era disperată că nu o să îl localizeze cu atâția oameni în jurul ei.

Mai erau doar zece minute până la începerea meciului, şi era pe punctul de a renunța când îl văzu deodată trecând împreună cu Scott pe lângă nişte infirmieri care stăteau rezemați de o ambulanță. Will dispăru în spatele ambulanței, în timp ce-şi trăgea tricoul peste cap.

Se aruncă în mulțime, strigând scuze grăbite oamenilor pe care îi împingea. Îi luă mai puțin de un minut să ajungă la locul unde-l văzuse ultima oară, dar Will nu se vedea. Înaintă din nou, şi de data asta i se păru că îl vede pe Scott – era greu de distins în oceanul de blonzi. Exact când scoase un suspin frustrat, îl văzu pe Will singur în umbra tribunelor, luând o înghițitură lungă dintr-o sticlă de Gatorade.

Megan avea dreptate. Îşi dădea seama după felul în care îşi ținea umerii plecați că era extenuat, şi nu vedea nici urmă din adrenalina dinainte de meci.

Ronnie ocoli nişte trecători, luând-o la fugă când se apropie. Timp de o secundă, crezu că vede surpriză pe fața lui, dar el se întoarse repede şi ea ştiu că tatăl lui îi transmisese mesajul.

Reacția lui îi trăda suferința şi nedumerirea. Ronnie voia să discute cu el, dar având în vedere că începea meciul, nu avea timp. Când se apropie, îşi aruncă brațele în jurul lui şi îl sărută cu pasiune. Dacă fusese surprins, îşi reveni repede şi îi răspunse la sărut.

După ce se desprinseră unul de celălalt, el îi spuse:

— Cu privire la ce s-a întâmplat ieri...

Ronnie scutură din cap, punându-i cu delicatețe un deget peste buze.

— Vorbim mai târziu despre asta, însă doar ca să ştii, n-am vorbit serios cu ce i-am spus tatălui tău. Te iubesc. Şi vreau să faci ceva pentru mine.

Când el înclină din cap întrebător, ea continuă:

— Joacă aşa cum nu ai mai jucat niciodată.

27

MARCUS

Lovind nisipul cu piciorul la Bower's Point, Marcus ştia că ar fi trebuit să se bucure de dezastrul pe care îl provocase în seara precedentă. Totul ieşise exact aşa cum plănuise. Casa fusese decorată exact cum descriseseră nenumăratele articole din ziare, şi fusese floare la ureche să disloce ţăruşii cortului – nu de tot, ci suficient cât să se asigure că se vor smulge din pământ când se va izbi în frânghii – atunci când toţi erau la dineu. Fusese încântat s-o vadă pe Ronnie plimbându-se pe ponton, cu Will după ea; nu-l dezamăgiseră. Şi Will, de încredere ca de obicei, îşi jucase rolul perfect; Marcus ar fi fost uimit dacă ar exista pe lume vreun tip mai previzibil decât Will. Dacă apeşi butonul X, Will face un lucru; dacă apeşi butonul Y, Will face alt lucru. Dacă n-ar fi fost atât de amuzant, ar fi fost plictisitor.

Marcus nu era ca alţi oameni; ştia asta de mult timp. Pe măsură ce creştea, nu se simţea niciodată vinovat cu privire la nimic, şi îi plăcea asta la el însuşi. Se simţea puternic pentru că avea capacitatea de a face orice doreşte, oricând doreşte, dar de obicei plăcerea era de scurtă durată.

Seara trecută, se simţise mai viu decât se simţise de luni întregi; adrenalina fusese incredibilă. De obicei, după ce-şi termina unul dintre „proiecte", aşa cum îi plăcea lui să le spună, era mulţumit săptămâni întregi. Asta era un lucru bun, pentru că impulsurile lui, lăsate nesatisfăcute, l-ar fi dus la pieire în cele din urmă. Nu era prost. Ştia cum funcţionează lucrurile, de aceea era întotdeauna foarte, foarte atent.

Şi totuşi, acum, era ros de gândul că făcuse o greşeală. Poate că îşi forţase prea mult noroc făcând din familia Blakelee ţinta pentru următorul lui proiect. Era un soi de regalitate în Wilmington, la urma urmei – aveau putere, aveau relaţii şi aveau bani. Şi ştia că dacă ei descoperă că e

implicat, nu se vor da înapoi de la nimic să-l bage la puşcărie pentru cât mai mult timp posibil. Aşa că o îndoială sâcâitoare îi dădea târcoale: Will îl acoperise pe Scott în trecut, dar o va mai face şi acum, pe socoteala nunții surorii lui?

Nu-i plăcea sentimentul ăsta. Era aproape… *teamă.* Nu voia să meargă la închisoare, oricât de scurtă ar fi fost sentința. *Nu putea* să meargă la închisoare. Nu avea ce căuta acolo. Era *mai bun* de atât. Era *mai deştept* de atât, şi nu-şi putea imagina cum ar fi să fie închis într-o cuşcă şi să îi ordone ce să facă nişte țărănoi de paznici sau să devină obiectul sexual al unui nazist de o sută cincizeci de kilograme ori să mănânce mâncare presărată cu rahat de gândaci sau alte orori pe care şi le putea imagina cu uşurință.

Clădirile pe care le incendiase şi oamenii pe care îi rănise nu însemnau absolut nimic pentru el, dar gândul de a merge la închisoare îi făcea… rău. Şi niciodată nu simțise teama asta atât de puternic, aşa cum o simțea de seara trecută.

Până acum lucrurile fuseseră liniştite, îşi reaminti el. Evident, Will nu îl denunțase, pentru că dacă ar fi făcut-o, Bower's Point ar mişuna de polițişti. Şi totuşi, trebuia să se dea la fund o vreme. La fund de tot. Fără petreceri în casele de pe plaje, fără depozite incendiate şi fără să se apropie de Will sau de Ronnie. Era de la sine înțeles că nu avea de gând să îi spună niciun cuvințel lui Teddy sau lui Lance, şi nici măcar lui Blaze. Era mai bine să lase oamenii să uite.

Decât dacă Will nu se răzgândea.

Posibilitatea asta îl lovi aproape fizic. Dacă odată avusese putere completă asupra lui Will, rolurile lor erau acum inversate… sau cel puțin egale.

Se gândi că poate ar fi mai bine să plece din oraş o vreme. Să se îndrepte spre sud spre Myrtle Beach sau Fort Lauderdale ori Miami, până când tot scandalul cu nunta va deveni amintire.

I se părea o decizie corectă, dar pentru asta avea nevoie de bani. O grămadă de bani. Şi repede. Ceea ce însemna că avea nevoie să facă nişte spectacole în fața unor mulțimi mari. Din fericire, era ziua în care începea turneul de volei. Will juca în

turneu, desigur, dar el nu avea de ce să se apropie de terenuri. Îşi va face spectacolul pe dig… un spectacol mare.

În spatele lui, Blaze stătea la soare, îmbrăcată doar cu blugi şi sutien; tricoul ei era strâns ghem pe lângă foc.

— Blaze, o strigă el, avem nevoie de nouă mingi azi. O să fie o mulțime mare şi trebuie să facem nişte bani.

Ea nu-i răspunse, dar un oftat sonor îl făcu să îşi încleşteze dinții. Era sătul până în gât de ea. De când maică-sa o dăduse afară din casă, nu făcea decât să stea cu botul pus toată ziua. O privi ridicându-se de jos şi apucând sticla cu gaz de brichetă. Bun. Măcar muncea să-şi câştige existența.

Nouă mingi aprinse. Nu toate în acelaşi timp, desigur; în mod normal, foloseau doar şase într-un singur spectacol. Dar dacă adăuga câte una, ici şi colo, ceva neaşteptat, avea şanse să strângă banii de care avea nevoie. În câteva zile avea să fie în Florida. Doar el. Teddy, Lance şi Blaze se vor descurca singuri o vreme, ceea ce era perfect pentru el. Se săturase de toți.

Îşi planifica deja călătoria şi nu observă decât vag că Blaze înmuia câteva mingi de pânză în gaz, exact deasupra tricoului pe care urma să îl poarte la spectacol.

28

WILL

Fusese uimitor de uşor să câştige primul meci; Will şi Scott abia dacă transpiraseră. În runda a doua, meciul fusese şi mai uşor, adversarii lor marcând doar un punct. În a treia rundă, atât el, cât şi Scott trebuiră să alerge din greu. Deşi scorul era în favoarea lor, Will ieşi de pe teren cu gândul că echipa pe care o învinseseră era mult mai bună decât indica scorul.

Sferturile de finală începură la ora două după-amiaza; finala era programată pentru ora şase. În timp ce Will îşi odihnea palmele pe genunchi, aşteptând ca echipa adversă să servească, ştia că e în plină formă azi. Scorul era cinci la doi, dar nu era îngrijorat. Se simțea bine, se simțea iute, şi fiecare lovitură trimitea mingea exact acolo unde dorea. Chiar şi când adversarul său aruncă mingea în aer ca să îşi înceapă serva, Will se simțea invincibil.

Mingea veni arcuindu-se peste plasă cu un avânt puternic; anticipându-i căderea, se aruncă înainte şi o ridică imediat. Cu o sincronizare perfectă, Scott alergă şi sări înainte să trimită mingea peste plasă, întorcând-o în terenul adversarilor. Câştigară următoarele şase puncte la rând, înainte ca următoarea echipă să fie din nou la servă, şi, când se aşeză pe poziție, scană repede tribunele după Ronnie. Stătea într-o tribună vizavi de părinții lui şi de Megan – ceea ce era probabil o idee bună.

Ura faptul că nu putea să îi spună mamei lui adevărul despre Marcus, dar ce putea să facă? Dacă mama lui ar fi ştiut că el o făcuse, ar fi căutat să implice poliția… ceea ce ar fi putut avea anumite urmări. Era sigur că primul lucru pe care l-ar face Marcus dacă ar fi arestat ar fi să îşi obțină o reducere a sentinței în schimbul unor „informații utile" despre o altă infracțiune, mult mai gravă – cea a lui Scott. Şi asta îi va face probleme lui Scott într-un moment crucial,

când se afla în căutarea unei burse, ca să nu mai vorbim că i-ar răni pe părinții lui Scott – care se întâmpla să fie prieteni apropiați de-ai părinților lui. Aşa că minţise, şi din nefericire mama lui alesese să dea vina pe Ronnie pentru toată povestea.

Dar ea apăruse în dimineața asta şi îi mărturisise că îl iubeşte în ciuda tuturor. Îi promisese că vor discuta mai târziu. Şi îi spusese că, mai mult decât orice, îşi dorea ca el să joace bine în turneu, şi asta era exact ceea ce avea de gând să facă.

Când echipa adversă servi din nou, Will țâşni în partea cealaltă a terenului să prindă mingea; Scott îl urmă cu o lovitură perfectă, şi Will trimise mingea în terenul advers. Din acel moment, adversarii mai marcară un singur punct până la finalul reprizei; în următorul meci, marcară doar de două ori.

El şi Scott avansară în semifinale şi, în tribune, o văzu pe Ronnie aplaudând.

Meciul din semifinală a fost cel mai dur meci al lor; câştigară prima repriză cu uşurință, dar o pierdură pe a doua la limită.

Will stătea pe linia de servă, aşteptând ca arbitrul să semnalizeze începutul celei de-a treia reprize, când privirea îi rătăci mai întâi spre tribune, apoi spre dig, observând că mulțimea era de trei ori mai mare decât fusese în anul anterior. Ici şi colo, văzu grupuri de oameni pe care îi cunoscuse în liceu şi alții pe care îi ştia de mic. În tribune, nu era niciun scaun liber.

La semnalul arbitrului, Will aruncă mingea sus în aer şi făcu o serie de paşi repezi. Lansându-se în aer, trimise o servă puternică pe lina de centru, țintind spre un loc aflat la vreo trei sferturi distanță de margine. Will ateriză, gata să se pună rapid pe poziție, dar deja ştia că nu e nevoie. Împărțind terenul, amândoi adversarii înghețaseră o secundă prea mult; mingea lovită puternic împroşcă nisipul.

Unu la zero.

Will servi de şapte ori la rând, situându-se confortabil în

frunte, şi de acolo înainte alternară punctele, învingând destul de uşor.

Ieşind de pe teren, Scott îl lovi cu palma pe spate.

— S-a terminat, spuse el. Suntem în formă maximă azi, aşa că Tyson şi Landry n-au decât să dea tot ce pot!

Tyson şi Landry, doi tineri de optsprezece ani din Hermosa Beach, California, erau echipa dominantă de juniori. Cu un an în urmă, fuseseră pe locul unsprezece în lume, ceea ce ar fi fost suficient să reprezinte orice țară la Jocurile Olimpice. Jucau împreună de la doisprezece ani şi nu pierduseră niciun meci în doi ani. Scott şi Will îi întâlniseră doar o dată în semifinala de anul trecut a aceluiaşi turneu, şi plecaseră de pe teren cu coada între picioare. Nici măcar nu jucaseră la spectacol.

Dar azi era altă poveste: câştigară prima repriză la diferență de trei puncte; Tyson şi Landry câştigară următoarea repriză tot la trei puncte distanță; iar în ultima repriză, era şapte la şapte.

Will stătuse afară în soare nouă ore. În ciuda litrilor de apă şi de Gatorade consumați, soarele şi căldura ar fi trebuit să îl epuizeze măcar puțin şi poate că într-adevăr o făcuseră. Dar nu o simțea. Nu acum. Nu când îşi dădea seama că aveau şansa să câştige.

Aveau dreptul la servă – întotdeauna un dezavantaj în voleiul pe plajă, deoarece punctele erau marcate cu fiecare voleu şi echipa care returna serva avea ocazia să înscrie –, dar Scott trimise o servă rapidă care îl forță pe Tyson să îşi părăsească poziția. Tyson reuşi să ajungă la minge la timp, dar o trimise în direcția greşită. Landry se aruncă şi reuşi cumva să pună mâna pe minge, dar asta doar înrăutăți lucrurile; mingea zbură în mulțime, şi Will ştia că va mai dura un minut până să fie repusă în joc. Când asta se va întâmpla, el şi Scott vor conduce cu un punct.

Ca de obicei, se întoarse mai întâi înspre Ronnie şi o văzu făcându-i din mână; apoi, se întoarse spre celălalt set de tribune şi zâmbi şi le făcu semn din cap părinților lui. În spatele lor, pe dig, vedea mulțimea înghesuită în zona cea

mai apropiată de teren, dar ceva mai departe era mai rarefiată. Se întrebă ce se întâmplă până văzu o minge aprinsă arcuindu-se în aer.

Scorul era doisprezece la doisprezece când se întâmplă.

Mingea zburase în mulțime din nou, de data asta din cauza lui Scott, şi când Will se întoarse la locul lui de pe teren, se trezi uitându-se către dig, pentru că ştia că Marcus se afla acolo.

Faptul că Marcus era atât de aproape îl umplea de aceeaşi furie pe care o simțise cu o seară înainte.

Ştia că ar fi trebuit s-o lase baltă, aşa cum îl sfătuise Megan. Ştia că n-ar fi trebuit s-o încarce cu toată povestea seara trecută; la urma urmei, era nunta ei, şi părinții lui rezervaseră un apartament la hotelul istoric din Wilmington pentru ea şi Daniel. Dar ea insistase şi el se descărcase. Deşi nu-i criticase decizia, el ştia că ea fusese dezamăgită că el tăcuse cu privire la infracțiunea lui Scott. Cu toate acestea, fusese alături de el de dimineață, şi, în timp ce aştepta ca arbitrul să sufle în fluier, ştia că joacă şi pentru sora lui, nu numai pentru el.

Pe dig, văzu mingile aprinse dansând în aer; mulțimea se dăduse la o parte lângă balustradă şi îi văzu de Teddy şi Lance dansând breakdance ca de obicei. Ce îl surprinse fu imaginea lui Blaze jonglând cu mingile aprinse împreună cu Marcus. Ea prindea una şi i-o trimitea în zbor lui Marcus. În ochii lui Will, mingile aprinse se mişcau înainte şi înapoi mai repede decât de obicei. Blaze se retrăgea încet, probabil încercând să încetinească ritmul, până când se lovi cu spatele de balustrada pontonului.

Zdruncinătura o făcu să îşi piardă concentrarea şi în timp ce mingile aprinse continuau să zboare spre ea, aprecie greşit traiectoria uneia dintre ele şi sfârşi prin a o prinde de tricou. Cum altă minge venea repede spre ea, se întinse după aceea, în timp ce şi-o lipi pe prima de trup. În câteva secunde, partea din față a tricoului deveni o pânză de foc, alimentat de excesul de gaz de brichetă.

Panicată, încercă să stingă focul, uitând de mingea aprinsă

din mână…

Un moment mai târziu, şi mâinile îi luară foc, şi ţipetele ei înecară tot zgomotul de pe teren. Mulţimea din jurul ei era probabil în stare de şoc pentru că nimeni nu făcu nicio mişcare spre ei. Chiar şi de la distanţă, Will văzu flăcările consumând-o ca un ciclon.

Fără să se gândească, sări din teren, alergând prin nisip către dig. Simţind cum îi alunecă picioarele, îşi ridică genunchii să mărească viteza, în timp ce ţipetele lui Blaze sfâşiau aerul.

Se aruncă prin mulţime, alergând în zigzag printre grupurile de oameni şi ajungând repede la trepte; le urcă câte trei deodată, apucându-se de balustradă ca să nu încetinească, apoi se răsuci imediat ce ajunse pe dig.

Împinse mulţimea, incapabil s-o vadă pe Blaze până ajunse la zona liberă. Deja un bărbat stătea pe vine lângă silueta lui Blaze, care se zbătea şi ţipa; Marcus, Teddy sau Lance nu se vedeau nicăieri…

Will se opri brusc văzând tricoul lui Blaze, topit în carne vie. Suspina şi ţipa incoerentă de acum, şi totuşi nimeni avea idee ce să facă mai departe.

Will trebuia să facă ceva. Unei ambulanţe i-ar fi trebuit cel puţin cincisprezece minute să treacă podul şi să ajungă pe plajă, chiar şi fără mulţimea adunată acolo. Când Blaze mai ţipă o dată în agonie, se aplecă peste ea şi o luă cu grijă în braţe. Camioneta lui era aproape; ajunsese printre primii dimineaţă, şi începu s-o care în direcţia aceea. Uimiţi de ceea ce văzuseră, nimeni nu încercă să îl oprească.

Blaze era când inconştientă, când conştientă, şi Will alerga cât de repede putea, atent să n-o zdruncine inutil. Ronnie venea în goană pe scări şi el trecu pe lângă ea cu Blaze în braţe; habar n-avea cum reuşise să ajungă atât de repede din tribune până la el, dar era uşurat s-o vadă.

— Cheile sunt pe roata din spate! strigă el. Trebuie s-o întindem pe locurile din spate – şi în timp ce conduc, sună la camera de gardă şi spune-le că suntem pe drum, ca să ne aştepte!

Ronnie alergă înainte spre camionetă şi reuşi să deschidă

uşa înainte să ajungă Will. Nu fu uşor să o bage pe Blaze pe scaunele din spate, dar reuşiră, şi apoi Will sări la volan. Dădu înapoi şi goni spre spital, sigur că va încălca cel puțin câteva zeci de reguli de circulație pe drum.

Camera de gardă de la spital era aglomerată. Will era aşezat lângă uşă, privind în gol în seara întunecoasă. Ronnie stătea lângă el. Părinții lui, împreună cu Megan şi Daniel, îşi făcuseră apariția pentru scurt timp, dar plecaseră cu ore în urmă.

În ultimele patru ore, Will povestise ce se întâmplase de nenumărate ori, inclusiv mamei lui Blaze, care era în spate cu Blaze acum. Când intrase în sala de aşteptare, Will îi văzuse pe chip teama cumplită, înainte ca una dintre asistente s-o ia de acolo.

În afară de vestea că fusese dusă în sala de operație, Will nu mai auzise nimic despre ea. Noaptea se întindea înaintea lor, dar nu ar gi plecat. Memoria îl ducea înapoi în timp la felul cum arăta când stăteau în aceeaşi bancă în clasa a treia şi apoi îl aducea din nou în prezent la ființa distrusă pe care o cărase în brațe mai devreme. Era o străină acum, dar odată îi fusese prietenă, şi asta era suficient pentru el.

Se întrebă dacă poliția avea să revină. Sosiseră odată cu părinții lui şi el le spusese ce ştia, dar ei erau mai interesați de motivele pentru care o adusese el pe Blaze la spital şi nu-i lăsase pe infirmierii de pe ambulanță s-o aducă. Will fusese sincer – nu-şi amintise că erau prezenți acolo, şi îşi dăduse seama că trebuie adusă imediat la spital – şi, slavă Domnului, înțeleseseră. Chiar i se păruse că îl vede pe polițistul Johnson dând din cap discret, şi Will avu senzația că Johnson ar fi făcut acelaşi lucru în locul lui.

De fiecare dată când se deschidea uşa de la camera asistentelor, Will căuta cu privirea pe vreuna dintre cele care fusese prezente când o aduseseră pe Blaze. În maşină, Ronnie reuşise să vorbească la camera de gardă şi o echipă specializată în traumatisme era deja pregătită; într-un minut, o puseseră Blaze pe o targă şi o duseseră de acolo. Durase aproape zece minute până când el şi Ronnie reuşiră să

schimbe câteva cuvinte. În schimb, stăteau nemişcaţi, ţinându-se de mână şi tremurând de fiecare dată când revedeau în minte imaginea lui Blaze ţipând în camionetă.

Uşa spitalului se deschise din nou, şi Will o recunoscu pe mama lui Blaze care se apropia de ei.

Atât Will, cât şi Ronnie se ridicară. Când se apropie, Will îi văzu buzele strânse de încordare.

— Una dintre asistente mi-a spus că mai sunteţi aici. Am vrut să vin să vă mulţumesc pentru ce aţi făcut.

Vocea i se sparse, şi Will înghiţi în sec, realizând că i se uscase gâtul.

— O să fie bine? reuşi să îngaime.

— Încă nu ştiu. E tot în sala de operaţie. Mama lui Blaze se opri cu privirea pe Ronnie. Eu sunt Margaret Conway. Nu ştiu dacă Galadriel ţi-a menţionat de mine vreodată.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Conway.

Ronnie se întinse cu blândeţe să îi atingă braţul.

Femeia îşi trase nasul, încercând, dar nereuşind să îşi ţină cumpătul.

— Şi mie, începu ea. Vocea îi deveni răguşită când continuă: I-am spus de o sută de ori să stea departe de Marcus, dar ea nu mă asculta, şi acum fetiţa mea…

Se întrerupse, incapabilă să îşi mai reţină suspinele. Will privi, paralizat, cum Ronnie face un pas în faţă s-o îmbrăţişeze şi amândouă plânseră una în braţele celeilalte.

În timp ce Will conducea pe străzile din Wrightsville Beach, totul ieşea în evidenţă în lumina strălucitoare a farurilor. Conducea cu viteză, dar ştia că poate conduce şi mai repede. Într-o fracţiune de secundă, reuşi să observe detalii care în mod obişnuit i-ar fi scăpat: aura blândă, ceţoasă din jurul stâlpilor de iluminat stradali, un tomberon răsturnat pe o alee în spate la Burger King, zgârietura mică de lângă plăcuţa cu numărul de înmatriculare a unui Nissan Sentra de culoare crem.

Lângă el, Ronnie îl privea neliniştită, dar nu spusese nimic. Nu întrebase unde merg, dar nu fusese nevoie. Imediat ce mama lui Blaze plecase din sala de aşteptare, Will

se ridicase fără să spună nimic şi ieşise cu paşi furioşi spre camionetă. Ronnie îl urmase şi se urcase în scaunul pasagerului.

În față, semaforul se făcu galben, dar în loc să încetinească, Will apăsă pedala. Motorul mugi şi camioneta țâşni înainte, către Bower's Point.

Ştia care era ruta cea mai scurtă şi străbătea străzile cu uşurință; părăsind zona comercială, camioneta trecu în goană pe lângă casele cu vedere la ocean. Urma digul, apoi casa lui Ronnie; nici nu încetini. În schimb, împinse camioneta până la limita siguranței.

Lângă el, Ronnie se ținea de mâner când el luă ultimul viraj spre parcarea acoperită cu pietriş, aproape ascunsă de copaci. Camioneta alunecă pe pietriş până se opri şi Ronnie îşi găsi în sfârşit curajul să vorbească.

— Te rog, nu face asta.

Will o auzi şi ştia ce vrea, dar sări oricum din camionetă. Bower's Point nu era departe. Se ajungea acolo doar de pe plajă, era chiar după colț, la două sute de metri de ghereta salvamarului.

Will începu să alerge. Ştia că Marcus va fi acolo; o simțea. O luă la goană, prin minte trecându-i tot felul de imagini: incendiul de la biserică, noaptea de la carnaval, felul în care o apucase pe Ronnie de brațe… şi Blaze, cuprinsă de flăcări.

Marcus nu încercase s-o ajute. Fugise când ea avusese nevoie de el, când ar fi putut muri.

Lui Will nu-i păsa ce se va întâmpla cu el acum. Nu-i păsa ce se va întâmpla cu Scott. Trecuse de etapa asta deja. De data asta, Marcus mersese prea departe. Când dădu colțul, îi zări la distanță, aşezați pe o bucată de lemn de plută, în jurul unui mic foc de tabără.

Foc. Mingi aprinse. *Blaze…*

Iuți pasul, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze. Se apropie suficient cât să remarce sticlele goale de bere împrăştiate în jurul focului, dar ştia că întunericul îi împiedica să-l vadă.

Marcus tocmai ducea o sticlă de bere la buze când Will îşi coborî umărul şi se izbi în el din spate, chiar sub gât. Simți

cum spatele lui Marcus se arcuieşte sub forța impactului, singurul sunet fiind un icnet de durere când Will îl împinse înainte în nisip.

Will ştia că trebuie să se mişte repede, ca să ajungă la Teddy, înainte ca acesta sau fratele lui să reacționeze. Dar imaginea lui Marcus brusc trântit la pământ păru să îi paralizeze pe amândoi, şi după ce îl lovi pe Marcus cu genunchiul în spate, Will se lansă către Teddy, cu picioarele mişcându-i-se ca nişte pistoane, şi-l aruncă peste trunchiul de copac. Will ateriză peste Teddy, dar în loc să-şi folosească pumnii, se dădu înapoi şi îşi izbi fruntea în nasul lui Teddy.

Simți cum pocneşte şi se aplatizează în urma impactului. Will se ridică repede, ignorând imaginea lui Teddy care se rostogolea pe pământ, cu mâinile la față şi cu sângele curgându-i printre degete, cu țipetele parțial înăbuşite de faptul că se îneca.

Lance era deja în mişcare şi se pregătea să atace când Will făcu un pas larg în spate, păstrând distanța. Lance era aproape de el şi se lăsase în jos când Will îşi aruncă genunchiul înainte, simțind cum se uneşte cu fața lui Lance. Capul lui Lance se lăsă pe spate şi acesta îşi pierdu cunoştința înainte să atingă pământul.

Doi la pământ, mai rămânea unul.

Deja Marcus se ridica în picioare, nesigur. Apucă o bucată de lemn şi se dădu înapoi în timp ce Will înainta. Dar ultimul lucru pe care Will şi-l dorea era ca Marcus să reuşească să se stabilizeze pe picioare înainte să atace. Will se lansă spre el. Marcus ridică lemnul, dar lovitura fu slabă şi Will îl îndepărtă, înainte să se izbească în pieptul lui Marcus. Îşi înfăşură brațele în jurul lui, cuprinzându-l şi ridicându-l, folosind avântul ca să îl împingă pe Marcus în spate. Era o poziție perfectă de fotbal american, şi Will îl trânti pe Marcus pe spate.

Will îşi lăsă toată greutatea peste Marcus, şi la fel cum o făcuse cu Teddy, îl lovi cu fruntea cât de tare putu.

Simți acelaşi scrâşnet de oase sparte, dar de data asta nu se opri. În schimb, îl lovi pe Marcus cu pumnul. Îl lovi din nou şi din nou, lăsându-se cuprins de furie, eliberându-şi

mânia apărută pentru că se simțise atât de neajutorat de la incendiu. Îl lovi pe Marcus în ureche, o dată şi încă o dată. Țipetele lui Marcus îl înfuriau şi mai tare. Îşi luă din nou avânt, de data asta țintind spre nasul deja rupt – când simți brusc cum îl apucă cineva de braț.

Se întoarse, pregătit pentru Teddy, dar era Ronnie cea care îi ținea brațul, cu o expresie îngrozită pe față,

— Opreşte-te! Nu merită să faci puşcărie pentru el! țipă ea. Nu-ți distruge viața pentru el.

El abia o auzi, dar înregistră faptul că ea încerca să îl tragă de pe Marcus.

— Te rog, Will, spuse ea, cu vocea tremurândă. Tu nu eşti ca el. Tu ai un viitor. Nu arunca totul la gunoi.

Pe măsura ce ea îşi slăbea strânsoarea, el simți cum i se scurge toată energia din corp. Se strădui să se ridice, adrenalina lăsându-l slăbit şi nesigur. Ronnie îşi trecu un braț pe după talia lui şi începură să meargă amândoi încet către camionetă.

În dimineața următoare, se duse la muncă, în ciuda durerii din mână, şi îl găsi pe Scott aşteptându-l în micul vestiar. În timp ce Scott îşi îmbrăca salopeta, se uită furios la Will înainte să îşi tragă mânecile în sus.

— Nu aveai de ce să abandonezi meciul, spuse el, închizând fermoarul. Ambulanța a fost acolo tot timpul.

— Ştiu, spuse Will. Nu m-am gândit. Îi văzusem mai devreme, dar am uitat. Îmi pare rău că am abandonat.

— Mda, ei bine, şi mie! se răsti Scott. Se întinse după o cârpă şi o băgă în curea. Am fi putut câştiga turneul, dar tu a trebuit s-o iei la goană să faci pe eroul.

— Scott, omule, avea nevoie de ajutor…

— Da? Şi de ce a trebuit să fii tu? De ce n-ai putut aştepta să sosească ajutoare? De ce n-ai sunat la 911? De ce a trebuit s-o duci tu cu camioneta?

— Ți-am spus – am uitat că infirmierii erau acolo. M-am gândit că va dura mult până să ajungă ambulanța…

Scott îşi izbi pumnul de dulapul metalic.

— Dar tu nici măcar n-o placi! strigă el. Nici măcar n-o

cunoşti! Da, dacă erau Ashley sau Cassie, sau măcar Ronnie, aş fi putut înțelege. La naiba, dacă era o străină, aş fi putut înțelege. Dar Blaze? *Blaze?* Aceeaşi tipă care o bagă în puşcărie pe prietena ta? Tipa care umblă cu *Marcus?* Scott făcu un pas înspre el. Te-ai gândit vreo secundă dacă ea ar fi făcut acelaşi lucru pentru tine? Dacă erai rănit şi aveai nevoie de ajutor? Nicio şansă!

— E doar un joc, obiectă Will, simțind propria furie ieşind la suprafață.

— Pentru tine! țipă Scott. Pentru tine e un joc! Dar pentru tine totul e un joc! Nu pricepi asta! Pentru că nimic nu contează pentru tine! Tu nu ai nevoie să câştigi chestii din astea, pentru că, chiar dacă pierzi, tot ai viața la dispoziție pe un platou de argint! Dar eu aveam nevoie de asta! E *viitorul* meu în joc aici, omule!

— Mda, ei bine, era viața unei fete în joc, ripostă Will. Şi dacă ai putea înceta să mai fii atât de egocentric măcar o dată, ai vedea că salvarea vieții unei persoane e mai importantă decât bursa ta prețioasă de volei!

Scott scutură din cap dezgustat.

— Eşti prietenul meu de multă vreme… dar ştii, mereu a fost cum ai vrut tu. Totul a fost mereu cum ai vrut tu. *Tu* ai vrut să te desparți de Ashley, *tu* vrei să umbli cu Ronnie, *tu* vrei să chiuleşti de la antrenamente săptămâni întregi, *tu* vrei să faci pe eroul. Ei bine, ştii ce? Ai greşit. Am vorbit cu infirmierii de pe salvare. Mi-au spus că ai greşit. Şi fiindcă ai luat-o pe sus şi ai dus-o cu camioneta, e posibil să fi înrăutățit lucrurile. Şi cu ce te-ai ales? Ți-a mulțumit? Nu, desigur că nu. Şi nu o va face. Dar *tu* eşti dispus să îi tragi clapa unui prieten pentru că tot ce vrei *tu* să faci e mai important.

Cuvintele lui Scott erau ca nişte lovituri în stomac, dar nu făcură altceva decât să îi alimenteze furia.

— Revino-ți, Scott, spuse Will. De data asta nu despre tine e vorba.

— Îmi erai dator! țipă Scott, izbind dulapul din nou. Ți-am cerut un simplu lucru! Habar n-ai cât însemna pentru mine!

— Nu-ți datorez nimic, rosti Will cu o furie mocnită. Te-am

acoperit în ultimele opt luni. Sunt sătul să ne joace Marcus pe degete. Trebuie să faci ce e corect. Trebuie să spui adevărul. Lucrurile s-au schimbat.

Will se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Când o deschise, îl auzi pe Scott în spatele lui.

— Ce-ai făcut?

Will se întoarse, ținând uşa pe jumătate deschisă şi îl țintui pe Scott cu o privire de oțel.

— După cum am spus, trebuie să spui adevărul.

Aşteptă până când Scott îi pricepu cuvintele, apoi ieşi, lăsând uşa să se trântească în urma lui. Când trecu pe lângă maşini, îl auzi pe Scott strigând după el.

— Vrei să-mi distrugi viața? Vrei să merg la puşcărie pentru un accident? Nu o să fac asta.

Chiar şi când se apropie de hol, încă îl mai auzea pe Scott izbind cu palma în dulapul metalic.

29

RONNIE

Săptămâna următoare fusese tensionată pentru amândoi. Ronnie nu se simțea confortabil cu violența pe care o văzuse la Will, şi nici nu se simțea complet confortabil cu felul în care o făcea să se simtă. Nu-i plăceau bătăile, nu-i plăcea să vadă oameni răniți, şi ştia că rareori asta îmbunătățea o situație. Şi totuşi, nu se putea forța să fie furioasă pe Will pentru ce făcuse. Oricât nu ar fi vrut să treacă cu vederea ce se întâmplase, imaginea lui Will desființându-i complet pe cei trei o făcea să se simtă un pic mai în siguranță când era cu el.

Dar Will era stresat. Era sigur că Marcus avea să facă plângere pentru ce se întâmplase şi că poliția îi va bate la uşă în orice moment, dar Ronnie simțea că îl mai deranja ceva, ceva ce nu îi spunea. Dintr-un motiv obscur, el şi Scott nu îşi vorbeau şi se întreba dacă asta avea legătură cu neliniştea lui Will.

Şi apoi mai era şi familia lui. Mai ales mama lui Will. Ronnie o văzuse de două ori de la nuntă: o dată în timp ce aştepta în camioneta lui Will ca el să îşi ia o cămaşă curată şi o dată la un restaurant în centrul Wilmingtonului când Will o scosese în oraş. Când se aşezaseră, Susan intrase cu un grup de prietene. Ronnie avea o vedere directă asupra uşii, dar Will stătea cu spatele. În ambele ocazii, Susan se întorsese în mod intenționat să nu o vadă pe Ronnie.

Nu îi spusese lui Will de niciunul din incidente. În timp ce Will era pierdut în propria lume de răzbunare şi griji, Ronnie observă că Susan părea să creadă că Ronnie era cumva personal responsabilă de tragedia care o lovise pe Blaze.

În timp ce stătea în dormitorul ei, Ronnie privi silueta adormită a lui Will de la distanță. Era ghemuit lângă cuibul de țestoase; pentru că în celelalte cuiburi începuseră să iasă puii din ouă, scoseseră cuşca în după-amiaza aceea, şi

cuibul era complet expus. Nici unul nu voia să lase cuibul nesupravegheat pe durata nopții, şi cum Will petrecea oricum tot mai puțin timp acasă, se oferise să îl păzească el.

Nu voia să se gândească la noile ei necazuri, dar se trezi că îşi aminteşte tot ce se întâmplase vara asta. Abia şi-o amintea pe fata care fusese când sosise prima oară pe plajă. Şi vara nu se terminase încă; în două zile va împlini optsprezece ani, şi după un ultim weekend împreună, Will va pleca la facultate. Următoarea ei înfățişare la tribunal era programată la câteva zile după aceea, şi apoi va trebui să se întoarcă la New York. Făcuse atât de multe deja şi mai erau atât de multe de făcut.

Scutură din cap. Cine era ea? Şi a cui viață o ducea? Mai mult decât atât, unde o va duce?

Zilele acelea, nimic nu părea real şi în acelaşi timp i se păreau mai reale ca niciodată: dragostea ei pentru Will, relația tot mai apropiată cu tatăl ei, felul în care viața ei încetinise, atât de simplu şi de complet. Uneori i se părea că toate astea se întâmplă altcuiva, unei persoane pe care încă învăța s-o cunoască. Niciodată, nici într-un milion de ani, n-ar fi crezut că un orăşel adormit de la țărmul mării, în sud, ar fi plin de mult mai multă… *viață* şi *dramă* decât Manhattanul.

Zâmbind, trebui să admită că, cu câteva excepții, nu fusese totul rău. Dormea într-o cameră cufundată în tăcere lângă fratele ei, separată doar de sticlă şi nisip de băiatul pe care îl iubea, un băiat care o iubea şi el. Se întrebă dacă putea să existe ceva mai grozav în viață. Şi, în ciuda a tot ce se întâmplase, sau poate tocmai de aceea, ştia că nu va uita niciodată vara petrecută împreună, indiferent de ce îi va aduce viitorul.

Se întinse în pat şi începu să alunece spre somn. Ultimul ei gând conştient a fost că nu se terminase totul, că mai vine ceva. Deşi senzația aceea însemna de obicei ceva rău, ea ştiu că nu e posibil, nu după toate prin câte trecuseră.

Dimineața totuşi se trezi cu o nelinişte în suflet. Ca întotdeauna, era profund conştientă că mai trecuse o zi,

adică o zi în minus alături de Will.

Dar în timp ce stătea acolo întinsă, încercând să lămurească neliniştea pe care o simţea, îşi dădu seama că nu era numai asta. Will urma să plece la facultate săptămâna următoare. Până şi Kayla se ducea la facultate. Şi ea nu avea nici cea mai mică idee ce o aştepta. Da, va împlini optsprezece ani, şi da, va accepta orice va decide tribunalul, dar apoi ce? O să locuiască toată viața cu mama ei? Ar trebui să aplice pentru un loc de muncă la Starbucks? Pentru o secundă, îi veni în minte imaginea ei cu o lopată curățând excremente de elefant la grădina zoologică.

Era prima oară când îşi înfrunta viitorul atât de direct, întotdeauna crezuse în mod naiv că totul va fi bine, indiferent de ce va decide. Şi va fi, ştia asta... pentru o vreme. Dar voia să locuiască cu mama ei şi la nouăsprezece ani? Sau la douăzeci şi unu? Sau, Doamne fereşte, la douăzeci şi cinci?

Şi cum naiba putea cineva să câştige suficient de mulți bani – şi să-şi permită să locuiască în Manhattan – fără o diplomă de facultate?

Nu ştia. Tot ce ştia era că nu era pregătită să se termine vara. Nu era pregătită să se întoarcă acasă. Nu era pregătită să se gândească la Will plimbându-se pe aleile verzi de la Vanderbilt, mergând alături de colege în uniforme de majorete. Nu dorea să se gândească la aşa ceva.

*

— E totul în regulă? Ai fost cam tăcută, spuse Will.

— Îmi pare rău, zise ea. Doar că am multe pe cap.

Stăteau pe dig, împărțind covrigii şi cafeaua pe care le cumpăraseră de pe drum. De obicei digul era aglomerat de pescari, dar în dimineața aceea erau singuri acolo. O surpriză plăcută, având în vedere că el avea o zi liberă.

— Te-ai mai gândit la ce o să faci?

— Orice care nu implică elefanți şi lopeți.

El îşi balansă covrigul pe paharul din polistiren.

— Vreau să ştiu despre ce vorbeşti?

— Probabil că nu, spuse ea, strâmbându-se.

— Bine. El dădu din cap. Dar discutam despre ce vrei să faci mâine de ziua ta.

Ronnie ridică din umeri.

— Nu trebuie să fie ceva special.

— Dar împlineşti optsprezece ani. Recunoaşte – e mare lucru. O să fii adult din punct de vedere legal.

„Super", se gândi ea. I se amintea încă o dată că îi expira timpul rămas în care să se gândească ce să facă cu viaţa ei. Probabil Will îi citi expresia pentru că se întinse spre ea şi îi puse o mână pe genunchi.

— Am spus eu ceva greşit?

— Nu. Nu ştiu. Doar că mă simt ciudat azi.

În zare, un grup de delfini sparseră apa imediat sub valuri. Prima oară când îi văzuse, fusese uimită. Chiar şi a douăzecea oară. Dar acum erau doar parte din peisajul obişnuit, dar chiar şi aşa, le va duce dorul când va fi în New York făcând orice va face. Probabil va sfârşi prin a deveni dependentă de desenele animate ca Jonah şi va insista să se uite la ele cu capul în jos.

— Ce-ar fi dacă te-aş scoate la cină?

Nu, lasă asta. Va deveni dependentă de Game Boy.

— Bine.

— Sau am putea merge să dansăm.

Sau de Guitar Hero. Lui Jonah îi plăcea să joace asta ore întregi. Şi lui Rick îi plăcea, dacă stătea bine să se gândească. Aproape toţi cei fără ceva de făcut în viaţă erau dependenţi de jocul ăla.

— Sună bine.

— Sau ce zici de asta? Ne pictăm pe feţe şi încercăm să invocăm zeiţe antice incaşe.

Dependentă de jocuri penibile, probabil va locui tot acasă când Jonah va pleca la facultate peste opt ani.

— Orice vrei tu.

Sunetul râsului lui Will îi readuse din nou atenţia la el.

— Ai spus ceva?

— Ziua ta. Încercam să aflu ce vrei de ziua ta, dar evident tu eşti pe alte meleaguri. Plec luni şi vreau să fac ceva special pentru tine.

Se gândi la asta înainte să se întoarcă spre casă, observând din nou cât de nelalocul ei era pe bucata asta de plajă.

— Ştii ce îmi doresc cu adevărat?

Nu se întâmplă de ziua ei, ci două zile mai târziu, vineri, 22 august. Angajaţii de la acvariu pregătiseră totul până la cel mai mic amănunt; devreme, în după-amiaza aceea, muncitorii şi voluntarii de la acvariu începuseră să pregătească zona ca ţestoasele să ajungă în siguranţă la apă.

Ea şi Will ajutară la nivelarea nisipului din şanţul superficial care ducea spre ocean; alţii puseseră bandă de avertizare ca să ţină mulţimea la o distanţă. Pe cei mai mulţi, oricum. Tatălui ei şi lui Jonah li se permisese accesul în zona delimitată, şi stăteau într-o parte, ca să nu le fie în drum muncitorilor agitaţi.

Ronnie habar n-avea ce trebuia să facă ea, în afară de a se asigura că nimeni nu se apropie prea tare de cuib. Nu era deloc expertă, dar când purta uniforma de la acvariu de culoarea oului de Paşte, oamenii presupuneau că le ştie pe toate. Răspunsese probabil la cel puţin o sută de întrebări în ultima oră. Era încântată că fusese capabilă să îşi amintească lucrurile pe care i le spusese Will despre ţestoase şi era uşurată că îşi acordase câteva minute să citească pliantul despre ţestoase pe care îl tipăriseră cei de la acvariu. Aproape orice doreau oamenii să ştie era deja acolo negru pe alb, dar se gândi că era mai uşor pentru ei s-o întrebe pe ea decât să citească pliantul pe care îl aveau în mână.

O mai ajuta şi să treacă timpul. Erau acolo de ore întregi şi, deşi fuseseră asiguraţi că puii vor ieşi din ou în orice clipă, Ronnie nu era sigură. Ţestoaselor nu le păsa că unii copilaşi vor obosi sau că cineva trebuie să se trezească devreme ca să meargă la muncă în dimineaţa următoare.

Cumva îşi imaginase că vor fi doar câţiva oameni acolo, nu sutele care se înghesuiau de-a lungul benzii de delimitare. Nu era sigură că îi place asta; făcea totul să pară un circ.

Când se aşeză pe o dună de nisip, Will veni spre ea.

— Ce crezi? întrebă el, făcând semn înspre scena din faţa

lor.

— Nu sunt sigură încă. Nu s-a întâmplat nimic până acum.

— Nu mai durează mult.

— Aşa mi s-a spus.

Will se aşează lângă ea.

— Trebuie să înveți să ai răbdare, micule greieraş.

— Am răbdare. Doar că vreau ca puii să iasă mai repede din ou.

El râse.

— Greşeala mea atunci.

— N-ar trebui să lucrezi?

— Eu sunt doar un voluntar. Tu eşti cea care lucrează pe bune la acvariu.

— Da, dar nu sunt plătită pentru timpul meu şi, cum tu eşti voluntar, cred că ar trebui să stai o vreme pe lângă banda de delimitare.

— Lasă-mă să ghicesc – jumătate din oameni întreabă ce se întâmplă şi cealaltă jumătate întreabă chestii care sunt deja în pliantele pe care le împarți.

— Cam aşa.

— Şi te-ai săturat de asta?

— Hai să spunem doar că nu a fost aşa de frumos ca la cina din seara trecută.

De ziua ei, o dusese la un restaurant italian, mic şi intim; îi luase cadou un lănțişor de argint cu un pandantiv în formă de broască țestoasă, pe care îl iubea şi îl purta mereu de atunci.

— De unde ştii când e aproape timpul?

El arătă către directorul acvariului şi către unul dintre biologii angajați.

— Când Elliot şi Todd încep să se agite.

— Sună destul de ştiințific.

— O, este. Crede-mă.

— Te superi dacă mă aşez lângă tine?

După ce Will se dusese să ia nişte lanterne din camionetă, tatăl ei se apropiase de ea.

— Nu trebuie să întrebi, tată. Sigur că da.

— Nu voiam să te deranjez. Pari cam preocupată.

— Doar aştept, ca toată lumea, spuse ea.

Se dădu la o parte şi îi făcu loc tatălui ei să se aşeze lângă ea. Mulțimea se îndesise şi mai mult în ultima jumătate de oră, şi era bucuroasă că i se permisese tatălui ei să stea în zona restricționată. În ultima vreme, arăta atât de obosit.

— Mă crezi sau nu, în copilărie n-am văzut niciodată cum ies puii din ouă.

— De ce nu?

— Pe atunci nu era aşa mare lucru ca acum. Adică, uneori dădeam peste un cuib şi mi se părea drăguț, dar nu mă gândeam niciodată prea mult la asta. Cel mai aproape de momentul eclozării am fost când am dat peste un cuib a doua zi după ce s-a întâmplat. Am văzut toate cojile de ouă sparte în jurul cuibului, dar asta făcea doar parte din viața de aici. Oricum, pun pariu că nu la asta te-ai aşteptat, nu? La toți oamenii ăştia?

— La ce te referi?

— Tu şi Will ați păzit cuibul în fiecare noapte, să nu i se întâmple nimic. Şi acum, când s-a ajuns la partea incitantă, trebuie s-o împărțiți cu toată lumea.

— E în regulă. Nu mă deranjează.

— Nici măcar puțin?

Ea zâmbi. Era uimitor cât de bine ajunsese s-o cunoască tatăl ei.

— Cum merge cântecul?

— Încă mai lucrez la el. Am scris probabil vreo sută de variații până acum, dar încă nu e cum ar trebui. Ştiu că e un exercițiu inutil – dacă nu l-am prins până acum, probabil nu o voi face niciodată –, dar îmi dă ceva de făcut.

— Am văzut vitraliul în dimineața asta. E aproape gata.

Tatăl ei dădu din cap.

— Aproape gata.

— Ştiu deja când o să-l instaleze?

— Nu, spuse el. Încă mai aşteaptă fonduri ca să termine restul bisericii. Nu vor să-l instaleze până când biserica nu e dată în funcțiune. Pastorul Harris e îngrijorat că vandalii ar

putea arunca cu pietre în el. Incendiul i-a făcut mult mai precauți cu privire la tot.

— Probabil şi eu aş fi precaută.

Steve îşi întinse picioarele pe nisip, apoi le retrase la loc, tresărind.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Da, doar că am stat prea mult în picioare în ultimele zile. Jonah vrea să terminăm vitraliul înainte să plece.

— S-a simțit bine vara asta.

— Da?

— Aseară mi-a spus că nu vrea să se întoarcă la New York. Că vrea să stea cu tine.

— E un puşti dulce, zise el. Ezită un moment înainte să se întoarcă spre ea. Bănuiesc că următoarea întrebare e dacă şi tu te-ai simțit bine vara asta.

— Da, m-am simțit.

— Datorită lui Will?

— Datorită la tot, spuse ea. Mă bucur că am petrecut timp împreună.

— Şi eu.

— Deci când e următoarea ta vizită la New York?

— O, nu ştiu. Vedem din mers.

Ea zâmbi.

— Eşti prea ocupat zilele astea?

— Nu chiar, spuse el. Dar vrei să ştii ceva?

— Ce anume?

— Cred că eşti o domnişoară nemaipomenită. Să nu uiți niciodată cât de mândru sunt de tine.

— Ce-ți veni?

— Nu eram sigur că ți-am spus asta în ultima vreme.

Ea îşi odihni capul pe umărul lui.

— Şi tu eşti OK, tată.

— Hei, spuse el, făcând semn înspre cuib, cred că începe.

Ea se întoarse spre cuib, apoi se ridică în picioare. Aşa cum prezisese Will, Elliot şi Todd se fâțâiau pe acolo foarte agitați în timp ce tăcerea se lăsă peste mulțime.

Totul se desfăşură aşa cum Will spusese că o să se

întâmple, însă fusese mai mult decât atât. Pentru că putuse să se apropie atât de mult, văzuse totul: primul ou începând să se fisureze, urmat de altul şi apoi altul, ouăle zvârcolindu-se până apăru prima țestoasă şi începu să se cațăre peste ouăle care se zvârcoleau şi ieşi din cuib.

Şi totuşi, ce urmase după aceea fusese cel mai uimitor: mai întâi puțină mişcare, apoi mişcare, apoi atât de multă mişcare, încât era imposibil să percepi totul cu ochiul liber, în timp ce cinci, şi apoi zece, şi apoi douăzeci, şi apoi mult prea multe țestoase să le mai poți număra se uniră într-o frenezie de activitate.

Ca un stup nebun pe steroizi…

Şi apoi imaginea țestoaselor micuțe, cu aspect preistoric, încercând să scape din gaură; îşi înfigeau ghearele în nisip şi alunecau la loc, se cățărau unele peste altele… până când una reuşi să iasă, urmată de o a doua, şi apoi a treia, toate mişcându-se de-a lungul şanțului nisipos către lumina pe care o ținea Todd, stând la marginea apei.

Una câte una, Ronnie le văzu trecând pe lângă ea, şi se gândi că arătau atât de incredibil de mici, încât i se părea de neconceput că vor supraviețui. Oceanul le va înghiți pur şi simplu, făcându-le să dispară, ceea ce se şi întâmplă când ajunseră la apă şi fură aruncate şi rostogolite în valuri, ieşind scurt la suprafață înainte să dispară din vedere.

Stătuse lângă Will, strângându-l de mână, nemaipomenit de fericită că petrecuse toate acele nopți lângă cuib şi că jucase un rol insignifiant în miracolul unei noi vieți. Era incredibil să se gândească la faptul că după săptămâni întregi în care nu se întâmplase nimic, evenimentul pe care îl aşteptase atât de mult avea să se termine în câteva minute.

În timp ce stătea lângă băiatul pe care îl iubea, ştiu că niciodată nu mai împărtăşise cu cineva un moment mai magic decât acesta.

O oră mai târziu, după ce discutară cu încântare despre momentul eclozării, Ronnie şi Will le spuseră noapte bună angajaților de la acvariu care se îndreptau spre maşinile lor. În afară de şanț, toate dovezile a ceea ce se întâmplase

dispăruseră. Nici cojile de ouă nu se mai vedeau; Todd le adunase pentru că voia să studieze grosimea cojilor şi să le testeze pentru posibila prezență a substanțelor chimice.

În timp ce mergea lângă el, Will îşi strecură brațul în jurul ei.

— Sper că a fost aşa cum ți-ai imaginat că o să fie.

— A fost chiar mai bine, răspunse ea. Dar mă tot gândesc la puii de țestoasă.

— O să fie bine.

— Nu toți.

— Nu, recunoscu el. Nu toți. Când sunt mici, sorții sunt împotriva lor.

Merseră câțiva paşi în linişte.

— Asta mă întristează.

— E cercul vieții, nu?

— N-am nevoie de filosofie din *Regele-Leu* acum, pufni ea. Am nevoie să mă minți.

— A, spuse el, relaxat. În cazul ăsta… Toți o să supraviețuiască. Toți cincizeci şi şase. O să crească mari şi o să se împerecheze şi o să facă mici țestoase şi în cele din urmă o să moară de bătrânețe după ce vor trăi mult mai mult decât celelalte țestoase.

— Chiar crezi asta?

— Desigur, spuse el încrezător. Sunt copilaşii noştri. Sunt speciali.

Încă mai râdea când îl văzu pe tatăl ei păşind pe veranda din spate cu Jonah.

— OK, după toată agitația aia ridicolă, începu Jonah, şi privind toată povestea cap-coadă, am doar un lucru de spus.

— Ce anume? îl întrebă Will.

Jonah rânji cu gura până la urechi.

— Asta. A fost. Atât de. Super.

Ronnie râse, amintindu-şi. Ridică din umeri la expresia nedumerită a lui Will.

— O glumă de familie, spuse ea şi în secunda aceea tatăl ei tuşi.

Era o tuse puternică, umedă… bolnavă… dar la fel cum se întâmplase la biserică nu se opri la un singur acces. Tuşi din

nou şi din nou, un sunet chinuit după altul.

Îl văzu pe tatăl ei apucându-se de balustradă ca să îşi menţină echilibrul; îl văzu pe Jonah încruntându-se de grijă şi teamă, şi chiar Will îngheţă pe loc.

Îl privi pe tatăl ei încercând să stea drept, arcuindu-şi spatele, chinuindu-se să controleze tuşea. Îşi duse ambele mâini la gură şi mai tuşi încă o dată, şi când în sfârşit inspiră sacadat, suna de parcă respira sub apă.

Icni din nou, apoi îşi coborî mâinile. Ronnie îngheţă în loc pentru cea mai lungă secundă din viaţa ei, brusc mai speriată decât fusese vreodată în viaţă. Faţa tatălui ei era acoperită de sânge.

30

STEVE

Îşi primise sentința la moarte în februarie, în timp ce stătea în cabinetul doctorului, la numai o oră după ce dăduse ultima lecție de pian.

Începuse din nou să predea după ce se mutase în Wrightsville Beach, după ce eşuase în cariera de pianist de concert. Fără să îl consulte, pastorul Harris îi adusese acasă o elevă promițătoare, la câteva zile după ce Steve se mutase, şi îl rugase să îi facă o favoare. Era tipic pentru pastorul Harris să îşi dea seama că, întorcându-se acasă, Steve lăsa să se înțeleagă că era singur şi pierdut şi că singura metodă de a-l ajuta era să îi ofere un sens în viață.

Eleva era Chan Lee. Amândoi părinții ei predau muzica la UNC Wilmington şi, la şaptesprezece ani, avea o tehnică extraordinară, dar cumva îi lipsea capacitatea de a împrumuta muzicii o notă personală. Era atât serioasă, cât şi pasionată, iar Steve o îndrăgi imediat; îl asculta cu interes şi exersa din greu ca să încorporeze sugestiile atunci când cânta. Abia aştepta vizitele ei şi, de Crăciun, îi dărui o carte despre construcția pianelor clasice, o carte care ştia că îi va plăcea. Dar, în ciuda bucuriei pe care o simțea în a preda din nou, era din ce în ce mai obosit. Lecțiile îl secau de energie când ar fi trebuit să i-o dea. Pentru prima oară în viață, începu să doarmă în mod regulat la prânz.

De-a lungul timpului, începu să doarmă şi mai mult, câte două ore o dată, şi când se trezea îl durea stomacul. Într-o seară, când gătea chili pentru cină, simți brusc o durere ascuțită, intensă, şi se chirci, lovind tigaia de pe aragaz şi împrăştiind roşii, fasole şi carne tocată pe podeaua bucătăriei. În timp ce încerca să îşi tragă sufletul, îşi dădu seama că ceva era în neregulă.

Îşi făcu o programare la doctor, apoi se duse din nou la spital pentru ecografii şi radiografii. După aceea, în timp ce

Steve privea cum se umplu fiolele cu sângele necesar pentru analizele recomandate, se gândi la tatăl său şi la cancerul care îl omorâse în cele din urmă. Şi brusc îşi dădu seama ce îi va spune doctorul.

La a treia vizită la doctor, descoperi că avusese dreptate.

— Ai cancer la stomac, spuse doctorul.

Inspiră adânc.

— Şi din ecografii reiese că s-a răspândit în pancreas şi la plămâni. Vocea îi era neutră, dar nu dură. Sunt sigur că ai o mulțime de întrebări, dar dă-mi voie să încep prin a spune că nu e bine.

Oncologul era compătimitor, şi totuşi îi spunea lui Steve că nu poate face nimic. Steve ştia asta, aşa cum ştia şi că doctorul voia ca el să pună anumite întrebări, în speranța că discuțiile vor uşura lucrurile cumva.

Când tatăl lui era pe moarte, Steve făcuse cercetări. Ştia ce înseamnă când cancerul se răspândeşte, ştia ce înseamnă să ai cancer nu numai la stomac, ci şi la pancreas. Ştia că şansele să supraviețuiască erau aproape zero, şi în loc să întrebe ceva, se întoarse spre fereastră. Pe pervazul exterior, un porumbel se oprise lângă sticlă, indiferent la ce se întâmpla înăuntru. „Mi s-a spus că sunt pe moarte, se gândi el în timp ce se uita la el, şi doctorul vrea să discutăm despre asta. Dar nu e nimic de spus, nu?”

Aşteptă ca pasărea să uguiască în semn că e de acord cu el, dar desigur, aceasta nu îi răspunse în niciun fel.

„Sunt pe moarte”, se gândi el.

Steve îşi aminti că îşi încleştase mâinile, uimit că nu îi tremurau. Dacă era să îi tremure vreodată mâinile, se gândi el, acesta ar fi un moment bun. Dar erau la fel de ferme şi de nemişcate ca o chiuvetă de bucătărie.

— Cât timp mai am?

Doctorul păru uşurat că liniştea fusese în sfârşit spartă.

— Înainte să discutăm despre asta, aş vrea să povestim despre opțiunile pe care le ai.

— Nu am opțiuni, spuse Steve. Ştim amândoi asta.

Dacă doctorul rămăsese surprins de răspunsul lui, nu o arătă.

— Întotdeauna există opțiuni, replică el.

— Dar niciuna nu mă poate vindeca. Dumneavoastră vă referiți la calitatea vieții.

Doctorul lăsă la o parte clipboardul.

— Da, spuse el.

— Cum putem să discutăm despre calitatea vieții dacă nu ştiu cât timp mai am? Dacă mai am doar câteva zile, poate ar trebui să încep să dau telefoane.

— Ai mai mult decât câteva zile.

— Săptămâni?

— Da, desigur…

— Luni?

Doctorul ezită. Probabil văzuse ceva pe fața lui Steve care îi dădu de înțeles că va continua să insiste până va afla adevărul. Îşi drese glasul.

— Fac asta de mult timp şi am învățat că predicțiile nu sunt relevante. Sunt mulți factori care nu țin de medicină. Ce se întâmplă mai departe depinde de tine şi de genele tale, de atitudinea ta. Nu, nu putem face nimic ca să oprim inevitabilul, dar nu asta e ideea. Ideea e să încerci să foloseşti la maximum timpul pe care îl ai.

Steve îl studie pe doctor, conştient că nu i se răspunsese la întrebare.

— Mai am un an?

De data asta, doctorul nu-i răspunse, dar tăcerea îl dădu de gol. Steve părăsi biroul şi, inspirând adânc, se înarmă cu ideea că mai avea mai puțin de douăsprezece luni de trăit.

Realitatea îl lovi mai târziu în timp ce stătea pe plajă.

Avea cancer într-o formă avansată şi nu exista niciun tratament cunoscut. Va muri în aproximativ un an.

Pe drumul spre ieşire din birou, doctorul îi dăduse câteva materiale. Nişte broşurele şi o listă de site-uri, folositoare la un referat, dar nu la altceva. Steve le aruncase la gunoi în drum spre maşină. În timp ce stătea în soarele de iarnă pe plaja pustie, îşi băgă mâinile în buzunare, uitându-se la dig. Deşi nu mai vedea ca odinioară, observă oameni plimbându-se sau pescuind, şi se minună de cât de normal se purtau.

Parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun.

Urma să moară, şi asta avea să se petreacă destul de curând. Îşi dădu seama că atât de multe lucruri pentru care pierduse timp îngrijorându-se nu mai contau. Planul lui de pensie? *Nu va avea nevoie de pensie.* Un mod de a-şi câştiga existența la cincizeci de ani? *Nu mai contează.* Dorința de a cunoaşte pe cineva şi de a se îndrăgosti? *Nu ar fi cinstit pentru ea, şi sincer, dorința aceea murise când aflase diagnosticul.*

Se terminase, îşi repeta în sinea lui. În mai puțin de un an va muri. Da, ştiuse că era ceva în neregulă şi poate că se aşteptase ca doctorul să îi dea vestea pe care i-o dăduse. Dar amintirea doctorului rostind efectiv cuvintele începu să îi revină în minte iar şi iar, ca un disc vechi care sare o măsură. Pe plajă, începu să tremure. Era speriat şi singur. Lăsă capul în jos, îşi puse fața în mâini şi se întrebă de ce i se întâmplase lui asta.

A doua zi, o sună pe Chan şi îi spuse că nu mai poate să îi predea lecții de pian. Apoi se întâlni cu pastorul Harris şi îi dădu vestea. În acel moment, pastorul Harris era încă în convalescență după rănile suferite în incendiu şi, deşi Steve ştia că e egoist din partea lui să îşi împovăreze prietenul în timpul convalescenței, nu avea cu cine să vorbească. Îl vizită la el acasă şi, stând pe verandă, Steve îi explică diagnosticul. Încercă să îşi golească vocea de emoție, dar nu reuşi şi, în cele din urmă, plânseră împreună.

După aceea, Steve se plimbă pe plajă, întrebându-se ce să facă acum cu puținul timp rămas. Ce era cel mai important pentru el? se întrebă. Trecând pe lângă biserică – în acel moment, reparațiile nu începuseră, dar pereții înnegriți fuseseră demolați şi îndepărtați –, se uită la gaura imensă unde fusese odată un vitraliu, gândindu-se la pastorul Harris şi la diminețile nenumărate pe care le petrecuse sub aura de lumină care bătea prin fereastră. Atunci îşi dădu seama că trebuia să facă alta.

A doua zi o sună pe Kim. Când îi spuse vestea, ea se prăbuşi la telefon, plângând în receptor. Steve simți cum i se

pune un nod în gât, dar nu plânse cu ea, şi cumva ştiu că nu va mai plânge niciodată cu privire la boala lui.

Mai târziu o sună să o întrebe dacă puteau să vină copiii să petreacă vara cu el. Deşi ideea o sperie, Kim acceptă. La cererea lui, căzu de acord să nu le spună despre situația lui. Va fi o vară plină de minciuni, dar ce altceva putea să facă dacă voia să şi-i apropie din nou?

Primăvara, când azaleele înfloreau, începu să mediteze mai mult la natura lui Dumnezeu. Era inevitabil, presupunea el, să te gândeşti la asemenea lucruri într-un asemenea moment. Dumnezeu ori exista, ori nu; ori îşi va petrece eternitatea în rai, ori nu va exista nimic. Cumva îşi găsea alinarea în a răsuci întrebarea pe toate părțile; îi vorbea unui dor adânc din el. În cele din urmă, ajunse la concluzia că Dumnezeu era real, dar voia să simtă prezența lui Dumnezeu în lume, în termeni muritori. Şi cu asta îşi începu căutarea.

Era ultimul an din viața lui. Ploua aproape zilnic, făcând primăvara aceea una dintre cele mai umede din istorie. În mai însă nu mai căzu nicio picătură, de parcă robinetul fusese undeva închis. Cumpără sticla de care avea nevoie şi începu să lucreze la vitraliu; în iunie, sosiră copiii. Se plimbase pe plajă şi îl căutase pe Dumnezeu, şi cumva îşi dăduse seama că fusese capabil să înnoade firele fragile care îl legau de copiii lui. Acum, într-o noapte întunecoasă din august, pui de țestoasă pluteau la suprafața oceanului, iar el tuşea sânge. Era timpul să înceteze să mintă; era momentul să spună adevărul.

Copiii lui erau speriați şi ştia că voiau ca el să spună sau să facă acum ceva ca să le îndepărteze teama. Dar stomacul lui era străpuns de o mie de ace care se răsuceau. Îşi şterse sângele de pe față cu dosul palmei şi încercă să pară calm.

— Cred, spuse el, că trebuie să merg la spital.

31

RONNIE

Tatăl ei era conectat la o perfuzie pe un pat de spital când îi spuse. Începu imediat să scuture din cap. Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

— Nu, zise ea, nu e adevărat. Doctorii fac greşeli.

— Nu de data asta, îi spuse el, întinzându-se s-o ia de mână. Şi îmi pare rău că a trebuit să afli aşa.

Will şi Jonah erau jos la cafenea. Tatăl ei dorea să discute cu fiecare copil în parte, dar Ronnie se hotărî brusc că nu vrea să afle nimic. Nu voia ca el să mai spună ceva, nici măcar un cuvânt.

Mintea ei rememoră câteva imagini diferite: deodată îşi dădu scama de ce tatăl ei dorise ca ea şi cu Jonah să vină în Carolina de Nord. Şi înțelese că mama ei ştiuse adevărul de la bun început. Cu atât de puțin timp rămas, nu voia să se certe cu ea. Şi munca neîncetată la vitraliu i se părea acum logică. Îşi aminti de accesul de tuse din biserică şi de dățile când tresărise de durere. Privind retrospectiv, toate piesele se potriveau ca într-un puzzle. Şi totuşi, totul se prăbuşea în jurul ei.

Nu o va vedea niciodată măritată; nu îşi va ține niciodată nepotul în brațe. Gândul că va trăi fără el tot restul vieții era aproape de nesuportat. Nu era cinstit. Nimic nu era cinstit.

Când vorbi, cuvintele îi sunară seci:

— Când aveai de gând să îmi spui?

— Nu ştiu.

— Înainte să plec? Sau după ce mă întorceam la New York?

Când el nu răspunse, ea simți cum i se ridică sângele la cap. Ştia că n-ar trebui să fie furioasă, dar nu se putea abține.

— Ce? Plănuiai să îmi spui la telefon? Ce aveai de gând să spui? „A, îmi pare rău că nu ți-am menționat asta când eram

împreună astă-vară, dar am cancer într-o fază terminală. Tu ce mai faci?”

— Ronnie…

— Dacă nu aveai de gând să îmi spui, de ce m-ai adus aici? Ca să te *văd* murind?

— Nu, scumpo. Exact opusul. Îşi roti capul ca s-o privească în ochi. Te-am rugat să vii ca să te văd eu pe tine trăind.

La auzul acestui răspuns, simți cum ceva se desprinde în interiorul ei, precum pietricelele care alunecă la vale înainte de o avalanşă. Pe coridor auzi trecând două asistente care vorbeau în şoaptă. Luminile fluorescente bâzâiau deasupra capului ei, aruncând o umbră albăstruie pe pereți. Perfuzia picura regulat – scene normale dintr-un spital, dar nu era nimic normal în toate astea. Un nod dens i se puse în gât când se întoarse, încercând să împiedice lacrimile să curgă.

— Îmi pare rău, scumpo, continuă el. Ştiu că ar fi trebuit să îți spun, dar voiam o vară normală, şi voiam ca şi tu să ai o vară normală. Doream doar să îmi cunosc fiica din nou. Mă poți ierta?

Rugămintea lui o impresionă atât de mult, încât scoase un suspin involuntar. Tatăl ei era pe moarte şi îi cerea ei iertare. Era ceva atât de jalnic în asta, încât nu ştiu cum să răspundă, în timp ce aştepta, el se întinse şi o luă de mână.

— Desigur că te iert, zise ea, şi atunci începu să plângă.

Se aplecă spre el, odihnindu-şi capul pe pieptul lui, şi observă cât de mult slăbise fără ca ea să îşi dea seama. Putea să simtă conturul ascuțit al oaselor din pieptul lui şi brusc îşi dădu seama că el se prăpădea de luni întregi. Îi frânse inima să ştie că nu observase; fusese atât de prinsă de propria viață, că nici măcar nu observase.

Când tatăl ei îşi puse brațele în jurul ei, începu să plângă şi mai tare, conştientă că în curând va fi un moment când gestul acesta simplu de afecțiune nu va mai fi posibil. Fără să vrea, îşi aminti ziua în care sosise acasă la el şi mânia pe care o simțise față de el; îşi aminti cum ieşise ca o furtună din casă, şi cum gândul de a-l atinge îi fusese la fel de străin ca o călătorie în spațiu. Îl urâse atunci şi îl iubea acum.

Era bucuroasă că îi ştia în sfârşit secretul, chiar dacă îşi dorea să nu-l fi aliat. Îl simți plimbându-şi degetele prin părul ei. Va veni un moment când el nu va mai putea face asta, când el nu va mai fi prin preajmă, şi îşi strânse pleoapele, încercând să nu-şi imagineze viitorul. Avea nevoie de mai mult timp cu el. Avea nevoie să o asculte când se plângea de ceva; avea nevoie s-o ierte când făcea greşeli. Avea nevoie s-o iubească aşa cum făcuse în vara aceea. Avea nevoie de toate astea pentru totdeauna şi ştia că asta nu se va întâmpla.

Îi permise tatălui ei s-o țină în brațe şi plânse precum copilul care nu mai era.

Mai târziu, el îi răspunse la toate întrebările. Îi povesti despre tatăl lui şi despre antecedentele de cancer în familia lui, îi povesti despre durerile pe care începuse să le simtă după Anul Nou. Îi spuse că radioterapia nu era o soluție pentru că boala era prezentă în prea multe organe. În timp ce rostea cuvintele, ea îşi imagină celulele maligne mişcându-se dintr-un loc în altul prin corpul său, o armată prădalnică şi care lasă distrugere în calea ei. Întrebă despre chimioterapie şi răspunsul lui era acelaşi. Cancerul era agresiv, şi chiar dacă chimioterapia ar putea încetini boala, nu o putea opri şi îl va face să se simtă mai rău decât dacă n-ar fi făcut nimic. Îi explică conceptul de calitate a vieții, şi când o făcu, ea îl urî pentru că nu îi spusese mai devreme. Şi totuşi, ştia că el luase decizia corectă. Dacă ar fi ştiut, vara s-ar fi desfăşurat altfel. Relația lor ar fi luat alt curs şi nu voia să se gândească ce ar fi putut deveni.

Era palid, şi ştia că morfina îi provoacă somn.

— Te mai doare? întrebă ea.

— Nu ca înainte. E mai bine, o asigură el.

Ea dădu din cap. Încercă din nou să nu se gândească la celulele maligne care îi invadau organele.

— Când i-ai spus mamei?

— În februarie, imediat după ce am aflat. Dar am rugat-o să nu vă spună.

Ronnie încercă să îşi amintească cum se purtase mama ei

atunci. Probabil fusese supărată, dar Ronnie ori nu-şi amintea, ori n-o băgase de seamă. Ca de obicei, se gândise numai la ea însăşi. Voia să creadă că e diferită acum, dar ştia că nu era cu totul adevărat. Între serviciu şi timpul petrecut cu Will, petrecuse relativ puțin timp cu tatăl ei, şi timpul era singurul lucru pe care nu-l putea recupera.

— Dar dacă mi-ai fi spus, aş fi stat prin preajmă mai mult. Ne-am fi văzut mai mult, te-aş fi putut ajuta ca să nu mai fii obosit tot timpul.

— Mi-a fost suficient să te ştiu aici.

— Dar poate că n-ai fi ajuns la spital.

El se întinse după mâna ei.

— Sau poate că tocmai asta m-a ținut departe de spital: să te văd cum te bucuri de o vară fără griji şi cum te îndrăgosteşti.

Deşi el nu-i spusese asta, Ronnie ştia că el nu se aştepta să mai trăiască mult, şi încercă să îşi imagineze viața fără el.

Dacă n-ar fi venit să stea cu el, dacă nu i-ar fi dat o şansă, i-ar fi fost mai uşor să se desprindă de el. Dar o făcuse, şi nimic din ceea ce se întâmpla nu avea să fie uşor. În liniştea stranie, îi auzi respirația îngreunată şi observă din nou cât de mult pierduse în greutate. Se întrebă dacă va supraviețui până la Crăciun, sau suficient de mult timp ca ea să vină din nou în vizită.

Era singură şi tatăl ei era pe moarte, şi nu putea face absolut nimic să oprească asta.

— Ce se va întâmpla? îl întrebă ea. Nu dormise mult, poate zece minute, apoi îşi întorsese din nou capul spre ea.

— Nu sunt sigur că ştiu la ce te referi.

— Va trebui să stai în spital?

Era singura întrebare pe care îi fusese teamă s-o pună. În timp ce el aținipise, ea îl ținuse de mână, imaginându-şi că el nu va mai pleca de acolo. Că îşi va petrece tot restul vieții în această cameră cu miros de dezinfectant, înconjurat de asistente medicale care nu erau altceva decât nişte străine.

— Nu, spuse el. Probabil o să vin acasă în câteva zile.

Zâmbi. Cel puțin aşa sper.

Ea îi strânse mâna.

— Şi apoi? După ce plecăm?

El se gândi la asta.

— Cred că aş vrea să văd vitraliul terminat. Şi să termin cântecul pe care l-am început. Încă mai cred că e ceva... special acolo.

Ea îşi trase scaunul mai aproape.

— Mă refer la cine o să aibă grijă de tine.

El nu răspunse imediat, dar încercă să se ridice un pic în pat.

— O să fiu bine, spuse el. Şi dacă am nevoie de ceva, îl pot suna pe pastorul Harris. Locuieşte la câteva case de mine.

Ronnie încercă să şi-l imagineze pe pastorul Harris, cu mâinile lui arse şi bastonul, încercând să îl ajute pe tatăl ei dacă avea nevoie de ajutor să se urce în maşină. El păru să îşi dea seama la ce se gândeşte ea.

— După cum am spus, o să fiu bine, murmură el. Ştiam ce mă aşteaptă, şi dacă se întâmplă ce e mai rău, există un azil pe lângă spital.

Ea nu voia să îşi imagineze nici asta.

— Un azil?

— Nu e aşa de rău pe cât crezi. Am fost acolo.

— Când?

— Acum câteva săptămâni. Şi am revenit săptămâna trecută. Mă aşteaptă oricând am nevoie.

Încă un secret pe care nu-l ştia, încă un secret dezvăluit, încă un adevăr care mărturisea inevitabilul. Stomacul i se răsculă şi simți cum îi vine greață.

— Dar ai prefera să fii acasă, nu?

— O să fiu, spuse el.

— Până când nu mai poți?

Expresia lui era aproape prea tristă s-o îndure.

— Până când nu mai pot.

Ea ieşi din camera tatălui său şi se îndreptă spre cafenea. Tatăl ei îi spusese că era momentul să discute cu Jonah.

Era ametită în timp ce mergea pe coridoare. Era aproape

miezul nopții, dar camera de gardă era aglomerată ca întotdeauna. Trecu pe lângă saloane, majoritatea cu uşile deschise, şi văzu copii plângând, însoțiți de părinți neliniştiți, şi o femeie care nu se mai oprea din vomat. Asistentele se agitau în oficiul lor, întinzându-se după fişe sau încărcând cărucioare. O uimea câți oameni erau bolnavi la ora asta din noapte, şi totuşi ştia că majoritatea se vor duce acasă a doua zi. Pe de altă parte, tatăl ei urma să fie mutat într-un salon de la etaj; aşteptau doar ca dosarul lui să fie analizat.

Trecu prin sala de aşteptare aglomerată în drum spre uşa care ducea spre zona principală a holului spitalului şi spre cafenea. Când uşa se închise în urma ei, zgomotul scăzu. Îşi putea auzi sunetul propriilor paşi, aproape se putea auzi gândind şi, în timp ce mergea, simțea valuri de epuizare şi de greață curgând prin ea. Acesta era locul unde veneau oamenii bolnavi; acesta era locul unde oamenii veneau să moară şi ştia că tatăl ei va mai vedea acest loc.

Abia putea înghiți când ajunse la cafenea. Îşi frecă ochii umflați şi înceţoşați, promițându-şi că îşi va ține cumpătul. Bucătăria era închisă la ora aceea, dar lângă peretele îndepărtat al încăperii erau automate şi câteva asistente stăteau în colț, sorbind cafea. Jonah şi Will erau aşezați la o masă din apropierea uşii, şi Will ridică privirea când ea se apropie. Pe masă era o sticlă de apă pe jumătate golită şi una de lapte, şi un pachet de fursecuri pentru Jonah. Acesta se întoarse să se uite la ea.

— Ce mult a mai durat, spuse el. Ce se întâmplă? Tata e bine?

— E mai bine acum, spuse ea. Dar vrea să discute cu tine.

— Despre ce? îşi puse fursecul pe masă. N-am probleme, nu?

— Nu, nu e nimic de genul ăsta. Vrea să îți spună el ce se întâmplă.

— De ce nu-mi poți spune tu?

Părea neliniştit şi Ronnie simți cum i se strânge inima de groază.

— Pentru că vrea să discute cu tine singur. Aşa cum a făcut cu mine. O să te conduc acolo şi o să aştept la uşă,

bine?

El se ridică şi se îndreptă spre uşă, lăsând-o să vină după el.

— Bine, zise el când trecu pe lângă ea, şi lui Ronnie îi veni brusc să fugă. Dar trebuia să stea cu Jonah.

Will continuă să stea jos, nemişcat, cu ochii fixați pe Ronnie.

— Stai o secundă, OK? strigă ea la Jonah.

Will se ridică de la masă, părând înfricoşat pentru ea. „Ştie, se gândi ea brusc. Cumva ştie deja."

— Poți să ne aştepți? începu Ronnie. Ştiu că probabil…

— Sigur că aştept, spuse el încet. O să fiu aici cât timp ai nevoie.

Un val de uşurare trecu prin ea şi îi îl privi recunoscătoare, apoi se întoarse şi îl urmă pe Jonah. Împinseră uşa şi se îndreptară spre coridorul gol, către agitația şi învălmăşeala din camera de gardă.

Nimeni apropiat nu îi mai murise vreodată. Deşi părinții tatălui ei muriseră şi îşi amintea că participase la înmormântări, nu îi cunoscuse bine. Nu erau genul de bunici care vin în vizită. Într-un fel, erau străini, şi chiar şi după ce muriseră, nu-şi amintea să le fi dus dorul.

Cel mai aproape de ceva de genul acesta fusese când Amy Childress, profesoara ei de istorie din clasa a şaptea, murise într-un accident rutier în vara după ce Ronnie îi fusese elevă. Auzise de asta de la Kayla mai întâi, şi îşi aminti că se simțise mai degrabă şocată decât tristă, pentru că Amy era atât de tânără. Domnişoara Childress avea sub treizeci de ani şi preda doar de câțiva ani, şi Ronnie îşi aminti cât de ireal i se părea. Fusese întotdeauna atât de prietenoasă; era una dintre puținele profesoare pe care Ronnie le avusese vreodată care râdea în clasă. Când se întoarse din nou la şcoală în toamnă, nu era sigură la ce să se aştepte. Cum reacționau oamenii în situații din astea? Ce credeau ceilalți profesori? Mersese pe holuri în acea zi, căutând semne că e ceva diferit, dar, în afara unei mici plachete care fusese agățată pe peretele de lângă biroul directorului, nu văzuse nimic ieşit

din comun. Profesorii îşi ţineau orele şi socializau în cancelarie; îi văzuse pe doamna Taylor şi pe domnul Burns – doi dintre profesorii cu care domnişoara Childress lua prânzul – zâmbind şi râzând în timp ce mergeau pe holuri.

Îşi aminti că o deranjase. Da, accidentul avusese loc pe perioada vacanţei şi oamenii deja jeliseră, dar când trecuse pe lângă clasa domnişoarei Childress şi văzuse că acum era folosită ca să se predea ştiinţe, îşi dăduse seama că era furioasă, nu numai pentru că domnişoara Childress murise, dar şi pentru că amintirea ei fusese ştearsă complet într-o perioadă atât de scurtă de timp.

Nu voia să i se întâmple asta tatălui ei. Nu voia să fie uitat în câteva săptămâni – era un om bun, un tată bun şi merita mai mult de atât.

Gândindu-se astfel, îşi dădu seama şi de altceva: nu-l cunoscuse cu adevărat pe tatăl ei când era sănătos. Ultima oară când petrecuse un timp cu el fusese când era în clasa a noua de liceu. Acum era practic un adult, suficient de matură ca să voteze sau să se înroleze în armată şi, pe parcursul verii, el îşi păstrase secretul. Cine ar fi fost el dacă nu ar fi ştiut ce i se întâmplă? Cine era el, de fapt?

Nu avea după ce să îl judece, în afară de amintirile cu el ca profesor de pian. Ştia puţine despre el. Nu ştia ce romancieri îi plăcea să citească, nu ştia care era animalul lui preferat, nici nu putea să-şi imagineze care era culoarea lui preferată. Nu erau lucruri importante şi ştia că nu contau cu adevărat, dar cumva o deranja gândul că probabil nu va afla niciodată răspunsurile.

În spatele uşii, auzi sunetul plânsetelor lui Jonah şi ştiu că aflase adevărul. Auzi negaţiile frenetice ale fratelui ei şi răspunsurile murmurate ale tatălui ei. Se sprijini de perete şi o duru sufletul pentru Jonah şi pentru ea.

Voia să facă ceva ca acest coşmar să dispară. Voia să întoarcă timpul la momentul când ţestoasele ieşeau din ou, când totul părea în regulă cu lumea. Voia să stea lângă băiatul pe care îl iubea, cu familia ei fericită lângă ea. Brusc, îşi aminti expresia strălucitoare a lui Megan când dansase cu tatăl ei la nuntă şi simţi o durere sfâşietoare la gândul că ea

şi tatăl ei nu vor împărtăşi niciodată acel moment special.

Închise ochii şi îşi puse mâinile peste urechi, încercând să blocheze sunetul țipetelor lui Jonah. Suna atât de neajutorat, atât de mic… atât de speriat. Nu avea cum să înțeleagă ce se întâmplă, nu avea cum să îşi revină cu adevărat. Ştia că nu va uita niciodată această zi îngrozitoare.

— Pot să îți aduc un pahar cu apă?

Auzi vag cuvintele, dar cumva ştiu că îi erau adresate. Privind în sus printre lacrimi, îl văzu pe pastorul Harris stând lângă ea.

Nu putu să îi răspundă, dar reuşi cumva să scuture din cap. Expresia lui era blândă, dar i se putea vedea suferința în curbura umerilor şi în felul în care îşi încleşta mâna pe baston.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Vocea îi era obosită. Nu pot să îmi imaginez cât de greu îți este. Tatăl tău e un om special.

Ea dădu din cap.

— De unde ați ştiut că e aici? V-a sunat el?

— Nu, spuse el. Una dintre asistente m-a sunat. Vin aici de două sau de trei ori pe săptămână, şi când l-au adus, s-au gândit că aş vrea să aflu. Ei ştiu că eu îl consider ca şi fiul meu.

— O să vorbiți cu el?

Pastorul Harris se uită spre uşa închisă.

— Doar dacă vrea să mă vadă. După expresia îndurerată de pe față, ea îşi dădu seama că auzea plânsetul lui Jonah. După discuția cu voi doi, sunt sigură că va dori. Nu ai idee cât de mult îl îngrozea momentul acesta.

— Ați discutat despre asta?

— De multe ori. Vă iubeşte pe amândoi mai mult decât propria viață şi nu voia să vă rănească. Ştia că va veni momentul, dar sunt sigur că nu dorea să aflați în modul acesta.

— Nu are importanță. Oricum nu se poate schimba nimic.

— Dar totul s-a schimbat deja, o contrazise pastorul Harris.

— Pentru că ştiu?

— Nu, spuse el. Datorită timpului pe care l-ați petrecut împreună. Înainte să veniți voi, era atât de emoționat. Nu cu privire la boală, ci pentru că îşi dorea atât de mult să petreceți timp împreună şi voia ca totul să meargă bine. Nu cred că îți dai seama cât de mult v-a dus dorul, sau cât de mult vă iubeşte pe tine şi pe Jonah. Efectiv număra zilele. Când ne vedeam, îmi spunea: „Nouăsprezece zile" sau „Douăzeci de zile". Şi în ziua de dinaintea sosirii voastre? A petrecut ore întregi făcând curat în casă şi punând cearşafuri noi pe paturi. Ştiu că nu e cine ştie ce, dar dacă ai fi văzut casa înainte, ai înțelege. Voia ca voi doi să aveți o vară de neuitat, şi dorea să contribuie şi el la asta. Ca toți părinții, vrea să fiți fericiți. Vrea să ştie că o să fiți bine. Vrea să ştie că o să luați decizii corecte. De asta avea nevoie în vara asta şi asta i-ați oferit.

Ea se uită la el cu ochii îngustați.

— Dar n-am luat întotdeauna deciziile corecte.

Pastorul Harris zâmbi.

— Asta arată că eşti om. Nu s-a aşteptat niciodată la perfecțiune. Dar ştiu cât de mândru este de domnişoara în care te-ai transformat. Mi-a spus asta acum câteva zile şi ar fi trebuit să îl vezi când vorbea despre tine. Era atât de... mândru, atât de fericit, şi în seara aceea, când m-am rugat, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru asta. Pentru că tatăl tău chiar s-a chinuit mult când s-a mutat din nou aici. Nu eram sigur că va mai fi fericit vreodată. Şi totuşi, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, acum ştiu că este.

Ea simți cum i se pune un nod în gât.

— Ce-ar trebui să fac eu acum?

— Nu sunt sigur că poți face ceva.

— Dar mi-e teamă, spuse ea. Şi tatăl meu...

— Ştiu, spuse el. Şi deşi amândoi l-ați făcut foarte fericit, ştiu că şi tatălui vostru îi e teamă.

În noaptea aceea, Ronnie stătea pe veranda din spate. Valurile erau la fel de regulate şi ritmice ca întotdeauna, iar stelele sclipeau ca nişte pumnale, dar restul pe lume i se părea diferit. Will vorbea cu Jonah în dormitor, aşa că erau

trei oameni în casă, ca de obicei, dar cumva casa i se părea goală.

Pastorul Harris era tot cu tatăl ei. Pastorul îi spusese că avea de gând să rămână peste noapte, pentru ca ea să îl ia pe Jonah acasă, totuşi se simțea vinovată că pleacă. A doua zi, tatăl ei avea analize programate pe toată durata zilei şi o altă întâlnire cu doctorul. Între aceste lucruri, va fi obosit, iar Ronnie ştia că va avea nevoie de odihnă. Dar voia să fie acolo, voia să fie lângă el, chiar dacă dormea, pentru că ştia că va sosi o vreme când nu va mai putea face asta.

În spatele ei, auzi uşa deschizându-se cu un scârțâit; Will o închise cu blândețe în urma lui. În timp ce se apropia de ea, Ronnie continua să se uite înspre plaja nisipoasă.

— Jonah a adormit în sfârşit, zise el. Dar nu cred că înțelege cu adevărat ce se întâmplă. Mi-a spus că e destul de sigur că doctorul îl va vindeca pe tatăl lui şi tot întreba când vine tatăl lui acasă.

Ronnie îşi aminti țipetele lui din salonul de spital, şi tot ce putu să facă era să dea din cap. Will îşi strecură brațele în jurul ei.

— Cum te simți? întrebă el.

— Cum crezi că mă simt? Tocmai am aflat că tatăl meu e pe moarte şi probabil nu va mai trăi până la Crăciun.

— Ştiu, rosti el cu blândețe. Şi îmi pare rău. Ştiu cât de greu este pentru tine. Îi simți mâinile pe talia ei. O să rămân aici în seara asta, în caz că se întâmplă ceva şi trebuie să pleci, să fie cineva cu Jonah. Pot să rămân cât timp ai nevoie. Ştiu că ar trebui să plec în două zile, dar pot să sun la biroul decanului să explic ce se întâmplă. Cursurile încep abia săptămâna viitoare.

— Nu poți să repari asta, spuse ea. Deşi îşi putea auzi singură duritatea tonului, nu se putea abține. Nu pricepi?

— Nu încerc să repar…

— Ba da, asta faci! Dar nu poți! Deodată avu senzația că o să îi explodeze inima. Şi nici nu poți înțelege prin ce trec!

— Şi eu am pierdut pe cineva, îi reaminti el.

— Nu e acelaşi lucru! Ea îşi strânse rădăcina nasului, încercând să îşi înăbuşe lacrimile. Am fost atât de rea cu el.

Am renunțat la pian! L-am învinovățit pentru toate, şi nu i-am adresat mai mult decât câteva cuvinte în trei ani de zile! Trei ani! Şi nu pot să recuperez anii ăştia. Dar poate dacă nu aş fi fost atât de furioasă, nu s-ar fi îmbolnăvit. Poate că i-am provocat acel... stres suplimentar care a făcut asta. Poate că e vina mea!

Se trase de lângă Will.

— Nu e vina ta.

Will încercă s-o ia din nou în brațe, dar acesta era ultimul lucru pe care ea îl voia, şi încercă să îl împingă. Când el n-o lăsă, ea îl lovi cu pumnii în piept.

— Dă-mi drumul! Pot să mă descurc şi singură!

Dar Will continuă să o țină şi când îşi dădu seama că el nu avea de gând să îi dea drumul, ea se prăbuşi în brațele lui în cele din urmă. Şi, pentru mult timp, îl lăsă s-o strângă în brațe în timp ce plângea.

Ronnie stătea culcată în dormitorul întunecos, ascultând sunetul respirației lui Jonah. Will dormea pe canapea în sufragerie. Ştia că ar trebui să încerce să se odihnească, dar tot aştepta să sune telefonul. Îşi imagina ce era mai rău: că tatăl ei începuse din nou să tuşească, pierduse mult sânge, că nu se mai putea face nimic...

Lângă ea pe noptieră era Biblia tatălui ei. Mai devreme se uitase prin ea, nesigură ce va găsi. Oare subliniase pasaje sau îndoise colțurile unor pagini? În timp ce frunzărea cartea, găsi puține urme, în afară de uzura mai pronunțată a paginilor care sugera o studiere aprofundată a aproape fiecărui capitol. Îşi dori ca el să fi făcut ceva care s-o personalizeze, ceva care să lase în urmă indicii despre el, dar nu exista nimic care să sugereze măcar că găsise un pasaj mai interesant decât celălalt.

Ronnie nu citise niciodată Biblia, dar cumva ştiu că o va citi pe aceasta, căutând orice semnificație găsise tatăl ei printre rânduri. Se întrebă dacă Biblia îi fusese dată de pastorul Harris sau dacă o cumpărase el singur, sau de când o avea. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia despre el, şi se întrebă acum de ce nu se deranjase niciodată să îl

întrebe.

Dar o va face, se hotărî ea. Dacă în curând va rămâne doar cu amintirile, atunci voia cât de multe putea strânge, şi, în timp ce se ruga pentru prima oară în ani de zile, îl imploră pe Dumnezeu să ie acorde suficient timp ca să reuşească.

32

WILL

Will nu dormi bine. Pe durata nopții, o auzise pe Ronnie răsucindu-se şi frământându-se în pat, şi plimbându-se de colo-colo prin cameră. Recunoscu şocul pe care îl simțea; îşi aminti amorțeala şi vina, neîncrederea şi furia de după moartea lui Mikey. Anii estompaseră intensitatea emoțională, dar îşi putea aminti dorința conflictuală de a fi cu cineva şi de a fi singur.

Îi părea rău pentru Ronnie şi mai ales pentru Jonah, care era prea mic să înțeleagă totul. Şi chiar şi pentru el. Pe durata verii, Steve fusese incredibil de amabil cu el, deoarece petrecuseră mai mult timp acasă la Ronnie decât la el. Îi plăcea modul liniştit în care gătea în bucătărie şi familiaritatea relaxată pe care o împărtăşea cu Jonah. Îi vedea deseori pe amândoi pe plajă, înălțând zmeie sau jucând leapşa lângă valuri, sau lucrând la vitraliu într-o concentrare tăcută. În timp ce majorității taților le plăcea să considere că sunt genul de bărbați care îşi fac timp pentru copiii lor, lui Will i se părea că Steve era sincer. În timpul scurt de când îl cunoscuse, nu-l văzuse niciodată pe Steve să se enerveze sau să ridice vocea. Presupunea că asta avea legătură cu faptul că era pe moarte, dar Will nu credea că asta explică totul. Tatăl lui Ronnie era pur şi simplu… un om bun, împăcat cu sine şi cu ceilalți; îşi iubea copiii şi cumva avea încredere că sunt suficient de isteți să ia deciziile corecte.

Stând întins pe canapea, se gândi că voia să fie şi el genul acela de tată într-o zi. Deşi îşi iubea tatăl, nu fusese întotdeauna bărbatul relaxat pe care îl întâlnise Ronnie. Will îşi aminti de perioade lungi din viața lui în care abia îşi văzuse tatăl care lucra ca să îşi dezvolte afacerea. La asta se adăugase firea schimbătoare a mamei sale şi moartea lui Mikey care aruncase toată familia într-o depresie timp de

vreo doi ani, şi fuseseră momente când şi-ar fi dorit să se fi născut în cu totul altă familie. Ştia că e norocos, şi, într-adevăr, lucrurile se îmbunătăţiseră mai târziu. Dar nu crescuse numai cu lapte şi miere, şi îşi aminti că uneori îşi dorise o altfel de viaţă.

Dar Steve era un părinte cu totul diferit.

Ronnie îi spusese că stătea cu ea ore întregi în timp ce învăţa să cânte la pian, dar în tot timpul cât fusese în casă la ei, nu-l auzise niciodată pe Steve să vorbească despre asta. Nici măcar nu menţionase în treacăt şi, deşi la început lui Will i se păruse ciudat, începuse să vadă asta ca pe un semn al dragostei lui pentru Ronnie. Ea nu voia să vorbească despre asta, aşa că nici el nu o făcea, chiar dacă pianul fusese o parte importantă a vieţii lor împreună. Ridicase chiar şi un perete de placaj pentru că ea nu voia să i se amintească de pian.

Ce fel de persoană ar face asta?

Numai Steve, un bărbat pe care ajunsese să îl admire, un bărbat de la care învăţase, şi genul de bărbat care spera să fie când va îmbătrâni.

Îl trezi lumina soarelui de dimineaţă care pătrundea prin ferestrele de la sufragerie, şi se întinse înainte să se ridice în picioare. Uitându-se pe hol, văzu că uşa de la camera lui Ronnie era deschisă, semn că se trezise deja. O găsi pe verandă în acelaşi loc ca în noaptea trecută. Ea nu se întoarse.

— Bună dimineaţa, spuse el.

Umerii i se prăbuşiră când se întoarse spre el.

— Bună dimineaţa, zise ea, zâmbindu-i vag.

Ea îşi deschise braţele, şi el o cuprinse cu ale lui, recunoscător pentru îmbrăţişare.

— Îmi pare rău cu privire la seara trecută, spuse ea.

— Nu are de ce să îţi pară rău. El îi adulmecă părul. N-ai făcut nimic rău.

— Hm, făcu ea. Dar mersi oricum.

— Nu te-am auzit când te-ai trezit.

— M-am trezit de ceva vreme. Oftă. Am sunat la spital şi

am vorbit cu tata. Deşi nu mi-a spus clar, mi-am dat seama că are dureri mari. Crede că o să îl țină vreo două zile după ce îi fac analizele.

În aproape oricare altă situație, el ar fi asigurat-o că totul va fi bine, că toate se vor rezolva. Dar în acest caz, amândoi ştiau că asta nu însemna nimic. În schimb, se aplecă spre ea, odihnindu-şi fruntea de a ei.

— Ai reuşit să dormi vreun pic? Te-am auzit plimbându-te prin cameră astă-noapte.

— Nu chiar. Într-un final m-am băgat în pat cu Jonah, dar creierul meu nu voia să se deconecteze. Dar nu din cauza a ceea ce se întâmplă cu tatăl meu. Ea se opri. E din cauza ta. Pleci peste două zile.

— Ți-am spus deja că pot să amân. Dacă ai nevoie să rămân, o să…

Ea scutură din cap.

— Nu vreau să faci asta. Eşti pe punctul de a începe un nou capitol în viața ta şi nu pot să îți răpesc asta.

— Dar nu trebuie să plec acum. Cursurile nu încep imediat…

— Nu vreau să faci asta, repetă ea. Vocea îi era blândă dar implacabilă. Pleci la facultate şi asta nu e problema ta. Ştiu că poate sună dur, dar nu e. E tatăl meu, nu al tău, şi asta nu se va schimba. Şi nu vreau să mă gândesc la ce renunți, pe lângă tot ce se mai petrece în viața mea. Poți înțelege asta?

Cuvintele ei erau adevărate, chiar dacă el şi-ar fi dorit să nu fie. După un moment, el îşi desfăcu de la încheietură brățara împletită şi i-o întinse.

— Vreau să iei tu asta, şopti el şi, după expresia ei, el îşi dădu seama că ea înțelegea cât de mult însemna pentru el acceptarea ei.

Ea zâmbi scurt în timp ce îşi închise palma în jurul brățării. Se gândi că era pe punctul de a spune ceva când auziră amândoi uşa atelierului izbindu-se de perete. Pentru o secundă Will crezu că spărsese cineva atelierul. Apoi îl văzu pe Jonah târând cu greu un scaun rupt afară. Cu un efort enorm, îl ridică şi îl aruncă peste duna de nisip din

apropierea atelierului. Chiar şi de la distanță, Will văzu furia din expresia lui Jonah.

Ronnie cobora deja de pe verandă.

— Jonah! strigă ea, şi începu să alerge.

Will sări după ea şi aproape se ciocni de ea când ajunse la uşa atelierului. Privind peste ea, îl văzu pe Jonah cum încearcă să împingă o ladă grea pe podea. Se chinuia din răsputeri, fără să o observe pe sora lui, apărută din senin.

— Ce faci? strigă Ronnie. Când ai venit aici?

Jonah continuă să împingă lada, gemând de efort.

— Jonah! țipă Ronnie.

Țipătul ei îi sparse concentrarea şi el se întoarse către Will şi către sora lui, surprins de prezența lor.

— Nu pot să ajung la ea! strigă el, supărat şi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu sunt suficient de înalt!

— Nu poți să ajungi la ce? întrebă ea, înainte să facă un pas brusc înainte. Sângerezi! exclamă ea, cu o voce panicată.

Will observă blugii sfâşiați şi sângele de pe piciorul lui Jonah când Ronnie alergă spre el. Mânat de propriii demoni, Jonah împingea frenetic lada, iar colțul cutiei se izbi de unul dintre rafturi. Creatura jumătate veveriță / jumătate peşte se dezechilibră şi căzu peste Jonah exact când Ronnie ajunse la el.

Fața lui îi era încordată şi roşie.

— Pleacă! Pot să fac şi singur asta! N-am nevoie de tine! țipă el.

Încercă din nou să mute lada, dar era blocată de etajeră, şi nu se mişca. Ronnie încercă să îl ajute, dar Jonah o împinse. Will văzu deja că îi curgeau lacrimile pe obraz.

— Ți-am spus să pleci! strigă el la ea. Tata vrea să termin eu fereastra! Eu! Nu tu! Asta am făcut noi doi toată vara! Cuvintele îi ieşiră în suspine întrerupte, furioase şi îngrozite. Asta am făcut! Ție nu ți-a păsat decât de țestoase! Dar eu am fost cu el în fiecare zi!

În timp ce striga printre lacrimi, vocea i se sparse.

— Şi acum nu pot să ajung la partea din mijloc a ferestrei! Sunt prea scund! Dar trebuie s-o termin, pentru că dacă o termin, poate tata se va face bine. Trebuie să se facă bine,

aşa că am încercat să mă urc pe scaun ca să ajung la partea din mijloc a ferestrei, dar s-a rupt şi am căzut peste sticlă şi m-am înfuriat şi am vrut să folosesc lada, dar e prea grea…

Deja nu mai putea să scoată decât cu greu cuvintele, şi brusc se lăsă pe spate şi se prăbuşi la pământ. Îşi înfăşură braţele în jurul genunchilor şi îşi coborî capul, începând să plângă, cu umerii zguduindu-i-se.

Ronnie se aşeză pe podea lângă el. Îşi strecură un braţ în jurul umerilor lui şi îl trase către ea în timp ce el continua să plângă. Privindu-i, lui Will i se puse un nod în gât, ştiind că nu avea ce căuta acolo.

Şi totuşi, rămase în timp ce Ronnie îl ţinea în braţe pe fratele ei care plângea, fără să încerce să îl liniştească sau să îi spună că totul va fi bine. Pur şi simplu îl ţinu în braţe în tăcere, până când suspinele începură să se potolească. În cele din urmă, Jonah ridică privirea, cu ochii roşii pe sub ochelari, cu faţa udă de lacrimi.

Când Ronnie vorbi, vocea îi era blândă – mai delicată decât o auzise vreodată:

— Putem să intrăm în casă câteva minute? Vreau doar să mă uit la tăietura de la picior.

Vocea lui Jonah încă mai tremura.

— Şi fereastra? Trebuie terminată.

Ronnie se uită în ochii lui Will, apoi se întoarse să se uite la Jonah.

— Putem să te ajutăm?

Jonah scutură din cap.

— Nu ştiţi cum.

— Arată-ne.

După ce Ronnie îi curăţă piciorul lui Jonah şi îi puse un plasture pe rană, Jonah îi conduse înapoi la atelier.

Vitraliul era aproape complet – toate gravurile detaliate ale feţelor erau terminate şi barele de întărire erau deja la locul lor. Munca rămasă consta în adăugarea sutelor de piese complicate care să formeze strălucirea divină din cer.

Jonah îi arătă lui Will cum să taie fâşii de plumb şi o învăţă pe Ronnie cum să lipească; Jonah tăia sticla, aşa cum

făcuse aproape toată vara, şi o strecura în fâşiile de plumb înainte să îi facă lui Ronnie loc să fixeze bucăţile la locul lor.

Era cald şi aglomerat în atelier, dar în cele din urmă intrară într-un fel de ritm. La prânz, Will se duse să cumpere hamburgeri pentru ei doi şi o salată pentru Ronnie; făcură o scurtă pauză ca să mănânce, dar se întoarseră repede la treabă. În cursul după-amiezii, Ronnie sună la spital de trei ori, doar ca să afle că tatăl ei e fie la analize, fie doarme, dar că se simte bine. La apusul soarelui, terminaseră cam jumătate din treabă; mâinile lui Jonah erau obosite, şi mai luară o pauză de masă, apoi mutară nişte veioze din sufragerie ca să ilumineze suplimentar atelierul.

Se lăsă întunericul, şi pe la zece Jonah deja căsca în mod constant; când merseră înăuntru ca să se relaxeze vreo câteva minute, Jonah adormi aproape instantaneu. Will îl duse în camera lui şi îl puse în pat. Când se întoarse în sufragerie, Ronnie era deja înapoi la atelier.

Will preluă tăiatul sticlei; îl văzuse pe Jonah făcând asta toată ziua şi după ce făcu vreo câteva greşeli la început, prinse ritmul imediat.

Lucrară toată noaptea, şi când începură să se ivească zorile, amândoi erau rupţi de oboseală. Pe masa din faţa lor se afla vitraliul terminat. Will nu era sigur ce va simţi Jonah că nu fusese implicat în terminarea ultimelor piese, dar îşi imagină că Ronnie va şti cum să se poarte cu el.

— Voi doi arătaţi de parcă aţi stat treji toată noaptea, spuse o voce în spatele lor.

Când se întoarse, Will îl văzu pe pastorul Harris în pragul uşii.

Pastorul Harris se sprijinea în baston. Purta un costum, probabil pentru serviciul religios de duminică – dar Will observă cicatricele oribile de pe dosul palmelor şi ştiu imediat că se întindeau pe braţe. Îşi aminti de incendiul de la biserică şi de secretul pe care îl ţinuse în toate aceste luni, şi îi veni imposibil să se uite în ochii pastorului.

— Am lucrat să terminăm vitraliul, spuse Ronnie cu glas răguşit.

Pastorul Harris făcu semn înspre el.

— Pot să mă uit?

Ronnie încuviință.

— Desigur.

Pastorul Harris păşi în atelier, mişcându-se încet. Bastonul răpăia pe podeaua de lemn în timp ce se apropia. La masă, expresia i se schimbă de la curiozitate la mirare. Sprijinindu-se în baston, pipăi vitraliul cu mâna noduroasă şi cicatrizată.

— E incredibil, şopti el. E mai frumos decât mi-aş fi imaginat vreodată.

— Tata şi Jonah au făcut toată treaba, spuse Ronnie. Noi doar i-am ajutat s-o termine.

Pastorul zâmbi.

— Tatăl tău va fi atât de mulțumit!

— Cum merg lucrările la biserică? Ştiu că tatei i-ar face plăcere să vadă vitraliul la locul lui.

— Să te audă Dumnezeu. Ridică din umeri. Biserica nu mai e atât de populară pe cât a fost odată, aşa că nu sunt prea mulți membri. Dar am credința că totul se va rezolva.

Din expresia ei neliniştită, Will deduse că Ronnie se întreba dacă vitraliul va fi instalat la timp sau nu, dar îi fu teamă să întrebe.

— Apropo, tatăl tău se simte bine, spuse pastorul Harris. O să iasă în curând din spital şi îl puteți vizita în dimineața asta. Nu ați pierdut mult ieri. Am petrecut aproape toată ziua singur în salon în timp ce el era la analize.

— Mulțumesc că ați stat cu el.

— Nu, scumpo, zise el. Privi din nou la vitraliu. Eu vă mulțumesc.

Se lăsă liniştea în atelier în timp ce pastorul Harris ieşi. Will îl privi plecând, incapabil să îşi scoată din minte imaginea mâinilor lui pline de cicatrice.

În linişte, studie vitraliul, uimit de câtă muncă fusese necesară ca să fie făcută unul nou, un vitraliu care n-ar fi trebuit să fie înlocuit. Se gândi la cuvintele pastorului şi la posibilitatea ca tatăl lui Ronnie să nu trăiască suficient ca să vadă vitraliul instalat.

Ronnie era pierdută în propriile gânduri când se întoarse

spre ea.

Simți cum ceva se prăbuşeşte în interiorul lui, ca un castel din cărți de joc.

— Trebuie să îți spun ceva.

În timp ce stăteau pe o dună de nisip, Will îi spuse totul cap-coadă. După ce termină, Ronnie păru nedumerită.

— Ce îmi spui e că Scott a pornit incendiul? Şi că tu l-ai acoperit? Vocea ei îi era plină de neîncredere. Ai mințit pentru el?

Will scutură din cap.

— Nu e chiar aşa. Ti-am spus că a fost un accident.

— Nu contează. Ochii lui Ronnie îi căutară pe ai lui. Accident sau nu, trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru ce a făcut.

— Ştiu. I-am spus să se ducă la poliție.

— Dar dacă nu o face? O să continui să îl acoperi? O să îl laşi pe Marcus să îți controleze viața? Nu-i corect.

— Dar e prietenul meu…

Ronnie sări în picioare.

— Pastorul Harris aproape a murit în incendiul ăla! A petrecut săptămâni întregi în spital. Ştii cât de dureroase sunt arsurile? De ce nu o întrebi pe Blaze cum e? Şi biserica… ştii că nici măcar nu o poate reconstrui… şi acum tatăl meu nu o să vadă niciodată vitraliul la locul lui!

Will scutură din cap, încercând să pară calm. Îşi dădea seama că totul era prea mult pentru Ronnie – tatăl ei, plecarea lui iminentă, înfățişarea la tribunal care se apropia.

— Ştiu că nu e corect, rosti el încet. Şi mă simt vinovat cu privire la asta. Nu pot să îți spun de câte ori am vrut să mă duc la poliție.

— Aşa, şi? îi strigă ea. Asta nu înseamnă nimic! Nu m-ai auzit când ți-am spus că am recunoscut la tribunal ce făcusem? Pentru că ştiam că era greşit ce am făcut! Adevărul înseamnă ceva doar când e greu de recunoscut! Nu pricepi asta? Biserica aia era viața pastorului Harris! Era viața tatălui meu! Şi acum nu mai e, şi asigurarea nu acoperă pagubele şi trebuie să țină slujbele într-un depozit…

— Scott e prietenul meu, protestă el. Nu pot să... să-l arunc pur şi simplu în gura lupului.

Ea clipi, întrebându-se dacă el auzea măcar ce spune.

— Cum poți fi atât de egoist?

— Nu sunt egoist...

— Ba exact asta eşti, şi dacă nu poți înțelege asta, atunci nu vreau să mai vorbesc cu tine! spuse ea. Se întoarse şi porni spre casă. Pur şi simplu pleacă! Du-te!

— Ronnie! strigă el, ridicându-se s-o urmeze.

Ea îi simți mişcarea şi se roti să îl înfrunte.

— S-a terminat, bine?

— Nu s-a terminat. Haide, fii rezonabilă...

— Rezonabilă? Ea flutură din mâini. Tu vrei ca eu să fiu rezonabilă? Nu numai că ai mințit pentru Scott, dar m-ai mințit şi pe mine! Ştiai de ce face tata vitraliul! Ai stat chiar lângă mine şi nu ai spus niciodată nimic despre asta!

Cuvintele rostite părură să îi clarifice ceva în minte, şi făcu un alt pas în spate.

— Nu eşti cine credeam eu că eşti! Credeam că eşti mai bun de atât!

El tresări, incapabil să răspundă cumva, dar când făcu un pas spre ea, ea se retrase.

— Pleacă! Oricum pleci la facultate şi nu o să ne mai vedem niciodată. Verile se termină întotdeauna. Putem să discutăm şi să ne prefacem cât vrem, dar nu putem schimba asta, aşa că hai s-o terminăm acum şi aici. Nu pot să fac față la toate astea acum, nu pot fi cu cineva în care nu am încredere. Ochii ei străluciră de lacrimi nevărsate. N-am încredere în tine, Will! Trebuie să pleci.

Will nu se putea mişca, nu putea vorbi.

— Pleacă! strigă ea şi alergă înapoi spre casă.

În noaptea aceea, în ultima lui noapte în Wrightsville Beach, Will stătea în birou, încă străduindu-se să înțeleagă tot ce se întâmplase. Ridică privirea când intră tatăl său.

— Eşti bine? întrebă Tom. Ai fost cam tăcut la cină.

— Mda, răspunse Will. Sunt bine.

Tatăl lui se duse spre canapea şi se aşeză în fața lui.

— Eşti emoționat cu privire la plecarea de mâine?

Will scutură din cap.

— Nu.

— Ai terminat de împachetat?

Will dădu din cap şi simți cum tatăl lui îl studiază. Tatăl lui se aplecă în față spre el.

— Ce se întâmplă? Ştii că poți vorbi cu mine.

Will tăcu mult timp până să răspundă, devenind brusc agitat. În cele din urmă îl privi pe tatăl său în ochi.

— Dacă te-aş ruga să faci ceva pentru mine, ceva important, ai face-o? Fără să pui întrebări?

Tom se lăsă pe spate, încă studiindu-l, şi în liniştea care se lăsă, Will ştiu care va fi răspunsul lui.

33

RONNIE

— Chiar ați terminat vitraliul?

Ronnie îl privi pe tatăl ei stând de vorbă cu Jonah în salonul de spital şi se gândi că arată mai bine. Încă mai părea obosit, dar obrajii aveau un pic mai multă culoare şi se mişca mai bine.

— E superb, tată! spuse Jonah. Abia aştept să-l vezi.

— Dar mai erau atâtea piese de pus.

— Ronnie şi Will m-au ajutat un pic, recunoscu Jonah.

— Da?

— A trebuit să le arăt cum. Nu ştiau nimic. Dar nu-ți face griji, am fost răbdător chiar şi când au făcut greşeli.

Tatăl ei zâmbi.

— Mă bucur să aud asta.

— Da, sunt un profesor destul de bun.

— Sunt sigur că eşti.

Jonah strâmbă din nas.

— Miroase cam ciudat aici, nu crezi?

— Un pic.

Jonah dădu din cap.

— Aşa credeam şi eu. Făcu semn înspre televizor. Te-ai uitat la multe filme?

Tatăl lui scutură din cap.

— Nu prea m-am uitat.

— Aia ce face?

Tatăl ei privi spre punga de la perfuzie.

— Are nişte medicamente în ea.

— O să te facă mai bine?

— Mă simt mai bine acum.

— Deci vii acasă?

— În curând.

— Azi?

— Poate mâine, spuse el. Dar ştii ce mi-aş dori?

— Ce?

— Un suc. Mai ții minte unde e cafeneaua? La capătul holului şi după colț?

— Ştiu unde e. Nu sunt copil mic. Ce fel de suc vrei?

— Un Sprite sau un Seven-Up.

— Dar nu am bani.

Când tatăl ei privi înspre ea, Ronnie o luă ca pe un semn să se caute în buzunarul de la spate.

— Am eu nişte bani, spuse ea.

Scoase din buzunare suma pe care o consideră necesară şi i-o înmână în timp ce el se îndrepta spre uşă. După ce Jonah ieşi, îl simți pe tatăl ei fixând-o cu privirea.

— A sunat avocatul de dimineață. Ți-au amânat înfățişarea la tribunal pentru sfârşitul lui octombrie.

Privirea lui Ronnie zbură pe fereastră.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum.

— Îmi pare rău, spuse el. Tăcu un moment, şi ea simți cum el o priveşte din nou. Cum rezistă Jonah cu adevărat? întrebă el.

Ronnie ridică din umeri.

— Se simte pierdut. Nedumerit. Speriat. Abia rezistă. „La fel ca mine", vru ea să adauge.

Tatăl ei îi făcu semn să se apropie. Ea se aşeză pe scaunul pe care stătuse Jonah. El se întinse şi îi strânse mâna.

— Îmi pare rău că nu am fost suficient de puternic ca să nu ajung la spital. Nu am vrut niciodată să mă vedeți aşa.

Ea deja scutura din cap.

— Niciodată, dar niciodată să nu te scuzi pentru asta.

— Dar…

— Fără dar, bine? Aveam nevoie să ştiu. Mă bucur că ştiu.

El păru să accepte asta. Dar apoi o surprinse.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat cu Will?

— Ce te face să spui asta? întrebă ea.

— Pentru că te cunosc. Pentru că ştiu că eşti preocupată de altceva. Şi pentru că ştiu cât de mult ții la el.

Ronnie îşi îndreptă spatele, nedorind să îl mintă.

— S-a dus acasă să împacheteze, spuse ea.

Ronnie simți cum tatăl ei o studiază.

— Ți-am spus vreodată că tatăl meu era jucător de pocher?

— Mda, mi-ai spus. De ce? Vrei să jucăm pocher?

— Nu, zise el. Doar că ştiu că s-au întâmplat mai multe cu Will decât îmi spui, dar dacă nu vrei să discutăm despre asta, e în regulă.

Ronnie ezită. Ştia că el ar fi înțelegător, dar încă nu era pregătită.

— După cum am spus, pleacă, spuse ea.

Tatăl ei dădu din cap şi abandonă subiectul.

— Arăți obosită, zise el. Ar trebui să te duci acasă şi să tragi un pui de somn.

— Aşa o să fac. Dar vreau să stau aici o vreme.

El îi strânse mâna.

— Bine.

Ronnie privi spre perfuzia despre care întrebase Jonah mai devreme. Dar, spre deosebire de fratele ei, ea ştia că nu conține medicamente care să îl facă mai bine.

— Te doare? întrebă ea.

El făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu, răspunse el. Nu prea mult.

— Dar te-a durut?

Tatăl ei începu să scuture din cap.

— Scumpo…

— Vreau să ştiu. Te-a durut înainte să vii aici? Spune-mi adevărul, bine?

El se scărpină pe piept înainte să răspundă.

— Da.

— Cât timp?

— Nu înțeleg la ce te referi…

— Vreau să ştiu când a început să te doară, spuse Ronnie, aplecându-se peste marginea patului.

Îl forță să se uite în ochii ei.

El scutură din nou din cap.

— Nu e important. Mă simt mai bine. Şi doctorii ştiu ce să facă pentru a continua să mă ajute.

— Te rog, spuse ea. Când a început să te doară?

El privi în jos la mâinile lor, încleştate pe pat.

— Nu ştiu. Prin martie sau aprilie? Dar nu a fost în fiecare

zi…

— Când te durea înainte, continuă ea, hotărâtă să afle adevărul, ce făceai?

— Nu era aşa de rău înainte, răspunse el.

— Dar tot de durea, nu?

— Da.

— Ce făceai?

— Nu ştiu, protestă el. Încercam să nu mă gândesc la durere. Mă concentram pe alte lucruri.

Ronnie îşi simți umerii încordați, urând ce ar putea el să spună, dar având nevoie să ştie.

— Pe ce te concentrai?

Tatăl ei netezi o cută din cearşaf cu mâna liberă.

— De ce e atât de important pentru tine?

— Pentru că vreau să ştiu dacă te concentrai la alte lucruri în timp ce cântai la pian.

Imediat ce o spuse, ştiu că are dreptate.

— Te-am văzut cântând la pian în seara aceea la biserică, în seara în care ai avut accesul de tuse. Şi Jonah mi-a spus că te-ai furişat acolo imediat ce a sosit pianul.

— Scumpo…

— Ții minte când ai spus că te simți mai bine când cânți la pian?

Tatăl ei dădu din cap. Îşi dădea seama în ce direcție mergea discuția, şi era sigură că el nu va vrea să renunțe. Dar Ronnie trebuia să ştie.

— Te refereai la faptul că nu simțeai la fel de multă durere? Şi te rog, spune-mi adevărul. O să ştiu dacă minți.

De data asta, Ronnie nu avea de gând să se lase amăgită.

El închise ochii un pic, apoi o privi în față.

— Da.

— Dar ai construit oricum peretele în jurul pianului?

— Da, spuse el din nou.

Cu asta, ea simți cum calmul ei fragil cedează. Începu să îi tremure bărbia şi îşi coborî capul la pieptul tatălui ei.

Tatăl ei se întinse către ea.

— Nu plânge, spuse el. Te rog, nu plânge…

Dar ea nu se putu abține. Îşi aminti cum se purtase atunci

şi, ştiind acum despre suferința prin care trecuse tatăl ei, se simți secătuită de toată energia pe care o mai avea.

— Of, tăticule…

— Nu, scumpo… te rog nu plânge. Atunci nu era aşa de rău. Am crezut că o să pot face față şi cred că am reuşit. Abia săptămâna trecută sau cam aşa…

El o atinse pe obraz cu degetul şi când ea se uită în ochii lui, ce văzu acolo aproape îi frânse inima. Ronnie întoarse capul.

— Am făcut față atunci, repetă el, şi ea ştiu din vocea lui că spune adevărul. Îți promit. Mă durea, dar nu era singurul lucru la care mă gândeam, pentru că puteam să evadez în alte moduri. De exemplu, lucram la vitralii cu Jonah sau mă bucuram pur şi simplu de genul de vară la care am visat când am rugat-o pe mama voastră să vă lase să stați cu mine.

Cuvintele lui o răneau, iertarea lui era mai mult decât putea suporta.

— Îmi pare atât de rău, tăticule…

— Uită-te la mine, îi ceru el, dar ea nu putu.

Nu se putea gândi decât la nevoia lui de a cânta la pian, ceva ce ea îi luase. Pentru că se gândise numai la ea însăşi. Pentru că ea voia să îl rănească. Pentru că nu-i păsase.

— Uită-te la mine, repetă el.

Vocea lui era blândă, dar insistentă. Şovăind, ea ridică privirea.

— Am trăit cea mai frumoasă vară din viața mea, şopti el. Te-am văzut salvând țestoasele, şi am avut ocazia să te văd îndrăgostindu-te, chiar dacă nu va dura pentru totdeauna. Şi mai ales, te-am cunoscut ca tânără femeie, nu ca o fetiță, pentru prima dată în viață. Şi nu-ți pot spune câtă bucurie mi-au adus lucrurile acestea. Asta m-a făcut să supraviețuiesc peste vară.

Ea ştia că vorbele lui erau sincere, ceea ce o făcu să se simtă şi mai rău. Era pe punctul de a spune ceva când Jonah intră în fugă pe uşă.

— Ia uite pe cine am găsit, spuse el, gesticulând cu cutia de Sprite.

Ronnie ridică privirea şi o văzu pe mama ei în spatele lui Jonah.

— Bună, scumpo, spuse ea.

Ronnie se întoarse spre tatăl ei.

Acesta ridică din umeri.

— A trebuit s-o sun, explică el.

— Te simți bine? întrebă mama ei.

— Sunt bine, Kim, răspunse tatăl ei.

Mama ei o luă ca pe o invitație să intre în salon.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă cu toții, anunță ea.

În dimineața următoare, Ronnie se hotărâse şi aştepta în camera ei când intră mama ei.

— Ai terminat de împachetat?

Ronnie o fixă pe mama ei cu o privire calmă, dar hotărâtă.

— Nu mă întorc la New York cu tine.

Kim îşi puse mâinile în şolduri.

— Credeam că am discutat asta.

— Nu, spuse Ronnie cu calm. Tu ai discutat asta. Dar nu vin cu tine.

Mama ei îi ignoră comentariul.

— Nu fi ridicolă! Desigur că vii acasă.

— Nu vin înapoi la New York.

Ronnie îşi încrucişă brațele, dar nu ridică vocea.

— Ronnie…

Ea scutură din cap, ştiind că nu fusese niciodată mai serioasă.

— Rămân şi nu am de gând să discut asta cu tine. Am optsprezece ani acum şi nu mă poți forța să mă întorc cu tine. Sunt adult şi pot să fac ce vreau.

În timp ce înregistra sensul cuvintelor lui Ronnie, mama ei se muta nesigură de pe un picior pe altul.

— Asta… spuse ea în cele din urmă, arătând înspre sufragerie, încercând să pară rezonabilă, nu e responsabilitatea ta.

Ronnie făcu un pas înspre ea.

— Nu? Atunci a cui e? Cine o să aibă grijă de el?

— Eu şi tatăl tău am discutat despre asta…

— A, te referi la pastorul Harris? o întrebă Ronnie. A, da, de exemplu cum poate el să aibă grijă de tata dacă leşină sau dacă vomită sânge din nou. Pastorul Harris nu poate să îl ajute din punct de vedere fizic.

— Ronnie… începu mama ei din nou.

Ronnie îşi aruncă mâinile în aer, devenind din ce în ce mai frustrată şi mai hotărâtă.

— Doar pentru că tu încă mai eşti supărată pe el nu înseamnă că trebuie să fiu şi eu, bine? Ştiu ce-a făcut şi îmi pare rău că te-a rănit, dar aici e vorba de tatăl meu. E bolnav şi are nevoie de ajutorul meu, şi am de gând să fiu aici pentru el. Nu-mi pasă dacă te-a înşelat, nu îmi pasă că ne-a părăsit. Dar îmi pasă de el.

Pentru prima dată, mama ei păru cu adevărat luată prin surprindere. Când vorbi din nou, vocea îi era moale:

— Ce ți-a spus exact tatăl tău?

Ronnie era pe punctul de a protesta că nu contează, dar ceva o opri. Expresia mamei ei era atât de ciudată, aproape… *vinovată.* De parcă… *de parcă…*

Ronnie se uită fix la mama ei, realizând adevărul în timp ce-l rostea.

— Nu tata a avut aventura, nu-i aşa? spuse ea încet. Tu l-ai înşelat.

Atitudinea mamei ei nu se schimbă, dar păru îndurerată. Adevărul o lovi pe Ronnie cu o forță aproape fizică.

Mama ei avusese aventura, nu tatăl ei. Şi…

Dintr-odată camera i se păru sufocantă, când îşi dădu seama care fuseseră implicațiile.

— De asta a plecat, nu? Pentru că a aflat. Dar tu m-ai lăsat să cred că a fost vina lui, că a plecat fără niciun motiv. Tu ai pretins că a fost el, când de fapt a fost doar vina ta. Cum ai putut face asta?

Ronnie abia mai putea respira.

Mama ei păru incapabilă să vorbească, şi Ronnie se trezi că se întreabă dacă o cunoştea vreun pic pe mama ei.

— A fost cu Brian? o întrebă ea. L-ai înşelat pe tata cu Brian?

Mama ei tăcu şi Ronnie ştiu din nou că avea dreptate.

Mama ei o lăsase să creadă că tatăl ei plecase fără niciun motiv. „Şi eu n-am vorbit cu el timp de trei ani din cauza asta…”

— Ştii ce? se răsti Ronnie. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat între voi doi, nu-mi pasă ce s-a întâmplat în trecut. Dar nu plec de lângă tata şi tu nu mă poți obliga…

— Cine nu pleacă? le întrerupse Jonah.

Tocmai intrase în cameră, cu un pahar de lapte în mână, şi se întoarse de la mama lor la ea. Ronnie îi auzea vocea panicată.

— Rămâi aici? întrebă el.

Lui Ronnie îi luă un moment să răspundă, fiindcă se lupta să îşi mențină furia sub control.

— Mda, spuse ea, sperând că sună mai calmă decât se simțea. Rămân.

Jonah îşi puse paharul de lapte pe dulap.

— Atunci rămân şi eu, anunță el.

Mama ei păru brusc neajutorată şi, deşi Ronnie încă se mai simțea furioasă, nu avea de gând să îl lase pe Jonah să îl vadă pe tatăl lor murind. Traversă camera şi se lăsă pe vine în fața lui.

— Ştiu că vrei să rămâi, dar nu poți, rosti ea cu blândețe.

— De ce nu? Tu rămâi.

— Dar eu nu trebuie să merg la şcoală. Eu şi tata am discutat despre asta.

Mama lor veni spre ei.

— Jonah…

Jonah se dădu brusc în spate şi ea îi auzi panica din voce în timp ce realiza că este depăşit numeric.

— Nu-mi pasă de şcoală! Nu e drept! Vreau să rămân aici!

34

STEVE

Voia să îi facă o surpriză. Cel puțin, acesta fusese planul lui.

Cântase la un concert în Albany; următorul spectacol era programat în Richmond două zile mai târziu. În mod normal, nu se ducea niciodată acasă în timpul unui turneu; era mai uşor să intre într-un fel de ritm în timp ce călătorea din oraş în oraş. Dar pentru că avea puțin timp în plus şi nu-şi văzuse familia de două săptămâni, prinse un tren şi ajunse în oraş la ora la care mulțimile ieşeau în valuri din clădirile de birouri căutând un loc în care să mănânce.

O văzuse din pură întâmplare. Chiar şi acum, şansele i se păreau atât de mici, aproape imposibile. Era un oraş cu milioane de locuitori şi el era lângă gara Penn, şi trecea pe lângă un restaurant care era deja plin.

Primul lui gând când o văzuse fusese că femeia aceea semăna perfect cu soția lui. Era aşezată la o masă mică lipită de perete, în fața unui bărbat cu părul grizonant, care părea cu câțiva ani mai în vârstă decât ea. Era îmbrăcată într-o fustă neagră şi o bluză roşie de mătase şi trasa conturul paharului de vin cu degetul. Înregistră toate astea şi se mai uită o dată. Chiar era Kim, realiză el, şi lua masa cu un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată. Prin fereastră o privi cum râde şi, cu o siguranță copleşitoare, ştiu că mai văzuse râsul acela. Şi-l amintea din urmă cu mulți ani, când lucrurile mergeau mai bine între ei. Când ea se ridică de la masă, el privi cum bărbatul se ridică şi îşi pune mâna la baza spatelui ei. Atingerea bărbatului era tandră, aproape familiară, de parcă o mai făcuse de sute de ori până atunci. Probabil îi plăcea felul în care el o atingea, se gândi Steve în timp ce îl privea pe acel străin sărutând-o pe buze pe soția lui.

Nu era sigur ce să facă, dar acum, gândindu-se la acel

moment, nu-şi amintea să fi simțit mare lucru. Ştia că fuseseră distanți unul cu altul, ştia că se certaseră prea mult, şi presupunea că majoritatea bărbaților ar fi intrat în restaurant şi i-ar fi înfruntat. Poate că ar fi făcut o scenă. Dar el nu era ca majoritatea bărbaților. Aşa că îşi mută mica geantă de voiaj dintr-o mână în cealaltă, se întorsese şi se îndreptase din nou către gara Penn.

Prinsese un tren două ore mai târziu şi ajunsese în Richmond târziu în seara aceea. Ca întotdeauna, ridicase telefonul să o sune pe soția lui, şi ea îi răspunsese la al doilea apel. Auzise televizorul pe fundal când ea îl salută.

— Ai ajuns în sfârşit? întrebase ea. Mă întrebam când aveai de gând să suni.

Stând în pat, îşi imaginase mâna străinului la baza spatelui ei.

— Tocmai am intrat, spusese el.

— S-a întâmplat ceva interesant?

Era într-un hotel ieftin, şi pilota se destrăma uşor pe la margini. În spatele ferestrei era un aparat de aer condiționat care zornăia şi făcea perdelele să se mişte. Vedea praful care acoperea partea de sus a televizorului.

— Nu, răspunsese el. Absolut nimic interesant.

În salonul de spital, îşi amintise acele imagini cu o claritate care îl surprinse. Presupunea că e din cauză că Kim urma să sosească în curând, alături de Ronnie şi de Jonah.

Ronnie îl sunase mai devreme să îi spună că nu se întorcea la New York. Ştia că nu va fi uşor. Îşi amintea silueta uscată şi slăbită a tatălui său către sfârşit, şi nu voia ca fiica lui să îl vadă în acea stare. Dar ea se hotărâse, şi ştia că nu va reuşi s-o convingă de contrariu. Dar îl speria.

Totul îl speria cu privire la asta.

În ultimele două săptămâni se rugase în mod regulat. Sau cel puțin aşa o descrisese pastorul Harris o dată. Nu îşi împreuna mâinile şi nu-şi pleca fruntea; nu cerea să fie vindecat. Ce făcea era să îi împărtăşească lui Dumnezeu grijile pe care şi le făcea cu privire la copiii lui.

Presupunea că nu era diferit de majoritatea părinților în grijile pe care şi le făcea pentru ei. Erau încă tineri, amândoi aveau vieți lungi în fața lor, şi se întrebă ce vor deveni. Nimic deosebit: îl întreba pe Dumnezeu dacă El crede că vor fi fericiți sau dacă vor continua să locuiască în New York sau dacă se vor căsători vreodată şi vor avea copii. Chestii de bază, nimic mai mult, dar abia atunci, în acel moment, înțelese în sfârşit ce înțelegea pastorul Harris prin faptul că se plimbă şi vorbeşte cu Dumnezeu.

Însă, spre deosebire de pastorul Harris, încă nu auzea răspunsurile în inima lui şi nici nu simțea prezența lui Dumnezeu în viața lui, şi ştia că nu mai are mult timp la dispoziție.

Privi la ceas. Avionul lui Kim pleca în mai puțin de trei ore. Urma să plece de la spital direct la aeroport cu Jonah lângă ea, şi gândul acesta era îngrozitor.

În doar puțin timp, îşi va ține fiul în brațe pentru ultima oară; astăzi îşi va lua rămas-bun.

Jonah plângea când intră în salon, alergând direct spre pat. Steve abia avu timp să deschidă brațele înainte ca Jonah să se arunce în ele. Umerii lui slabi şi mici tremurau, şi Steve simți cum i se rupe inima. Se concentră să-l simtă pe fiul lui lângă el şi încercă să memoreze această senzație.

Steve îşi iubea copiii mai mult ca pe propria viață, dar mai mult decât atât, ştia că Jonah are nevoie de el, şi încă o dată, înțelese şocat că dădea greş ca tată.

Jonah continua să plângă neconsolat. Steve îl ținu aproape, nevrând să îi mai dea drumul. Ronnie şi Kim stăteau în prag, ținându-se la distanță.

— Tăticule, ele încearcă să mă trimită acasă, scânci Jonah. Le-am spus că pot sta cu tine, dar nu mă ascultă. O să fiu cuminte, tăticule. Promit că o să fiu cuminte. O să merg la culcare când îmi spui tu şi o să fac curat în cameră şi n-o să mănânc fursecuri atunci când nu trebuie. Spune-le că pot rămâne. Promit să fiu cuminte.

— Ştiu că ai fi cuminte, murmură Steve. Întotdeauna ai

fost cuminte.

— Atunci spune-i, tati! Spune-i că vrei să rămân! Te rog! Spune-i odată!

— Vreau să rămâi, spuse el, şi îl duru sufletul pentru sine şi pentru fiul său. Îmi doresc asta mai mult decât orice, dar şi mama ta are nevoie de tine. Îi e dor de tine.

Dacă Jonah nutrise vreun sâmbure de speranță, totul se termină atunci, şi începu să plângă din nou.

— Dar nu o să te mai văd niciodată… şi nu e drept! Pur şi simplu nu e drept!

Steve încercă să vorbească în ciuda apăsării din gât.

— Hei… spuse el. Vreau să mă asculți, bine? Poți să faci asta pentru mine?

Jonah se forță să ridice capul. Deşi încercă să n-o facă, Steve ştia că începe să se înece cu vorbele. Avu nevoie de toată puterea rămasă ca să nu izbucnească în lacrimi în fața fiului său.

— Vreau să ştii că eşti cel mai bun fiu pe care ar putea spera să îl aibă un tată. Am fost întotdeauna mândru de tine şi ştiu că o să creşti şi o să faci lucruri minunate. Te iubesc atât de mult!

— Şi eu te iubesc, tăticule. Şi o să-mi fie foarte dor de tine.

Cu colțul ochiului, Steve le văzu pe Ronnie şi pe Kim cu lacrimi pe obraji.

— Şi mie o să îmi fie dor de tine. Dar întotdeauna o să veghez asupra ta, bine? Îți promit. Ții minte vitraliul pe care l-am făcut împreună?

Jonah dădu din cap, cu bărbia tremurându-i.

— L-au intitulat Lumina Domnului, pentru că îmi aminteşte de rai. De fiecare dată când lumina va străluci prin vitraliul pe care l-am construit sau prin orice fereastră, o să ştii că sunt acolo cu tine, bine? Eu o să fiu acolo. O să fiu lumina din fereastră.

Jonah dădu din cap, fără să se mai obosească să îşi şteargă lacrimile. Steve continuă să îl țină pe fiul lui în brațe, dorindu-şi din toată inima să îndrepte lucrurile.

35

RONNIE

Ronnie ieşi cu mama ei şi cu Jonah să îi conducă şi să vorbească cu mama ei singură înainte să plece, rugând-o să facă ceva pentru ea imediat ce se întoarce la New York. Apoi reveni la spital şi stătu cu tatăl ei, aşteptând până când acesta adormi. Pentru mult timp, el rămase tăcut şi se uită în gol pe fereastră. Ea îl ținu de mână, şi stătură amândoi fără să vorbească, amândoi privind norii care pluteau uşor în spatele sticlei.

Voia să îşi întindă picioarele şi să ia puțin aer proaspăt; despărțirea tatălui ei de Jonah o secătuise de energie şi de forță. Nu voia să şi-l imagineze pe fratele ei în avion sau intrând în apartament; nu voia să se întrebe dacă încă mai plângea.

Afară, se plimbă pe trotuarul din fața spitalului, cu mintea aiurea. Aproape trecuse de el când îl auzi dregându-şi glasul. Era aşezat pe o bancă; în ciuda căldurii, purta acelaşi tip de cămaşă cu mânecă lungă pe care o purta mereu.

— Bună, Ronnie, spuse pastorul Harris.

— O… bună ziua.

— Speram să îl vizitez pe tatăl tău.

— Doarme, spuse ea. Dar puteți urca dacă doriți.

El îşi lovi bastonul, trăgând de timp.

— Îmi pare rău că treci prin toate astea acum, Ronnie.

Ea dădu din cap, fiindu-i imposibil să se concentreze. Chiar şi această simplă conversație părea dificilă.

Cumva, ea simți că şi el gândea la fel.

— Ai vrea să te rogi cu mine? Ochii lui albaştri ascundeau o rugăminte. Îmi place să mă rog înainte să îl văd pe tatăl tău. Mă… ajută.

Surprinderea ei cedă în fața unui sentiment neaşteptat de uşurare.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea.

După aceea începu să se roage în mod regulat, şi îşi dădu seama că pastorul Harris avea dreptate.

Nu că ar fi crezut că tatăl ei se va vindeca. Vorbise cu doctorul şi văzuse ecografiile, şi după conversaţia lor, plecase din spital şi se dusese pe plajă şi plânsese timp de oră în timp ce lacrimile i se uscau în vânt.

Nu credea în miracole. Ştia că unii oameni cred, dar nu se putea forţa să creadă că tatăl ei va supravieţui cumva. Nu după ce văzuse, nu după modul în care îi explicase doctorul. Cancerul, îi spusese doctorul, se întinsese de la stomac la pancreas şi la plămâni şi părea... periculos să nutrească speranţă. Nu-şi putea imagina cum ar fi să se împace a doua oară cu ceea ce i se întâmpla. Era deja destul de greu, mai ales seara târziu când în casă era linişte şi ea era singură cu gândurile ei.

În schimb, se ruga pentru puterea de care avea nevoie ca să îl ajute pe tatăl ei; se ruga pentru capacitatea de a fi optimistă în prezenţa lui, în loc să plângă de fiecare dată când îl vedea. Ştia că el are nevoie de râsul ei şi de fiica în care se transformase recent.

Primul lucru pe care îl făcu după ce îl aduse pe tatăl ei acasă de la spital a fost să îl ducă să vadă vitraliul. Ea îl privi cum se apropie încet de masă, evaluând totul cu ochii, cu o expresie de neîncredere uluită pe chip. Ronnie ştia că fuseseră momente când el se întrebase dacă va trăi suficient de mult ca să-l vadă terminat. Mai mult decât orice, îşi dori ca Jonah să fi fost acolo cu ei, şi ştia că tatăl ei se gândea la acelaşi lucru. Fusese proiectul lor, modul în care îşi petrecuseră ei vara. Lui Steve îi era foarte dor de Jonah, îi era dor de el mai mult decât orice şi, deşi el se întoarse cu spatele ca ea să nu-i vadă faţa, ea ştiu că avea lacrimi în ochi în timp ce se îndreptau înapoi spre casă.

Îl sună pe Jonah imediat ce ajunse înăuntru. Din sufragerie, Ronnie auzea cum tatăl ei îl asigura că se simte mai bine şi, deşi Jonah probabil va interpreta greşit asta, ştia că tatăl ei făcuse lucrul corect. Voia ca Jonah să îşi amintească fericirea verii, nu să se gândească la ce va urma.

În seara aceea, în timp ce stătea pe canapea, Steve deschise Biblia şi începu să citească. Ronnie înțelegea acum motivele lui. Se aşeză lângă el şi îi adresă întrebările la care se gândise de când cercetase ea însăşi cartea.

— Ai un pasaj favorit? întrebă ea.

— Multe, spuse el. Întotdeauna mi-au plăcut Psalmii. Şi întotdeauna învăț o grămadă de chestii din epistolele lui Pavel.

— Dar nu sublimezi nimic, spuse ea. Când el înălță din sprânceană, ea ridică din umeri. M-am uitat prin ea când nu erai aici şi n-am văzut nimic.

El se gândi la răspuns înainte să i-l dea.

— Dacă aş încerca să subliniez ceva important, probabil aş sublinia aproape tot până la urmă. Am citit-o de atâtea ori şi de fiecare dată aflu ceva nou.

Ea îl studie cu atenție.

— Nu-mi amintesc să fi citit Biblia înainte…

— Asta pentru că erai mică. Țineam Biblia lângă pat şi citeam părți din ea o dată sau de două ori pe săptămână, întreab-o pe mama ta, o să îți spună.

— Ai citit ceva în ultima vreme ce ți-ar plăcea să-mi spui?

— Vrei să fac asta?

După ce ea dădu din cap, îi luă doar un minut să găsească pasajul pe care îl voia.

— E din Galateni 5:22, spuse el, presând Biblia în poală ca să stea deschisă. Îşi drese glasul înainte să înceapă. „Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă – răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curățirea.”

Ea îl privi cum citeşte versetul, amintindu-şi cum se purtase când ajunsese aici prima dată şi cum îi răspunsese el la mânia ei. Îşi aminti de dățile când el refuzase să se certe cu mama ei, chiar şi când ea încercase să îl provoace. Văzuse asta ca o slăbiciune şi deseori îşi dorise ca tatăl ei să fi fost diferit. Dar în acelaşi timp, îşi dădu seama că se înşelase cu privire la tot.

Vedea acum că tatăl ei nu acționase niciodată singur. Duhul Sfânt fusese mereu prezent în viața lui.

Pachetul de la mama ei sosi a doua zi, şi Ronnie ştiu că mama ei făcuse ce o rugase. Aduse un plic mare pe masa din bucătărie, unde îl rupse la un capăt, apoi răsturnă conținutul pe masă.

Nouăsprezece scrisori, toate trimise de tatăl ei, toate ignorate şi nedeschise. Observă adresele diferite de expediere pe care el le mâzgălise în stânga sus: Bloomington, Tulsa, Little Rock…

Nu-i venea să creadă că nu le citise. Chiar fusese atât de furioasă? Atât de acră? Atât de… rea? Privind înapoi, ştiu răspunsul, dar tot nu avea sens pentru ea.

Frunzărind scrisorile, o căută pe prima pe care i-o scrisese. Ca majoritatea celorlalte, era scrisă ordonat cu cerneală neagră şi ştampila poştei se decolorase puțin. Dincolo de geamul de la bucătărie, tatăl ei stătea pe plajă cu spatele la casă. La fel ca pastorul Harris, începuse să poarte mâneci lungi, în ciuda arşiței.

Inspirând adânc, deschise scrisoarea, şi acolo, în bucătăria scăldată în soare, începu să citească.

Dragă Ronnie,

Nici măcar nu ştiu cum să încep o asemenea scrisoare, nu pot decât să spun că îmi pare rău.

De aceea te-am rugat să ne întâlnim la cafenea şi asta am vrut să îți spun mai târziu în seara aceea, când am sunat, înțeleg de ce nu ai venit şi de ce nu ai vrut să vorbeşti cu mine la telefon. Eşti furioasă pe mine, eşti dezamăgită de mine, şi în sufletul tău, crezi că am fugit. În mintea ta, te-am abandonat şi mi-am abandonat familia.

Nu pot să neg că lucrurile o să fie diferite, dar vreau să ştii că dacă aş fi în locul tău, probabil aş simți la fel. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Ai tot dreptul să fii dezamăgită de mine. Bănuiesc că mi-am câştigat sentimentele pe care le ai, şi scopul meu nu e să încerc să inventez scuze sau să dau vina pe cineva sau să te conving că în timp ai putea înțelege.

Cu toată sinceritatea, nu ai înțelege, şi asta m-ar răni mai mult decât îți poți imagina. Tu şi Jonah ați însemnat mereu atât de mult pentru mine, şi vreau să înțelegi că nici tu, nici Jonah nu aveți nicio vină. Uneori, din motive care nu sunt mereu clare, căsniciile pur şi simplu nu funcționează. Dar ține minte asta: întotdeauna te voi iubi şi întotdeauna îl voi iubi pe Jonah. Întotdeauna o voi iubi pe mama voastră, şi întotdeauna o voi respecta. Ea mi-a dat cele mai importante două daruri pe care le-am primit vreodată, şi a fost o mamă minunată. În multe feluri, în ciuda tristeții pe care o simt din cauză că eu şi mama ta nu mai suntem împreună, eu încă mai cred că a fost o binecuvântare că am fost căsătorit cu ea, atâta timp cât a durat.

Ştiu că nu e mult şi cu siguranță nu e suficient să te facă să înțelegi, dar vreau să ştii că eu încă mai cred în darul dragostei. Vreau să crezi şi tu în el. Meriți asta în viața ta, nimic nu te împlineşte mai mult decât dragostea.

Sper că în inima ta vei găsi un mod de a mă ierta că am plecat. Nu trebuie să fie acum sau curând. Dar vreau să ştii asta: când o să fii pregătită, eu o să te aştept cu brațele deschise, şi aceea va fi cea mai fericită zi din viața mea.

Te iubesc,

Tata

— Simt că ar trebui să fac mai mult pentru el, spuse Ronnie.

Stătea pe veranda din spate împreună cu pastorul Harris. Tatăl ei era în casă, dormea, iar pastorul Harris venise cu o caserolă de lasagna vegetală pe care o făcuse soția lui. Era la jumătatea lui septembrie şi încă mai era cald în timpul zilei, deşi cu două zile în urmă fusese o seară care indicase o toamnă răcoroasă. Durase doar o seară; de dimineață soarele era din nou fierbinte şi Ronnie se plimbă pe plajă întrebându-se dacă noaptea precedentă fusese o iluzie.

— Faci tot ce poți, spuse el. Nu ştiu dacă mai poți face altceva.

— Nu mă refer la îngrijirea lui. Acum, nu are nevoie de multe. Insistă să gătească în continuare şi mergem să ne plimbăm pe plajă. Chiar am înălțat zmeie ieri. În afară de analgezicele care îl fac foarte obosit, e cam la fel ca înainte să meargă la spital. Doar că…

Privirea pastorului Harris era plină de înțelegere.

— Vrei să faci ceva special. Ceva care să însemne mult pentru el.

Ea dădu din cap, bucuroasă că pastorul era acolo. În ultimele săptămâni, acesta devenise nu doar prietenul ei, dar şi singura persoană cu care putea vorbi.

— Am încredere că Dumnezeu îți va arăta răspunsul. Dar trebuie să înțelegi că uneori durează un timp până îți dai seama ce vrea Dumnezeu să faci. Aşa e de cele mai multe ori. Vocea lui Dumnezeu e de obicei mai mult o şoaptă, şi trebuie să asculți foarte atent ca s-o auzi. Dar alteori, în momente foarte rare, răspunsul e evident şi sună la fel de tare ca dangătul unui clopot de biserică.

Ronnie zâmbi, gândindu-se că se ataşase de conversațiile lor.

— Vorbiți din experiență?

— Şi eu îl iubesc pe tatăl tău. Şi la fel ca tine, voiam să fac ceva special pentru el.

— Şi Dumnezeu v-a răspuns?

— Dumnezeu răspunde întotdeauna.

— A fost ca o şoaptă sau ca dangătul unui clopot?

Pentru prima oară în mult timp, ea văzu o urmă de amuzament în ochii lui.

— Ca dangătul unui clopot, desigur. Dumnezeu ştie că sunt cam surd de urechi în ultima vreme.

— Ce o să faceți?

El se îndreptă în scaun.

— O să instalez vitraliul la biserică, spuse el. Săptămâna trecută a apărut din senin un binefăcător şi nu numai că s-a oferit să acopere costul reparațiilor rămase, dar deja adunase şi toți lucrătorii. Încep să lucreze din nou mâine.

Pe parcursul următoarelor două zile, Ronnie căută să audă dangăte de clopot, dar nu auzi decât pescăruşi. Când căuta să asculte şoapte, nu auzea absolut nimic. Nu o surprindea în mod neapărat – nici pastorului Harris nu-i venise răspunsul imediat –, dar spera că răspunsul va sosi înainte să fie prea târziu.

În rest, continuă la fel ca mai înainte. Îl ajuta pe tatăl ei când avea nevoie de ajutor, îl lăsa în pace când nu avea nevoie de ea, şi încerca să petreacă într-un mod cât mai plăcut timpul rămas. În weekendul acela, pentru că tatăl ei se simțea mai bine, făcură o excursie la Grădinile Plantației Orton, lângă Southport. Nu era departe de Wilmington, şi Ronnie nu mai fusese niciodată acolo, dar când intrară pe drumul pietruit care ducea la conacul original, ridicat în 1735, ştia deja că o să fie o zi memorabilă. Florile nu mai erau înflorite, dar, în timp ce mergeau printre stejarii uriaşi cu ramurile lăsate în jos, acoperite de bromelii, Ronnie se gândi că nu fusese niciodată într-un loc mai frumos.

În timp ce se plimba pe sub copaci, braț la braț cu tatăl ei, vorbeau despre vară. Pentru prima dată, Ronnie îi povesti tatălui ei despre relația cu Will; îi povesti despre prima oară cum merseseră la pescuit şi despre dățile când fuseseră cu maşina prin noroi, îi descrise saltul elegant de pe acoperişul pavilionului, şi îi spuse despre dezastrul de la nuntă. Totuşi nu îi spuse despre ce se întâmplase înainte ca el să plece la Vanderbilt sau despre lucrurile pe care i le spusese. Nu era pregătită pentru asta; rana era prea proaspătă. Şi, ca întotdeauna când vorbeau, tatăl ei asculta în tăcere, intervenind doar rareori, chiar şi când ea lăsa propozițiile în aer. Îi plăcea asta la el. Nu, se gândi ea. Iubea asta la el, şi se trezi că se întreabă cine ar fi devenit dacă n-ar fi venit acolo pe timpul verii.

După aceea, merseră la Southport şi luară cina la unul dintre micile restaurante cu vedere spre port. Ştia că tatăl ei e obosit, dar mâncarea a fost bună şi împărțiră o înghețată cu negresă şi sos cald de ciocolată la desert.

A fost o zi frumoasă, o zi pe care şi-o va aminti mereu. Dar

în timp ce stătea singură în sufragerie după ce tatăl ei se dusese la culcare, se trezi că se gândeşte încă o dată că poate face un pic mai mult pentru el.

În următoarea săptămână, a treia din septembrie, ea începu să observe că tatăl ei se simte mai rău. Dormea dimineața până târziu şi mai trăgea un pui de somn şi la prânz. Deşi dormea la prânz de ceva vreme în mod regulat, aceste somnuri de după-amiază începură să fie din ce în ce mai lungi, şi seara se ducea la culcare mai devreme. În timp ce făcea curat în bucătărie pentru că nu avea altceva de făcut, îşi dădu seama că, dacă făcea un calcul, rezulta că doarme mai mult de jumătate din zi.

Şi lucrurile se înrăutățeau. Cu fiecare zi care trecea, dormea un pic mai mult. Şi nici nu mânca suficient. În schimb, îşi învârtea mâncarea pe farfurie şi se prefăcea că mănâncă; atunci când arunca resturile la gunoi, ea îşi dădea seama că numai ciugulise puțin. Pierdea din greutate în mod constant, şi de fiecare dată când clipea avea impresia că tatăl ei se micşorează. Uneori îi era teamă că într-o zi nu va mai rămâne nimic din el.

*

Luna septembrie se termină. Dimineții, mirosul sărat al oceanului era ținut departe de vântul care venea din munții din partea de est a statului. Încă mai era cald, un sezon propice uraganelor, dar deocamdată coasta Carolinei de Nord fusese scutită.

Cu o zi înainte tatăl ei dormise paisprezece ore. Ştia că nu se poate abține, că organismul lui nu-i lasă de ales, dar o durea sufletul că el doarme aproape tot timpul pe care îl mai aveau. Când tatăl ei era treaz, era mai tăcut, mulțumit să citească Biblia sau să se plimbe cu ea, în tăcere.

Mai des decât se aştepta, se trezea gândindu-se la Will. Încă mai purta brățara înnodată pe care i-o dăduse, şi când îşi trecea degetul peste țesătura complicată, se întreba ce cursuri urma, lângă cine mergea pe alei când trecea dintr-o

clădire în alta. Era curioasă lângă cine stătea când mânca la cantină şi dacă se gândea la ea când se pregătea să iasă vinerea sau sâmbăta seara. Când era foarte deprimată, se gândea că poate cunoscuse deja pe altcineva.

— Vrei să vorbeşti despre asta? o întrebă tatăl ei în timp ce se plimbau pe plajă.

Se ducea la biserică. De când începuse din nou construcția, lucrările mergeau repede. Erau o mulțime de muncitori: constructori, electricieni, dulgheri sau zidari. Pe şantier erau cel puțin patruzeci de camioane şi o mulțime de oameni ieşeau şi intrau în mod constant din şi în clădire.

— Despre ce? întrebă ea precaută.

— Despre Will, spuse el. Despre modul în care s-a terminat între voi.

Ea îi aruncă o privire cercetătoare.

— Cum e posibil să ştii despre asta?

El ridică din umeri.

— Pentru că l-ai menționat doar în trecere în ultimele săptămâni şi nu vorbeşti niciodată cu el la telefon. Nu e greu să îți imaginezi că s-a întâmplat ceva.

— E complicat, zise ea ezitant.

Merseră câțiva paşi în linişte înainte ca tatăl ei să vorbească din nou.

— Dacă are vreo importanță pentru tine, cred că este un tânăr excepțional.

Ea îl luă de braț.

— Da, are importanță. Şi eu cred la fel.

Ajunseră la biserică. Ronnie văzu muncitorii care cărau cherestea şi cutii de vopsea, şi ca de obicei căută cu privirea spațiul gol de sub clopotniță. Vitraliul nu fusese instalat încă – cea mai mare parte a construcției trebuia să fie terminată înainte să fie montat pentru ca vitraliul fragil să nu se fisureze –, dar tatălui ei îi plăcea să vină în vizită. Era mulțumit de reluarea construcției, dar nu neapărat din cauza vitraliului. Vorbea mereu de cât de importantă era biserica pentru pastorul Harris şi cât de mult îi lipsea acestuia să țină slujba în locul pe care îl considera de mult o a doua casă.

Pastorul Harris era mereu pe şantier, şi de obicei se plimba cu ei pe plajă când soseau. Uitându-se prin jur, îl observă în parcarea acoperită cu pietriş. Vorbea cu cineva în timp ce gesticula animat către clădire. Chiar şi de la distanță îşi putea da seama că zâmbea.

Era pe punctul de a-i face din mână ca să îi atragă atenția când brusc îl recunoscu pe bărbatul cu care vorbea. Imaginea o sperie. Ultima oară când îl văzuse, fusese disperată; ultima oară când fuseseră împreună, nu se obosise să îi spună la revedere. Poate că Tom Blakelee trecea pur şi simplu pe acolo şi se oprise să vorbească cu pastorul despre reconstrucția bisericii. Poate că era doar interesat.

Pe toată durata săptămânii, se uită din nou după Tom Blakelee când vizitau şantierul, dar nu-l mai văzu din nou acolo. O parte din ea era uşurată, recunoscu ea, pentru că lumile lor nu se mai intersectau.

După plimbările lor la biserică şi somnul de prânz al tatălui ei, de obicei citeau împreună. Termină *Anna Karenina* la patru luni după ce o începuse. Împrumută *Doctor Jivago* de la biblioteca publică. O atrăgea ceva la scriitorii ruşi: calitatea epică a poveştilor lor, poate; tragedii sumbre şi idile blestemate pictate pe o pânză enormă, atât de departe de viața ei banală.

Tatăl ei continua să studieze Biblia şi uneori, la rugămintea ei, îi citea un pasaj sau un verset cu voce tare. Unele erau scurte şi altele erau lungi, dar multe dintre ele păreau să se concentreze pe sensul credinței. Nu era sigură de ce, dar uneori avea senzația că cititul cu voce tare arunca lumină asupra unei nuanțe sau a unui înțeles pe care îl ratase anterior.

Masa de seară era simplă. La începutul lui octombrie, ea începu să gătească şi el acceptă această schimbare la fel de uşor cum acceptase orice altceva pe durata verii. Deseori, stătea cu ea în bucătărie şi vorbeau în timp ce ea fierbea paste sau orez şi prăjea nişte carne de pui ori de vită în tigaie. Era pentru prima dată în ani de zile când gătea carne şi se simțea ciudat să îl îndemne pe tatăl ei s-o mănânce

după ce îi punea farfuria în față. Nu prea îi mai era foame, şi mâncarea era fadă pentru că orice fel de condimente îi irita stomacul. Dar ea ştia că are nevoie de mâncare. Deşi nu aveau un cântar în casă, ea vedea cum slăbeşte tot mai mult.

Într-o seară după cină, ea îi spuse în sfârşit ce se întâmplase cu Will. Îi spuse totul: despre incendiu şi despre încercările lui de a-l acoperi pe Scott, despre tot ce se întâmplase cu Marcus. Tatăl ei o ascultă cu atenție în timp ce vorbea, şi când îşi împinse în cele din urmă farfuria din față, ea observă că nu luase mai mult de câteva înghițituri.

— Pot să îți pun o întrebare?

— Desigur, spuse ea. Poți să mă întrebi orice.

— Când mi-ai spus că îl iubeşti pe Will, vorbeai serios?

Ea îşi aminti că Megan îi pusese aceeaşi întrebare.

— Da.

— Atunci cred că ai fost prea dură cu el.

— Dar acoperea un delict…

— Ştiu. Dar dacă te gândeşti la asta, şi tu eşti acum în aceeaşi poziție ca şi el. Ştii adevărul, la fel ca el. Şi nici tu nu ai spus nimic nimănui.

— Dar n-am făcut-o eu…

— Şi tu mi-ai spus că nici el n-a făcut-o.

— Ce încerci să îmi spui? Că ar trebui să îi spun pastorului Harris?

El scutură din cap.

— Nu, zise el, spre surprinderea ei. Nu cred că ar trebui.

— De ce?

— Ronnie, rosti el cu blândețe, poate e mai mult în povestea asta decât vedem noi.

— Dar…

— Nu spun că e corect. Sunt primul să recunosc că greşesc cu privire la multe lucruri. Dar dacă totul e aşa cum ai descris tu, atunci vreau să ştii un lucru: pastorul Harris nu doreşte să ştie adevărul. Pentru că dacă l-ar şti, atunci ar trebui să facă ceva în privința asta. Şi crede-mă, nu ar vrea niciodată să le facă rău lui Scott sau familiei sale, mai ales dacă a fost un accident. Pur şi simplu nu e genul ăla de om. Şi încă un lucru. Şi din tot ce am spus, acesta e cel mai

important.

— Ce anume?

— Trebuie să înveți să ierți.

Ea își încrucișă brațele.

— L-am iertat deja pe Will. I-am lăsat mesaje…

Chiar dinainte să termine propoziția, tatăl ei scutura din cap.

— Nu vorbesc despre Will. Trebuie să înveți să te ierți pe tine mai întâi.

În seara aceea, la fundul teancului de scrisori pe care i le scrisese tatăl ei, Ronnie mai găsi o scrisoare, una pe care nu o deschisese încă. Probabil o adăugase recent la teanc, pentru că nu avea nici timbru, nici ştampilă poştală.

Nu ştia dacă vrea s-o citească acum sau dacă trebuia s-o citească după ce el nu va mai fi. Presupuse că ar fi putut să îl întrebe, dar nu o făcu. De fapt, nu era sigură că voia s-o citească: o speria şi să țină plicul în mână, pentru că ştia că era ultima scrisoare pe care el i-o va mai scrie vreodată.

Boala lui continuă să evolueze. Deşi îşi urmau rutina obişnuită – mâncat, citit şi plimbat pe plajă –, tatăl ei lua tot mai multe analgezice. Uneori ochii lui erau sticloşi şi pierduți, dar ea tot avea impresia că doza nu e suficient de puternică. Din când în când îl vedea tresărind în timp ce stătea pe canapea, închidea ochii şi se lăsa pe spate, cu fața o mască de durere. Când se întâmpla asta, o apuca de mână; dar pe măsură ce treceau zilele, ea observă că strânsoarea lui devenea tot mai firavă. Puterea lui slăbea, se gândi ea; totul la el slăbea. Şi în curând va dispărea complet.

Ronnie îşi dădea seama că şi pastorul Harris observa schimbările la tatăl ei. Venea pe la ei aproape în fiecare zi de câteva săptămâni, de obicei chiar înainte de cină. În cea mai mare parte a timpului, menținea conversația uşoară; le dădea veşti despre construcție sau îi încânta cu istorioare amuzante din trecutul lui, aducând un zâmbet trecător pe fața tatălui ei. Dar mai erau momente când amândoi păreau să nu mai aibă ce să-şi spună. Era greu pentru toți să evite subiectul principal şi, în acele momente, un nor de tristețe

părea să coboare peste sufragerie.

Când simțea că vor să fie singuri, Ronnie ieşea pe verandă şi încerca să îşi imagineze despre ce vorbesc. Putea ghici, desigur: discutau despre credință sau familie şi poate despre regretele pe care le aveau, dar ştia şi că se roagă împreună. Îi auzise o dată când intrase după un pahar cu apă, şi îşi aminti că se gândise că rugăciunea pastorului Harris suna mai degrabă ca o implorare. Părea că îi cere lui Dumnezeu putere, de parcă propria viață depindea de asta, şi, în timp ce îl asculta, închise ochii ca să rostească în tăcere propria rugăciune.

Mijlocul lui octombrie aduse trei zile de vreme neobişnuit de răcoroasă, suficient de rece ca să necesite purtarea unui hanorac dimineața. După luni întregi de căldură neîncetată, Ronnie se bucura de prospețimea din aer, dar acele trei zile au fost grele pentru tatăl ei. Deşi încă se mai plimbară pe plajă, se mişca şi mai încet, şi se opriră doar puțin lângă biserică înainte să se întoarcă şi să pornească spre casă. Când ajunseră la uşă, tatăl ei deja tremura. Ajunşi înăuntru, Ronnie îi pregăti o baie caldă, sperând că îl va ajuta şi simțind primele înțepături de panică la noile semne că boala avansa mai rapid.

Vineri, cu o săptămână înainte de Halloween, tatăl ei îşi adună suficiente puteri ca să meargă împreună la pescuit pe micul doc unde o dusese prima oară Will. Polițistul Pete le împrumută nişte undițe şi o cutie cu cârlige. Cu totul ieşit din comun, tatăl ei nu mai fusese niciodată la pescuit, aşa că Ronnie trebui să pună momeala în cârlig. Primii peşti care muşcară momeala au scăpat, dar în cele din urmă reuşiră să prindă un biban roşu mic şi să îl aducă la mal. Era acelaşi tip de peşte pe care îl prinsese cu Will şi, în timp ce peştele se zbătea în vreme ce ea îi scotea cârligul, dorul de Will o lovi cu intensitatea unei dureri fizice.

Când se întoarseră acasă după o după-amiază liniştită petrecută pe doc, două persoane îi aşteptau pe verandă. Abia când coborî din maşină, le recunoscu pe Blaze şi pe mama ei. Blaze arăta uimitor de diferit. Avea părul prins într-o coadă ordonată şi era îmbrăcată cu pantaloni scurți albi şi o bluză

albastră cu mânecă lungă. Nu purta bijuterii şi nu era machiată.

Văzând-o pe Blaze, Ronnie îşi aminti de ceva la care reuşise să evite să se gândească, cu toate grijile pe care şi le făcea pentru tatăl ei: că se va întoarce la tribunal înainte să se termine luna. Se întrebă ce voiau şi de ce veniseră.

Îi luă ceva timp să îl ajute pe tatăl ei să coboare din maşină, oferindu-i braţul ca să îl sprijine.

— Cine sunt? murmură tatăl ei.

Ronnie îi explică şi el dădu din cap. Când se apropiară, Blaze coborî de pe verandă.

— Bună, Ronnie, spuse ea, dregându-şi glasul. Îşi îngustă puţin ochii în soarele de la apus. Am venit să vorbesc cu tine.

Ronnie stătea în faţa lui Blaze în sufragerie, privind-o cum studiază podeaua. Părinţii lor se retraseseră în bucătărie ca să le ofere puţină intimitate.

— Îmi pare foarte rău de tatăl tău, începu Blaze. Cum se simte?

— Bine. Ronnie ridică din umeri. Tu cum eşti?

Blaze îşi atinse partea din faţă a tricoului.

— O să am întotdeauna cicatrice aici, spuse ea, apoi arătă spre braţe şi spre burtă, şi aici. Zâmbi trist. Dar sincer, mă bucur că trăiesc. Se foi în scaun înainte să se uite în ochii lui Ronnie. Voiam să îţi mulţumesc că m-ai dus la spital.

Ronnie dădu din cap, încă nesigură încotro mergea conversaţia asta.

— Cu plăcere.

În liniştea care se lăsă, Blaze privi prin sufragerie, nesigură ce să mai spună. Ronnie, învăţând de la tatăl ei, pur şi simplu aşteptă.

— Ar fi trebuit să vin mai repede, dar ştiu că ai fost ocupată.

— E în regulă, spuse Ronnie. Mă bucur să văd că eşti bine.

Blaze îşi înălţă capul.

— Serios?

— Da, spuse Ronnie. Zâmbi. Chiar dacă arăţi ca un ou de Paşte.

Blaze trase de bluză.

— Da, ştiu. O nebunie, nu? Mama mi-a cumpărat nişte haine.

— Ți se potrivesc. Bănuiesc că vă înțelegeți mai bine.

Blaze îi aruncă o privire plină de regrete.

— Încerc. Locuiesc din nou acasă, dar e greu. Am făcut multe prostii. Ei, altor oameni. Ție.

Ronnie stătea nemişcată, cu o expresie neutră.

— De ce ai venit aici de fapt, Blaze?

Blaze îşi frământă mâinile, trădându-şi agitația.

— Am venit să îmi cer scuze. Ți-am făcut un lucru îngrozitor. Şi ştiu că nu pot să iau înapoi tot stresul pe care ți l-am provocat, dar vreau să ştii că am vorbit cu procurorul în dimineața asta. I-am spus că am pus lucrurile alea în geanta ta pentru că eram furioasă pe tine şi am semnat o declarație că tu nu ai ştiut ce se întâmplă. O să te sune azi sau mâine, dar mi-a promis că o să renunțe la acuzații.

Cuvintele îi ieşiră atât de repede din gură, încât la început Ronnie nu era sigură că auzise bine. Dar privirea stăruitoare a lui Blaze îi spuse tot ce avea nevoie să ştie. După toate aceste luni, după toate zilele şi nopțile nenumărate de griji, brusc se terminase totul. Ronnie era şocată.

— Îmi pare foarte rău, continuă Blaze cu vocea joasă. N-ar fi trebuit să pun niciodată lucrurile acelea în geanta ta.

Ronnie încă mai încerca să digere faptul că acel coşmar se terminase. O studie pe Blaze, care trăgea în mod repetat de un fir desprins din tivul bluzei.

— Ce o să se întâmple cu tine? O să te acuze?

— Nu, spuse ea. După ce spuse asta, ridică privirea, cu maxilarul încordat. Aveam nişte informații pe care le voiau cu privire la alt delict. Unul mai serios.

— Te referi la ce ți s-a întâmplat pe dig?

— Nu, spuse ea, şi Ronnie crezu că vede ceva dur şi sfidător în ochii ei. Le-am spus despre incendiul de la biserică şi despre felul în care a început cu adevărat. Blaze se asigură că a captat atenția lui Ronnie înainte să continue. Nu Scott a provocat incendiul. Racheta lui aprinsă n-a avut nimic de-a face cu asta. Da, a aterizat lângă biserică. Dar se stinsese deja.

Ronnie absorbi informația cu o uimire crescândă. Pentru un moment, se uitară una la cealaltă, iar în aer se simțea o încărcătură aproape palpabilă.

— Atunci cum a început?

Blaze se aplecă înainte şi îşi puse coatele pe genunchi, cu antebrațele întinse ca o implorare.

— Eram pe afară, petrecând pe plajă – eu, Marcus, Teddy şi Lance. Un pic mai târziu a apărut Scott, chiar la marginea plajei. Ne-am prefăcut că ne ignorăm unii pe alții, dar îl vedeam pe Scott aprinzând rachete. Will era încă la marginea plajei şi Scott a ochit una cumva în direcția lui, dar vântul a prins-o şi a zburat-o către biserică. Will a început să intre în panică şi a venit în goană. Dar lui Marcus i s-a părut toată povestea amuzantă şi în secunda în care racheta a căzut în spatele bisericii, a alergat spre curtea bisericii. La început, nu mi-am dat seama ce se întâmplă, chiar şi după ce l-am urmat şi l-am văzut aprinzând iarba uscată de lângă zidul bisericii. Imediat după aceea, clădirea a început să ardă.

— Îmi spui că Marcus a făcut-o?

Ronnie abia putea să pronunțe cuvintele.

Ea dădu din cap.

— A mai provocat şi alte incendii. Adică sunt destul de sigură că el a făcut-o – întotdeauna a iubit focul. Cred că întotdeauna am considerat că e nebun, dar… Se opri, dându-şi seama că spusese asta de prea multe ori. Îşi îndreptă spatele. În fine, deci am căzut de acord să depun mărturie contra lui.

Ronnie se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se de parcă o lovise cineva. Îşi aminti toate lucrurile pe care i le spusese lui Will, realizând brusc că dacă Will ar fi făcut ce îi ceruse ea, viața lui Scott ar fi fost distrusă degeaba.

Aproape i se făcu rău în timp ce Blaze continuă:

— Îmi pare rău pentru tot, spuse ea. Şi oricât de nebuneşte sună, chiar te-am considerat prietena mea până când m-am purtat ca o proastă şi am stricat totul. Pentru prima dată, vocea lui Blaze se sparse. Dar tu eşti o persoană minunată, Ronnie. Eşti sinceră, şi ai fost drăguță cu mine când nu aveai niciun motiv s-o faci. Din ochi i se scurse o

lacrimă pe care o şterse repede. Nu o să uit niciodată ziua în care te-ai oferit să mă laşi să stau la tine, chiar şi după toate lucrurile îngrozitoare pe care ți le făcusem. Mi-a fost atât de… ruşine. Şi totuşi, am fost recunoscătoare, ştii? Că îi mai pasă cuiva de mine.

Blaze se opri, străduindu-se în mod vizibil să se adune. După ce îşi opri lacrimile clipind, inspiră adânc şi o fixă pe Ronnie cu o privire hotărâtă.

— Deci, dacă ai vreodată nevoie de ceva – şi vorbesc serios, de orice –, dă-mi de ştire. Renunț la tot, bine? Ştiu că nu o să pot vreodată să mă revanşez pentru ce ți-am făcut, dar într-un fel, simt că tu m-ai salvat. Ce s-a întâmplat cu tatăl tău e atât de nedrept… şi aş face orice să te ajut.

Ronnie dădu din cap.

— Şi încă un lucru, adăugă Blaze. Nu trebuie să fim prietene, dar dacă ne mai vedem vreodată, vrei te rog să îmi spui Galadriel? Nu suport numele Blaze.

Ronnie zâmbi.

— Sigur, Galadriel.

Aşa cum promisese Blaze, avocata ei o sună în acea după-amiază, informând-o că acuzațiile contra ei în cazul de furt din magazin fuseseră retrase.

În seara aceea, în timp ce tatăl ei dormea în dormitor, Ronnie deschise televizorul pe postul local de ştiri. Nu era sigură dacă va apărea la ştiri, dar într-adevăr, dădură un segment de treizeci de secunde, chiar înainte de rubrica meteo despre „arestarea unui nou suspect în ancheta deschisă privind incendiul de la o biserică locală de anul trecut”. Când arătară o poză de cazier de-al lui Marcus cu câteva detalii despre acuzațiile anterioare, închise televizorul. Ochii aceia reci şi morți aveau puterea s-o neliniştească.

Se gândi la Will şi la ce făcuse ca să îl protejeze pe Scott, pentru o infracțiune care se dovedise că nu o comisese el. Oare era chiar atât de groaznic, se întrebă ea, că loialitatea față de un prieten îi întunecase judecata? Mai ales având în vedere cum evoluaseră lucrurile până la urmă? Ronnie nu mai era sigură de nimic. Se înşelase cu privire la atât de

multe lucruri: tatăl ei, Blaze, mama ei, chiar şi Will. Viaţa era mult mai complicată decât îşi imaginase ea vreodată ca o adolescentă ţâfnoasă din New York.

Scutură din cap în timp ce se mişca prin casă, stingând luminile una câte una. Viaţa aceea – o paradă de petreceri şi bârfe de liceu, şi certuri cu mama ei – i se părea o altă lume, o existenţă pe care doar o visase. Astăzi, exista numai atât: plimbarea pe plajă alături de tatăl ei, sunetul neîncetat al valurilor oceanului, mirosul iernii care se apropia.

Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea, curăţirea.

Halloweenul veni şi trecu, şi tatăl ei era din ce în ce mai slăbit.

Renunţară la plimbările pe plajă când efortul deveni prea mare, şi dimineaţa, când îi făcea patul, vedea zeci de fire de păr pe pernă. Ştiind că boala se agrava, ea îşi mută salteaua în dormitorul lui în caz că ar putea avea nevoie de ajutor, şi ca să rămână cât mai mult timp posibil aproape de el.

Steve lua cea mai mare doză de analgezice pe care o putea suporta corpul lui, dar niciodată nu părea suficient. Noaptea, în timp ce dormea lângă el, îl auzea scoţând scâncete de durere care aproape îi frângeau inima. Ronnie îi pusese medicamentele chiar lângă pat şi spre ele se îndrepta prima oară când se trezea. Stătea lângă el dimineaţa, ţinându-l în braţe, cu membrele tremurând, până când medicamentele îşi făceau efectul.

Dar şi efectele secundare se vedeau din plin. Nu se putea ţine pe picioare, şi Ronnie trebuia să îl susţină când se mişca, chiar şi dintr-un capăt în celălalt al camerei. În ciuda pierderii în greutate, atunci când se împiedica, Ronnie abia reuşea să îl susţină să nu cadă. Deşi el nu-şi exprima niciodată frustrarea, ochii lui erau plini de supărare, de parcă o dezamăgea pe ea cumva.

Acum dormea în medie şaptesprezece ore pe zi şi Ronnie îşi petrecea zile întregi singură în casă, citind şi recitind scrisorile pe care i le scrisese el. Încă nu citise ultima

scrisoare pe care i-o scrisese – ideea i se părea prea înfricoşătoare –, dar uneori îi plăcea să o țină între degete, încercând să adune puterea de a o deschide.

Suna acasă mai des, programându-şi apelurile atunci când Jonah venea acasă de la şcoală sau după ce terminau cina. Jonah părea liniştit şi, când întreba ce face tatăl lui, se simțea vinovată uneori că nu îi spune adevărul. Dar nu-l putea împovăra, şi observă că de fiecare dată când tatăl ei vorbea cu el, făcea tot posibilul să pară cât mai plin de energie cu putință. După aceea, rămânea deseori pe scaun lângă telefon, epuizat de efort, prea obosit ca să se mai mişte. Ea îl privea în linişte, chinuită de faptul că putea face ceva mai mult pentru el, numai dacă ar fi ştiut ce.

— Care e culoarea ta preferată? întrebă ea.

Stăteau la masa din bucătărie şi Ronnie avea un caiet deschis în fața ei.

Steve îi zâmbi ironic.

— Asta voiai să mă întrebi?

— Asta e doar prima întrebare. Mai am o mulțime.

El se întinse după cutia de Ensure[16] pe care ea i-o pusese în față. Nu mai mânca multă hrană solidă, şi ea îl privi sorbind o dată, conştientă că o făcea de dragul ei, nu că i-ar fi fost foame.

— Verde, spuse el.

Ea scrise răspunsul şi citi următoarea întrebare.

— Câți ani aveai când ai sărutat prima oară o fată?

— Vorbeşti serios?

Se strâmbă.

— Te rog, tată. E important.

El răspunse din nou şi ea scrise răspunsul. Parcurseră un sfert din întrebările pe care ea şi le notase, şi în decursul următoarei săptămâni, el răspunse la toate. Ea scria răspunsurile cu atenție, nu neapărat cuvânt cu cuvânt, dar

[16] Shake nutritiv cu probiotice şi antioxidanți care întăreşte sistemul imunitar (n.tr.).

spera cu suficiente detalii ca să reconstruiască răspunsurile pe viitor. Era un exercițiu interesant şi uneori chiar surprinzător, dar la sfârşit, ea trase concluzia că tatăl ei era acelaşi om pe care ajunsese să îl cunoască pe timpul verii.

Ceea ce era şi bine şi rău, desigur. Bine pentru că bănuia că aşa va fi, şi rău pentru că nu o aducea mai aproape de răspunsul pe care îl căuta.

A doua săptămână din noiembrie aduse primele ploi de toamnă, dar construcția bisericii continuă fără pauză. Ba mai mult, ritmul se acceleră. Tatăl ei nu o mai însoțea în plimbări; şi totuşi, Ronnie mergea pe plajă spre biserică în fiecare zi ca să vadă cum progresează lucrările. Devenise parte din rutina ei în timpul orelor de linişte în care tatăl ei dormea. Deşi pastorul Harris îi saluta întotdeauna apropierea cu o fluturare de mână, nu mai venea lângă ea să stea de vorbă.

Într-o săptămână, vitraliul avea să fie instalat, şi pastorul Harris va şti că a făcut pentru tatăl ei ceva ce nu a mai făcut nimeni altcineva, ceva ce ştia că înseamnă enorm pentru el. Era fericită pentru el şi se ruga pentru o cale a ei proprie.

Într-o zi cenuşie de noiembrie, tatăl ei insistă brusc să se aventureze până la dig. Ronnie era neliniştită din cauza distanței şi a frigului, dar el era de neclintit. Voia să vadă oceanul de pe dig, spunea el. „Pentru ultima dată", au fost cuvintele pe care nu le-a rostit.

Se îmbrăcară cu pardesiuri, şi Ronnie îi puse tatălui ei la gât chiar şi un fular de lână. Vântul avea în el gustul aspru al iernii şi părea că e mai frig decât indica termometrul. Ronnie insistă să meargă cu maşina la dig şi o opri în parcarea părăsită de lângă trotuar.

Dură mult timp până ajunseră la marginea digului. Erau singuri sub un cer acoperit de nori, iar valurile gri metalizat erau vizibile sub plăcile de beton. În timp ce avansau încet, tatăl ei îşi ținea brațul prins de al ei, sprijinindu-se de ea în timp ce vântul le flutura pardesiele.

Când reuşiră în sfârşit să ajungă, tatăl ei se întinse să

apuce balustrada şi aproape îşi pierdu echilibrul. În lumina argintie, pometii lui ieşeau în relief şi ochii îi păreau un pic sticloşi, dar ea îşi dădu seama că era mulţumit.

Mişcarea ritmică a valurilor care se întindeau în faţa lui până la orizont părea să îi aducă un sentiment de pace. Nu se vedea nimic – nici bărci, nici delfini, nici surferi –, dar expresia lui părea împăcată şi lipsită de durere, cum nu mai arătase de săptămâni întregi. Acolo unde orizontul se unea cu linia apei, norii păreau aproape vii, rotindu-se şi agitându-se în timp ce vântul geros încerca să le străpungă masa pufoasă. Se uită la joaca norilor cu aceeaşi uimire cu care se uita tatăl ei, întrebându-se la ce se gândeşte el.

Vântul se întetea, şi îl văzu tremurând. Îşi dădea seama că voia să mai stea, cu privirea lipită de orizont. Îl trase uşor de braţ, dar el îşi încleştă strânsoarea pe balustradă.

Ea se înduplecă şi rămase lângă el până când începu să tremure de frig, pregătit în sfârşit să plece. El dădu drumul balustradei şi o lăsă să îl întoarcă, pornindu-şi marşul încet înapoi spre maşină. Cu colţul ochiului văzu că el zâmbea.

— A fost frumos, nu? remarcă ea.

Tatăl ei făcu vreo câtiva paşi înainte să răspundă.

— Da, spuse el. Dar cel mai mult mi-a plăcut că am împărtăşit cu tine acest moment.

Două zile mai târziu, ea se hotărî să îi citească ultima scrisoare. O va face în curând, înainte ca el să moară. Nu în seara asta, dar în curând, îşi promise ea. Era seara târziu, şi ziua cu tatăl ei fusese cea mai grea de până atunci. Analgezicele nu păreau să îl mai ajute deloc. Din ochi îi curgeau lacrimi în timp ce spasme de durere îi chinuiau corpul; ea îl imploră s-o lase să îl ducă la spital, dar el refuză.

— Nu, gemu el. Nu încă.

— Dar când? întrebă ea disperată, aproape să izbucnească şi ea în lacrimi.

El nu răspunse, doar îşi ţinu respiraţia, aşteptând să treacă durerea. După ce îi trecu, păru brusc mai slăbit, de parcă mai pierduse o felie din puţina viaţă pe care o mai avea.

— Vreau să faci ceva pentru mine, spuse el. Vocea îi era o şoaptă sacadată.

Ea îi sărută dosul palmei.

— Orice, zise ea.

— Când am primit diagnosticul pentru prima oară, am semnat un DNR[17]. Ştii ce e? El îi căută fața. Înseamnă că nu vreau să fie luate măsuri extraordinare care să mă mențină în viață. Dacă ajung la spital.

Ea simți cum i se încordează stomacul de frică.

— Ce încerci să îmi spui?

— Când va veni vremea, trebuie să mă laşi să plec.

— Nu, spuse ea, începând să clatine din cap, nu vorbi aşa.

Privirea lui era blândă, dar fermă.

— Te rog, şopti el. E ceea ce îmi doresc. Când mergem la spital, adu documentele. Sunt în sertarul de sus al biroului, într-un plic maro.

— Nu… tată, te rog, strigă ea. Nu mă pune să fac asta. Nu pot să fac asta.

El îi susținu privirea.

— Nici pentru mine?

În noaptea aceea, suspinele lui au fost întrerupte de o răsuflare grea, rapidă care o îngrozi. Deşi îi promisese că va face ce îi ceruse, nu era sigură că va putea.

Cum putea să le spună doctorilor să nu facă nimic? Cum putea să îl lase să moară?

Luni, pastorul Harris îi luă pe amândoi şi îi duse cu maşina la biserică să vadă instalarea vitraliului. Pentru că Steve era prea slăbit să stea în picioare, aduseseră un scaun de grădină cu ei. Pastorul Harris o ajută să îl susțină în timp ce îşi croiau încet drum către plajă. Se adunase o mulțime de oameni ca să vadă evenimentul şi în următoarele ore priviră cum muncitorii aşezară cu grijă fereastra la locul ei. Era la fel de spectaculoasă cum şi-o imaginase, şi, când ultimul cadru a fost fixat la locul lui, se auziră urale. Ea se întoarse să vadă

[17] DNR - *Do Not Resuscitate* (Nu resuscitați).

reacția tatălui ei şi observă că adormise, ghemuit în păturile groase pe care le pusese peste el.

Cu ajutorul pastorului Harris, îl aduse acasă şi îl puse în pat. În drum spre ieşire, pastorul se întoarse spre ea.

— A fost fericit, spuse el, mai mult ca să se convingă pe sine decât pe ea.

— Ştiu că a fost, îl asigură ea, întinzându-se să îi strângă brațul. Este exact ce şi-a dorit.

Tatăl ei dormi tot restul zilei şi, în timp ce lumea se întuneca dincolo de fereastră, ea ştiu că e timpul să citească scrisoarea. Dacă nu o făcea acum, poate nu-şi va găsi niciodată curajul.

Lumina din bucătărie era slabă. După ce rupse plicul, despături încet paginile. Scrisul era diferit de scrisorile anterioare; nu mai era stilul cursiv, deschis la care se aşteptase. În schimb, era mai mult o mâzgălitură. Nu voia să îşi imagineze cât de dificil fusese pentru el să scrie cuvintele sau cât timp îi luase. Inspiră adânc şi începu să citească.

Bună, scumpo,

Sunt mândru de tine.

Nu ți-am spus aceste cuvinte pe cât de des ar fi trebuit.

Le spun acum, nu pentru că ai ales să stai cu mine în această perioadă incredibil de dificilă, ci pentru că vreau să ştii că eşti persoana remarcabilă la care am visat mereu că vei fi.

Mulțumesc că ai rămas. Ştiu că e greu pentru tine, cu siguranță mai greu decât ți-ai imaginat că o să fie, şi îmi pare rău pentru orele pe care, în mod inevitabil, le petreci singură. Dar mai ales îmi pare rău pentru că nu am fost întotdeauna tatăl de care ai avut nevoie. Ştiu că am făcut greşeli, îmi doresc să pot schimba atâtea lucruri în viața mea. Presupun că e normal, având în vedere ce mi s-a întâmplat, dar mai vreau să ştii ceva.

Oricât de dificilă poate fi viața şi în ciuda tuturor regretelor mele, au fost momente când m-am simțit cu

adevărat binecuvântat. M-am simțit aşa când te-ai născut şi când erai copil şi te-am dus la grădina zoologică şi te-am privit cum te uiți mirată la girafe. De obicei, acele momente nu durează mult; vin şi trec ca briza oceanului. Dar uneori durează pentru totdeauna.

Aşa a fost vara asta pentru mine, şi nu numai pentru că m-ai iertat. Vara asta a fost un dar, pentru că am ajuns s-o cunosc pe tânăra femeie în care am ştiut mereu că te vei transforma. Aşa cum i-am spus fratelui tău, a fost cea mai frumoasă vară din viața mea şi deseori, în timpul acelor zile idilice, m-am întrebat cum de cineva ca mine a fost binecuvântat cu o fiică atât de minunată ca tine.

Mulțumesc, Ronnie. Mulțumesc că ai venit. Şi mulțumesc pentru felul în care m-ai făcut să mă simt în fiecare zi în care am avut ocazia să fim împreună.

Tu şi Jonah ați fost întotdeauna cele mai mari binecuvântări din viața mea. Te iubesc, Ronnie, şi întotdeauna te-am iubit. Şi să nu uiți niciodată, dar niciodată, că sunt, şi întotdeauna am fost, mândru de tine. Niciun tată nu a mai fost vreodată la fel de binecuvântat ca şi mine.

Tata

Trecu Ziua Recunoştinței. De-a lungul plajei, oamenii începeau să instaleze decorațiunile de Crăciun.

Tatăl ei pierdu o treime din greutatea corporală şi îşi petrecea aproape tot timpul în pat.

Într-o dimineață, Ronnie dădu peste câteva foi de hârtie în timp ce făcea curățenie în casă. Fuseseră îndesate neglijent în sertarul unei măsuțe, şi când le scoase pe toate, îi luă doar un moment să recunoască scrisul tatălui ei în notele muzicale mâzgălite pe pagină.

Era cântecul pe care îl compunea, cântecul pe care îl auzise cântându-l la pian în seara aceea la biserică. Puse foile pe masă ca să le cerceteze mai bine. Ochii îi alergară pe seriile de note corectate din belşug, şi se gândi iarăşi că tatăl

ei prinsese ceva. În timp ce citea, putea auzi în minte acordurile captivante ale notelor de început. Dar în timp ce frunzărea prin partituri spre a doua sau a treia pagină, îşi dădea seama că nu era chiar bine. Deşi instinctele lui inițiale erau bune, Ronnie credea că îşi dă seama unde compoziția începe să îşi piardă firul. Scoase un creion din sertarul mesei şi începu să suprapună munca ei cu a lui, mâzgălind rapid progresii armonioase şi frazări melodioase acolo unde tatăl ei abandonase.

Înainte să-şi dea seama, trecuseră trei ore şi îl auzi pe tatăl ei mişcându-se. După ce băgă paginile înapoi în sertar, se îndreptă spre dormitor, gata să facă față la orice o aştepta.

Mai târziu, în cursul serii, când tatăl ei căzu într-un alt somn adânc, scoase din nou paginile şi lucră până după miezul nopții. Dimineața, se trezi emoționată şi dornică să îi arate ce făcuse. Dar când intră în dormitorul lui, el nu se mişca deloc, şi ea se panică realizând că abia mai respira.

Stomacul îi era numai noduri când sună la ambulanță, şi se simți nesigură când se întoarse înapoi în dormitor. Nu era pregătită, îşi spuse ea; nu îi arătase cântecul. Mai avea nevoie de o zi. Încă nu venise vremea. Dar cu mâni tremurânde, deschise sertarul de sus al biroului său şi scoase plicul maro.

Pe patul de spital, tatăl ei părea mai mic decât îl văzuse vreodată. Obrajii îi erau supți şi pielea lui avea o paloare cenuşie, nefirească. Respira la fel de superficial şi de rapid ca un bebeluş. Ronnie închise strâns ochii, dorindu-şi să nu fie acolo. Dorindu-şi să fie oriunde, numai acolo nu.

— Nu încă, tăticule, şopti ea. Încă puțin, bine?

Dincolo de fereastra salonului de spital, cerul era gri şi înnorat. Majoritatea frunzelor căzuseră din copaci, iar ramurile goale şi țepene îi aminteau de nişte oase. Aerul era rece şi nemişcat, prevestind o furtună.

Plicul stătea pe noptieră şi, deşi îi promisese tatălui ei că i-l va da doctorului, nu o făcuse încă. Nu până când era sigură că nu se va mai trezi, nu până când era sigură că nu va mai avea ocazia să îşi ia rămas-bun. Nu până când era sigură că

nu se mai putea face nimic pentru el.

Se rugă cu ardoare pentru un miracol, unul mic. Şi, de parcă Dumnezeu însuşi o ascultase, acesta se întâmplă douăzeci de minute mai târziu.

Stătuse lângă el mai toată dimineața. Se obişnuise atât de mult cu respirația lui şi cu bipăitul ritmic al monitorului cardiac, încât cea mai mică schimbare i se părea o alarmă. Când ridică privirea, văzu cum îi tresare brațul şi ochii i se deschid. Clipi din cauza luminilor fluorescente şi Ronnie se întinse în mod instinctiv după mâna lui.

— Tată? spuse ea.

Fără să vrea, simți un val de speranță; şi-l imagină ridicându-se încet în şezut.

Dar nu o făcu. Nu păru nici măcar s-o audă. Când îşi roti capul cu mare efort ca să se uite la ea, văzu o întunecime în ochii lui pe care nu o mai zărise niciodată. Dar apoi clipi, şi ea îl auzi oftând.

— Bună, scumpo, şopti el răguşit.

Lichidul din plămâni îl făcea să vorbească de parcă se înneca. Ronnie se forță să zâmbească.

— Cum te simți?

— Nu prea bine. Se opri, de parcă voia să adune putere. Unde sunt?

— Eşti la spital. Ai fost adus azi-dimineață. Ştiu că ai un DNR, dar…

Când el clipi din nou, ea se gândi că poate nu mai deschide ochii. Dar în cele din urmă, îi deschise.

— E în regulă, şopti el. Iertarea din vocea lui îi sfâşie inima, înțeleg.

— Te rog, nu fi supărat pe mine.

— Nu sunt.

Îl sărută pe obraz şi încercă să îşi înfăşoare brațele în jurul trupului său slăbit. Ea simți cum mâna lui o trage înapoi.

— Eşti… bine? o întrebă el.

— Nu, recunoscu ea, simțind cum îi dau lacrimile. Nu sunt deloc bine.

— Îmi pare rău, şopti el.

— Nu, nu spune asta, zise ea, forțându-se să nu cedeze

psihic. Mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit niciodată să nu vorbesc cu tine. Îmi doresc cu disperare să iau totul înapoi.

El îi zâmbi fantomatic.

— Ți-am mai spus vreodată că eu cred că eşti frumoasă?

— Da, spuse ea, suspinând. Mi-ai spus.

— Ei bine, de data asta vorbesc serios.

Ea râse neajutorată printre lacrimi.

— Mulțumesc, zise ea.

Se aplecă peste el şi îi sărută mâna.

— Ții minte când erai mică? întrebă el, brusc serios. Te uitai la mine cum cântam la pian. Într-o zi, te-am găsit aşezată la pian, cântând o melodic pe care o auziseşi la mine. Aveai doar patru ani. Întotdeauna ai avut atât de mult talent.

— Țin minte, spuse ea.

— Vreau să ştii ceva, continuă tatăl ei, apucându-i mâna cu o forță surprinzătoare. Indiferent de cât de luminoasă a fost steaua ta, niciodată nu mi-a păsat de muzică atât de mult cât mi-a păsat de fiica mea… Vreau să ştii asta.

Ea dădu din cap.

— Te cred. Şi eu te iubesc, tată.

El inspiră adânc, fără să-şi desprindă privirea dintr-a ei.

— Atunci mă duci acasă?

Cuvintele o loviră cu întreaga lor putere, inevitabile şi directe. Privi spre plic, ştiind ce o ruga şi ce se aştepta să răspundă ea. Şi în secunda aceea, îşi aminti tot ce se întâmplase în ultimele cinci luni. Imaginile goniră prin mintea ei, una după alta, oprindu-se numai când îl văzu aşezat la pian în biserică, sub spațiul gol unde vitraliul avea să fie în cele din urmă instalat.

Şi atunci îşi dădu seama ce îi spunea inima ei să facă.

— Da, spuse ea. Te duc acasă. Dar vreau să faci şi tu ceva pentru mine.

Tatăl ei înghiți în sec. Păru să aibă nevoie de toată puterea rămasă ca să spună:

— Nu sunt sigur că mai pot să fac ceva.

Ea zâmbi şi se întinse după plic.

— Nici chiar pentru mine?

Pastorul Harris îi împrumutase maşina şi conduse cât de repede era în stare. Luă telefonul mobil şi sună cât de repede putu, schimbând benzile de mers. Îi explică repede ce se întâmpla şi de ce avea nevoie; Galadriel fu de acord imediat. Conduse de parcă viaţa tatălui ei depindea de asta, accelerând la fiecare culoare galbenă a semaforului.

Galadriel o aştepta în faţa casei când ajunse. Lângă ea erau două răngi pe care le ridică atunci când se apropie Ronnie.

— Eşti gata? întrebă ea.

Ronnie dădu din cap şi intrară împreună în casă.

Cu ajutorul lui Galadriel, dură mai puţin de o oră să dezmembreze munca tatălui ei. Nu-i păsa de mizeria rămasă în sufragerie; singurul lucru la care se putea gândi era timpul pe care îl mai avea tatăl ei şi ce mai trebuia să facă ea pentru el. Când şi ultima bucăţică de placaj a fost îndepărtată, Galadriel se întoarse spre ea, transpirată şi fără suflare.

— Du-te să îl iei pe tatăl tău. O să fac eu curat. Şi te ajut să îl aduci în casă când te întorci.

Conduse şi mai repede pe drumul de întoarcere. Înainte să plece din spital, se întâlnise cu doctorul tatălui ei şi îi explicase ce are de gând să facă. Cu ajutorul asistentei, completase toate formularele de externare solicitate; când sună la spital din maşină, îi spuse aceleiaşi asistente să îl aducă pe tatăl ei jos într-un scaun cu rotile.

Cauciucurile maşinii scârţâiră când viră în parcarea spitalului. Urmă banda către intrarea la camera de gardă şi văzu imediat că asistenta se ţinuse de cuvânt.

Ronnie şi asistenta îl ajutară pe tatăl ei să urce în maşină, şi porni la drum în câteva minute. Tatăl ei părea mai vioi decât fusese în salonul de spital, dar ea ştia că asta se poate schimba oricând. Trebuia să îl ducă acasă până nu era prea târziu. În timp ce conducea pe străzile oraşului pe care ajunsese să îl considere oraşul ei, simţi un val de frică şi de speranţă. Totul părea atât de simplu, atât de limpede. Când ajunse acasă, Galadriel o aştepta. Mutase canapeaua într-o poziţie mai bună, şi împreună îl ajutară pe tatăl ei să se

întindă.

În ciuda stării în care se afla, păru să înțeleagă ce făcuse Ronnie. Încetul cu încetul, văzu cum grimasa de pe față e înlocuită cu o expresie de mirare. În timp ce se uita la pianul acum descoperit, Ronnie ştiu că făcuse ce trebuia. Se aplecă şi îl sărută delicat pe obraz.

— Am terminat cântecul tău, zise ea. Ultimul nostru cântec. Şi vreau să îl cânt pentru tine.

36

STEVE

Viața, se gândi el, semăna mult cu un cântec.

La început e misterul, la sfârşit e confirmarea, dar la mijloc stă întreaga emoție care face să merite totul.

Pentru prima oară în luni de zile, nu mai simți deloc durere; pentru prima oară după ani întregi, ştiu că întrebările lui au răspunsuri. În timp ce asculta cântecul pe care Ronnie îl terminase, cântecul pe care Ronnie îl perfecționase, închise ochii ştiind că aflase în sfârşit prezența lui Dumnezeu.

Înțelese în sfârşit că prezența lui Dumnezeu este peste tot, în orice, şi că oricine o poate simți într-un moment sau altul. Fusese cu el în atelier în timp ce lucrase la vitraliu cu Jonah; fusese prezent în săptămânile petrecute împreună cu Ronnie. Era prezent aici şi acum, în timp ce fiica lui interpreta cântecul lor, ultimul cântec pe care îl vor mai împărtăşi vreodată. În retrospectivă, se întrebă cum de putuse trece cu vederea ceva atât de incredibil de evident.

Dumnezeu, înțelese el brusc, era dragoste în forma ei cea mai pură, şi în aceste ultime luni petrecute cu copiii lui, simțise atingerea lui Dumnezeu la fel de sigur cum auzise muzica revărsându-se din mâinile lui Ronnie.

37

RONNIE

Tatăl ei muri o săptămână mai târziu, în somn, cu Ronnie pe podea alături de el. Ronnie nu se putea hotărî să povestească detaliile. Ştia că mama ei aşteaptă să termine; în cele trei ore cât vorbise, mama ei rămăsese tăcută, aşa cum făcuse tatăl ei întotdeauna. Dar momentele în care îl privise pe tatăl ei trăgându-şi ultima suflare i se păreau extraordinar de intime şi ştia că nu le va povesti nimănui. Fusese un dar pentru ea să fie alături de el când părăsise această lume, un dar pe care el i-l făcuse numai ei, şi nu va uita niciodată cât de solemn şi de intim a fost acel moment.

În schimb, se uită la ploaia înghețată de decembrie şi îi povesti despre ultimul ei recital, cel mai important recital din viața ei.

— Am cântat pentru el cât de mult am putut, mamă. Şi m-am străduit atâta să cânt frumos pentru că ştiam cât de mult înseamnă pentru el. Dar era atât de slăbit, şopti ea.

La sfârşit nici nu cred că m-a mai putut auzi. Îşi ciupi rădăcina nasului, întrebându-se într-o doară dacă mai are lacrimi de vărsat. Plânsese deja prea mult.

Mama ei îşi deschise brațele şi îi făcu semn. Propriile lacrimi îi străluceau cu putere în ochi.

— Ştiu că te-a auzit, scumpo. Şi ştiu că a fost frumos.

Ronnie se abandonă în îmbrățişarea mamei ei, odihnindu-şi capul pe pieptul ei aşa cum făcea când era copil.

— Să nu uiți niciodată cât de fericit l-ați făcut tu şi Jonah, murmură mama ei, mângâindu-i părul.

— Şi pe mine m-a făcut fericită, şopti ea. Am învățat atât de multe de la el. Îmi doresc să îi fi spus asta. Asta, şi încă un milion de alte lucruri. Închise ochii. Dar acum e prea târziu.

— A ştiut, o asigură mama lui. Întotdeauna a ştiut.

Înmormântarea a fost simplă, ținută în biserica recent deschisă. Tatăl ei solicitase să fie incinerat şi dorința îi fusese respectată.

Pastorul Harris rosti un elogiu. A fost scurt, dar plin de durere şi dragoste autentică. Îl iubise pe tatăl ei ca pe un fiu şi, fără să vrea, Ronnie plânse alături de Jonah. Îşi puse brațul în jurul lui în timp ce el plângea cu suspinele tulburate ale unui copil, şi ea încercă să nu se gândească la cum îşi va aminti el această pierdere, atât de timpuriu în viață.

Numai câțiva oameni veniseră la slujbă. Îi zărise pe Galadriel şi pe polițistul Pete când intrase şi auzise uşa bisericii deschizându-se o dată sau de două ori după ce se aşezase, dar în afară de asta, biserica era goală. O durea sufletul că atât de puțini oameni ştiau cât de special fusese tatăl ei sau cât de mult însemnase pentru ea.

După slujbă, rămăsese în strană cu Jonah, în timp ce Brian şi mama ei ieşiră să discute cu pastorul Harris. Toți patru urmau să ia avionul înapoi spre New York în doar câteva ore, şi ştia că nu are prea mult timp.

Chiar şi aşa, nu voia să plece. Ploaia care căzuse cu găleata toată dimineața se oprise şi cerul începea să se lumineze. Se rugase pentru asta, şi se trezi că se uită țintă la vitraliul făcut de tatăl ei, dorindu-şi ca norii să se risipească.

Şi când asta se întâmplă, a fost exact cum descrisese tatăl ei. Soarele inunda sticla, desfăcându-se în sute de prisme de lumină dumnezeiască, bogat colorată, precum pietrele prețioase. Pianul stătea sub cascada de culoare incandescentă şi, pentru un moment, Ronnie şi-l imagină pe tatăl ei aşezat la clape, cu fața ridicată spre lumină. Nu dură mult, dar Ronnie îi strânse mâna lui Jonah cu evlavie tăcută. În ciuda durerii profunde, zâmbi, ştiind că şi Jonah se gândea la acelaşi lucru.

— Bună, tăticule, şopti ea. Ştiam că vei veni.

Când lumina păli, îşi luă rămas-bun în gând şi se ridică în picioare. Dar când se întoarse, văzu că ea şi Jonah nu erau

singuri în biserică. Lângă uşă, aşezaţi în ultima strană, îi văzu pe Tom şi pe Susan Blakelee.

Îşi puse mâna pe umărul lui Jonah.

— Te rog du-te afară şi spune-le mamei şi lui Brian că ies imediat, bine? Trebuie să vorbesc cu cineva mai întâi.

— Bine, zise el, frecându-şi cu pumnul ochii umflaţi în timp ce ieşea din biserică.

După ce Jonah ieşi, Ronnie porni spre ei, privindu-i cum se ridică s-o întâmpine.

În mod surprinzător, Susan vorbi prima.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Pastorul Harris ne-a spus că tatăl tău a fost un om minunat.

— Mulţumesc, zise ea. Privi de la unul la altul şi zâmbi. Apreciez că aţi venit. Şi vreau să vă mulţumesc amândurora pentru ce aţi făcut pentru biserică. A fost foarte important pentru tatăl meu.

La cuvintele ei, îl văzu pe Tom Blakelee ferindu-şi privirea şi ştiu că avusese dreptate.

— Parcă trebuia să fie anonim, murmură el.

— Ştiu. Şi nu mi-a spus pastorul Harris sau tata. Dar am ghicit adevărul când v-am văzut pe şantier. A fost un lucru minunat ce-aţi făcut.

El dădu din cap aproape cu timiditate, şi Ronnie văzu cum îi zboară privirea către vitraliu. Şi el văzuse lumina inundând biserica.

În liniştea care se lăsă, Susan făcu semn către uşă.

— E cineva aici care vrea să te vadă.

— Eşti gata? o întrebă mama ei, imediat ce ieşi din biserică. Suntem deja în întârziere.

Ronnie abia o auzi. În schimb, se uita la Will. Era îmbrăcat cu un costum negru. Avea părul mai lung şi primul ei gând a fost că îl face să pară mai matur. Vorbea cu Galadriel, dar imediat ce o zări, văzu cum ridică un deget, de parcă o ruga să nu uite ideea.

— Mai am nevoie de câteva minute, bine? spuse ea fără să îşi ia ochii de la Will.

Nu se aşteptase ca el să vină, nu se aşteptase să îl mai

vadă vreodată. Nu ştia ce înseamnă asta, faptul că era aici, şi nu era sigură dacă să se simtă în culmea fericirii sau disperată ori amândouă. Făcu un pas în direcția lui, apoi se opri.

Nu-i putea citi expresia feței. Când el porni spre ea, Ronnie îşi aminti felul în care păruse să alunece prin nisip prima oară când îl văzuse; îşi aminti sărutul lor de pe doc în seara nunții surorii lui. Şi auzi din nou cuvintele pe care i le spusese în ziua în care se despărțiseră. Era copleşită de o furtună de emoții contradictorii – dorință, regret, dor, teamă, durere, dragoste. Mai erau atâtea de spus, şi totuşi, ce puteau să îşi spună în acest decor stânjenitor şi cu atât de mult timp trecut?

— Bună. „Dacă aş fi telepată şi mi-ai putea citi gândurile."

— Bună, spuse el. Părea să caute ceva pe fața ei, dar ce anume, nu ştia.

El nu făcu nicio mişcare spre ea, şi nici ea nu se întinse spre el.

— Ai venit, spuse ea, incapabilă să îşi rețină mirarea din voce.

— N-am putut să nu vin. Şi îmi pare rău de tatăl tău. A fost… un om minunat. Pentru un moment, o umbră îi trecu pe față, şi adăugă: O să îmi fie dor de el.

Ea îşi aminti serile petrecute împreună acasă la tatăl ei, mirosul mâncării gătite de el şi hohotele de râs ale lui Jonah când jucau pocherul mincinosului. Brusc o luă cu amețeli. Totul era atât de ireal, să îl vadă pe Will în acea zi groaznică. O parte din ea voia să se arunce în brațele lui şi să îi ceară iertare pentru felul în care îl lăsase să plece. Dar o altă parte, mută privirea şi, paralizată de pierderea tatălui ei, se întrebă dacă mai e aceeaşi persoană pe care o iubise Will odată. Se întâmplaseră atât de multe de atunci.

Ronnie se mută cu stângăcie de pe un picior pe altul.

— Cum e la Vanderbilt? întrebă ea în cele din urmă.

— E aşa cum m-am aşteptat.

— Asta e de bine sau de rău?

În loc să răspundă, el dădu din cap înspre maşina închiriată.

— Să înțeleg că pleci acasă, nu?

— Trebuie să prind avionul în scurt timp. Ronnie își dădu o șuviță de păr după ureche, urând cât de stângace se simțea. Parcă erau doi străini. Ai terminat primul semestru?

— Nu, am sesiunea săptămâna viitoare, așa că iau avionul înapoi în seara asta. Cursurile sunt mai grele decât m-am așteptat. Probabil o să învăț nopți întregi.

— O să vii în curând acasă în vacanță. Câteva plimbări pe plajă și o să îți revii.

Ronnie încercă să zâmbească încurajator.

— De fapt, părinții mei mă iau în Europa imediat ce termin. O să petrecem Crăciunul în Franța. Consideră că e important pentru mine să văd lumea.

— Sună distractiv.

El ridică din umeri.

— Și tu?

Ea își feri privirea, iar mintea îi zbură fără să vrea la ultimele zile cu tatăl ei.

— Cred că o să dau o probă la Juilliard, spuse ea încet. O să vedem dacă mă mai vor.

Pentru prima oară, el zâmbi, și ea prinse o scânteie din bucuria spontană pe care o arătase atât de des în timpul acelor luni de vară. Cât de dor îi fusese de veselia lui, de căldura lui, în lunile lungi de toamnă și iarnă.

— Da? Bravo ție! Sunt sigur că o să te descurci minunat.

Ura felul în care vorbeau politicos unul cu altul. Era atât de… *greșit,* având în vedere tot ce împărtășiseră pe durata verii și prin ce trecuseră împreună. Inspiră adânc, încercând să își țină emoțiile sub control. Dar era atât de greu acum, și ea era atât de obosită. Următoarele cuvinte ieșiră aproape automat.

— Vreau să îmi cer scuze pentru lucrurile pe care ți le-am spus. Nu vorbeam serios. Doar că se întâmplau atâtea. N-ar fi trebuit să mă răzbun pe tine…

El făcu un pas spre ea și o apucă de braț.

— E în regulă, spuse el. Înțeleg.

La atingerea lui, ea simți toate emoțiile reținute ale acelei zile ieșind la suprafață, copleșindu-i calmul fragil și închise

ochii, încercând să-şi oprească lacrimile.

— Dar dacă ai fi făcut ce ți-am cerut, atunci Scott…

El scutură din cap.

— Scott e OK. Dacă îți vine să crezi, şi-a obținut şi bursa. Iar Marcus e la închisoare…

— Dar n-ar fi trebuit să îți spun toate lucrurile acelea oribile! îl întrerupse ea. Vara asta n-ar fi trebuit să se termine aşa. Noi n-ar fi trebuit s-o terminăm aşa, şi eu am provocat asta. Nici nu ştii cât de tare mă doare să ştiu că eu te-am îndepărtat…

— Nu tu m-ai îndepărtat, spuse el cu blândețe. Eu plecam. Ştiai asta.

— Dar n-am mai vorbit, nu ne-am scris, şi a fost atât de greu să asist la ce se întâmpla cu tatăl meu… Voiam atât de mult să vorbesc cu tine, dar ştiam că eşti supărat pe mine…

Ea începu să plângă şi el o trase spre el şi o cuprinse cu brațele. Îmbrățişarea lui făcu totul mai bine, dar şi mai rău, în acelaşi timp.

— Şşt, murmură el, e în regulă. N-am fost niciodată atât de supărat pe cât ai crezut tu.

Ea îl strânse mai tare, încercând să se agațe de ceea ce împărtăşiseră.

— Dar ai sunat doar de două ori.

— Pentru că ştiam că tatăl tău are nevoie de tine, spuse el, şi voiam să te concentrezi pe el, nu pe mine. Țin minte cum a fost când a murit Mikey, şi țin minte că mi-am dorit să fi avut mai mult timp cu el. Nu puteam să îți fac asta şi ție.

Ea îşi îngropă fața în umărul lui în timp ce el o ținea în brațe. Nu se putea gândi decât că are nevoie de el. Avea nevoie de brațele lui în jurul ei, avea nevoie ca el s-o țină în brațe şi să îi spună că vor găsi un mod de a fi împreună.

Ronnie simți cum el se apleacă spre ea şi îl auzi murmurându-i numele. Când se trase înapoi, îl văzu zâmbind spre ea.

— Poți brățara, şopti el, atingându-i încheietura.

— Mereu în gândurile mele. Ronnie zâmbi nesigur.

El îi ridică bărbia ca să se poată uita de aproape în ochii ei.

— O să te sun, bine? După ce mă întorc din Europa.

Ea dădu din cap, ştiind că asta era tot ce aveau, şi totuşi ştiind că nu era suficient. Viețile lor erau pe drumuri separate, acum şi pentru totdeauna. Vara se terminase, şi amândoi mergeau mai departe.

Ea închise ochii, urând adevărul.

— Bine, şopti ea.

EPILOG

RONNIE

În săptămânile care urmară după înmormântarea tatălui ei, Ronnie continuă să trăiască nişte frământări emoţionale, dar presupuse că asta era de aşteptat. Erau zile când se trezea cu un sentiment de groază, şi petrecea ore întregi retrăind ultimele luni cu tatăl ei, prea paralizată de durere şi de regret ca să plângă. După o perioadă atât de intensă petrecută împreună, îi era greu să accepte că el dispăruse brusc, şi nu mai era prin preajmă, oricât de mult avea nevoie de el. Îi simţea absenţa cu o forţă de nestăvilit, şi uneori o lăsa într-o dispoziţie amară.

Dar acele dimineţi nu mai erau atât de dese cum fuseseră în prima săptămână petrecută acasă, şi simţea că, în timp, deveniseră mai puţin frecvente. Faptul că stătuse cu tatăl ei şi îl îngrijise o schimbase, şi ştia că va supravieţui. Asta şi-ar fi dorit tatăl ei, şi aproape îl putea auzi amintindu-i că era mai puternică decât credea. Nu ar fi vrut ca ea să jelească luni întregi; ar fi vrut să îşi trăiască viaţa în felul în care o făcuse în ultimul lui an de viaţă. Şi mai mult decât orice, ar fi vrut ca ea să îmbrăţişeze viaţa şi să înflorească.

Şi Jonah, la fel. Ştia că tatăl ei ar fi vrut ca ea să îl ajute pe Jonah să meargă mai departe, şi, de când venise acasă, petrecuse mult timp cu el. La mai puţin de o săptămână după ce se întorseseră, Jonah intrase în vacanţa de Crăciun şi ea profitase de ocazie ca să facă împreună excursii speciale: îl dusese la patinoar la Rockefeller Center şi urcaseră împreună în vârful Empire State Building; vizitaseră expoziţia de dinozauri de la Muzeul de Istorie Naturală şi chiar petrecuseră o după amiază la FAO Schwarz[18]. Întotdeauna considerase aceste lucruri turistice şi incredibil de banale, dar Jonah se simţise bine în aceste ieşiri şi, în

[18] Faimos magazin de jucării (n.tr.).

mod surprinzător, şi ea la fel.

Petreceau şi timp liniştit împreună. Stătea cu el în timp ce se uita la desene animate, desena cu el la masa din bucătărie şi, o dată, la rugămintea lui, chiar se culcase în camera lui, unde îşi improvizase un loc de dormit lângă patul lui. În acele momente intime, îşi aminteau uneori de vara trecută şi povesteau despre tatăl lor, ceea ce îi alina pe amândoi.

Şi totuşi, ştia că Jonah se luptă în felul lui propriu de copil de zece ani. Lui Ronnie i se părea că îl roade ceva anume, şi află ce era într-o seară geroasă când ieşiseră la o plimbare după cină. Bătea un vânt îngheţat şi Ronnie avea mâinile băgate în buzunare când Jonah se întoarse spre ea într-un final, ițindu-se de sub gluga hanoracului.

— E şi mama bolnavă? întrebă el. Cum a fost tata?

Întrebarea era atât de surprinzătoare, încât îi luă un moment să răspundă. Se opri şi se lăsă pe vine ca să fie la nivelul privirii lui.

— Nu, desigur că nu. De ce ai crede asta?

— Pentru că voi două nu vă mai certați ca înainte. Ca atunci când nu te-ai mai certat cu tata.

Ronnie îi văzu frica din ochi şi chiar, într-un mod copilăresc, putea înțelege logica gândurilor sale. La urma urmei, era adevărat – ea şi mama ei nu se mai certaseră de când se întorsese.

— Mama e bine. Doar că ne-am săturat să ne mai certăm, aşa că nu o mai facem.

El îi căută privirea.

— Promiți?

Ea îl strânse la piept, ținându-l cu putere.

— Îți promit.

Timpul petrecut cu tatăl ei îi schimbase chiar şi percepția asupra oraşului ei natal. Îi luă ceva timp să se obişnuiască din nou cu oraşul. Nu mai era obişnuită cu zgomotul neîncetat sau cu prezența constantă a altor oameni; uitase cum trotuarele era umbrite la nesfârşit de clădiri enorme şi cum oamenii se grăbeau în toate direcțiile, chiar şi pe culoarele înguste din supermarketuri. Nici nu prea avea chef să socializeze; când Kayla o sună ca să vadă dacă nu vrea să

iasă în oraş, refuzase oferta şi Kayla nu mai sunase. Deşi întotdeauna vor avea amintiri împreună, de acum încolo va fi o altfel de prietenie. Dar Ronnie n-avea nicio problemă cu asta; între timpul petrecut cu Jonah şi exersatul la pian, nu prea mai avea timp şi de altceva.

Pentru că pianul tatălui ei nu fusese încă livrat la apartament, lua metroul până la Juilliard şi exersa acolo. Sunase în prima zi înapoi în New York şi vorbise cu directorul. Fusese bun prieten cu tatăl ei şi se scuzase că lipsise de la înmormântare. Păruse surprins – şi, da, încântat, se gândi ea – să audă veşti de la ea. Când îi spusese că se gândeşte să dea la Juilliard, el aranjă un program intens de audiții şi chiar o ajută să îşi urgenteze cererea de înscriere.

La două săptămâni după sosirea în New York, îşi deschise audiția cu melodia pe care o compusese împreună cu tatăl ei. Se simțea puțin cam „ruginită" la tehnicile clasice – trei săptămâni nu erau suficiente să se pregătească pentru o audiție la nivel înalt –, dar când ieşi din sala de audiții, se gândi că tatăl ei ar fi mândru de ea. Dar la urma urmei, îşi zise ea cu un zâmbet, în timp ce îşi aranja partitura ei iubită sub braț, întotdeauna fusese.

De la audiție, cânta trei sau patru ore pe zi. Directorul aranjase să i se permită să folosească sălile de repetiții ale şcolii şi începuse să se joace cu nişte compoziții în stare incipientă. Se gândea des la tatăl ei în timp ce stătea în sălile de repetiții, în aceleaşi săli în care stătuse şi el odată. Uneori, când apunea soarele, razele se strecurau printre clădirile din jurul ei, aruncând fire lungi de lumină pe podea. Şi întotdeauna când vedea lumina, se gândea la vitraliul din biserică şi la cascada de lumină pe care o văzuse la înmormântare.

Şi la Will se gândea în mod constant.

De cele mai multe ori, stăruia asupra amintirilor din timpul verii decât de la scurta lor întâlnire la biserică. Nu primise veşti de la el după înmormântare şi când Crăciunul veni şi trecu, Ronnie începu să îşi piardă speranța că va suna. Îşi aminti că îi spusese că îşi va petrece sărbătorile în

străinătate, dar pe măsură ce treceau zilele fără veşti de la el, oscila între siguranța că încă o mai iubeşte şi disperarea situației lor. Poate că era mai bine că nu o sunase, îşi spuse ea, pentru că ce avea să îi spună până la urmă?

Zâmbi trist, forțându-se să alunge asemenea gânduri. Avea de lucru, şi, când îşi întoarse atenția spre ultimul ei proiect, un cântec cu influențe country-western şi pop, îşi reaminti că era timpul să privească înainte, nu înapoi. Poate va fi sau nu acceptată la Juilliard, chiar dacă directorul îi *spusese* că statutul cererii ei arăta „foarte promițător". Indiferent de ce se va întâmpla, ştia că viitorul ei se afla în muzică, şi într-un fel sau altul, îşi va găsi din nou drumul spre acea pasiune.

Pe pian, telefonul ei începu brusc să vibreze. Se întinse spre el, presupunând că e mama ei, înainte să se uite la ecran. Îngheță şi se uită la el în timp ce vibra pentru a doua oară. Inspiră adânc, îl deschise şi îl duse ia ureche.

— Alo?

— Bună, spuse o voce familiară. Sunt Will.

Încercă să îşi imagineze de unde suna. Se auzea un ecou cavernos, ca şi cum ar fi fost într-un aeroport.

— Tocmai ai coborât din avion? îl întrebă ea.

— Nu. M-am întors acum câteva zile. De ce?

— Se aude ciudat, spuse ea, simțind cum îi sare sufletul un pic. Era acasă de câteva zile; şi abia acum ajunsese s-o sune. Cum a fost în Europa?

— A fost chiar foarte distractiv. Eu şi mama ne-am înțeles mai bine decât m-aş fi aşteptat. Cum se simte Jonah?

— E bine. Se simte mai bine, dar tot… e greu.

— Îmi pare rău, spuse el, şi auzi din nou sunetul acela ca un ecou. Poate era pe veranda din spate a casei. Şi altceva ce mai faci?

— Am dat probă la Juilliard şi cred că a mers foarte bine…

— Ştiu, spuse el.

— Cum de ştii?

— Păi de ce altceva ai fi acolo?

Ea încercă să îi înțeleagă răspunsul.

— Păi nu… mă lasă doar să exersez aici până ajunge pianul tatălui meu – datorită istoricului tatălui meu cu

şcoala şi toate cele. Directorul a fost un bun prieten de-al lui.

— Sper că nu eşti foarte ocupată cu exersatul ca să nu-ți poți lua puțin timp liber.

— Despre ce vorbeşti?

— Speram să fii liberă să ieşim în weekend. Dacă nu ai alte planuri, adică.

Ea simți cum îi sare inima din piept.

— Vii la New York?

— Stau la Megan. Ştii, verific ce mai fac însurăței.

— Când ajungi?

— Hai să vedem… Aproape îl vedea cum se uită la ceas. Am aterizat acum aproape o oră.

— Eşti aici? Unde eşti?

Îi luă un moment să răspundă, şi, când îi auzi din nou vocea, îşi dădu seama că nu venea din telefon. Venea din spatele ei. Întorcându-se, îl văzu în prag, ținându-şi telefonul mobil.

— Scuze, spuse el. N-am putut rezista.

Deşi el chiar era acolo, lui Ronnie nu-i venea să creadă, închise ochii strâns înainte să îi deschidă din nou.

Da, tot acolo era. Uimitor.

— De ce nu m-ai sunat să îmi spui că vii?

— Pentru că voiam să îți fac o surpriză.

„Chiar mi-ai făcut", se gândi ea. Îmbrăcat în blugi şi un pulover bleumarin cu anchior, arăta la fel de chipeş cum şi-l amintea.

— Şi în plus, anunță el, trebuie să îți spun ceva.

— Ce anume? răspunse ea.

— Înainte să îți spun, vreau să ştiu dacă rămâne stabilit.

— Ce?

— Pentru weekendul ăsta, ții minte? E stabilit?

Ea zâmbi.

— Da, e stabilit.

El dădu din cap.

— Şi weekendul viitor?

Pentru prima dată, ea ezită.

— Cât timp stai?

El porni încet către ea.

— Ei bine... asta doream să îți spun. Ții minte când am zis că Vanderbilt n-a fost prima mea alegere? Că eu voiam de fapt să merg la o şcoală cu un program grozav de ştiința mediului?

— Îmi amintesc.

— Ei bine, de obicei şcoala nu permite de obicei transferuri la jumătatea anului, dar mama e în comitetul de membri de la Vanderbilt şi se întâmpla să ştie nişte persoane de la universitatea cealaltă şi a reuşit să tragă nişte sfori. În fine, deci am aflat că am fost acceptat cât eram în Europa, aşa că o să mă transfer. Încep acolo semestrul viitor şi m-am gândit că ai vrea să ştii.

— Păi... bravo ție, spuse ea nesigură. Unde te duci?

— La Columbia.

Pentru o secundă nu fu sigură că auzise bine.

— Te referi la Columbia, adică New York Columbia?

El rânji de parcă scosese un iepure din pălărie.

— Exact.

— Serios?

Vocea îi ieşi ca un chițăit.

El dădu din cap.

— Încep în câteva săptămâni. Îți poți imagina? Un sudist drăguț ca mine în marele oraş? Probabil o să am nevoie de cineva care să mă ajute să mă integrez, şi speram că o să fii tu. Dacă eşti de acord cu asta.

Până acum, ajunsese suficient de aproape ca să se întindă spre găicile blugilor ei. O trase spre el, şi ea simți cum totul în jurul ei dispare. Will venea la şcoală acolo. În New York. Cu ea.

Şi cu asta, îşi strecură brațele în jurul lui, simțind cum trupul i se potriveşte perfect peste al ei, ştiind că nimic nu putea fi mai bine în acest moment.

— Cred că sunt de acord cu asta. Dar nu o să fie uşor pentru tine aici. Nu poți pescui sau merge la curse în noroi.

Brațele lui se strânseră în jurul taliei ei.

— Mi-am imaginat.

— Şi nici volei pe plajă. Mai ales în ianuarie.

— Bănuiesc că va trebui să fac nişte sacrificii.

— Poate dacă eşti norocos, găsim alte metode să îți ocupăm timpul.

Se aplecă şi o sărută cu blândeţe, mai întâi pe obraz, apoi pe buze. Când se uită în ochii ei, Ronnie îl văzu pe tânărul pe care îl iubise vara trecută şi pe care încă îl mai iubea şi acum.

— Niciodată nu am încetat să te iubesc, Ronnie. Şi niciodată nu am încetat să mă gândesc la tine. Chiar dacă verile se termină.

Ea zâmbi, ştiind că spunea adevărul.

— Şi eu te iubesc, Will Blakelee, şopti ea, aplecându-se să îl sărute din nou.

Mulţumiri

Trebuie să încep ca întotdeauna prin a-i mulțumi lui Cathy, soția şi visul meu. Au fost nişte ani incredibili şi atunci când mă trezesc dimineața, primul meu gând este cât de norocos sunt că mi-am petrecut toți aceşti ani cu tine.

Copiii mei – Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah – sunt izvoarele bucuriei nesfârşite din viața mea. Vă iubesc pe toți.

Jamie Raab, redactorul meu de la Editura Grand Central, merită întotdeauna recunoştința mea, nu doar pentru redactarea excepțională, ci şi pentru bunăvoința pe care mi-o arată mereu. Îți mulțumesc.

Denise DiNovi, producătorul filmelor *Mesaj de departe, 0 plimbare de neuitat, Nopți în Rodanthe* şi *Norocosul,* nu este doar un geniu, ci şi cel mai prietenos om pe care-l cunosc. Îți mulțumesc pentru tot.

David Young, directorul executiv al companiei Hachette Book Group, mi-a câştigat respectul şi recunoştința pe parcursul anilor în care am lucrat împreună. Mulțumesc, David.

Jennifer Romanello şi Edna Farley, editorii mei, nu sunt numai nişte buni prieteni, ci şi nişte oameni minunați.

Harvey-Jane Kowal şi Sona Vogel, ca de obicei, merită mulțumirile mele, măcar pentru faptul că întârzii mereu cu predarea manuscriselor, lucru care le face munca mult mai grea.

Howie Sanders şi Keya Khayatian, impresarii mei de la UTA, sunt minunați. Mulțumesc pentru tot, prieteni!

Scott Schwimer, avocatul meu, este pur şi simplu cel mai bun la ceea ce face. Mulțumesc, Scott!

Mulțumesc şi lui Marty Bowen (producătorul filmului *Dragă John)* şi de asemenea lui Lynn Harris şi lui Mark Johnson.

Amanda Cardinale, Abby Koons, Emily Sweet şi Sharon Krassney merită, de asemenea, mulțumirile mele. Apreciez tot ceea ce faceți.

Familia Cyrus merită mulțumirile mele nu doar pentru că m-au primit cu drag în casa lor, ci şi pentru tot ceea ce au făcut pentru acest film. Şi aş vrea să-i mulțumesc în mod special lui Miley, cea care a ales numele lui Ronnie. De îndată ce l-am auzit, am ştiut că este perfect!

Şi, în sfârşit, le mulțumesc lui Jason Reed, Jennifer Gipgot şi lui Adam Shankman pentru contribuția lui la versiunea ecranizată a cărții *Ultimul cântec.*

Viața Veronicăi „Ronnie" Miller, o tânără de 17 ani, este dată peste cap atunci când părinții ei divorțează și tatăl se mută de la New York la Wilmington, în Carolina de Nord. Trei ani mai târziu, ea este la fel de furioasă și de înstrăinată de părinți, mai ales de tatăl ei... până când mama hotărăște că ar fi cel mai bine pentru toată lumea ca Ronnie să-și petreacă o vară alături de tatăl ei, un fost profesor și pianist, care duce o viață liniștită în acel orășel de la malul mării. Rebelă și plină de resentimente, Ronnie respinge însă toate încercările de apropiere ale părintelui și amenință să se întoarcă la New York – asta până când îl întâlnește pe Will, cel mai popular tânăr din oraș și ultima persoană de care s-ar fi gândit că va fi atrasă.

Ultimul cântec este o poveste de neuitat despre variatele fațete ale iubirii – prima iubire, iubirea dintre părinți și copii – care arată, așa cum numai romanele lui Sparks reușesc să o facă, cum dragostea ne poate sfărâma inima... dar reușește și să o vindece.

©Touchstone Pictures. Toate drepturile rezervate

ISBN 978-606-8251-31-8

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

editura rao
www.rao.ro
www.raobooks.com